

JULIA
QUINN

A
Bridgerton
család
4

Mr. Bridgerton
csábítása

JULIA QUINN

Mr. Bridgerton
csábítása

GABO

A mű eredeti címe:
Romancing Mister Bridgerton

Fordította: Bozai Ágota

Könyvterv: Malum Stúdió

Copyright © 2002 by Julie Cotler Pottinger
Hungarian translation © Bozai Ágota, 2011
Hungárián edition copyright © GABO Kiadó, 2011

A könyv bármely részletének közléséhez
a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Kiadja a GABO Könyvkiadó
1054 Budapest, Vadász u. 29.
www.gabo.hu

Felelős kiadó: Földes Tamás
Felelős szerkesztő: Solymosi Éva

ISBN 978-963-689-434-4

Szomszédaimnak, kollégáimnak, barátaimnak... köszönöm, hogy mindig volt kivel beszélgetnem. Támogatásotok és barátságotok többet jelent nekem annál, hogy szavakkal ki tudnám fejezni.

És Paulnak, bár az ő szakterülete a romantikus regényekhez a legközelebb *A halál csókja* című előadással áll.

Nagy köszönettel tartozom Lisa Kleypasnak
és Stephanie Laurensnek, hogy modellül használhattam
őket a regény két karakteréhez.

Nyakunkon az április és az új társasági szezon Londonban. Az ambiciózus anyák városszerte szorgalmasan látogatják a ruhaszalonokat kedves elsőbálozó lánykáikkal, és minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy megtalálják azt a varázslatos estélyi ruhát, amiről biztosan tudják, hogy a házasság és az aggleányság közti különbséget jelenti.

Préda – vagyis megrögzött agglegény – vonatkozásában idén is Mr Colin Bridgerton vezeti a legvágyottabb férjnek valók képzeletbeli listáját, bár még nem ért vissza legutóbbi külföldi utazásából. Igaz, nincsen nemesi címe, de bővében van férfias szépségnek, vagyonnak, és aki egy percet is töltött Londonban, tudja, hogy Mr. Colin Bridgerton bizony elbűvölő jelenség.

Ámbátor már kissé előrehaladott korú, harminchárom éves, még nem mutatott különös érdeklődést egyetlen fiatal hölgy iránt sem, és kevés okunk van feltételezni, hogy e tekintetben az 1824-es esztendő bármiben különbözne az 1823-astól.

Talán a bájos elsőbálozók – és ami ennél is fontosabb: az ambiciózus anyák – jobban tennék, ha mást szemelnének ki maguknak. Amennyiben Mr Bridgerton feleséget keres magának, e vágyát elég jól titkolja.

Másrészt azonban nem éppen az efféle kihívásokat kedvelik az elsőbálozó ifjú hölgyek leginkább?

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,

1824. március 20.

Prologus

1812. április hatodikán, pontosan két nappal tizenhatodik születésnapja előtt Penelope Featherington szerelmes lett.

Az érzés egy szóval kifejezve *borzongató* volt. A világ megremegett. A szív kihagyott. Lélegzetelállító pillanatot élt át az ifjú hölgy, és némi meglepődöttséggel nyugtázhatta, hogy a szóban forgó férfiú – bizonyos Colin Bridgerton – pontosan így érzett.

Ó, nem ami a dolog szerelem részét illeti. Az biztos, hogy nem 1812-ben szeretett belé (nem is 1813-ban, 1814-ben, 1815-ben, ahogy az 1816 és 1822 közti években sem, 1823-ban szintén nem, mert akkor végig külföldön volt). De Colin Bridgerton világa is megremegett, szíve majd' kiugrott a helyéből, és Penelope egészen biztos volt benne, hogy a férfiú lélegzete is elállt egy kis ideig. Tíz egész másodpercig.

A lóról való esés általában ilyen hatással van a férfiakra.

Így történt:

Penelope a Hyde Parkban sétált anyjával és két nővérével amikor hirtelen megremegett a lába alatt a talaj (lásd fentebb a világremegegről.) Anyja nemigen figyelte rá (lévén ez ritka szokása), így Penelope egy pillanatra elosont, hogy lássa, mi történt. A Featherington család többi tagja élénk beszélgetésbe merült Bridgerton vikomtesszel és lányával, Daphnéval aki éppen második szezóját kezdte Londonban, ezért úgy tettek, mintha észre sem vették volna a robajt. A Bridgertonok fontos család, a velük való beszélgetést nem lehet félvállról venni.

Penelope megkerült egy különösen vastag törzsű fát; két lovas vágatott felé lóhalálában, pontosabban a lovak nagyon is elevenek voltak, de a lovasok eszeveszett tempóban, testi épségük veszélyeztetésével hajsolták állataikat. Penelope érezte, hogy szíve egyre hevesebben ver (nehéz lett volna nyugodt pulzussal végignézni

ilyen izgalmat, ráadásul ez lehetővé tette, hogy szíve heves dobbanására hivatkozzon a szerelembe esés pillanatában).

Aztán a sors kifürkészhetetlen fintora révén hirtelen feltámadt a szél és felkapta kalapját (amit anyja bosszúságára nem kötött meg rendesen, mivel a szalag dörzsölte az álla alatti finom bőrt), a fejedő a levegőbe emelkedett, és éppen az egyik lovas arcának csapódott. Penelope levegő után kapkodott (elállt a lélegzete!), és ebben a pillanatban a férfiú leesett a lováról; felettébb elegánsan huppant egy közeli pocsolyába.

A hölgy gondolkodás nélkül odaszaladt, oly szavakat sikoltozva, melyekkel a férfiú hogyléte felől érdeklődött, bár gyanította, hogy a hangok összefüggéstelen kiáltásként hallatszottak. Az úr biztosan rendkívül dühös lesz rá, hiszen tulajdonképpen miatta esett le a lóról, és lett csupa sár, mely fiaskók külön-külön is elegendőek ahhoz, hogy bármely úriember a legbösebb haragra gerjedjen.

De amikor a bukott lovas végre felállt és letörölte öltözékéről a letörölhető szennyeződést, nem intézett éles kirohanásokat ellene. Nem szidalmazta, nem is korholta, nem kiabált, sőt még csak metsző tekintettel sem nézett rá.

Nevetett.

Penelope is nevetett.

Nem volt sok tapasztalata férfinevetés terén, és az a kevés, amit erről tudott, nem volt éppen kedvező. Ám ennek a férfinak a szemében – a zöld nagyon élénk árnyalata – vidámság volt, és miközben letörölt egy meglehetősen zavaró helyre fröccsent sárfoltot az arcáról, azt mondta: – Hát, jól elbántam magammal!

És Penelope ebben a minutumban szerelmes lett.

Amikor megjött a hangja (sajnálatos módon úgy három másodperccel később történt, mint ahogy bármely értelmes ember válaszolt volna), azt mondta: – Én vagyok a hibás. Nekem kéne bocsánatot kérnem. A kalapom valahogy lerepült a fejemről, és...

Elhallgatott, mert rájött, hogy a férfi nem is kért bocsánatot, így nem sok értelme volt ellentmondani.

– Semmi baj – mondta a férfi, kissé zavart mosollyal. – Én... Ó, szervusz, Daphne! Nem is tudtam, hogy a parkban vagy!

Penelope hirtelen megfordult és ott állt vele szemben Daphne Bridgerton, az anyjával beszélgetett, aki menten ráförmedt: – Mit

csináltál, Penelope Featherington? – és Penelope még azt sem válaszolhatta, amit ilyenkor szokott, hogy „Semmit!”, mert igazság szerint a baleset teljes mértékben az ő hibája volt és éppen nyilvánvalóan bolondot csinált magából az – anyja arckifejezéséből kiolvashatóan – igen jó férjjelölt úriember előtt.

Nem mintha anyja azt gondolta volna, hogy *neki* esélye lenne vele. De Mrs. Featherington nagy kiházasítási reményeket fűzött idősebb lányaihoz. Ráadásul Penelope még nem is volt bemutatva a társaságban.

Ám ha Mrs. Featheringtonnak szándékában is állt további szidalmakat rázúdítani, ez nem volt lehetséges, mert ekkor kénytelen lett volna elvonni figyelmét a nagyon fontos Bridgerton családtagokról. Penelope igen gyorsan rájött, hogy a besározott úriember is ehhez a befolyásos famíliához tartozik.

– Remélem, nem sérült meg a fia – szólta Mrs. Featherington aggódón Lady Bridgertonnak.

– Semmi bajom – szólta közbe Colin, és tapasztalatai alapján egy lépést tett hátra, mielőtt Lady Bridgerton elárasztotta volna anyai aggodalmával.

Megtörténtek a bemutatások, de a beszélgetés többi része érdektelen volt, főként azért, mert Colin gyorsan és pontosan felmérte, hogy Mrs. Featherington házasságszerző anyja. Penelope egyáltalán nem lepődött meg, amikor Mr. Bridgerton sietve kimentette magát és távozott.

De a kár már megtörtént. Penelope-nak az esemény álmódosásra adott okot.

Aznap éjjel, amikor gondolatban már vagy ezredszerre idézte fel a találkozást, eszébe jutott, milyen szép lenne, ha elmondhatná, hogy akkor szeretett bele Colin Bridgertonba, amikor tánc előtt megcsókolta a kezét, zöld szeme felettébb csillogott, és az illendőnél egy kicsit erősebben szorította ujjait. Vagy úgy történt, hogy bátran lovagolt a szélfúttá mocsaras vidéken, a (fent említett) szél rémisztően fűtt, miközben a férfi (illetve inkább lóva) egyre közelebb vágatott, és egyetlen szándéka (természetesen nem a ló, hanem Colin szándéka) az volt, hogy odaérjen hozzá.

De nem. Neki akkor kellett beleszeretnie, amikor Colin Bridgerton leesett a lováról és hátsó fele a sáros pocsolyába toccsant (illetve a pocsolya loccsant a hátsó fél vízkiszorító hatására). Ez rendkívül

szokatlan helyzet volt, és egyáltalán nem romantikus, de volt benne valami költői igazság, hiszen az egészből úgysem lesz semmi.

Miért pazarolna az ember ábrándokat és szerelmet olyanra, aki azt sosem viszonzza? Inkább olyanoknak kell tartogatni a szélfúttá mocsár típusú összeismerkedést, akiknek van jövőjük együtt.

És ha Penelope két nap híján tizenhat évesen is tudott valamit, az az volt, hogy jövőjében nem szerepel férjként Colin Bridgerton.

Egyszerűen nem az a lány, aki iránt egy ilyen férfi vonzódna, és attól tartott, hogy sosem lesz olyan.

1813. április tizedikén, pontosan két nappal tizenhetedik születésnapja után Penelope Featherington debütált a londoni társaságban. Nem akarta. Könyörgött anyjának, várjanak még egy évet. Legalább huszonöt fonttal súlyosabb volt a kellenél és arcbőréen még mindig pattanások jelentek meg, ha ideges volt, vagyis mindig, mert semmi sem izgatta fel jobban, mint a londoni báli szezon.

Próbálta emlékeztetni magát, hogy a szépség nemcsak a bőrfelszínig terjed, de ez nem jelentett semmilyen használható kifogást, amikor azért korholta magát, hogy nem tudja, mit mondjon az embereknek. Nincs nyomasztóbb egy csúnya, személyiség nélküli lánynál. És a házassági piacon töltött első évében Penelope pontosan az volt. Csúnya lány, akinek nincs személyisége, illetve – muszáj egy kicsit bízni magában – , csak nagyon halványan nyilvánul meg.

Mélyen legbelül tudta, hogy igenis van személyisége, mégpedig okos, kedves és gyakran tréfás, de ez a karakter valahogy mindig elveszett szíve és ajka között, és azon kapta magát, hogy rosszat mond, vagy gyakrabban meg sem szólal.

Az is sokat rontott a helyzeten, hogy anyja nem engedte Penelopének megválasztani, mit vesz fel, és ha éppen nem fehér ruhában volt, amit az ifjú hölgyek általában viseltek (a fehér egyáltalán nem állt jól neki), akkor kénytelen volt sárga és vörös vagy narancsszín ruhákban megjelenni, amikben kifejezetten rosszul festett. Penelope egyszer javasolta, hogy zöld ruhát vehessen fel, mire Mrs. Featherington igencsak széles csípőjére tette kezét és kijelentette, hogy a zöld túl melankolikus szín.

Mrs. Featherington szerint a sárga vidám szín, márpedig a vidám lányoknak sikerül férjet fogniuk maguknak.

Penelope ott és akkor határozta el, jobb, ha nem próbálja megérteni anyja észjárását.

Igy hát Penelope abban a helyzetben volt kénytelen élni, hogy sárga, narancssárga és időnként vörös ruhákban jelenik meg társaságban, annak ellenére, hogy ezek a színek határozottan szomorúnak, sőt mivel barna szeme és vörös haja volt, kifejezetten sápadtnak mutatták. Semmit sem tehetett azonban ellene, ezért elhatározta, hogy mosolyogva tűri, és ha nem tudna mosolyogni, legalább nyilvánosan nem sír.

Büszke volt rá, hogy legalább ezt nem tette soha.

És ha ez nem lett volna elég, éppen 1813 volt az év, amikor a titokzatos (és álnéven író) Lady Whistledown elkezdte terjeszteni a heti háromszor megjelenő *Társasági lapját*. Ez az egyetlen ívből álló sajtótermék azonnal szenzációt keltett. Senki nem tudta, kicsoda valójában Lady Whistledown, de úgy tűnt, személyazonosságáról mindenkinek van valami elmélete. London hetekig, nem, hónapokig nem beszélt semmi másról. A lapot néhány hétig ingyen osztogatták; éppen annyi ideig, hogy a *Társaság* rákapjon, aztán hirtelen nem találták ajtóik előtt. Az újságosfiúk botrányosan magas árat, példányonként öt pennyt kértek érte.

De ekkorra már senki nem tudott élni a szinte napi dózis pletyka nélkül, és mindenki kifizette az összeget.

Valahol egy nő (vagy egyes spekulációk szerint férfi) biztosan nagyon meggazdagodott.

Lady Whistledown társasági lapja abban különbözött a korábbiaktól, hogy a szerző a cikkekben szereplő személyek nevét kiírta. Nem rejtette olyan rövidítések mögé, hogy Lord P. vagy Lady B. Ha Lady Whistledown írt valakiről, azt nevéen nevezte.

És amikor Lady Whistledown írni akart Penelope Featheringtonról, írt is. A róla szóló első híradás:

Miss Penelope Featherington szerencsétlenül megválasztott ruhájában olyan, mint egy túlérétt citrusgyümölcs.

Kissé erős ütés, de az igazságnak pontosan megfelelt.

Második említése sem volt jobb:

Egy szót sem hallani Miss Penelope Featheringtonról, és ez egyáltalán nem csoda! Szegény lány, mintha belefulladt volna ruhája fodraiba!

Penelope attól tartott, semmi sem növelheti igen csekély népszerűségét.

De a szezon nem volt teljes kudarc. Volt néhány ember, akivel úgy tűnt, képes beszélgetni. Sőt Lady Bridgerton egyenesen kedvelte, és Penelope azon kapta magát, hogy olyasmit is elmond a kedves vikomtesznek, amiket saját anyjának nem mert volna, nem is álmodott volna ilyesmiről. Lady Bridgerton jóvoltából ismerte meg Eloise Bridgertont, a szeretett Colin testvérhúgát. Eloise már tizenhét éves volt, de anyja bölcsen úgy határozott, hogy debütálását egy évvel elhalasztja, annak ellenére, hogy nagyon bájos és elbűvölő, mint a Bridgertonok általában.

És amíg Penelope délutánjait a Bridgerton-ház zöld és krémszínű szalonjában töltötte (illetve inkább Eloise hálószobájában, ahol a két lány kuncogott, kacagott és beszélgetett mindenről, ami csak létezik a nap alatt), néha találkozott Colinnal is, aki huszonekét évesen még nem költözött el otthonról legénylakásba.

Ha Penelope korábban azt hitte, szereti, az semmi volt ahhoz képest, amit az után érzett, hogy megismerte. Colin Bridgerton szellemes, igen szép férfi, olyan szertelen, vidám személyiség, akitől a nők elalélnek, de legfőképpen...

Colin Bridgerton kedves.

Kedves. Micsoda csacska szó! Más helyzetben banális szó, de valahogy nagyon illett rá. Mindig mondott valami kedvességet Penelope-nak, és amikor az végre összeszedte a bátorságát, hogy válaszoljon (gyakran csak köszönéssel vagy búcsúzással szóljon), figyelmesen hallgatta. Így a következő alkalommal Penelope már könnyebben szólalt meg.

A szezon végére Penelope határozott véleménye lett, hogy Colin Bridgerton az egyetlen férfi, akivel képes társalogni.

Ez már szerelem! Ó, ez szerelem, szerelem, szerelem, szerelem, szerelem! Talán ostoba szóismétlés, de ezt, csak ezt a szót firkálta Penelope egy ív papírra, aztán azt, hogy *Mrs. Colin Bridgerton és Penelope Bridgerton és Colin, Colin, Colin.* (A papír a kandalló tűzébe

került abban a pillanatban, hogy Penelope lépéseket hallott az előcsarnokban.)

Milyen jó szerelmesnek lenni egy ilyen kedves emberbe, akkor is, ha ez a szerelem egyoldalú! Igazán jól érzi magát tőle az ember!

Persze az sem ártott, hogy Colin, mint minden Bridgerton férfi, igen szép volt. Családi örökség a híres gesztenyebarna haj, a széles, mosolygós Bridgerton-ajak, az erős váll, a magasság, és a szeme... a legkápráztatóbb zöld szem, ami valaha emberi arcban ragyogott.

Ez a szempár lányok álmaiban jelent meg.

És Penelope álmodott, és álmodott, és álmodott.

1814 áprilisában Penelope újra Londonban volt, megkezdődött második szezonja, és bár ugyanannyi udvarlója volt, mint az előző évadban (nulla), most mégsem volt olyan rossz a helyzet. Annyiban volt jobb, hogy közel tizennégy fontot fogyott, és már kellemesen teltnék nevezhette magát szörnyű kövér helyett. Még nem érte el a kor ideáljának megfelelő női karcsúság szintjét, de teste eleget változott ahhoz, hogy teljesen új ruhatárat kelljen beszereznie.

Sajnálatos módon anyja ismét a sárga, narancssárga, és néhány vöröses darab vásárlása mellett tette le voksát.

Lady Whistledown ezúttal azt írta:

Miss Penelope Featherington (a legkevésbé rafinált Featherington lány) citromsárga ruhát viselt, melynek láttán az ember szájíze elsavanyodik.

Ez legalább arra utalt, hogy Penelope a család legintelligensebb tagja, bár ez a bók meglehetősen felemás volt.

De nem Penelope volt az egyetlen, akit a pletykalap vitriolos tollú szerzője kipécézett. A sárga ruhát viselő, sötét hajú Kate Sheffieldet kókadó nárciszhoz hasonlította, és Kate férje Anthony Bridgerton lett, a vikomti cím örököse, ráadásul Colin bátyja!

Ezért Penelope nem adta fel a reményt.

Illetve nem egészen. Tudta, hogy Colin nem fogja őt feleségül venni, de legalább minden bálon táncolt vele, és időnként sikerült megnevettetnie és néha neki is őt, és Penelope tudta, hogy ennek elégnek is kell lennie.

Penelope élete ebben a mederben folyt. Elmúlt a harmadik szezon és a negyedik is. Nővérei, Prudence és Philippa férjhez mentek és elköltöztek otthonról. Mrs. Featherington abban reménykedett, hogy Penelope is talál magának férjet, mivel Prudence és Philippa is csak öt szezon után kelt el, de Penelope tudta, az a sorsa, hogy örökre vénlány marad. Nem lenne tisztességes feleségül menni bárkihez is, amikor még annyira reménytelenül szerelmes Colinba. És talán elméje legmélyén, a legtávolabbi sarokban, a soha meg nem tanult francia igeragozás és a soha nem használt aritmetikai ismeretek mögött megmaradt a remény egy apró szilánkjá.

Egészen *addig* a napig.

Még most, hét év elmúltával is csak *annak* a napnak nevezi.

Ellátogatott a Bridgerton-házba, ahogy gyakran tette, hogy Eloise-zel, nővéreivel és Lady Bridgertonnal teázzon. Másnapra volt kitűzve Eloise bátyja, Benedict esküvője Sophie-val, bár a vőlegény nem ismerte pontosan a menyasszony származását, de... ez nem is számít, kivéve talán, hogy az utóbbi évtizeden ez volt az egyetlen igazi nagy titok, amit még Lady Whistledownnak sem sikerült megfejtenie soha.

Akárhogy is, a nagy előcsarnokban haladt, hallgatta léptei zaját a márványpadlón. Nem kérte, hogy kikísérjék, egyedül távozott. Összehúta magán a prémgalléros kabátot és felkészült, hogy megtegye a hazáig vezető rövid utat (tényleg csak egy háztömbnyire), amikor hangokat hallott. Férfi hangokat. Bridgerton férfi hangokat.

A három idősebb Bridgerton fivér volt: Anthony, Benedict és Colin. Úgy beszélgettek, ahogy férfiak szoktak egymás közt, évődtek, veszekedtek, viccelődtek. Penelope mindig szerette, nézni, hallgatni, ahogy a Bridgertonok egymással beszéltek; olyan boldog család!

Látta őket a nyitott ajtón át, de nem hallotta, mit beszélnek, míg a küszöbig nem ért. És mivel egész addigi életében hajlamos volt arra, hogy rosszkor rossz helyen legyen, és a sors amúgy is többször elbánt már vele így, Colin hangját hallotta meg legelőször, és nem éppen kedves szavakat.

„Nem mostanában nőszülök meg, és az biztos, hogy ha meg is teszem, nem Penelope Featheringtonot veszem feleségül!”

– Ó! – kiáltott fel Penelope önkéntelenül, még mielőtt gondolkodhatott volna, bölcs dolog-e egyáltalán megszólalnia. A hang sikításképpen volt, úgy hasított a levegőbe, mint a hamis fütty.

A három Bridgerton fivér elsápadt, arcukon rémület, és Penelope tudta, hogy egészen bizonyosan élete legszörnyűbb öt perce következik, aztán olyan méltósággal, amelyet sosem álmodott volna magáról, egyenesen Colin szemébe nézett és azt mondta: – Nem kértelek, hogy vegyél feleségül.

Colin arcának színe mélyvörösre vált. Vörösebbre, mint ahogyan Benedict embernél lehetségesnek tartotta volna. Colin szólni akart, de hang nem jött ki a torkán.

Benedict emlékezete szerint ez volt az első – és nagyon valószínű, hogy az egyetlen – alkalom, amikor öccse nem talált szavakat.

– És soha senkinek... – folytatta mondandóját Penelope, és köhécselt egy kicsit, mert a szavak rekedtesen törtek elő.

– És soha senkinek nem mondtam, hogy valaha is erre akarnálak kérni.

– Penelope – szólalt meg végre Colin. – Kérlek, bocsáss meg!

– Nincs miért bocsánatot kérned.

– De igen. Megsértettelek és...

– Nem tudhattad, hogy hallom.

– De akkor is...

– Nem fogsz feleségül venni – mondta Penelope halkán. – Ezzel nincs is semmi baj. Benedict, nem megyek feleségül a fivéréhez.

Benedict igyekezett nem nézni rá, de erre felkapta a fejét.

Penelope ökölbe szorította leengedett kezét.

– Nem sértődik meg, ha kijelentem, nem megyek hozzá feleségül – mondta, azzal Benedicthez fordult, barna szemével a szemébe nézett: – Ugye, Mr. Bridgerton?

– Természetesen nem – felelte gyorsan Benedict.

– Akkor megegyeztünk – mondta szigorúan, és maga is csodálkozott, hogy ez egyszer *pontosan* a megfelelő szavakat sikerült kimondania. – Senki sem sértődött meg. Akkor most, ha megbocsátanak, uraim, szeretnék hazamenni.

Benedict, Anthony és Colin úgy váltak szét, mint a Vörös-tenger vize, ahogy a hölgy elindult lefelé a lépcsőn.

Penelope szabad utat kapott és távozott volna, de Colin hirtelen megszólalt: – Van komornád?

Penelope tagadón ingatta a fejét.

– Itt lakom egy saroknyira.

– Tudom, de...

– Elkísérem – jelentette ki Anthony. Maga volt a megtettesült udvariasság.

– Ez egyáltalán nem szükséges, uram.

– Kérem. A kedvemért engedje meg, hogy hazakísérjem.

Penelope bólintott, elindultak az utcán.

Úgy háromháznnyira jutottak, amikor Anthony furcsán tiszteletteljes hangon kijelentette: – Nem tudta, hogy ön is hallja.

Penelope érezte, hogy szája sarka megfeszül; nem haragtól, hanem a belenyugvás kimerültségétől.

– Tudom. Ő nem olyan, hogy szándékosan megsértsen bárkit is. Azt hiszem, arról van szó, hogy az édesanyja már régóta gyötri, nősüljön végre meg.

Anthony bólintott. Lady Bridgerton híres volt arról, hogy minden vágya nyolc gyermekét boldog házasságban látni.

– Kedvel engem – mondta Penelope. – Mármint Lady Bridgerton. Attól tartok, nem képes ezen túllátni. De az igazság az, hogy ez nem számít sokat, ha kedveli Colin menyasszonyát.

– Hát, azt nem mondanám... – tünődött Anthony. Hangja egyáltalán nem olyan volt, mint egy tisztelettel félt és nagyra becsült vikomté, hanem inkább, mint egy jó magaviseletű fiúé. – Nem szeretném, ha a feleségemet anyánk nem szeretné. – Fejét rázta, mintha megborzongott volna. – Elemi erő.

– Az anyja vagy a felesége?

Ezen körülbelül fél másodpercig gondolkodott.

– Mindketten.

Néhány pillanatig szótlánul sétáltak egymás mellett, aztán Penelope hirtelen megszólalt: – Colinnak el kéne mennie.

Anthony kíváncsian nézett rá.

– Tessék?

– El kéne mennie. Utazni. Még nem kész arra, hogy megnősüljön és Lady Bridgerton képtelen felhagyni azzal, hogy folyton erre ösztökélje.

Jót akar, de... – Penelope rémülten az ajkába harapott. Remélte, hogy a vikomt ebből nem gondolja, hogy kritizálni akarná az édesanyját. Hiszen Anglia legtisztéletreméltóbb hölgyének tartotta.

– Anyám mindig jót akar, Penelope, ugye szólíthatom így – szólt elnéző mosollyal. – De talán igazad van. Lehet, hogy el kéne mennie. Colin szeret utazni. Bár éppen most jött vissza Walesből.

– Igen? – dünnyögte Penelope udvariasan, mintha nem tudta volna pontosan, hogy Colin Walesben volt.

– Itt is vagyunk – mondta a vikomt és válaszul bólintott.

– Itt laksz, ugye?

– Igen. Köszönöm, hogy hazakísértél.

– Biztosíthatlak, hogy örömmel tettem.

Penelope nézte, ahogy Anthony eltávolodik, aztán bement a házba és sírva fakadt.

Másnap pedig az alábbi beszámoló jelent meg *Lady Whistledown társasági lapjában*:

Micsoda izgalom volt tegnap Lady Bridgerton Bruton Street-i otthona előtt!

Először is Penelope Featheringtonot nem egy, hanem HÁROM Bridgerton fivér társaságában látták; mind ez ideig ismeretlen férfibőség ez szegény lánynak, aki meglehetősen hírhedten petrezselymet szokott árulni a bálokon. Miss Featherington számára sajnálatos (bár talán előre megjósolható) módon a vikomt karján távozott, aki a három férfi közül történetesen az egyetlen nő ember.

Ha Miss Featheringtonnak valahogyan sikerülne valamelyik Bridgerton fivért az oltár elé vonszolni, az biztosan az általunk ismert világ végét jelentené, és e sorok írója készségesen kijelenti, hogy amennyiben ilyen esemény bekövetkezne, az azt jelentené, hogy semmit nem ért a világból és azonnal abbahagyná az írást.

Úgy tűnt, még Lady Whistledown is pontosan érti, milyen hiábavalóan vágyakozik Penelope a fess Colinra.

Múltak az évek, valahogy, észre sem vette hogyan, Penelope már nem számított debütánsnak, és azon kapta magát, hogy bálokon a

gardedámokkal ül és nézi, hogy húga, Felicity – az egyetlen Featherington lány, akit természetes szépséggel és bájjal is megáldott a sors – élvezi a londoni szezont.

Colin rászokott az utazgatásra és egyre több időt töltött távol Londontól; néhány havonta új úti cél felé vette az irányt. Amikor a városban volt, Penelope mindig kapott tőle legalább egy táncot és egy mosolyt; valahogy sikerült fenntartani a látszatot, hogy nem történt semmi, Colin sosem fejezte ki nyílt utcán iránta való utálatát, és az ő reménye sem tört apró szilánkokra.

És amikor Colin a városban volt, ami nem történt túl gyakran, úgy tűnt, mintha könnyed, bár nem túl bensőséges baráti viszonyt ápolnak.

Ez a maximum, amit egy huszonnyolc éves vénlány kívánhat, ugye?

A viszonzatlan szerelem sosem könnyű, de Penelope Featherington legalább már hozzászokott.

1. fejezet

Fel, lányos anyák nemes viadalra, Colin Bridgerton visszatért Londonba!

Azon becses (és tájékozatlan) olvasók kedvéért, akik ebben a szezonban jöttek a városba: Mr Bridgerton a legendás nyolc Bridgerton testvér sorában a harmadik (ezért kapta a Colin nevet, Anthony és Benedict után, Daphne, Eloise, Francesca, Gregory és Hyacinth előtt).

Bár Mr Bridgertonnak nincs nemesi címe, és ennek megszerzésére reménye sincs (lévén hetedik az öröklési sorban a Bridgerton vikomtja címre a jelenlegi vikomt két fia, fivére Benedict és az ő három fia után), mégis elsőrendű prédának számít a szezonban vagyona, arca, alakja, de mindezen felül sármja miatt. Nehéz azonban megjósolni, hogy Mr Bridgerton ebben a szezonban beadja-e a derekát, magára veszi-e a házasság igáját, akarom mondani szent kötelékét. Tény, hogy sosem mutatott határozott érdeklődést megfelelő származású hölgy iránt, és hogy még komplikáltabb legyen a dolog, az a felhőborító szokása, hogy egy szempillantás alatt képes elhagyni Londont és valami egzotikus vidékre távozni.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,

1824. április 2.

– Ezt nézd meg! – kiáltott fel Portia Featherington. – Colin Bridgerton hazajött!

Penelope felnézett hímezéséből. Anyja kezében *Lady Whistledown társasági lapjának* legutóbbi száma volt. Úgy szorongatta a papírt, mintha kötél lenne, amibe egy magas épületről lelógva kapaszkodna.

– Tudom – dünnyögte Penelope.

Portia elkomorult. Gyűlölte, ha valaki – bárki – előbb tud egy pletykát, mint ő.

– Hogyan jutott hozzád a *Whistledown*, mielőtt én megkaptam volna? Kifejezetten utasítottam Briarlyt, hogy tegye félre nekem, és ne engedje, hogy bárki hozzányúljon...

– Nem a *Whistledownban* láttam – vágott a szavába Penelope, mielőtt anyja éles kirohanást intézett volna a szegény, lestrapált főkomornyik ellen. – Felicity mondta. Tegnap délután, ő pedig Hyacinth Bridgertontól tudja.

– A húgod sok időt tölt a Bridgerton-házban.

– Én is – mutatott rá Penelope, és nem igazán tudta, mire vezet ez.

Portia az állát érintgette mutatóujjával, ahogy mindig, ha valami cselszövésen vagy egyéb ármányon mesterkedett.

– Colin Bridgerton házasulandó korban van.

Penelope jelentős erőfeszítéssel pislogott, nehogy kigúvadjon a szeme.

– Colin Bridgerton sosem veszi feleségül Felicityt!

Portia vállat vont.

– Ennél furcsább dolgok is történtek már.

– Én nem tudok ilyesmiről – jegyezte meg Penelope kissé morcosan.

– Anthony Bridgerton feleségül vette azt a Kate Sheffieldet, pedig ő még nálad is népszerűtlenebb volt.

Ez nem volt egészen igaz; Penelope úgy ítélte meg, hogy a társadalmi ranglétrának ugyanazon az alacsony fokán álltak.

De nem sok értelme volt, hogy ezt szóvá tegye anyjának, aki valószínűleg csak jót akart azzal, hogy azt mondta, nem ő volt a legnépszerűtlenebb lány abban a szezonban.

Penelope érezte, hogy ajka megfeszül. Anyja „dicséretei” sosem voltak fullánk nélkül.

– Ezzel egyáltalán nem kritizálni akarlak – mondta Portia, hirtelen nagyon gondoskodón. – Sőt örülök, hogy vénlány maradtál. Egyedül vagyok ezen a világon, nincs más nekem, csak a lányaim, és vigasztaló a tudat, hogy lesz mellettem valaki, aki gondoskodik rólam idősebb koromban.

Penelope-nak is volt elképzelése a jövőről – az anyja által leírt jövőről –, és hirtelen vágya támadt kirohanni és feleségül menni a kéményseprőhöz. Már régen belenyugodott, hogy vénlányként kell leélnie az életét, de valahogy mindig egyedül képzelte magát, egy szép kis sorházban. Vagy a tenger melletti meghitt falusi házban.

De Portia az utóbbi időben sűrűn utalt öregkorára és arra, hogy milyen szerencsés, mivel Penelope mellette maradhat és gondoskodhat róla. Az nem számít, hogy Prudence és Philippa férje is jómódú és megvannak az anyagi eszközeik, hogy anyjuk minden kényelmét biztosítsák. Az sem számít, hogy Portia saját jogon is vagyonosnak számít; amikor férjhez ment, a család a hozomány negyedét az ifjú feleség saját felhasználására rendelte.

Nem, nem. Amikor Portia a „gondoskodásra” utalt, nem pénzre gondolt. Rabszolgát akart.

Penelope felsóhajtott. Túlságosan szigorú volt az anyjával, ha máshogy nem, saját megítélése szerint. Gyakran volt ilyen. Hiszen az anyja szereti. Tudja, hogy az anyja szereti. És ő is szereti az anyját.

Csak néha nem túlságosan kedvelte.

Remélte, hogy ettől még nem rossz ember. De az biztos, hogy az anyja a legkedvesebb, legszófogadóbb lány türelmét is erősen próbára tenné, és Penelope maga is elismerte, hogy időnként egy kissé gúnyos tud lenni.

– Miből gondolod, hogy Colin nem venné feleségül Felicityt? – kérdezte Portia.

Penelope meglepetten nézett fel. Azt hitte, már le van zárva a téma. Persze tudhatta volna, hogy ez nem így van. Portia Featheringtonról mindent el lehet mondani, csak azt nem, hogy nem kitarító.

– Nos – felelte Penelope halkán, lassan –, először is abból, hogy tizenkét évvel fiatalabb Colinnál.

– Piha! – szólt Portia lekicsinylőn legyintve. – Az semmi. És te is pontosan tudod.

Penelope elkomorult, elfintorodott, aztán felkiáltott, mert véletlenül a hímzés helyett az ujjába szúrta a tűt.

– Rádásul – folytatta Portia vidáman –, Colin... – lepillantott a *Whistledown* példányára, kikereste a megfelelő részt – harminchárom éves! Miért lenne ellenére tizenkét év korkülönbség? Az biztos, hogy nem a te korosztályodból választ.

Penelope bekapta megsebzett ujját, bár tudta, hogy ez igen nagyfokú bárdolatlanságra vall. De valamivel le kellett foglalnia ajkát, hogy ki ne csússzon a száján valami szörnyű és borzasztóan rossz érzületű mondat.

Minden, amit anyja ez ügyben mondott, igaz volt. A *Társaság* sok esküvőjén – sőt talán az esküvők többségén – meglett férfiak olyan fiatal lányokat vettek feleségül, akik náluk legalább tizenkét évvel, ha nem többel fiatalabbak voltak. De Colin és Felicity között ez a korkülönbség valahogy sokkal nagyobbak tűnt, talán azért, mert...

Penelope képtelen volt elrejtteni az undort, meglátszott az arcán, mit érez.

- Olyan, mintha a húga lenne. A kishúga.
- Na de Penelope! Nem hiszem...
- Ez olyan, mint a vérfertőzés – suttogetta Penelope.
- Mit mondtál?

Penelope újra kézbe vette a hímzést.

- Semmit.
- Biztos vagyok benne, hogy mondtál valamit.

Penelope a fejét ingatta.

- Köhécseltem. A torkom. Talán azt hallottad...
- Hallottam, hogy mondtál valamit. Biztos vagyok benne.

Penelope felmordult. Hosszú és fáradságos életet látott maga előtt.

– Anya – mondta, ha nem is egy szent, de egy nagyon jámbor apáca hangján. – Hiszen Felicity gyakorlatilag Mr. Albansdale jegyese!

Portia összedörzsölte két tenyerét.

- Nem jegyzi el magát vele, ha meg tudja fogni Colin Bridgertont.
- Felicity inkább *meghalna*, mintsem Colint hajszolja.

– Dehogy halna meg! Okos lány. Mindenki tudja, hogy Colin Bridgerton jobb parti.

- Na de Felicity szereti Mr. Albansdale-t!

Portia a tökéletesen párnázott karosszékbe süppedt.

– Szóval így állunk!

– Ráadásul – tette hozzá Penelope meglehetősen hevesen –, Mr. Albansdale is igen szép vagyonnal rendelkezik.

Portia orcáján dobolt mutatójával.

– Ez igaz. Nem olyan jelentős, mint a Bridgerton-vagyon, de úgy vélem, nem jelentéktelen.

Penelope tudta, ideje ejteni a témát, de nem tudta türtőztetni magát, hogy ne mondjon még valamit.

– Igazán, anya, nagyon jó férj lenne Felicity mellett. Örülnünk kéne, hogy egymásra találjanak.

– Tudom, tudom – morgolódott. – Csak annyira szerettem volna, ha valamelyik lányom Bridgerton fiúhoz megy feleségül! Micsoda örömteli esemény lenne! Londonban hónapokig én lennék a beszéd téma. Sőt, talán évekig!

Penelope a mellette heverő párnába szúrta a tüt. Meglehetősen ostoba módja volt ez a düh levezetésének, de ennek alternatívája az lett volna, hogy felugrik és üvölt: *Na és én?! Portia mintha úgy gondolná, hogy ha Felicity férjhez megy, a Bridgerton vő reménye örökre szertefoszlik. Hiszen Penelope még nincs férjnél... ez semmit sem számít?*

Olyan nagy kívánság, ha azt szeretné, hogy anyja ugyanolyan büszkeséggel gondoljon rá, mint másik három lányára? Penelope tudta, hogy Colin nem őt választja feleségül, de vajon egy anyának nem kéne egy kicsit elfogultnak lennie gyermeke iránt és szemet hunyni hibái felett? Sem Philippának, sem Felicitynek nem volt esélye egyetlen Bridgerton fiúnál sem. Miért gondolja az anyja, hogy az ő bájaik Penelope bábjainál olyan sokkal jobbak?

Hát jó, Penelope kényszerűen elismerte, hogy Felicity olyan népszerű, mint másik három testvére együttvéve sem. De Prudence és Philippa sosem volt páratlan szépség. Ugyanúgy petrezselymet árultak a báltermek perifériáján, ahogy Penelope.

Kivéve persze, hogy már férjnél vannak. Penelope egyikük férjét sem választotta volna, de ők legalább már feleségek.

Szerencsére azonban Portia gondolatai már zöldebb legelőkre kalandoztak.

– Meg kell látogatnom Violetet – jelentette ki. – Biztosan nagyon megkönnyebbült, hogy Colin végre hazajött.

– Biztos vagyok benne, hogy Lady Bridgerton örül, ha meglátogatód – mondta Penelope.

– Szegény, szegény asszony! – szólt Portia drámai hangon. – Tudod, annyira aggódik Colinért!

– Tudom.

– Igazán úgy vélem, ez több, mint amit egy anya kibírhat. Nem szabad ilyen izgalmaknak kitenni. Ez a Colin állandóan úton van, az úristen tudja, merre bóklászik, teljesen primitív, *pogány* országokban...

– Úgy tudom, Görögországban a keresztény vallást gyakorolják – dűnnyögte Penelope, és a hímzését nézegette.

– Ne légy szemtelen, Penelope Anne Featherington! Azok *katolikusok!* – jelentette ki Portia, megborzongva a szóra.

– Egyáltalán nem katolikusok – felelte Penelope, lemondva a hímzésről, félretéve a kézimunkát. – Görög katolikusok, más néven ortodoxok.

– Akkor sem tartoznak az anglikán egyházhoz! – mondta Portia duzzogva.

– Nem hiszem, hogy ez a görögöket szörnyűmód aggasztaná.

Portia szeme rosszállón összeszűkül.

– Honnan tudsz te ennyit a görögök vallásáról? Ne, ne is mondd! – mondta feltűnően harsányan. – Tudom, olvastad valahol.

Penelope csak pislogott, megfelelő választ próbált kigondolni.

– Bárcsak ne olvasnál olyan sokat! – sóhajtott fel Portia. – Már évek óta férjnél lennél, ha nem volnál ilyen könyvmoly! Ha több figyelmet fordítanál a társasági kellemre, mint... mint...

Penelope kénytelen volt rákérdezni: – Kevesebbet, mint mire?

– Nem tudom. Mindegy, folyton csak bámulsz magad elé, és nagyon gyakran ábrándozol.

– Csak gondolkozom – mondta Penelope csendesen. – Néha szeretek egy kis szünetet tartani és gondolkodni.

– Szünetet tartani miben? – tudakolta Portia.

Penelope önkéntelenül elmosolyodott. Portia kérdése mintha pontosan az anya és lánya közti különbséget fejezte volna ki.

– Semmiben, anya – felelte Penelope. – Tényleg semmiben.

Portia úgy nézett ki, mintha mondani akart volna még valamit, aztán meggondolta magát. Vagy egyszerűen csak éhes volt. Leemelt egy süteményt a tálcáról, szájába gyömöszölte.

Penelope éppen el akarta venni az utolsót, de úgy döntött, inkább anyjának hagyja. Jobb, ha tele van a szája. Legkevesbé azt szerette volna, ha újabb beszélgetésbe kell bonyolódnia a Colin Bridgerton témában.

– Colin visszajött!

Penelope felnézett a könyvből, amit éppen olvasott – *Görögország rövid története* –, és azt látta, hogy Eloise Bridgerton nyomul be a szobába. Mint általában, Eliose-t nem kellett bejelenteni. A Featherington család komornyikja úgy hozzászokott látogatásaihoz, hogy családtagnak tekintette.

– Tényleg? – kérdezte Penelope, és (saját megítélése szerint) jól sikerült közömbösséget színlelnie. A *Görögország rövid történetét* természetesen a *Mathilda* mögé rejtette; S. R. Fielding regénye az előző év szenzációja volt. Mindenkinek volt egy *Mathilda* példánya az éjjeliszekrényen. Ez pedig elég vastag volt ahhoz, hogy elrejtse *Görögország rövid történetét*.

Eloise leült Penelope íróasztalához.

– Igen, és nagyon leburnult. Azt hiszem, egész idő alatt a napon volt.

– Görögországban volt, ugye?

Eloise tagadón ingatta fejét.

– Azt mondta, még nem ért véget a háború és veszélyes lett volna. Ezért inkább Cipruson járt.

– Ajaj! – mondta Penelope mosolyogva. – Ezek szerint Lady Whistledown valamit rosszul értelmezett.

Eloise kedvesen pimasz Bridgerton-mosollyal mosolygott újra, és Penelope rájött, milyen szerencsés, hogy ő a legjobb barátnője. Eloiszel tizenhét éves koruk óta elválaszthatatlanok egymástól. Szezonban együtt jártak társaságba, együtt értek felnőtté, és anyjuk legnagyobb kétségbeesésére együtt maradtak vénkisasszonyok is.

Eloise azt mondta, még nem találta meg a megfelelő férfit.

Penelope-t természetesen nem kérdezték erről.

– És jól érezte magát Cipruson? – érdeklődött Penelope.

Eloise felsóhajtott.

– Azt mondja, csodálatos volt. Ó, mennyire szeretnék utazni! Úgy tűnik, mindenki járt már valahol, csak én nem.

– Én sem – emlékeztette Penelope.

– Te sem – ismerte el Eloise. – Hál' istennek.

– Eloise! – kiáltott fel Penelope, párnát dobva felé. De ő is hálás volt, hogy Eloise megmaradt barátnőjének. Minden nap hálát adott ezért. Sok nő úgy éli le az életét, hogy nincs közeli barátnője, de neki van, és elmondhat neki bármit, mindent. Illetve majdnem mindent. Penelope sosem tett említést Colin iránti érzéseiről, bár sejtette, hogy Eloise gyanítja. Eloise azonban túl tapintatos volt ahhoz, hogy egy szóval is említse, ami csak megerősítette Penelope bizonyosságát, hogy Colin sosem szeretné. Ha Eloise akár egy pillanatra is azt gondolná, hogy Penelope-nak van esélye megszerezni Colint férjül, olyan céltudatossággal vágott volna vele a házasságszerző intrikákba és manőverekbe, mint egy tábornok.

Ha az ember jobban belegondol, egyértelmű, hogy Eloise ilyen intézkedős típus.

– ...és azt mondta, a tenger annyira háborgott, hogy a gyomra nem tudta magát függetleníteni a hánykolódástól, és a korlátan áthajolva adta ki tartalmát, és... – Eloise felmordult. – Te nem is figyelsz rám!

– Nem – ismerte el Penelope. – Illetve igen. Fél füllel. Nem tudom elhinni, hogy Colin tényleg elmondta neked, ezt a hányástörténetet.

– Hát, én a húga vagyok.

– Dühös lenne rád, ha megtudná, hogy elmondtad nekem.

Eloise elhessegette a tiltakozást.

– Nem lenne kifogása. Te is olyan vagy neki, mintha a húga lennél.

Penelope mosolygott, de egyben felsóhajtott.

– Anya persze megkérdezte, tervezi-e, hogy itt marad a szezonra – folytatta Eloise. – És persze Colin csak kitérő válaszokat adott, de én elhatároztam, hogy magam vallatom ki.

– Rendkívül okos és ravasz lépés volt tőled – dűnnyögte Penelope.

Eloise visszadobta a párnát.

– És végül sikerült kiszednem belőle, hogy igen. Bevallotta, hogy szándékában áll néhány hónapig maradni. De megígértette velem, hogy anyának nem mondom el.

– Hát, ez nem túl okos dolog tőle – mondta Penelope nagy köhécselés közepette. – Ha Lady Bridgerton úgy hiszi, nincs sok ideje a meggyőzésre, dupla erővel fogja noszogatni, hogy nősüljön végre meg. Úgy hiszem, Colin éppen ezt akarta elkerülni.

– Úgy tűnik, ez az életcélja – foglalta össze Eloise.

– Ha azzal altatta volna el a gyanúját, hogy nem kell sietni, talán nem vetné be annyira anyai igyekezetét.

– Érdekes gondolat – mondta Eloise. – De talán inkább elméleti, mint gyakorlati igazság. Anya annyira szeretné már nős emberként látni, hogy semmit sem számít, ha megnöveli ebbéli igyekezetét. Szokásos igyekezete is elég ahhoz, hogy Colin megbolonduljon tőle.

– Van olyan, hogy duplán megbolondulni? – tünődött Penelope.

Eloise oldalra hajtotta a fejét.

– Nem tudom. De azt tudom, hogy ezt nem szeretném megtapasztalni.

Egy pillanatra elhallgattak (igen ritka pillanat), aztán Eloise hirtelen talpra ugrott.

– Mennem kell.

Penelope mosolygott. Aki nem ismerte jól Eloise-t, azt hihetné, szokása gyakran (és minden átmenet nélkül) témát váltani, de Penelope tudta, hogy az igazság teljesen másban keresendő. Amikor Eloise valamit a fejébe vesz, képtelen mással foglalkozni. Ez azt jelenti, hogy ha Eloise-nek hirtelen mennie kell, akkor annak ahhoz van köze, amiről beszélgettek, és...

– Colin jön teára – magyarázta Eloise.

Penelope mosolygott. Szerette, ha beigazolódik a sejtése.

– Gyere át!

Penelope tagadón ingatta fejét.

– Biztosan szeretne csak családi körben lenni.

– Lehet, hogy igazad van – mondta Eloise kecsesen bólintva. – Hát jó, akkor mennem kell. Nagyon sajnálom, hogy csak ilyen rövid ideig maradhattam, de mindenképpen tudatni akartam veled, hogy Colin itthon van.

– *Whistledown* – emlékeztette Penelope.

– Igaz. Honnan szerzi ez a nőszemély az információit? – tette fel a kérdést Eloise, és csodálkozva ingatta fejét. – Esküszöm, néha olyan érzésem van, hogy túl sokat tud a családunkról, és félnem kéne tőle.

– Nem folytathatja örökké – jegyezte meg Penelope, barátnőjét kikísérve. – Nem gondolod, hogy előbb-utóbb valaki rájön, hogy kicsoda és leleplezik?

– Nem tudom – mondta Eloise, kezét a kilincsre téve. – Korábban én is így gondoltam. De már tíz éve jelenik meg a lap. Sőt több is. Ha el lehetne kapni, szerintem már elkapták volna.

Penelope lekísérte Eloise-t a lépcsőn.

– Egyszer úgymint hibázik. Ez elkerülhetetlen. Hiszen ő is csak nő.

Eloise felnevetett.

– Már azt hittem, valami félistennő.

Penelope is elmosolyodott.

Eloise megállt és olyan hirtelen pördült hátra, hogy Penelope nekiütközött, majdnem lebucskáztak az utolsó néhány lépcsőfokon.

– Tudod mit? – kérdezte Eloise.

– Halvány fogalmam sincs...

Eloise nem is törődött vele, hogy milyen képet vág.

– Szerintem már hibázott is.

– Tessék?

– Hiszen te mondtad. Az a nő, vagy talán férfi több mint egy évtizede írja a lapot. Senki sem teheti ezt ilyen hosszú ideig anélkül, hogy ne hibázzon. Tudod, mit gondolok?

Penelope türelmetlenségét jelezve csak széttárta karját.

– Az a baj, hogy a többség túl buta ahhoz, hogy meglássa ezeket a hibákat.

Penelope egy pillanatig csak nézte, aztán nevetésben tört ki.

– Ó, Eloise! – mondta könnyeit törölgetve. – Mennyire szeretlek!

Eloise szélesen mosolygott.

– Még jó, hogy legalább te szeretsz engem, szerencsétlen vénkisasszonyt! Harmincéves korunkban, ha már pletykás vénasszonynak számítunk, össze kéne költöznünk!

Penelope úgy ragadta meg az ötletet, mint fuldokló a mentőcsónak szélét.

– Gondolod, hogy megtehetnénk?! – kiáltott fel. Aztán suttogósabbra fogva, miután körbepillantott az előcsarnokban, hozzátette: – Anyám riasztóan sűrűn veszi elő az aggkor témát.

– Mi ebben a riasztó?

– Minden verzióban úgy szerepelek, hogy gondozom és teljesítem kívánságait.

– Szent ég!

– Nekem ennél erősebb káromkodás jutott eszembe.

– Penelope! – korholta Eloise, de mosolygott.

– Szeretem anyámat.

– Tudom – felelte Eloise engesztelő hangon.

– Tényleg szeretem.

Eloise megadón felemelte kezét.

– Nem kell bizonygatnod. Tökéletesen megértem. Én... Ó! Szép napot, Mrs. Featherington!

– Eloise – szólt Portia a hallban fontoskodón sietve. – Nem is tudtam, hogy itt vagy.

– Mint mindig, most is beosontam – felelte Eloise. – Pimaszul, észrevétlenül.

Portia elnéző mosollyal nézett rá.

– Hallom, Colin bátyád hazajött.

– Igen, nagyon örülünk neki.

– Biztos vagyok benne. Különösen édesanyád.

– Valóban. Szinte magánkívül van az örömtől. Ha jól sejtem, most is listát állít össze.

Portia valósággal felélénkült, mint mindig, amikor pletykaértékűnek ítélt hírt jutott tudomására.

– Listát? Milyen listát?

– Ó, tudja, azt a listát, amit minden felnőtt gyerekének elkészített. Szóba jöhető házastársak, egyebek.

– Kíváncsi vagyok, mit takar az „egyebek” kifejezés – jegyezte meg Penelope fakó hangon.

– Néha felvesz a listára egy-két olyan nevet is, akik reménytelenül alkalmatlanok férjnek vagy feleségnek, így emeli az igazán szóba jöhető személyek értékeit.

Portia felnevetett.

– Lehet, hogy mégis rajta leszel Colin listáján, Penelope!

Penelope nem nevetett. Eloise sem. Portia ezt mintha észre sem vette volna.

– Hát, jobb, ha most megyek – mondta Eloise köhécselve, hogy csillapítsa a három jelenlévőből két embernek furcsa csendet. – Colint várjuk teára. Anya azt akarja, hogy az egész család jelen legyen.

– Lesz elég hely? – kérdezte Penelope. Lady Bridgerton háza nagy volt ugyan, de a Bridgerton gyerekek, házastársaik és gyermekeik összesen huszonketten voltak. Igazi nagycsalád.

– Átmegyünk a Bridgerton-házba – magyarázta Eloise.

Anyja elköltözött a hivatalos londoni Bridgerton rezidenciából, miután legidősebb fia megnősült. Anthony, aki tizennyolc éves kora óta viselte a vikomti címet, marasztalta anyját, de Violet arra hivatkozott, jobb, ha a házaspárnak zavartalan magánélete van. Így Anthony, Kate és három gyerekük a Bridgerton-házban éltek, Violet pedig a többi gyerekekkel (kivéve Colint, akinek saját lakása volt) néhány háznővel tőlük. Jó egy évig próbáltak nevet adni Lady Bridgerton új otthonának, de hiába, így a család végül egyszerűen csak az *Ötös számnak* nevezte el.

– Érezzétek jól magatokat! – mondta Portia. – Megyek, meg kell találnom Felicityt. Időre kell mennünk, elkészünk a divatárusnőtől.

Eloise figyelte, ahogy Portia felmegy a lépcsőn, aztán megszólalt: – Úgy tűnik, a húgod elég sok időt tölt a divatárusnőnél.

Penelope vállat vont.

– Felicitynek már nagyon elege van az örökös próbákból, de ő anya egyetlen reménye, hogy igazán nagyszerű házasságot kössön. Attól tartok, meg van győződve róla, hogy ha a húgom megfelelő ruhát visel, akkor akár herceget is kaphat férjül.

– Úgy tudom, már majdnem Mr. Albansdale jegyese...

– Azt hiszem, jövő héten hivatalosan is megkéri a kezét. De addig anya nem zár be semmilyen lehetőséget. – Zavartan pislogott. – Jól tennéd, ha figyelmeztetnéd a bátyádat, hogy tartson távolságot.

– Gregoryt? – kérdezte Eloise hitetlenkedve. – Hiszen még el sem végezte az egyetemet.

– Colint.

– *Colint?! – kiáltott fel Eloise nevetve. – Nahát!*

– Én is valami ilyesmit mondtam neki, de tudod, ha valamit egyszer a fejébe vesz...

Eloise kuncogott.

– Gondolom, éppen olyan, mint én.

– A végsőkig kitart, rendületlenül.

– A kitartás nagyon jó tulajdonság tud lenni – emlékeztetett Eloise. – Persze mindennek megvan a maga helye és ideje.

– Bizony – felelte Penelope pajkos mosollyal. – Ám nem a megfelelő helyen és időben valóságos borzalom tud lenni.

Eloise nevetett.

– Fel a fejjel, drága barátnóm! Legalább megengedte, hogy megszabadulj a sárga ruháktól!

Penelope lenézett ruhájára. Meglehetősen jól állt neki a kék szín.

– Azóta nem ő választja a ruháimat, mióta rájött, hogy hivatalosan is vénkisasszony vagyok. Az a lány, akinek nincsenek udvarlói, akinek reménye sincs a házasságra, nem éri meg az időt és fáradságot, hogy divattanácsokban részesüljön tőle. Több mint egy éve nem kísért el a divatárusnőhöz! Micsoda boldogság!

Eloise barátnőjére mosolygott. Penelope arca gyönyörű barackszínnek és fehérnek tűnt, ha hűvösebb színeket viselt.

– Mindenki azonnal észrevette, amikor te választhattad meg a ruháidat. Még Lady Whistledown is megjegyezte!

– Azt a lapszámot elrejtettem anyám elől – ismerte be Penelope. – Nem akartam megsérteni az érzéseit.

Eloise pislogott kicsit, mielőtt válaszolt.

– Ez nagyon kedves volt tőled, Penelope.

– Én is tudok néha kedves és jóindulatú lenni.

– Azt hihetnők, hogy a kedvesség és jóindulat egyik ismerve, hogy az ember nem hívja fel e nemes tulajdonságaira a figyelmet – horkant fel Eloise.

Penelope elgondolkodva, ajkát csücsörítve terelte Eloise-t az ajtó felé.

– Nem kéne tényleg hazamenned?

– Megyek már, megyek!

Azzal elment.

Jó viszontlátni Angliát, gondolta Colin Bridgerton egy pohárka igazán remek brandyt kortyolgatva.

Ami azt illeti, egészen furcsa, hogy legalább annyira élvezi a hazatérést, mint az elutazást. Néhány hónap, legfeljebb fél év múlva újra mehetnékje támad, de az áprilisi Angliát egyelőre igazán gyönyörűnek találja.

– Jó, ugye?

Colin felnézett. Bátyja, Anthony a masszív mahagóni íróasztal fölé hajolva saját poharát emelte.

Colin bólintott.

– Csak most, hogy hazajöttem, vettem észre, mennyire hiányzik ez nekem. Az ouzo is remek a maga nemében, de ez... – emelte poharát – maga a mennyország.

Anthony fanyar mosollyal nézett rá.

– És ezúttal mennyi ideig szándékozol maradni?

Colin az ablakhoz sétált, és úgy tett, mintha odakint nézne valamit. Bátyja nemigen titkolta, hogy rosszallja örökös barangolhatnékját. Ami azt illeti, Colin egyáltalán nem hibáztatta ezért. Néha nehéz volt levelet hazaküldeni; családjának nem egyszer egy egész hónapot, néha nyolc hetet és várni kellett, hogy hírt kapjanak róla. Ám míg pontosan tudta, hogy nem szeretne bátyja helyében lenni – sosem tudhatja, hogy szeretett testvére él-e vagy hal, folyton azt várja, hogy a levelet hozó küldönc kopogjon az ajtón –, ez nem volt elég ahhoz, hogy Anglia földjén marasztalja.

Időnként egyszerűen *el* kellett mennie. Nem lehet ezt másképpen leírni.

Messze, el a *Társaságtól*, akik elbűvölő semmirekellőnek tartották, semmi másnak, el Angliától, ahol a másod-, harmad-, negyedszülött fiúkat arra biztatták, hogy lépjenek be az egyházba vagy menjenek katonának, de neki egyikhez sem volt kedve. Sőt a családjától is elkíváncozott, akik feltétel nélkül szerették, de fogalmuk sem volt, szíve mélyén mire vágyik a legjobban, mit akar: azt, hogy tegyen valamit.

Bátyja, Anthony a vikonti cím örököse, és ezzel rengeteg felelőssége van. Ő vezeti a birtokot, felügyeli a család pénzügyeit, intézi a bérlők, a személyzet, az alkalmazottak ügyes-bajos dolgait. Másik

bátyja, Benedict, aki négy évvel idősebb nála, ismert művész lett. Ceruzarajzokkal kezdte, de felesége biztatására áttért az olajképekre. Egyik képét kiállították a National Gallery tárlatán.

Anthony nevét a családfa Bridgerton hetedik vikomtjaként örökíti meg. Benedict a festményeiben él tovább. De Colin semmiről sem nevezetes. Vezette a családtól kapott kis birtokot, és társasági eseményekre járt. Azt sosem állította volna, hogy nem érezte jól magát, de a szórakozásnál egy kicsit többre vágyott.

Célt akart.

Nyomot hagyni.

Ha nem is biztosan tudni, de remélni, hogy amikor meghal, az emberek nem csak Lady Whistledown pletykalapjából emlékeznek a nevére.

Felsőhajtott. Nem csoda, hogy olyan sok időt töltött utazással.

– Colin? – szólította bátyja.

Colin felé fordult és pislogott. Szinte biztos volt benne, hogy Anthony kérdezett tőle valamit, de agya tekervényei közt valahogy elveszett a kérdés.

– Ó, persze, bocsánat – köhécselt. – Legalább a szezon végéig maradok.

Anthony nem válaszolt, de nehéz lett volna nem észrevenni elégedett arckifejezését.

– Ha másért nem, azért, hogy ha eddig senki nem kényeztette volna el a gyerekeidet, én megtegyem – mondta legendás huncut mosolyával.

– Nem hiszem, hogy Charlotte-nak van elég babája.

– Csak ötven – ismerte el Anthony faarccal. – Szegény kislány szörnyen el van hanyagolva.

– A hónap végén van a születésnapja, ugye? Azt hiszem, továbbra is úgy kell elhanyagolnom, ahogy eddig.

– Ha már a születésnapoknál tartunk – mondta Anthony, elhelyezkedve az íróasztal mögötti nagy karosszékből –, anya születésnapja vasárnaphoz egy hétre lesz.

– Szerinted miért igyekeztem hazaérni?

Anthony a homlokát ráncolta és Colinnak az a halvány érzése támadt, hogy éppen azt mérlegeli, vajon tényleg anyjuk születésnapjára sietett haza, vagy egyszerűen kihasználja a jó időzítést.

– Ünnepséget rendezünk neki – mondta Anthony.

– Megengedi? – Colin tapasztalata az volt, hogy a hölgyek egy bizonyos kor fölött nemigen élvezik a születésnap ünnepségeket. És már anyja még mindig rendkívül kedves és bájos volt, határozottan elért bizonyos kort.

– Kénytelenek voltunk zsaroláshoz folyamodni – ismerte el Anthony. – Választás elé állítottuk: vagy hozzájárul, hogy ünnepség lesz, vagy eláruljuk, hány éves.

Colinnak nem kellett volna éppen akkor kortyolnia az italból; félrenyelt, alig tudta elkerülni, hogy szét ne köpködjön a brandyt.

– Szerettem volna látni abban a pillanatban!

Anthony meglehetősen elégedetten mosolygott.

– Briliáns húzás volt a részemről.

Colin kiitta az italt.

– Szerinted mennyi az esélye, hogy nem használja ki az alkalmat, hogy ezen a társasági eseményen is feleséget keressen nekem?

– Nagyon kevés.

– Gondoltam.

Anthony hátradőlt a széken.

– Már harminchárom éves vagy, Colin!

Colin hitetlenkedve nézett rá.

– Szentséges ég, ne kezd *te* is!

– Nem is álmodnék róla. Éppen csak javasolni akartam, hogy ebben a szezonban tartsd nyitva a szemedet. Nem kell tevélegesen feleséget keresned, de nem árthat, ha legalább nyitott maradsz a lehetőségre.

Colin az ajtó felé nézett, mintha a menekülés lehetőségét fontolgatná.

– Biztosíthatlak, hogy nem ellenzem a házasság gondolatát.

– Nem gondoltam, hogy elleneznéd – tette hozzá Anthony.

– Mindazonáltal nem látok okot a sietségre.

– Sietségre sosincs ok – vágott vissza Anthony. – Illetve ritkán. Csak igyekezz anyánk kedvében járni. Megígéred?

Colin észre sem vette, hogy még mindig a kezében van az üres pohár; csak akkor figyelt fel rá, amikor hangos csattanással a szőnyegre esett.

– Szentséges ég! – suttogta. – Csak nem beteg?

– Nem! – szólt Anthony a meglepetéstől a kelleténél kissé hangosabban és erőteljesebben. – Biztos vagyok benne, hogy mindannyiunkat túlél.

– Akkor miről van szó?

Anthony felsóhajtott.

– Csak szeretnék boldognak látni.

– Boldog vagyok – bizonygatta Colin.

– Valóban?

– A pokolba is, én vagyok a legboldogabb férfi egész Londonban! Csak olvasd el, mit írt Lady Whistledown. Tőle megtudhatod.

Anthony lepillantott az asztalán heverő lapszámra.

– Nem ebben van, hanem a tavalyiakban. Többször nevezett elbűvölőnek engem, mint Lady Danburyt önféjűnek, és mindketten tudjuk, hogy ez milyen sokat jelent.

– Az elbűvölő nem feltétlenül egyenlő a boldoggal – jegyezte meg halkán Anthony.

– Erre nincs időm – mormogta Colin. Az ajtó hívogatóbbnak tűnt, mind valaha.

– Ha igazán boldog lennél, nem utaznál folyton el.

Colin megállt, keze a kilincsen.

– Anthony, én *szeretek* utazni.

– Folyton?

– Muszáj, különben nem tenném.

– Ilyen kitérő mondatot még sosem hallottam!

– Ez pedig kitérő hadművelet.

– Colin!

De fivére már kilépett a dolgozószobából.

2. fejezet

A Társaságban mindig is divat volt unalomról panaszkodni, de biztos állítható, hogy az idei szezon társasági eseményeinek látogatói az unalmat művészi fokon művelik. Az ember mostanság nem tehet két lépést társaságban úgy, hogy ne hallaná a „halálosan unalmas” vagy „kétségbeejtően banális” kifejezéseket. E sorok írója úgy értesült, hogy Cressida Twombly nemrégiben kifejezte abbéli meggyőződését, miszerint ha még egy hamis-zenés esten kénytelen részt venni, belepusztul az örök unalomba.

(E sorok írója ezen a ponton versenyre kel Lady Twombly-vel; bár az idén a debütáló ifjú hölgyek igen kedves sereglete került a Társaságba, sajnálatos módon egyetlen jó zenész sincs közöttük.)

Ha van ellenméreg az unalom betegségére, az biztosan a Bridgerton-házban tartandó vasárnapi ünnepség. Az egész család ott lesz a legközelebbi barátok mintegy százfős körében, hogy megünnepeljék a vikontesz születésnapját.

Udvariatlanságnak számít egy hölgy életkorát firtatni, ezért e sorok írója nem fedi fel, hányadik születésnapját ünnepli Lady Bridgerton.

De kétség se férjen hozzá: e sorok írója pontosan tudja!

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,

1824. április 9.

A vénkisasszonyság olyan szó, ami pánikot vagy sajnálatot vált ki az emberekből, de Penelope rájött, hogy a hajadon állapotnak vannak határozott előnyei.

Először is az, hogy a vénkisasszonyoktól senki sem várta el igazán, hogy bálokban táncoljanak, ami azt jelentette, hogy Penelope már nem volt kénytelen a táncparkett szélén ácsorogni, félrenézni, és úgy tenni, mintha nem is igazán akarna táncolni. Így a többi vénkisasszonnyal és gardedámmal üldögélhetett. Természetesen akart volna táncolni, nagyon is szeretett táncolni, és ami azt illeti, elég jól tudott; nem mintha valaha valaki észrevette volna, de minél távolabb van az ember a keringőző pároktól, annál könnyebb érdektelenséget színlelni.

Az is előny volt, hogy az unalmas beszélgetéssel töltött órák száma drasztikusan csökkent. Mrs. Featherington hivatalosan is feladta a reményt, hogy Penelope valaha férjet fog magának, ezért már nem tolta minden harmadrangú nőtlen fiatalember útjába. Portia sosem gondolta, hogy Penelope másod-, sőt elsőrangú fiatalember figyelmére vágyik, ami valószínűleg így volt, de a harmadrangú nőtlen urak nem véletlenül kapták ezt a besorolást, és sajnálatos módon ennek oka a személyiség, illetve annak hiánya volt. Ez, és Penelope idegenekkel való tartózkodó viselkedése együtt jellemzően nem segítette sziporkázó beszélgetések kialakulását.

A harmadik előny: újra ehetett. Őrjítő volt, hogy a társasági eseményeken óriási mennyiségű étel állt rendelkezésre, de őrjítő volt, hogy a férjvadász hölgyeknek legfeljebb csipegetniük volt szabad, mintha nem lenne étvágyuk. Ez a legjobb a vénkisasszonyságban, gondolta Penelope, miközben beleharapott a legmennyeibb képviselőfánkba, amit Franciaországon kívül valaha készítettek.

– Szent ég! – sóhajtott fel. – Ha a bűnnek lenne anyagi formája, az biztosan édesség lenne. Lehetőleg csokoládés.

– Finom, ugye?

Penelope félrenyelt, köhögött, finom süteményhab-permetet köpködött szét.

– Colin! – kapkodott levegő után, és magában hevesen imádkozott, remélve, hogy a legnagyobb szemcsék nem fröccsentek Colin fülére.

– Penelope! Örülök, hogy látlak! – mondta a férfi kedvesen mosolyogva.

– Én is örülök.

Colin a sarkán hintázott egyszer, kétszer, háromszor.

– Csinos vagy, Penelope.

– Te is jól nézel ki – felelte, és nagyon igyekezett kitalálni valamit, hogy hova tegye a süteményt, így nagyobb változatosságot adva a beszélgetésnek.

– Szép ruha – jegyezte meg Colin a zöld selyemöltözékre mutatva.

Penelope bánatosan elmosolyodott.

– Legalább nem sárga.

– Valóban nem sárga – vigyorgott Colin, és ezzel megtört a jég. Furcsa volt, mert az ember azt hinné, Penelope nyelve leginkább a szeretett férfi jelenlétében nem oldódik, de Colinban volt valami, amitől mindenki feloldódott.

Lehet, éppen azért szereti, mert ha vele volt, el tudta fogadni magát olyannak, amilyen, gondolta Penelope nem is egyszer.

– Eloise azt mondja, nagyon jól érezted magadat Cipruson.

Colin szélesen mosolygott.

– Való igaz, nem tudtam ellenállni Afrodité születési helyének.

Jókedve ragályos volt. Penelope azon kapta magát, hogy ő is mosolyog, bár nem volt szándékában szóba hozni a szerelem istennőjét.

– Olyan napfényes, mint amilyennek mondják? Ne is válaszolj. Látszik rajtad, hogy így volt.

– Valóban, egy kicsit leburnultam – bólintott. – Anyám majdnem elájult, amikor meglátott.

– Gondolom, az örömtől – hangsúlyozta Penelope. – Nagyon hiányzol neki, amikor távol vagy.

Colin közelebb hajolt.

– Ugyan, Penelope, kérlek, ne kezd te is! Anyám, Anthony, Eloise és Daphne is nyaggat ezzel, és ha mindent a szívemre vennék, belepusztulnék a büntudatba.

– Benedict nem nyaggat? – kérdezte Penelope önkéntelenül.

Colin kissé pajkos pillantást vetett rá.

– Nincs a városban.

– Ó, ez magyarázatot ad a hallgatására.

Colin szeme összeszűkül, mely kifejezés tökéletesen illett karba font kezéhez.

- Tudod, hogy mindig is pimasz voltál?
- Jól titkolom – felelte Penelope szerényen.
- Nem nehéz megérteni, miért vagy olyan jó barátságban Eloise húgoddal – állapította meg tárgyilagosan.
- Feltételezem, ezt bóknak szántad.
- Egészen bizonyos vagyok benne, hogy testi épségemet veszélyeztetném, ha másképp gondolnám.

Penelope csak állt és remélte, hogy eszébe jut valami szellemes ríposzt, ám ekkor furcsa hangot, nedves toccsanást hallottak. Lenézett és látta, hogy sárga krémmassza esett a félig megevett süteményből a tiszta parkettra. Colinra nézett, a férfi nagyon zöld szemében nevetés vibrált, bár ajka a komoly kifejezés megtartásával küszködött.

– Hát, ez nagyon kínos – mondta Penelope, mert úgy ítélte meg, hogy a megaláztatás elkerülésének egyetlen módja, ha kimondja a teljesen nyilvánvalót.

– Javaslom, hogy meneküljünk el a helyszínről – mondta Colin, egyik szemöldökét vidáman felvonva.

Penelope lenézett, még fogta az üres képviselőfánk-tésztát. Colin egy közeli szobanövény felé biccentett.

– Nem! – szólt Penelope, szeme tágra nyílt.

Colin közelebb hajolt.

– Kérlek!

Penelope a süteményről a növényre, majd újra Colin szemébe nézet.

– Képtelen vagyok rá!

– A csintalanságok között ez elég enyhének számít – jegyezte meg Colin.

Elég merész dolog volt ez, és Penelope általában immúnis volt az ilyen gyerekes csínyekre, de Colin pajkos mosolyának igen nehéz volt ellenállni.

– Hát jó – mondta, azzal vállat vont és a cserépbe ejtette a süteményt. Aztán egy lépést hátrált, megnézte művét, és körülpillantott, hogy meggyőződjön róla. Colinon kívül senki nem látta, majd lehajolt és úgy fordította a cserepet, hogy egy leveles ág eltakarja a bizonyítékot.

– Nem hittem, hogy megteszed – jegyezte meg Colin.

– Azt mondtad, ez a csintalanságok között elég enyhének számít.

– Igen, de ez anya kedvenc szobapálmája.

– Colin! – perdült meg Penelope, azzal a feltett szándékkal, hogy kezét akár a virágföldbe mélyesztve veszi ki a süteménymaradékot. – Hogyan hagyhattad, hogy... egy pillanat... – Felegyenesedett, szeme összeszűkül. – Ez nem is pálma.

Colin maga volt az ártatlanság.

– Valóban?

– Törpe narancsfa.

– Valóban? – pislogott.

Penelope komor tekintettel nézett rá. Legalábbis remélte, hogy komor tekintettel néz. Igen nehéz volt rosszállón nézni Colin Bridgertonra. Egyszer még az édesanyja is megjegyezte, hogy szinte lehetetlen neheztelni rá. Egyszerűen lehetetlen.

– Csak büntudatot akartál kelteni bennem – mondta Penelope.

– Bárki összetévesztheti a pálmafát a narancsfával.

Penelope kénytelen volt nagyon uralkodni magán, hogy fel ne háborodjon.

– Kivéve a narancsokat.

Colin alsó ajkába harapott, mintha nagyon gondolkodna.

– Nahát... pedig azt lehetne hinni, hogy a gyümölcs magáért beszél.

– Tudtad, hogy szörnyen rosszul tudsz hazudni?

Colin kihúzta magát, lesimította zakóját, állát felszegte.

– Ami azt illeti, kitűnően tudok hazudni. Abban vagyok igazán jó, hogy ha rajtakapnak, félénknek, ártatlannak és elragadónak tűnnek.

Penelope azon tűnődött, vajon mit kéne erre mondania.

Mert az biztos, hogy senki nem tűnik olyan imádnivalóan félénknek és ártatlannak, mint Colin Bridgerton, aki most kezét hátrakulcsolva, szempilláját a mennyezet felé rebegtetve nézett, és gyermeketgen füttyörészett.

– Amikor gyerek voltál, kaptál egyáltalán büntetést? – kérdezte Penelope hirtelen témát váltva.

Colin erre rögtön felfigyelt.

– Tessék?

– Amikor gyerek voltál, kaptál egyáltalán büntetést? – ismételte meg a kérdést. – És mostanában szoktak büntetni bármiért?

Colin csak nézett, és azon tűnődött, van-e fogalma arról, hogy mit kérdez. Valószínűleg nincs.

– Hm – felelte, főleg azért, mert nem tudta, mit feleljen.

Penelope kissé leereszkedő mosollyal nézte.

– Gondoltam, hogy nem.

Ha Colin kevéssé elnéző férfi lett volna, és nem Penelope Featheringtonnal áll szemben, akiről tudta, hogy egy csepp rosszindulat nincs benne, sértésnek vette volna. De nagyon elnéző férfi volt, és éppen Penelope Featheringtonnal állt szemben, aki isten tudja, milyen régóta húga jó barátjáné, ezért kemény, cinikus mosoly helyett (mely arckifejezés kifejezésében sosem jeleskedett) egyszerűen csak mosolygott és rákérdezt: – Mit akarsz ezzel mondani?

– Ne hidd, hogy a családot akarom kritizálni – felelte Penelope egyszerre ártatlan és furfangos arccal. – Eszembe sem jutna arra utalni, hogy elrontották volna a nevelésedet.

Colin kegyesen mosolygott.

– Csak arról van szó – hajolt közelebb Penelope, mintha nagy titkot mondana –, hogy szerintem gyilkosságot is simán megúsznál, ha akarnád.

Colin köhécselt; nem torokköszörülésül, és nem azért, mert jól érezte magát, hanem mert olyan átkozottul meglepődött. Penelope igen érdekes ember. Nem, ez nem egészen igaz. Hanem inkább... meglepő. Igen, talán így jellemezhető a legjobban. Nagyon kevesen ismerték igazán; nem állt kitűnő társalgó hírében. Colin szinte biztos volt benne: három-négy órás társasági eseményeket is úgy tudna átvészelni, hogy nem ejtene ki egy szótagosnál hosszabb szavakat.

De amikor Penelope olyan ember társaságában volt, akit kedvelt – és Colin rájött, hogy valószínűleg őt is az a megtiszteltetés érte, hogy ebbe a körbe tartozhat –, humora élénk, mosolya pajkos, és kitűnő intelligenciáról tett tanúságot.

Nem csodálkozott azon, hogy Penelope így nem vonzott komoly kérőket; semmilyen mérték alapján nem lehetett szépségnek nevezni, bár jobban megnézve vonzóbb volt, mint amilyenre emlékezett. Barna hajában enyhe vöröses árnyalat ragyogott a remegő gyertyafényben. Bőre egyenesen gyönyörű... tökéletes őszibarack-tejszín árnyalat,

aminek elérése érdekében a hölgyek mindenféle veszélyes púdert és kencét használnak.

De Penelope szépsége nem olyan volt, amit a férfiak rendszerint észrevesznek. És általában visszahúzódo viselkedése és időnkénti hebegése nem pontosan mutatta személyiségét.

Mégis méltatlanul volt népszerűtlen. Jó felesége lehetne valakinek.

– Szóval azt mondd – tűnődött Colin, gondolatait visszavezetve a megkezdett témára –, hogy bűnöző életmódra kéne adnom a fejemet?

– Semmi esetre sem – felelte Penelope nyugodt mosollyal. – Csak arra utaltam, hogy azt hiszem, bármiből ki tudnád magyarázni magadat.

– Aztán váratlanul elkomorult, és halkán hozzátette: – Irigyellek ezért.

Colin maga is meglepődött, hogy erre kezét nyújtotta és azt mondta: – Penelope Featherington, én pedig azt hiszem, táncolnod kéne velem.

És Penelope is meglepődött, mert nevetve felelt: – Ó, nagyon kedves tőled, hogy felkérsz, de már nem kell táncolnod velem.

Colin büszkesége furcsamód ettől némi sérelmet szenvedett.

– Mi az ördögöt értesz ez alatt?

Penelope vállat vont.

– Most már teljesen hivatalossá vált. Vénlány maradtam. Már nem kell azért táncolni velem, hogy ne érezzem magamat kirekesztettnek.

– Nem azért akarok táncolni veled – tiltakozott Colin, de pontosan tudta, hogy éppen ez az ok. És részben azért kérte fel, mert eszébe jutott, hogy anyja igen erélyes hátba veregetéssel szokta emlékeztetni erre.

Kissé sajnálkozó pillantást vetett rá, amin Colin bosszankodott, mert sosem gondolta volna, hogy Penelope Featherington sajnálni fogja.

– Ha azt hiszed, megengedem, hogy ezzel kimentsed magad, hogy ne kelljen táncolnod velem, nagyon tévedsz – mondta, és érezte, hogy gerince megfeszül.

– Nem kell csak azért táncolni velem, hogy bebizonyítsd, nincs ellenedre.

– Táncolni akarok veled – szólt Colin szinte zsémbesen.

– Hát jó – egyezett bele szinte nevetségesen hosszúnak tűnő tétovázás után Penelope. – Nagy udvariatlanság lenne tőlem, ha nem tenném.

– Valószínűleg az volt udvariatlanság tőled, hogy egyáltalán kételkedtél a szándékaimban – karolt belé. – De hajlandó vagyok megbocsátani neked, ha meg tudsz bocsátani magadnak.

Penelope mebotlott, a férfi mosolygott.

– Azt hiszem, sikerülni fog – nevetett Penelope.

– Kitűnő – mosolygott Colin. – Nem szívesen gondolnék arra, hogy büntudattal élsz.

Éppen akkor kezdődött el a zene, így Penelope megfogta Colin kezét és megtették a menüett első lépéseit. Tánc közben nehéz volt beszélgetni, így Penelope nyert néhány percet, szusszant egyet, összeszedhette gondolatait.

Lehet, hogy kissé túl nyers volt Colinnal. Nem kellett volna korholni azért, mert táncra kérte, hiszen korábbi táncaikat legszebb emlékei között őrizte. Számít igazán, hogy csak sajnálatból tette? Sokkal rosszabb lett volna, ha sosem kéri fel.

Elkomorult. Ez azt jelenti, hogy bocsánatot kell kérnie?

– Talán romlott volt a képviselőfánk? – kérdezte Colin, amikor legközelebb egymás felé léptek.

Tíz teljes másodperc eltelt, mire újra elég közel kerültek, hogy Penelope szólhasson.

– Tessék?

– Úgy nézel ki, mintha romlott ételt ettél volna – mondta ezúttal hangosabban, mert nyilvánvalóan elege lett abból, hogy megvárja, a tánc lépései lehetővé tegyék a halkabb beszélgetést.

Többen rájuk néztek, aztán diszkréten hátrébb húzódtak, mintha az a veszély fenyegetne, hogy Penelope ott, a táncparketten rosszul lehetne.

– Muszáj az egész világnak kikiabálni? – suttogta Penelope.

– Tudod – mondta elgondolkodva, elegáns meghajlással, mert a zene véget ért –, ez volt a lehangosabb suttogás, amit valaha hallottam.

Colin kibírhatatlan, – gondolta Penelope, de nem mondta, mert ettől csak olybá tűnt volna, mintha valami rossz romantikus regényből lépett volna ki. Nemrégiben olvasott ilyet, melyben a hősnő ezt a szót (illetve ennek szinonimáit) minden második oldalon használta.

– Köszönöm a táncot – mondta, már a bálterem szélén. Majdnem hozzátette: *megmondhatod az anyukádnak, hogy teljesítetted a kötelességedet*, de rögtön meg is bánta, hogy ilyesmi egyáltalán eszébe

jutott. Colin semmi olyasmit nem tett, amivel ilyen gúnyos megjegyzést megérdemelt volna. Nem az ő hibája, hogy vele a férfiak csak akkor táncolnak, ha erre anyjuk kötelezi őket. Colin szinte mindig mosolyogva, nevetve teljesítette ezt a kötelességet, ami a többi férfiről egyáltalán nem volt elmondható.

Colin udvariasan bólintott és ő is köszönetet mormolt.

Már majdnem elbúcsúztak, amikor éles női hang csattant a közelükben: – Mr. Bridgerton!

Mindketten megdermedtek. Ezt a hangot jól ismerték. Ezt a hangot mindenki jól ismerte.

– Ments meg, kérlek! – könyörgött Colin.

Penelope a vállá fölött hátranézve meglátta, hogy a hírhedt Lady Danbury nyomakodik feléjük a tömegben keresztül, össze-össze rezzelve, amikor sétapálcája vége valamely szerencsétlen fiatal hölgy lábán koppan.

– Lehet, hogy egy másik Mr. Bridgertonra gondol – vetette fel Penelope. – Hiszen elég sokan vagytok, és talán...

– Tíz fontot adok, ha mellettem maradsz – nyögte ki Colin.

Penelope kuncogott.

– Ne légy ostoba, én...

– Húszat.

– Megegyeztünk – felelte Penelope mosolyogva, nem azért mert különösebben szüksége lett volna a pénzre, hanem mert nagyon élvezte, hogy Colintól szerezheti meg. – Lady Danbury! – kiáltott fel, az idős hölgy mellé sietve. – Örülök, hogy itt láthatom.

– Soha senki nem örül a velem való találkozásnak – szólt Lady Danbury élesen. – Kivéve talán az unokaöcsémet, de benne sem vagyok egészen biztos. Mindazonáltal hálás vagyok önnek, hogy képes volt ezt hazudni.

Colin egy szót sem szólt, a matróna mégis felé fordult és sétapálcájával megveregette a fiatalember lábfejét.

– Jó választás volt ezzel a hölgygel táncolni – mondta. – Mindig is kedveltem. Több esze van, mint a családja többi tagjának együttvéve.

Penelope szólni akart, hogy legalább hűgát védelmébe vegye, de Lady Danbury felcsattant: – Ha! – aztán alig egy másodpercnyi szünet

után hozzátette: – Megjegyeztem, hogy egyikőtök sem mondott ellent nekem.

– Mindig öröm találkozni önnel. Lady Danbury – mondta Colin, olyan mosollyal tekintve a hölgyre, mintha operaénekest nézne.

– Sima beszédű – közölte Penelope felé fordulva Lady Danbury. – Vigyázzon vele.

– Nem hiszem, hogy különösen vigyáznom kéne vele, hiszen több időt tölt külföldön, mint itthon.

– Látja! – mordult Lady Danbury ismét. – Én megmondtam, hogy nagyon okos!

– Ebben sem mondtam ellent önnek – közölte Colin nyájasan.

Az öreg hölgy helyeslően mosolygott.

– Valóban. Idős korára megokosodik, Mr. Bridgerton.

– Időnként hallottam olyan megjegyzéseket, hogy fiatal koromban is volt bennem egy kis intelligencia.

– Hm. A hangsúly persze a *kis* mennyiségen lehetett.

Colin összeszűkülött szemmel nézett Penelope-ra. Penelope alig tudta visszafojtani nevetését.

– Nekünk, nőknek kell vigyáznunk egymásra – jelentette ki Lady Danbury csak úgy, címzés nélkül –, mert úgy tűnik, ezt senki más nem teszi.

Colin úgy ítélte meg, ideje elszakadni ettől a beszélgetéstől.

– Azt hiszem, az ott anyám!

– Nem menekülhet el – mordult Lady Danbury. – Ne is próbálkozzon. Ráadásul biztosan tudom, hogy nem látja az édesanyját. Lady Bridgerton éppen igen fárasztó csevegést folytat valakivel, aki már az idegeire megy. – Azzal Penelope felé fordult, aki olyan erősen küszködött, a kitörni készülő nevetés ellen, hogy könnyek szöktek a szemébe. – Mennyit fizetett önnek, hogy maradjon vele és ne kelljen négy szemközt beszélnie velem?

Penelope alig kapott levegőt.

– Tessék? – kapta szája elé kezét rémületében.

– Ó, ne törd magad, mondd csak meg – mondta Colin, mintha őszinteségi roham fogta volna el. – Eddig is nagyon sokat segítettél.

– Nem kell megadnod azt a húsz fontot!

– Nem is terveztem.

– Csak húsz fontot? – kérdezte Lady Danbury. – Hm. Azt hittem, legalább huszonötöt ajánl.

Colin vállat vont.

– Harmadik fiú vagyok a családban. Attól tartok, folyton pénziánnyal kell küszködnöm.

– Ha! Úgy tele van a zsebe, mint három grófnak – közölte Lady Danbury. – Illetve lehet, hogy nem grófi apanázsa van, de annyi, amennyi kevés vikomtnak van, és a bárók többsége is gyengébben van eleresztve anyagiakban – tette hozzá némi gondolkodás után.

Colin kedvesen mosolygott.

– Nem számít illetlenségnek pénzről beszélni hölgyek társaságában?

Lady Danbury furcsa, ziháló-nevető hangot adott ki – Colin nem volt biztos benne, hogyan is értelmezze ezt.

– Mindig illetlenség pénzről beszélni, akár hölgyek társaságában, akár csak férfiak, akár csak nők vannak jelen. De az én koromban az ember már szinte mindent megtehet, amit csak akar.

– Azon tűnődöm, mit nem tehet meg az ember az ön korában – jegyezte meg Penelope.

Lady Danbury odafordult hozzá.

– Tessék?

– Ön azt mondta, hogy az ön korában az ember *már szinte* mindent megtehet, amit csak akar.

Lady Danbury csodálkozóan nézett rá, és mosolyra fakadt. Colin azon kapta magát, hogy ő is mosolyog.

– Tetszik nekem – mondta a matróna Colinnak, és úgy mutatott Penelope-ra, mintha valami eladó szoborra mutatna. – Mondtam már, hogy kedvelem ezt a lányt?

– Igen, azt hiszem – mormogta Colin válaszul.

Lady Danbury odafordult Penelope-hez, és teljes komolysággal válaszolt: – Azt hiszem, gyilkosságot nem úsznék meg, de bármi mászt igen.

Erre Penelope és Colin is nevetésben tört ki.

– Mi olyan nevetséges ebben? – kérdezte Lady Danbury.

– Semmi, semmi – kapkodott levegő után Penelope. Colin még ennyit sem tudott kinyögni.

– Biztosan nem semmi – tartott ki Lady D. – És ha egész este faggatnom kell önöket, addig nem mozdulok innen, amíg meg nem mondják, mi az. Ha jól tudom, nem ezt tervezték mára.

Penelope könnycseppet törölt ki szeméből.

– Az imént éppen azt mondtam Mr Bridgertonnak – mondta a szóban forgó úr felé biccentve –, hogy a gyilkosságot kivéve mindenből kimagyarázná magát.

– Valóban? – tűnődött Lady Danbury, a sétapálca végével a padlót karistolva, ahogy más az állát vakargatja, ha egy-egy kérdésen mélyen elgondolkodik. – Tudja, azt hiszem, önnek igaza van. Nemigen látott London nála elbűvölőbb férfit.

Colin összevonta a szemöldökét.

– Miért van olyan érzésem, hogy ezt nem bóknak szánta. Lady Danbury?

– Pedig igenis bók, maga ostoba!

Colin odafordult Penelope-hez.

– Az *előbbivel* ellentétben ez valóban bók volt.

Lady Danbury valósággal ragyogott.

– Bizton állíthatom, hogy ilyen jót még nem szórakoztam ebben a szezonban.

– Örülök, hogy hozzájárulhattam a szórakozáshoz – mondta Colin könnyed mosollyal.

– Idén különösen unalmas volt, nem gondolja? – kérdezte a matróna Penelope-t.

Penelope bólintott.

– A tavalyi szezon is unalmas volt egy kicsit.

– De nem annyira, mint az idei – tartott ki állítása mellett Lady D.

– Engem ne kérdezzen, kérem – szólt Colin udvariasan. – Én külföldön voltam.

– Hm. Gondolom, ezzel azt akarja mondani, távolléte volt az oka annak, hogy annyit unatkoztunk.

– Sosem álmodnék ilyesmiről – mondta Colin lefegyverző mosollyal. – De ha ez a gondolat felmerült önben, biztosan van némi igazságtartalma.

– Hát, akármilyen is legyen az ok, unatkozom.

Colin lopva Penelope felé pillantott; nagyon egyenesen, izmait megfeszítve állt, feltehetően azért, hogy ki ne törjön belőle a nevetés.

– Haywood! – kiáltott Lady Danbury és magához intett egy középkorú úriembert. – Egyetért velem?

Lord Haywood arcán a pánik kínja rezdült, aztán amikor egyértelmű lett, hogy nincs menekvés, azt felelte: – Az a stratégiám, hogy mindig egyetértetek önnel.

Lady Danbury ismét Penelope felé fordult: – Csak képzelem, vagy a férfiak egyre okosabbá válnak?

Penelope diplomatikusan csak vállrándítással reagált. Colin megjegyezte magában, hogy valóban okos lány.

Haywood köhécselt, kék szeme gyorsan és dühösen villogott húsos ábrázatában.

– Pontosan mivel is értettem egyet az imént?

– Azzal, hogy az ideai szezon unalmas – világosította fel Penelope segítőkészen.

– Ó, Miss Featherington! – szólt Haywood harsányan. – Önt nem is vettem észre!

Colin röpke pillantást vetett Penelope-ra, de látta, hogy ajka kínos mosolyra húzódik.

– Itt vagyok ön mellett.

– Valóban – felelte Haywood kedélyesen. – És valóban, a szezon rettenetesen unalmas.

– Valaki azt állítja, hogy unalmas a szezon?

Colin jobbra pillantott. Egy másik férfi és két hölgy csatlakozott a társasághoz és élénken egyetértésüket fejezték ki.

– Unalmas – mormogta egyikük. – Botrányosan unalmas.

– Sosem volt unalmasabb; egyik társasági esemény zsidbasztóbb, mint a másik – jelentette ki egy hölgy affektált sóhajjal.

– Tájékoztatom kell erről az anyámat – jelentette ki Colin határozottan. A legkönnyedebb modorú férfiak közé tartozott, de nála is volt határ.

– Ó, nem ez az estély – sietett hozzátenni a hölgy. – Ez a bál az egyetlen fény az unalmas estélyek sötét és szomorú sorában. Éppen azt akartam mondani...

– Most inkább ne mondjon semmit – rendelkezett Lady Danbury –, mert a füllentők meggörbülnek, és ezt gondolom, nem szeretné.

A hölgy gyorsan elhallgatott.

– Ez furcsa – mormogta Penelope.

– Ó, Miss Featherington – szólta a hölgy, aki korábban az unalmas estélyek sötét és szomorú sorát emlegette. – Nem is vettem észre.

– Mi a furcsa? – kérdezte Colin, mielőtt még valaki kifejezte volna burkolt véleményét, hogy Penelope milyen jelentéktelen jelenség.

Penelope hálás mosollyal nézett rá, aztán válaszolt: – Furcsa, hogy a *Társaság* azzal szórakoztatja magát, hogy hangsúlyozza, milyen kevésbé szórakoztatók.

– Ezt hogyan kell érteni? – kérdezte Haywood. Zavartnak látszott.

– Csak úgy, hogy szerintem nagyon is jól szórakoznak azzal, hogy folyton azt mondogatják, mennyire unatkoznak.

Megjegyzését csend fogadta. Lord Haywood továbbra is zavartnak tűnt, és valamelyik hölgynek porszem mehetett a szemébe, mert csak pislogott és pislogott.

Colin nem tudta megállni mosolygás nélkül. Nem tartotta túl komplikált okfejtésnek Penelope gondolatát.

– Az egyetlen nem unalmas dolog a *Whistledown-t* olvasni – jegyezte meg a nem pislogó hölgy, Penelope megjegyzéséről tudomást sem véve.

A mellette álló úriember egyetértően mormogott.

És ekkor Lady Danbury elmosolyodott.

Colin megrémült. Az idős hölgy oly furcsán nézett. Félelmetes volt.

– Van egy ötletem! – jelentette ki.

Valaki felszisszent. Másvalaki felmordult.

– Kitűnő ötlet!

– Nem mintha minden ötlete nem lenne kitűnő – jegyezte meg Colin legkedvesebb hangján.

Lady Danbury egy kézlegyintéssel elhallgattatta.

– Hány nagy rejtély van az életben?

Senki nem felelt, ezért Colin tippelt.

– Negyvenkettő?

A matróna arra sem méltatta, hogy ráforduljon.

– Itt és most megmondom.

Mindenki közelebb hajolt. Még Colin is. Lehetetlen volt kivonnia magát a pillanat drámai hatása alól.

– Mindannyian tanúk rá...

Colin mintha hallotta volna, hogy Penelope azt suttogja: – Folytassa, csak folytassa!

– Ezer fontot ajánlok – szólta Lady Danbury. Egyre nagyobb tömeg. – Ezer fontot ajánlok – ismételte, még hangosabban. Igen sikeres lehetett volna a színpadon. – Ezer fontot ajánlok... – Mintha az egész bálterem áhítatos csendbe borult volna. – Annak, aki felfedi Lady Whistledown kilétét!

3. fejezet

E sorok írója gondatlan lenne, ha nem említené meg, hogy (a felfedetlen korú) Lady Bridgerton születésnapjához tartozó báljának legtöbbet emlegetett pillanata nem az ünnepelt tiszteletére mondott köszöntőbeszéd volt, hanem Lady Danbury szemtelen ajánlata, miszerint ezer fontot adományoz annak, aki leleplezi...e sorok íróját. Engem.

Bármennyire is török magukat, hölgyeim és uraim, fogalmuk sem lehet erről a titokról.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,

1824. április 12.

Pontosan három perc kellett ahhoz, hogy Lady Danbury botrányos merészségének híre elterjedjen a bálteremben. Penelope ezt pontosan tudta, mert történetesen éppen egy (Kate Bridgerton szerint rendkívül pontos) ingaóra előtt állt, amikor Lady Danbury ezt a kijelentést tette. Amikor az „Ezer fontot ajánlok annak, aki felfedi Lady Whistledown kilétét” mondat elhangzott, a mutatók tíz óra negyvennégy perccel mutatnak. A nagymutató a negyvenhetes vonásra ért, amikor Nigel Berbrooke betoppant a Lady Danburyt körülvevő gyorsan duzzadó tömegbe, és e legújabb cselszöveget „iszonyatosan jó mulatságnak” nevezte.

És ha Nigel hallott erről, az egyértelműen azt jelenti, hogy már mindenki más is tudta, mert Penelope sógora nem az eszéről, kiterjedt figyelméről és figyelmességéről volt híres. És nem is a szókincséről, gondolta Penelope elkomorulva. Igen, ez iszonyatos.

– És ön szerint ki ez a Lady Whistledown? – tette fel Nigelnek a kérdést a lady.

– Halvány fogalmam sincs – ismerte el. – Csak azt tudom, hogy én nem!

– Azt hiszem, erről mindannyian meg vagyunk győződve – felelte Lady D.

– Szerinted kicsoda? – kérdezte Penelope Colint.

Colin egyik vállát felvonva válaszolt.

– Túl sokáig voltam távol a várostól, hogy ezen spekuláljak.

– Jaj, ne butáskodj! Összességében annyit voltál Londonban, annyi társasági eseményen vettél részt, hogy biztosan van valami elképzelésed.

De Colin csak tagadón ingatta fejét.

– Igazán nem tudnám megmondani.

Penelope a szükségesnél egy kicsit hosszabb ideig nézte, sőt hosszabban, mint a társasági jó modor engedte. Volt valami furcsa Colin szemében. Valami illékony, meghatározhatatlan érzés. A *Társaság* gyakran szertelen sármőrnek tartotta, de sokkal okosabb volt, mint amilyennek mutatta magát, és Penelope tulajdon életére mert volna fogadni, hogy legalább gyanúja van.

De valami okból nem hajlandó ezt megosztani vele.

– Szerinted ki rejtőzik az álnév mögött? – kérdezte Colin, kérdéssel ütve el a választ. – Legalább annyi ideje vagy a társaságban, mint Lady Whistledown. Biztosan te is gondolkodtál már, ki lehet.

Penelope körülnézett a bálteremben, hol egyik, hol másik személyen állapodott meg tekintete, aztán visszatért a Lady D. körüli csoportosulásra.

– Azt hiszem, akár Lady Danbury is lehetne – felelte. – Hát nem szellemes vicc lenne mindenkivel?

Colin az idős hölgyet nézte, aki éppen nagyon jól érezte magát legújabb intrikája részleteinek kifejtése közepette. Sétapálcájával a földön dobolt, élénken csevegett, és úgy vigyorgott, mint a macska, akinek tejfölt, halat és egy egész sült pulykát sikerült lopva felhabzsolnia.

– Igen, ebben lehet valami – felelte Colin elgondolkodva.

– Bár meglehetősen megátalkodott dolog lenne.

Penelope érezte, hogy szája széle megrándul.

– Igen, mert a hölgy egyáltalán nem megátalkodott.

Nézte, ahogy Colin még néhány másodpercig vizsgálgatja Lady D-t, aztán halkán megjegyezte: – Nem gondolod, hogy ő lenne!

Colin lassan felé fordult, ki nem mondott kérdéssel ráncba szaladt a homloka.

– Az arcodra van írva – magyarázta Penelope.

Colin olyan könnyed, kedves mosollyal mosolygott, amit oly gyakran lehetett megfigyelni rajta társaságban.

– És még azt hittem, hogy kifürkészhetetlen vagyok.

– Attól tartok, ez nem így van – felelte Penelope. – Legalábbis nekem nem.

Colin felsóhajtott.

– Úgy tűnik, az a sorsom, hogy nem lehetek sötét hangulatú, merengő hős.

– Lehet, azon kapod magad, hogy valaki hőse leszel – mondta Penelope. – Még bőven van időd. Na de sötét hangulatú és merengő? – mosolygott. – Ez egyáltalán nem valószínű.

– Kár. Nagyon nem jó ez nekem – mondta derűsen, és újfent kisfiús, pajkos, féloldalas mosollyal mosolygott. – Minden nő a sötét hangulatú, merengő férfiaknak jut.

Penelope diszkréten köhécselt, kissé meglepődött, hogy a férfi ilyesmiről beszél vele, nem is szólva arról, hogy Colin Bridgertonnak sosem volt olyan gondja, hogy nem vonzódnának hozzá a nők. És csak mosolygott rá, várta a választ, és Penelope azon tűnődött, vajon a helyes reakció udvarias, szűzies harag vagy nevetés és semmi jónak nem vagyok elrontója-kuncogás, amikor Eloise szó szerint csúszva állt meg előttük.

– Hallottátok a hírt? – kérdezte lihegve.

– *Futottál?* – válaszolt Penelope kérdéssel. Nagyon meleg van a zsúfolt teremben.

– Lady Danbury ezer fontot ajánlott fel annak, aki leleplezi Lady Whistledownt!

– Tudjuk – mondta Colin azon a kissé fensőbbes hangján, ami fivéreire volt jellemző.

Eloise csalódottan sóhajtott.

– Szóval tudjátok?

Colin biccentett Lady Danbury felé, aki még mindig alig néhány lépésnyire állt tőlük.

– Éppen itt voltunk, amikor történt.

Eloise nagyon zavartnak tűnt, és Penelope pontosan tudta, mire gondolt (és valószínűleg el is mondja másnap délután). Az egy dolog, hogy az ember elszalaszt egy fontos pillanatot. Más dolog azonban rájönni, hogy az ember bátyja az egészet végignézte.

– Hát, az emberek már beszélnek róla – mondta Eloise. – Pontosabban mindenki szinte csak erről beszél. Évek óta nem tapasztaltam ilyen izgalmat.

Colin odasúgta Penelope-nak: – Ezért hagytam el oly gyakran az országot.

Penelope próbált nem mosolyogni.

– Tudom, hogy rólam beszéltek, de nem is törődök vele – folytatta Eloise, olyan hevesen, hogy alig vett levegőt. – Az egész társaság megbolondult. Mindenki... úgy értem mindenki. Lady Whistledown személyazonosságáról spekulál, bár a legmegátalkodottabbak egy szót sem szólnak. Nem akarják, hogy mások az ő tippjeikből nyerjenek.

– Azt hiszem, nincs olyan nagy szükségem ezer fontra, hogy ezzel kelljen törődnöm – jelentette ki Colin.

– Nagyon sok pénz – mondta Penelope elgondolkodva.

Colin hitetlenkedve fordult felé.

– Ne mondd nekem, hogy bekapcsolódsz ebbe a nevetséges játékba!

Penelope oldalra hajtotta a fejét, állát felszegte, titokzatosnak akart tűnni. és ha nem titokzatosnak, legalább kicsit rejtelmesnek.

– Nem vagyok olyan kivételesen jó anyagi helyzetben, hogy figyelmen kívül hagyhatnám a felajánlott ezer fontot...

– Talán ha együtt próbálkozunk... – javasolta Eloise.

– Isten ments! – mondta Colin.

Eloise nem is vett róla tudomást, Penelope-hoz intézte szavait.

– Osztozhatnánk a pénzen.

Penelope éppen válaszolni akart, amikor hirtelen Lady Danbury sétapálcája került látóterükbe. Vadul hadonászott vele. Colin kénytelen volt gyorsan oldalra lépni, nehogy elérje a fülét.

– Miss Featherington! – zengett Lady D. hangja. – Ön még nem mondta meg, kire gyanakszik.

– Nem, Penelope – szölt Colin meglehetősen hamiskás mosollyal. – Valóban nem nyilatkoztál még ez ügyben.

Penelope ösztöne azt súgta, hogy érthetetlenül mormogjon valamit, és remélje, hogy Lady Danbury hallását annyira meggyengítette a kor, hogy eme hiányosságának és nem Penelope szándékosan hibás ejtésének tulajdonítja, hogy nem érti a nevet. De oldalra sem kellett néznie, érezte Colin jelenlétét, megérezte pajkos, hetyke mosolyát és azon kapta magát, hogy egy kicsit kihúzza magát, állát a szokásosnál kissé jobban megemeli.

Colin jelenlététől magabiztosabb, merészebb lett... jobban önmaga volt. Legalábbis az az énje került előtérbe, amilyen mindig is lenni kívánt.

– Ami azt illeti – mondta Penelope *majdnem* Lady Danbury szemébe nézve –, szerintem Lady Whistledown nem más, mint ön.

Mindenki felszisszent körülöttük.

És Penelope Featherington életében először a figyelem középpontjában találta magát.

Lady Danbury csak nézte, halványkék szeme élesen, okosan villant. És a legmeglepőbb dolog történt. A matróna ajka széle megremegett, aztán egyre szélesebbre húzódott. Olyan szélesre, hogy az már nem is halvány, hanem kifejezetten széles mosoly volt.

– Kedvelem önt, Penelope Featherington – jelentette ki Lady Danbury, sétapálcájával Penelope lábára koppintva. – Lefogadnám, hogy a társaság fele ezen a véleményen van, de senki nem merte ezt egyenesen a szemembe mondani.

– Én sem igazán – ismerte el Penelope, és kissé felmordult, mert Colin könyökkel oldalba bökte.

– Pedig nyilvánvalóan ezt tette – közölte Lady Danbury furcsa szemvillanással.

Penelope nem tudta, mit mondjon erre Colinra nézett, aki bátorítón mosolygott rá, aztán megint Lady Danburyre pillantott, aki szinte... anyai tekintettel nézte.

Ez volt az egészben a legfurcsább. Penelope nem hitte, hogy Lady Danbury anyai tekintettel nézett volna akár a saját gyerekeire.

– Hát nem kellemes dolog rájönni, hogy nem egészen azok vagyunk, aminek gondoltuk magunkat? – mondta a matróna, olyan közel hajolva, hogy csak Penelope hallja.

Azzal elsétált, és Penelope ott maradt, és azon csodálkozott, lehetséges-e, hogy ő nem az, mint aminek hiszi magát.

Lehet... csak lehet... hogy annál egy kicsit több.

Másnap hétfő volt, ami azt jelentette, hogy Penelope az *Ötös számú* házban a Bridgerton hölgyekkel teázott. Nem tudta pontosan, mikor vette fel ezt a szokást, de már vagy egy évtizede tartott, és úgy érezte, ha egy hétfő délután nem jelenne meg, Lady Bridgerton elküldene érte valakit.

Penelope nagyon élvezte a Bridgerton-szokást, hogy délután tea és sütemény mellett tereferélnek. Nem volt nagyon elterjedt szokás; ami azt illeti, Penelope senkiről nem tudott, aki napi rutinná tette. De Lady Bridgerton azt mondta, egyszerűen lehetetlen egy kis harapnivaló nélkül kibírni ebédétől vacsoráig, különösen úgy, hogy a városi szokásokat tartva igen későn vacsoráztak. Ezért minden délután négykor gyerekeivel (és gyakran egy-két barátal) a fenti szalonban uzsonnáztak.

Eső szitált és bár meglehetősen meleg nap volt, Penelope magával vitte fekete ernyőjét az *Ötös számú* házig való rövid sétára. Több százszor megtette már ezt az utat csak néhány háznyi távolság a Mount Street és Davies Street sarkáig, aztán át a Berkeley Square-en a Bruton Streetig. De aznap furcsa hangulatban volt, kicsit könnyed volt, és tán kissé gyerekes, ezért úgy határozott, hogy a Berkeley Square pázsitjának északi részén vág át, pusztán azért, mert szerette a hangot, amit cipője keltett a nedves fűvön.

Az egész Lady Danbury hibája. Az előző éjszaka óta határozottan szédelő állapotban maradt.

– Nem. Az. Vagyok. Aminek. Hittem. Magamat – dúdolt magában, ahogy lépkedett, újabb szót kimondva, minden süppedő lépésre. – Annál több. Annál több.

Nagyon nedves részhez ért, úgy lépkedett, mint a korcsolyázók, csúszva, és énekelt (persze csak halkán; nem változott annyit az előző éjszaka óta, hogy azt akarja, valaki meghallja, a nyílt utcán énekel): *annál több*. És csusszant előre.

Ezzel persze önmagában nem volt semmi baj, csakhogy ezúttal is beigazolódott, amit már addig is tudott, hogy a világon senki nem tud és soha nem is tudott rosszabbul időzíteni bizonyos kellemetlen dolgokat, mert ekkor hirtelen férfihangot hallott. A férfihang pedig nevéen szólította.

Rögtön megállt, és magában hálákat adott, hogy nem vesztette el egyensúlyát, az utolsó pillanatban sikerült megakadályoznia, hogy fenékre essen a vizes, piszkos fűvön.

Persze, hogy ő volt.

– Colin! – szólt kissé zavartan; mozdulatlanul várta be, hogy a férfi beérje. – Micsoda meglepetés!

Úgy tűnt, megpróbál nem elmosolyodni.

– Tánc?

– Tánc? – visszhangozta Penelope.

– Úgy mozgatl, mintha táncoltál volna.

– Ó, nem. – Feszengett, egyik lábáról a másikra állt, mert bár gyakorlatilag nem hazudott, mégis olyan érzése volt, mintha ezt tette volna. – Természetesen nem táncoltam.

Colin szeme sarkában enyhe ránc jelent meg.

– Kár. Akkor kötelességemnek éreztem volna, hogy párodul szegődjek; még sosem táncoltam a Berkeley Square-en.

Ha két nappal korábban mondta volna ezt, Penelope nevetett volna a tréfán, és elkönyvelte volna, hogy Colin nem változott, ugyanolyan szellemes és elbűvölő férfi, amilyen volt. De tudata mélyén mintha megint Lady Danbury szólt volna, mert hirtelen úgy határozott, nem akar ugyanaz a Penelope Featherington lenni, aki addig volt.

Elhatározta, hogy belemegy a multságba.

Úgy mosolygott, ahogy sosem gondolta magáról, hogy mosolyogni képes. Frivol mosoly volt, ő pedig titokzatos és tudta, hogy nem csak képzelődött, mert Colin szeme tágra nyílt, amikor azt mondta neki: – Nagy kár. Mert igen kellemes érzés.

– Penelope Featherington! Mintha éppen az imént jelentetted volna ki, hogy nem táncoltál.

Vállat vont

– Hazudtam.

– Ha ez a helyzet, akkor mindenképpen táncolnod kell velem.

Penelope egyszerre igen furcsán érezte magát. Nem lett volna szabad hagyni, hogy Lady Danbury suttogása megtapadjon gondolatai közt. Egy tűnő pillanatig lehetett merész és elbűvölő, de fogalma sem volt, hogyan tovább.

Colin azonban láthatóan nem változott: szélesen, kissé kihívóan mosolygott, és tökéletes keringő pozícióban nyújtotta karját.

– Colin – szólt Penelope hebegve –, a Berkeley Square-en vagyunk!

– Tudom. Nem emlékszel? Az imént mondtam neked, hogy még sosem táncoltam itt.

– Na de...

Colin karba fonta kezét.

– Nahát, nahát! Az nem lehet, hogy ilyen merész kijelentést teszel, aztán meg kihátrálsz belőle. Ráadásul a Berkeley Square-en táncolni olyasmi, amit az embernek életében legalább egyszer meg kéne tennie, nem gondolod?

– Megláthatnak minket – suttogta nyomatékosan.

Colin vállat vont, próbálta titkolni, hogy meglehetősen szórakoztatónak találta Penelope reakcióját.

– Én nem bánom. És te?

Penelope elpirult, aztán elvörösödött, és úgy tűnt, nagy erőfeszítést kell tennie, hogy meg tudjon szólalni.

– Még azt hiszik, hogy udvarolsz nekem.

Colin csak nézte, nem értette, miért zavarja ez. Kit érdekel, ha az emberek azt hiszik, udvarol neki? A pletyka hamar hamisnak bizonyulna, és jót nevetnének a *Társaság* rovására. Már a nyelve hegyén volt, hogy azt mondja, *a pokolba a Társasággal!*, de mégsem mondta. Volt valami mélyen Penelope szemében, valami érzés, amit nem értett.

Érzés, amit vélhetően ő sosem érzett.

És rájött, hogy legkevésbé sem szeretné megsérteni Penelope Featheringtont. A húga legjobb barátnője, és ami ennél is fontosabb: egyszerű, jólelkű, nagyon kedves lány.

Elkomorult. Arra gondolt, hogy már nem kéne lánynak neveznie. Huszonnyolc évesen annyira nem számított lánynak, ahogy harminchárom évesen ő fiúnak.

Aztán nagy gonddal, és remélte, igen tapintatosan rákérdezett: – Van valami ok, amiért aggódnunk kéne, amiatt, hogy az emberek azt hiszik, udvarolok neked?

Penelope behunyta szemét és Colin egy pillanatra azt hitte, fájdalma van. Amikor újra felnézett, tekintete szinte keserédes volt.

– Ami azt illeti, nagyon mulatságos lenne. Az elején.

Colin nem szólt, csak várta, hogy folytassa.

– De aztán úgyis egyértelmű lenne, hogy nem udvarolsz nekem, és az... – elhallgatott, feszengett, és Colin rájött, hogy egyáltalán nem olyan higgadt, mint amilyennek látszani szeretne.

– Azt hinnék... hogy te szakítottál velem... mert... mert egyszerűen ezt hinnék.

Colin ezt nem vitatta. Tudta, hogy így lenne.

Penelope szomorúan sóhajtott.

– Nem akarom ennek kitenni magamat. Talán még Lady Whistledown is írna róla. Miért is ne írna? Túl szaftos pletyka lenne ez ahhoz, hogy ellen tudjon állni a kísértésnek.

– Sajnálom, Penelope – mondta Colin. Nem volt benne biztos, hogy miért kér bocsánatot, mégis ez tűnt a legmegfelelőbbnek.

Penelope apró biccentéssel nyugtázta.

– Tudom, hogy nem kéne törődnöm azzal, mit beszélnek az emberek, mégsem hagyhatom figyelmen kívül.

Colin önkéntelenül elfordult egy kicsit, ahogy ezeket a szavakat mérlegelte. Vagy inkább Penelope hangszínét elemezte. Vagy talán e kettőt egyszerre.

Mindig úgy gondolt magára, mint aki a társaságon felül áll. Nem egészen a társaságon kívül, mivel társasági körökben forgott és általában elég jól érezte magát. De mindig úgy érezte, hogy a boldogsága nem mások véleményétől függ.

Lehet, hogy ezt nem jól ítélte meg. Könnyű úgy gondolni, hogy nem gondolunk mások véleményével, amikor ez a vélemény következetesen pozitív. Vajon akkor is ilyen könnyen hagyná figyelmen kívül a társaság ítéletét, ha vele is úgy bánnának, mint Penelope-val?

Sosem közösitették ki, sosem volt botrány középpontjában. Csak nem volt... népszerű.

Ó, az emberek udvariasak voltak vele, és a Bridgerton család minden tagja megkedvelte, de Colin emlékezete szerint Penelope szinte mindig a táncparkett szélén ácsorgott, igyekezett mindenfelé nézni, csak a táncoló párokra nem, és úgy tenni, mintha egyáltalán nem is érdekelné a tánc. Általában ilyenkor ment oda hozzá és kérte fel. És Penelope mindig hálásnak tűnt, de kissé zavartnak is, mert mindketten tudták, hogy csak azért vitte táncba, mert megsajnálta.

Colin próbálta beleérezni magát a helyzetébe. Nem volt könnyű. Őt mindig kedvelték a társaságban, barátai felnéztek rá az iskolában, és ha megjelent valahol, a nők rögtön mellé szegődtek. És bármennyire is azt mondta, hogy nem érdekli, mit mondanak róla, jobban belegondolva...

Szerette, hogy szerették.

Hirtelen nem tudta, mit mondjon. Ez meglehetősen furcsa volt, mert mindig is tudta, mit mondjon. Ami azt illeti, éppen arról volt híres, hogy mindig tudta, mit mondjon. Úgy érezte, ez volt közkedveltségének egyik oka.

De megérezte, hogy Penelope nagyon érzékeny arra, mit fog mondani ez után, és az elmúlt tíz percben nagyon fontos lett számára, mit érez.

– Igazad van – mondta végül; úgy ítélte meg, mindig jó ötlet azt mondani valakinek, hogy igaza van. – Nagyon érzéketlen dolog volt tőlem. Esetleg kezdjük újra?

Penelope értetlenül pislogott.

– Tessék?

Colin legyintett, mintha a mozdulat mindent megmagyarázna.

– Előlről kezdeni.

Penelope imádnivalóan zavart volt, amitől Colin összezavarodott, mert sosem gondolta volna, hogy Penelope a legkisebb mértékig is imádnivaló tud lenni.

– De hiszen tizenkét éve ismerjük egymást! – mondta Miss Featherington.

– Már olyan régóta? – Emlékezetében kutatott, de bármennyire erőlködött, nem tudta felidézni első találkozásukat. – Nem baj. Csak erre a délutánra gondoltam, te kis buta!

Penelope mosolygott, nyilvánvalóan önkéntelenül és Colin tudta, hogy a „kis buta” a megfelelő kifejezés volt, bár fogalma sem volt, hogy miért.

– Akkor tehát – mondta, szélesen gesztikulálva –, a helyzet az, hogy te éppen a Berkeley Square-en sétálsz, és távolról figyelsz engem. Neveden szólítalak, te pedig azt feleled, hogy...

Penelope ismeretlen okból alsó ajkára harapott, hogy el ne mosolyodjon. Milyen bűvös csillagzat alatt született Colin, hogy mindig pontosan tudja, mit kell mondania ahhoz, hogy a legjobb hatást érje el? Mintha bűvös muzsikás lenne, aki mindenkit mosolyra fakaszt. Penelope bármennyi pénzben fogadott volna – sokkal többen, mint amennyit Lady Danbury ajánlott –, hogy nem ő az egyetlen hajadon, aki reménytelenül szerelmes a harmadik Bridgerton fiúba.

Oldalra hajtotta a fejét, aztán hirtelen felegyenesedett.

– Azt felelem, hogy... – mondta Penelope lassan. – Azt felelem, hogy...

Colin két másodpercet várt, aztán megszólalt: – Bármilyen szó megteszi.

Penelope széles mosolyt akart arcára varázsolni, de rájött, hogy szívből mosolyog.

– Colin! – mondta, és igyekezett úgy intonálni, mintha meglepte volna a férfi jelenléte. – Mit keresel itt?

– Kitűnő válasz!

Penelope ujját ráemelve figyelmeztette: – Kiesel a szerepedből!

– Igen, igen, persze. Bocsáss meg. – Elhallgatott, kettőt pislogott és folytatta: – Megvan. Mit szólnál ehhez? Azt hiszem, éppen azt, amit te. Az *Ötös szám* alá igyekszem, teázni.

Penelope azon kapta magát, hogy felveszi a beszélgetés ritmusát.

– Ez úgy hangzik, mintha csak látogatóba mennél. Nem ott laksz?

Colin röpke grimaszt vágott.

– Remélem, már csak ezen a héten. Legfeljebb két hétig. Új helyet keresek. Amikor elutaztam Ciprusra, fel kellett mondjam a lakásom bérleti szerződését, és még nem találtam megfelelő szállást. Egy kis dolgom volt a Piccadillyn, és úgy gondoltam, inkább visszasétálok.

– Esőben?

Colin vállat vont.

– Amikor reggel elindultam, még nem esett. És most is csak alig szemerkél.

Éppen csak szitál, gondolta Penelope. Szitál az eső, és a cseppek Colin obszcénül hosszú szempillájához tapadnak, mely szempillák olyan tökéletesen zöld szemet kereteznek, melyről több fiatal hölgy kapott (rendkívül rossz) vershez ihletet. Még a magát higgadtnak, kiegyensúlyozottnak gondoló Penelope is sok-sok órát töltött az ágyban fekve úgy, hogy a mennyezetet bámulta, de nem látott mást, csak ezt a tiszta zöld szempárt. *Tényleg, csak szemerkél.*

– Penelope?

Összerezzen.

– Igen. Én is anyád teadélutánjára megyek. Mint minden hétfőn. És néha más napokon is – ismerte el. – Amikor nálunk nincs semmi érdekes.

– Emiatt ne legyen büntudatod. Anyám nagyon kedves. Ha meghív teázni, el kell menned hozzá.

Penelope-nak megvolt az a rossz szokása, hogy a mondatok mögöttes jelentését is igyekezett kitalálni, és gyanította, hogy Colin ezzel valójában azt akarta mondani, nem hibáztatja, ha időnként szeretne elmenekülni saját anyjától.

Ez valahogy megmagyarázhatatlanul kissé elszomorította.

Colin egy pillanatig a sarkán hintázva várt, aztán megszólalt: – Nem kéne hagynom, hogy itt kint, az esőben ácsorogj.

Penelope elmosolyodott, mert már legalább tizenöt perce álltak kint. Ám ha a férfi folytatni akarja a játékot, benne van.

– Nekem van esernyőm – mutatott rá.

Colin ajka kissé felfelé ívelt.

– Igen. De akkor is. Nem lennék úriember, ha nem igyekeznék kényelmesebb környezetbe kísérni. Erről jut eszembe... – Elkomorult, körülpillantott.

– Miről?

– Az úriemlékségről. Ha jól emlékszem, gondoskodnunk kell a hölgyek kényelméről és biztonságáról.

– És?

Colin keresztbe fonta kezét.

– Nem kéne szobalánynak kísérnie téged?

– Itt lakom a sarkon túl – mondta, kissé lehangoltan, hogy Colin nem emlékezett erre. Hiszen két húgának is barátnője. Egyszer-kétszer haza is kíserte. – A Mount Streeten – tette hozzá, amikor látta, hogy a férfi homlokán a ráncok még nem simultak ki.

Colin hunyorított, a Mount Street irányába nézett, bár fogalma sem volt, mit akar ezzel elérni.

– Ó, az isten szerelmére, Colin! A Davies Street sarkánál van. Gyalog alig öt percre tőletek. Ha különösen mozgékony vagyok, akkor csak négy.

– Azt néztem, nincsenek-e az úton sötét és elhagyott helyek. – Visszafordult Penelope felé. – Ahol bűnözők bújhatnak meg.

– Itt, a Mayfair negyedben?

– Igen, itt, a Mayfair negyedben. Komolyan gondolom, hogy szobalánynak kéne kísérnie téged, amikor így jössz-mész. Nem szeretném, ha valami történne veled.

Penelope furcsamód meghatódott ettől az aggodalomtól, bár tudta, hogy Colin hasonló gondossággal lenne bármely hölgyismerőse iránt. Egyszerűen ilyen volt a természete.

– Biztosíthatlak, hogy ha hosszabb távolságokra megyek, mindenben az illendőségnek megfelelően járok el. De olyan közel laktok! Alig pár háztömb! Még anyám sem emel kifogást. – Colin állta mintha hirtelen megrándult volna.

– Nem is szólva arról, hogy már huszonnyolc éves vagyok.

– És ennek mi köze van ehhez? Ha érdekel, én harminchárom éves vagyok.

Penelope ezt persze tudta, mivel szinte mindent tudott róla.

– Colin! – szólt kissé bosszús, nyöszörgő hangon.

– Penelope – felelte ugyanilyen hanghordozással.

Penelope hosszan sóhajtott, aztán válaszolt: – Hiszen már nem vagyok eladósorban. Vénlány maradtam. Már nem kell törődnöm olyasmikkal, amikre tizenhét évesen nagyon is figyelnem kellett.

– Szerintem nem így van.

Penelope csípőre tette egyik kezét.

– Ha nekem nem hiszel, kérdezd csak meg a húgodat.

Colin hirtelen olyan komoly lett, amilyenek Penelope még sosem látta.

– Alapelvem, hogy soha semmi olyasmit nem kérdezek a húgomtól, aminek bármi köze van a józan észhez.

– Colin! Borzasztó ilyet mondani!

– Nem mondtam, hogy nem szeretem. Azt sem mondtam, hogy nem kedvelem. Rajongok Eloise-ért, mint azt te is jól tudod. Mindazonáltal...

– Az a mondat, ami a *mindazonáltal* szóval kezdődik, sosem jó.

– Eloise-nek már férjnél kéne lennie – jelentette ki rá nem jellemző határozottsággal, ellentmondást nem tűrően.

Ez már igazán túl sok volt, különösen azon a hangon.

– Egyesek szerint – szolt Penelope, állát kissé álszent, önelégült mozdulattal felkapva –, már neked is régen meg kellett volna nősiülnöd.

– Ó, kér...

– Hiszen, mint oly büszkén tájékoztattál, már harminchárom éves vagy.

Colin arckifejezése azt mutatta, hogy tetszik neki ez a visszavágás, de olyan sápadt bosszúság is látszott rajta, hogy Penelope biztos volt benne, a tetszés nem tart sokáig.

– Penelope, ne is em...

– Öreg vagy! – trillázta.

Colin halkan káromkodott, amitől Penelope meglepődött, mivel nem emlékezett rá, hogy hölgy jelenlétében valaha is káromkodni hallotta. Talán figyelmeztetésként kellett volna vennie, de túl bosszús volt. Úgy vélte, igaz a régi mondás: a bátorság bátorságot szít.

Illetve lehet, hogy a vakmerőség még vakmerőbbé teszi az embert, mert pajkosan nézett rá és azt mondta: – A bátyáid nem nősiültek meg harmincéves korukra?

Penelope legnagyobb meglepetésére azonban Colin elmosolyodott, karba fonta kezét és egyik vállával nekidőlt a fának, ami alatt álltak.

– A bátyáim és én egészen mások vagyunk.

Penelope rájött, hogy ez meglehetősen sokatmondó válasz volt, mert a *Társaság* oly sok tagja, köztük a híres-hírhedt Lady Whistledown is megjegyezte, hogy a Bridgerton testvérek mennyire hasonlítanak egymásra. Egyesek odáig mentek, hogy összetéveszthetőnek vélték őket. Penelope nem gondolta, hogy ez bármelyiküket zavarja; azt hitte, mind hízelgőnek tartják az összehasonlítást, mivel láthatóan nagyon kedvelik egymást. De lehet, hogy tévedett.

Vagy lehet, hogy sosem figyelte meg őket elég alaposan.

Ez meglehetősen furcsa volt, mivel úgy érezte, a fél életét azzal töltötte, hogy Colin Bridgertont figyelte.

Valamit azonban biztosan tudott, és eszébe kellett volna jutnia: mi van akkor, ha Colinnak olyan tulajdonságai vannak, amiket soha nem engedne meglátni? Nagyon találónak hitte azt a megjegyzéséi, hogy fivérei harmincéves korukra már nősek voltak, de eltévesztette a hatást mert azt hitte. Colin bosszús lesz tőle.

Nem; Colin támadásmódja a lassú mosoly és a jól időzített tréfa. Ha Colin elveszti a türelmét...

Penelope tagadón ingatta a fejét, elképzelni is képtelen volt. Colin sosem vesztené el a türelmét. Legalábbis az ő jelenlétében nem. Ahhoz nagyon, igazán, nem, rettenetesen ki kéne jönnie a sodrából. És ilyen haragot csak az válthat ki benne, akit nagyon, igazán, nem, rettenetesen szeret. Nem így.

– Abban talán megegyezhetünk, hogy nem értünk egyet – javasolta.

– Miben nem értünk egyet?

– Hm.... – felelt volna Penelope, de nem jutott eszébe, mit akart eredetileg mondani. – Abban, hogy mit tehet, és mit nem tehet egy vénkisasszony.

Colin mintha élvezte volna a tétovázást.

– Ehhez valószínűleg az kéne, hogy bizonyos mértékig elfogadjam húgom véleményét, ami, mint biztosan belátod, igen nehezemre esne.

– De ugye nem esik nehezedre elfogadni az én véleményemet?

Lassú, kaján mosollyal válaszolt: – Nem, ha megígéred, hogy senkinek nem mondd el.

Természetesen nem gondolta komolyan. És Penelope is tudta, hogy tudja, hogy nem gondolta komolyan. De Colin már csak ilyen volt. A humor és a mosoly bármit elsimít. És a fenébe is, hatott, mert Penelope azon kapta magát, hogy felsóhajt, és mielőtt meggondolhatta magát, kiszaladt a száján: – Elég legyen! Induljunk anyádhoz!

Colin vigyorgott.

– Gondolod, hogy sütemény is lesz?

Penelope zavartan nézett rá.

– Tudom.

- Remek – felelte, azzal hirtelen elindult, magával rántva Penelope-t.
- Nagyon szerelem a családomat, de igazából a jó konyha vonz hozzájuk.

4. fejezet

Nehéz elképzelni, hogy más hír is van a Bridgerton-bálról, mint az, hogy Lady Danbury eltökélte e sorok írója személyazonosságának felfedését, de az alábbiakat feltétlenül meg kell említeni:

Mr. Geoffrey Albansdale-t látták táncolni Miss Felicity Featheringtonnal.

Miss Felicity Featheringtont táncra kérte Mr Lucas Hotchkiss is.

Mr. Lucas Hotchkisst látták táncolni Miss Hyacinth Bridgertonnal is.

Miss Hyacinth Bridgertont látták táncolni Burwick vikomttal is.

Burwick vikomtot látták táncolni Miss Jane Hotchkiss társaságában is.

Miss Jane Hotchkisst megtáncoltatta Mr Colin Bridgerton is.

Mr Colin Bridgertont látták táncolni Miss Penelope Featheringtonnal is.

És hogy kilépjünk ebből a kis bennfentes körtáncból, Miss Penelope Featheringtont látták Mr Geoffrey Albansdale-lel társalogni. (Túl szép lett volna, ha táncolni is látják vele, ugye, nyájas olvasó?)

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,

1824. április 12.

Amikor Penelope és Colin beléptek a nappaliba, Eloise és Hyacinth már teát szürcsölgettek a két Bridgerton hölgygel. Az özvegy anyja, Violet a teáskészlet mellett ült; menyje, Kate, a jelenlegi vikomt, Anthony felesége nem túl nagy sikerrel igyekezett megrendszabályozni kétéves lányát, Charlotte-t.

– Nézzétek, kivel találkoztam össze a Berkeley Square-en! – szolt Colin.

– Penelope! – szólította meg Lady Bridgerton kedves mosollyal. – Kérlek, foglalj helyet! A tea még finom meleg, és a szakács sütött egy adagot a híresen finom vajjas kekszből.

Colin egyenesen az étel felé indult, alig állt meg nővéreit üdvözölni.

Penelope tekintetével követte Lady Bridgerton keze ívét és leült a közeli karosszékbe.

– A keksz nagyon jó – mondta Hyacinth, tányért tolvá elé.

– Hyacinth – szolt Lady Bridgerton kissé rosszállóan. – Kérlek, beszélj egész mondatokban!

Hyacinth meglepetten nézett anyjára.

– A. Keksz. Nagyon. Jó – mondta, fejét kissé oldalra hajtva. – Névelő. Főnév. Határozószó. Melléknév. Kerek mondat. Névszó állítmány.

– Hyacinth!

Penelope látta, hogy Lady Bridgerton próbál komoly maradni, miközben lányát korholta, de ez nem igazán sikerült neki.

– Névelő. Főnév. Határozószó. Melléknév – mondta Colin, mosolygó arcáról morzsát lesöpörve. – Kerek. Mondat. Helyes.

– Persze, ha az ember alig tanult meg olvasni – felelte Kate, és süteményért nyúlt – Finom – mondta Penelope-nak félénk mosollyal. – Ez már a negyedik.

– Szeretlek, Colin – jelentette ki Hyacinth, tudomást sem véve Kate megjegyzéséről.

– Nem is vártam mást – mormogta Colin.

– Én a magam részéről, vagyis a saját írásaimban nem szeretem a névszó állítmányos mondatokat – jegyezte meg Eloise élesen.

Hyacinth felhorkant.

– Az írásaidban?!

– Sok levelet írok – vágott vissza Eloise kissé dühösen. – És naplót is írok. Biztosíthatlak, hogy ez nagyon hasznos szokás.

– Fegyelemre szoktatja az embert – mondta Penelope, azzal átvette Lady Bridgertontól a felé nyújtott csészét és csészealjat.

– Te is írsz naplót? – kérdezte Kate, nem nézve rá, mert éppen felugrott a helyéről, hogy elkapja a kétéves gyermeket, mielőtt felmászik egy kisasztalra.

– Sajnos nem – mondta Penelope fejét ingatva. – Túl nagyfokú fegyelmet igényelne tőlem.

– Nem hiszem, hogy mindig igei állítmányos mondatokat kéne használni – forszírozta a témát Hyacinth, aki képtelen volt belenyugodni, hogy ne neki legyen igaza.

Az egybegyűltek számára sajnálatos módon Eloise hasonlóképpen állhatatos volt. Élénk nyelvhasználati vita következett, melynek során Hyacinth segítségért Penelope-hoz folyamodott, ám ő kibújt a véleménynyilvánítás alól.

– Sajnálom, de nem vagyok hajlandó beleszólni ebbe a vitába.

– Gyáva – mormogta Colin.

– Nem. Csak éhes – felelte Penelope, azzal Kate felé fordult. – Valóban nagyon finom. – Kate egyetértően bólintott.

– Azt beszélik, hogy a húgod eljegyzti magát.

Penelope meglepetten pislogott. Nem gondolta, hogy Felicity és Mr. Albansdale kapcsolata nyilvánosságra került.

– Hm. Hol hallottad ezt a pletykát?

– Eloise-től természetesen – közölte Kate tárgyilagosan. – Ő mindig mindenről tud.

– És amit én nem tudok, azt Hyacinth többnyire tudja – mondta Eloise könnyed mosollyal. – Ez így nagyon kényelmes nekünk.

– Biztos, hogy nem valamelyiketek Lady Whistledown? – tréfálkozott Colin.

– Colin! – kiáltott fel Lady Bridgerton. – Hogyan juthatott eszedbe ilyesmi?

Vállat vont.

– Hát, mindketten elég okosak ahhoz, hogy képesek legyenek rá. Eloise és Hyacinth valósággal ragyogott.

Még Lady Bridgerton sem tudta figyelmen kívül hagyni a bókot.

– Hát, ami azt illeti – hebegett –, Hyacinth túl fiatal hozzá, és Eloise... – Eloise-re nézett, aki felettebb vidáman nézett.

– Nos, nem Eloise ez a Lady Whistledown. Ebben egészen biztos vagyok.

Eloise bátyjára nézett.

– Nem én vagyok Lady Whistledown.

– Kár. Gondolom, akkor már piszkosul gazdag lennél.

– Hát, ez elég jó támpont, hogy kiléte kiderüljön – mondta Penelope elgondolkodva.

Öt szempár fordult felé.

– Biztosan olyan nő, akinek több pénze van, mint amennyit birtokolnia kéne – magyarázta.

– Jó érv – ismerte el Hyacinth. – Kivéve, hogy fogalmam sincs, kinek mennyi pénze kéne legyen.

– Természetesen nekem sincs – felelte Penelope. – De az embereknek többnyire van valami általános fogalmuk erről. – Hyacinth csodálkozó tekintete láttán hozzátette. – Ha például vennék magamnak egy gyémánt nyakéket fülbevalóval, gyűrűvel, karkötővel, az nagyon gyanús lenne.

Kate könyökkel oldalba bökte Penelope-t.

– Vettél magadnak mostanában gyémánt ékszereket? Jól jönne nekem ezer font.

Penelope szeme fennakadt a csodálkozástól, mert Kate-nek, vagyis Bridgerton vikomtesznek egyáltalán nem hiányozhatott ezer font.

– Biztosíthatlak, hogy egyetlen gyémánt ékszerem sincs. Még egy gyűrűm se.

Kate tettetett rosszkedvűséggel mordult.

– Akkor reménytelen vagy.

– Nem annyira a pénzről van szó, hanem a dicsőségről – közölte véleményét Hyacinth.

Lady Bridgerton félrenyelt, köhécselt.

– Bocsáss meg, Hyacinth, mit is mondtál?

– Gondolj csak arra, milyen megtiszteltetésben lesz része annak, akiről végül kiderül, hogy ő Lady Whistledown! – mondta Hyacinth. – Egyenesen nagyszerű.

– Azt akarod mondani, hogy téged nem is érdekel a pénz? – kérdezte Colin csalókan közömbös arccal.

– Azt sosem mondanám – felelte Hyacinth pimasz mosollyal.

Penelope arra gondolt, hogy az összes Bridgerton, Hyacinth és Colin is nagyon hasonlít egymásra. Talán jó is, hogy Colin olyan sokat van távol az országtól. Ha Colin és Hyacinth komolyan összefogna, talán az egész világot uralni tudnák.

– Hyacinth – szólt Lady Bridgerton határozottan –, ne az legyen az életcélod, hogy Lady Whistledown után nyomozol!

– De...

– Nem azt mondom, hogy nem tűnődhetsz a problémán, és nem tehetsz fel néhány kérdést... – sietett hozzátenni Lady Bridgerton, és kezét emelte, hogy megakadályozza a további közbeszólásokat. – Szent ég, közel negyvenéves anyaság után több eszem lehetne, mintsem hogy megpróbáljalak leállítani, amikor már a fejedbe vettél valamit.

Penelope ajkához emelte a teáscsészét, hogy elrejtse mosolyát.

– Az a helyzet, hogy meglehetősen... céltudatos vagy bizonyos dolgokban – jegyezte meg Lady Bridgerton finoman köhécselve.

– Anya!

Lady Bridgerton tovább mondta mondanivalóját, mintha Hyacinth meg sem szólalt volna.

– ... És nem szeretném, ha elfelejtenéd: jelenleg elsődleges feladatod az, hogy férjet keress magadnak.

Hyacinth ismét kimondta az „anya” szót, de ezúttal nem tiltakozásnak, inkább felmordulásnak hatott.

Penelope lopva Eloise-re pillantott, aki pedig a mennyezetet szemlélte és nyilvánvalóan próbálta elfojtani kitörni készülő nevetését. Eloise kibírta hosszú évek szüntelen anyai férjkeresési praktikáit, és egyáltalán nem volt ellenére, hogy feladván a vele való próbálkozást anyja most Hyacinthra fordítja minden ebbéli figyelmét.

Ami azt illeti, Penelope meglepődött, hogy Lady Bridgerton mintha végre beletörődött volna Eloise vénkisasszonyi állapotába. Sosem titkolta, hogy élete legnagyobb vágya mind a nyolc gyermekét boldog házasságban látni. És négy esetben már sikerrel járt. Először Daphne ment férjhez Simonhoz, és lett Hastings hercegné. A következő éven Anthony vette feleségül Kate-et. Ez után egy kis szünet volt, de

Benedict és Francesca esküvője közt csak egy év telt el. Benedict felesége Sophie lett, Francesca pedig a skóciai Kilmartin grófhoz ment hozzá.

Francesca sajnos két év múlva megözvegyült. Most ideje egy részét néhai férje skóciai családjánál, másik részét saját családjánál, Londonban töltötte. Ha azonban a városban volt, inkább a Kilmartin-házban lakott, mint a Bridgerton-házban, vagy az *Ötös szám* alatt. Penelope nem hibáztatta ezért. Ha özvegy lenne, ő sem akarna teljes függetlenséget élvezni.

Hyacinth általában jó humorral állta anyja férjszerző praktikáit, mivel, mint Penelope-nak elmondta, egyszer úgyis férjhez akar menni. Ennyi erővel nyugodtan hagyhatja, hogy anyja keressen neki jelölteket, és majd kiválasztja a legmegfelelőbbet, ha megjelenik.

És ezzel a jó humorral állt fel, csókolta arcon anyját és kötelességtudóan megígérte, hogy élete fő célja az lesz, hogy férjet találjon magának; mindeközben pimasz, ravasz, mosollyal nézett bátyjára és nővérére.

Alig ült vissza a helyére, az egybegyültekhez szólt fennhangon: – Szóval, szerintetek sosem kapják el?

– Arról a Whistledown nőszemélyről beszélsz? – mordult Lady Bridgerton.

– Ezek szerint nem hallottátok Eloise elméletét? – kérdezte Penelope.

Minden tekintet Penelope, majd Eloise felé fordult.

– Mi is az én elméletem? – kérdezte Eloise.

– Nem is tudom... talán egy hete volt. Erről a Lady Whistledownról beszélgettünk, és azt mondtam, nem tudom, hogyan folytathatta tevékenységét ilyen sokáig anélkül, hogy ne hibázott volna. Erre Eloise azt mondta, nem olyan biztos ebben, és mivel már tíz éve jelenik meg a lap, talán már követett el hibákat. Erre azt mondtam, hogy lehetséges, hiszen ő is csak ember. Végül ő is hibázik, mert senki sem folytathat semmit örökké hibátlanul, és...

– Ó, már emlékszem! – vágott a szavába Eloise. – Nálatok voltunk, a te szobádban. Kitűnő ötletem támadt! Azt mondtam Penelope-nak, hogy szerintem Lady Whistledown már követett el hibát, de túl ostobák voltunk ahhoz, hogy észrevegyük.

– Ez nem túl hízelgő ránk nézve – mormogta Colin.

– Én az egész *Társaságra* értettem, nem csak a Bridgerton családra – helyesbített Eloise.

– Szóval lehet, hogy Lady Whistledown kilétének felfedéséhez elég, ha egyszerűen újraolvassuk a *Társasági lapját* – tűnődött Hyacinth.

Lady Bridgerton tekintetében enyhe rémület tükröződött.

– Hyacinth Bridgerton, nem tetszik nekem, ahogy most nézel.

Hyacinth mosolygott, vállat vont.

– Jó multság lenne megszerezni azt az ezer fontot.

– Isten mentsen ilyen pénzszerzéstől! – felelte anyja.

– Penelope – szólalt meg Colin meglehetősen hirtelen –, nem fejezted be, amit Felicityről kezdted el mondani, igaz, hogy eljegyzés lesz?

Penelope lenyelte a korty teát. Colin úgy tudott nézni az emberre, zöld szeme olyan áthatóan fókuszált, hogy akire nézett, úgy érezhette, csak ők vannak az egész világmindenségben. Penelope számára azonban e nézésnek az a sajnálatos mellékhatása volt, hogy hebegő idiótává változtatta. Ha már beszélgettek, általában uralkodni tudott magán, amikor azonban így meglepte, így fordította rá figyelmét, hogy Penelope már azt hitte, tökéletesen beolvadt a tapétába, teljesen és végzetesen elveszett.

– Hm... szóval... ami azt illeti... lehetséges. Mr. Albansdale utalásokat tett szándékaival kapcsolatban. De ha úgy dönt, hogy megkéri Felicity kezét, gondolom, elutazik Kelet-Angliába, hogy a nagybátyámtól kérje meg.

– A nagybátyádtól? – kérdezte Kate.

– Geoffrey bácsitól. Norwich közelében él. Ő az egyetlen férfitörökünk, bár az igazat megvallva nem túl gyakran találkozunk vele. De Mr. Albansdale nagyon ragaszkodik a hagyományokhoz. Nem hiszem, hogy jól érezné magát, ha anyámtól kérné meg Felicityt.

– Remélem, erről a húgodat is megkérdezi – mondta Eloise. – Gyakran elgondolkodom azon, milyen ostobaság egy nő kezét az apjától megkérni, mielőtt magát a nőt megkérdeznék erről. Nem az apának kell a férjjel élni.

– Ez a hozzáállás egyben magyarázat is arra – mondta Colin, mosolyát a teáscsésze mögé rejtve –, miért vagy még mindig hajadon.

Lady Bridgerton komor pillantást vetett fiára és rosszállóan ejtette ki a nevét.

– Ó, nem, anya – szólt Eloise –, egyáltalán nincs ellenemre ez az állapot. Nagyon jól érzem magam vénkisasszonyként. – Meglehetősen felsőséges pillantást vetett Colinra. – Inkább maradjak vénkisasszony, minthogy a férjem halálra untasson. És Penelope is ugyanígy gondolja – tette hozzá vidáman.

Penelope révületéből arra riadt, hogy Eloise hirtelen kézmozdulattal felé int.

Kihúzta magát és megerősítette az állítást: – I ... igen, én is pontosan így gondolom.

Am korántsem volt olyan határozott ez a meggyőződése, mint barátnőjéé. Eloise-zel ellentétben ő nem utasított el hat kérőt. Egyet sem utasított el; mert egyetlen kérője sem akadt.

Azt mondogatta magának, hogy egyet sem fogadott volna el, mert a szíve Coliné. De valóban így van ez, vagy csak így próbálta vigasztalni magát azért, hogy olyan harsány kudarccal szerepelt a házassági piacon?

Ha valaki arra kérné, holnap menjen hozzá feleségül – egy kedves és teljesen elfogadható férfi, akit talán sosem tudna szeretni, de valószínűleg megkedvelne vajon igent mondana neki?

Valószínűleg.

És ettől szomorú lett, mert az, hogy ezt bevallotta magának, azt jelenti, hogy valóban feladott minden reményt Colinnal kapcsolatban. És azt is jelenti, hogy nem olyan hű az elveihez, mint remélte. Azt jelenti, hogy megelégszik a tökéletesnél rosszabb férjjel azért, hogy végre saját otthona és családja legyen.

Ezt évente több száz nő megtette, de magáról sosem gondolta, hogy képes lenne rá.

– Hirtelen nagyon elkomorultál – mondta Colin.

Penelope megrezzent, kikökkent tűnődéséből.

– Én? Ó, nem, nem. Csak elmerültem a gondolataimban, ennyi az egész.

Colin kurta bólintással nyugtázta a közlést, aztán újabb süteményt vett magához.

– Van ennél tartalmasabb eleség a háznál? – kérdezte fintorogva.

– Ha tudtam volna, hogy jössz, dupla adagot rendeltem volna – mondta anyja kimért, tartózkodó hangon.

Colin felállt, a csengőzsinórhoz lépett.

– Hozzatok még – azzal megrántotta a zsinórt, majd megfordult és feltette a kérdést a társaságnak: – Hallottátok Penelope elméletét Lady Whistledownról?

– Nem hallottuk – felelte Lady Bridgerton.

– Ami azt illeti, nagyon okos és ravasz elmélet – mondta Colin, közben a belépő szobalánytól néhány szendvicset rendelt, aztán folytatta: – Szerinte ez a Lady Whistledown nem más, mint maga Lady Danbury.

– Nahát! – szólt Hyacinth, láthatóan lenyűgözve. – Ez nagyon fortélyos, Penelope. És Lady Danburyről feltételezhető is ilyesmi – tette hozzá.

– Mi feltételezhető róla? Az, hogy ő írja a lapot, vagy az, hogy pénzt ajánl a szerző kilétének kiderítésére? – kérdezte Kate, és megragadta Charlotte szoknyácskájának derékszalagját, nehogy a kislány megint elszaladjon.

– Mind a kettő – felelte Hyacinth.

– Ráadásul Penelope ezt nyíltan közölte vele – tette hozzá Eloise. – Egyenesen a szemébe mondta.

Hyacinth szája tátva maradt a csodálkozástól, és Penelope számára nyilvánvaló volt, hogy nagyot nőtt a kis Bridgerton-lány megbecsülésében.

– Azt nagyon szerettem volna látni! – szólt Lady Bridgerton széles, büszke mosollyal. – Őszintén szólva nagyon meglepett, hogy erről egy szó sem esett a ma reggeli *Whistledownban*.

– Nem hiszem, hogy Lady Whistledown kommentálná, ki mit gondol a kilétéről – jegyezte meg Penelope.

– Miért nem? – kérdezte Hyacinth. – Nagyszerű elterelő hadművelet lenne. Például – mondta, igen jellegzetes mozdulattal nővére felé mutatva –, tegyük fel, hogy szerintem Eloise írja azt a lapot.

– Eloise nem Lady Whistledown! – tiltakozott Lady Bridgerton.

– Nem én vagyok – közölte Eloise széles mosollyal.

– De tegyük fel, hogy szerintem te vagy az – mondta Hyacinth rendkívül határozott hangon. – És tegyük fel, hogy ezt nyilvánosan is kijelenténém.

– Amit persze sosem tennél – szólt anyja szigorúan.

– Amit persze sosem tennék – ismételte Hyacinth. – De a feltételezés levezetése kedvéért tegyük fel, hogy mégis megtenném. Azt állítom, hogy Lady Whistledown valójában nem más, mint Eloise. Persze ez nem igaz – sietett hozzátenni, mielőtt anyja megint a szavába vágthatott volna. Lady Bridgerton néma megadással tette fel a kezét. – Lenne-e jobb módja a közönség félrevezetésének, minthogy kigúnyolom magamat a lapban?

– Persze, ha valóban Eloise lenne Lady Whistledown... – tűnődött Penelope.

– Nem ő az! – fakadt ki Lady Bridgerton.

Penelope önkéntelenül felnevetett.

– De ha ő lenne...

– Tudjátok, igazság szerint szeretném, ha én lennék – mondta Eloise.

– Milyen tréfát űzhetnél velünk! – folytatta Penelope. – Persze, akkor szerdán nem figurázhatnád ki Hyacinth húgodat azért, mert úgy gondolja, te vagy Lady Whistledown, mert akkor mindannyian tudnánk, hogy te vagy az.

– Hacsak nem éppen te vagy az – nevetett Kate, egyenesen Penelope-ra nézve. – Ez lenne az igazi fondorlatos csel.

– Lássuk csak, jól értem-e... – szólt Eloise nevetve. – Azt akarod ezzel mondani, hogy Lady Whistledown nem más, mint Penelope, és szerdán olyan cikke fog megjelenni, melyben nevetségessé teszi Hyacinth elméletét, miszerint én lennék Lady Whistledown, csak azért, hogy elhitesse veletek, hogy valójában én vagyok Lady Whistledown, mert Hyacinth szerint ez igazán ravasz csel lenne.

– Teljesen elvesztem a részletekben – jegyezte meg Colin.

– Hacsak nem *Colin* ez a bizonyos Lady Whistledown... – mondta Hyacinth pajkos szemvillanással.

– Elég legyen! – szólalt meg Lady Bridgerton. – Könyörgöm, hagyjátok már abba!

De ekkor már mindenki annyira nevetett, hogy Hyacinth képtelen volt folytatni.

– A lehetőségek száma végtelen – mondta Hyacinth, könnyeit törölgetve.

– Lehet, hogy mindannyiunknak balra kéne néznie – jelentette ki Colin, amint visszaült a helyére. – Ki tudja, lehet, hogy éppen az a hírhedt Lady Whistledown, akit először meglátunk.

Mindenki balra nézett, kivéve Eloise-t, aki jobbra pillantott... egyenesen Colinra.

– Mondani akartál valamit azzal, hogy a jobb oldaladra ültél? – kérdezte szórakozott mosollyal.

– Egyáltalán nem gondoltam semmire – mormogta, azzal a süteményestál felé nyúlt, de félbeszakította a mozdulatot, amikor eszébe jutott, hogy már üres.

De miközben ezt mondta, nem nézett Eloise szemébe.

Ha Penelope-n kívül valaki más is észrevette ezt a röpke incidenst, képtelen volt hangot adni észrevételének, mert ekkor behozták a szendvicseket, és Colinnal egy ideig nem lehetett beszélni.

5. fejezet

E sorok írójának tudomására jutott, hogy Lady Blackwood a hét elején kifecamította a bokáját, miközben ezen szerény sajtóterméket terjesztő újságosfiú után szaladt.

Ezer font nyilván nagyon sok pénz, de Lady Blackwoodnak aligha van rá szüksége, és a helyzet kezd abszurdá válni. A londoniaknak biztosan jobb dolguk is van annál, mintsem szegény, nyomorult újságosfiúkat kövessenek e sorok írója kilétének kiderítésére való hiábavaló igyekezetükben. De lehet, hogy tényleg nincs jobb dolguk. E sorok írója több mint egy évtizede számol be a Társaság történéseiről, és mindeddig nem talált semmi bizonyítékot arra, hogy jobban is el tudnák tölteni az idejüket.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,

1824. április 14.

Két nappal később Penelope megint azon kapta magát, hogy a Berkeley Square-en át az *Ötös számú* házba megy, Eloise-hez látogatóba. Ezúttal azonban napfényes késő délelőtt volt, és út közben nem találkozott Colinnal.

Nem tudta eldönteni, hogy ez jó vagy rossz. Ő és Eloise már előző héten elhatározták, hogy ezen a napon elmennek bevásárolni, de úgy állapotok meg, hogy az *Ötös szám* alatt találkoznak, hogy együtt mehessenek, így ne kelljen szobalánynak kísérenie őket. Csodaszép nap

volt, április, de inkább júniusnak tűnt, és Penelope már nagyon várta az Oxford Street-i sétát.

De amikor Eloise-ék házához érkezett, a komornyik zavartnak tűnt.

– Miss Featherington – mondta sűrűn pislogva, mielőtt bármi mást mondani tudott volna. – Attól tartok, Miss Eloise nincs itthon.

Penelope szája tátva maradt a csodálkozástól.

– Hova ment? Egy hete megbeszéltük, hogy ma együtt megyünk.

Wickham tanácstalanul ingatta fejét.

– Nem tudom. De az édesanyjával és Miss Hyacinthtal két órája távoztak.

– Értem – mondta Penelope elkomorulva; próbálta elhatározni, mit tegyen. – Megvárhatom őket? Talán csak késnek. Eloise nem szokott elfelejteni találkozót.

A komornyik tiszteletteljesen bólintott és felkísérte a családi szalonba. Megígérte, hogy hamarosan hoz egy kis frissítőt és átadta a *Whistledown* legújabb számát, hogy a várakozás idején ne unatkozzon.

Penelope ezt persze már olvasta; elég korán reggel kézbesítették, és reggelinél szokta olvasni. Mivel nemigen volt más, amivel lefoglalhatta volna magát, az ablakhoz ment és a mayfairi utcaképet nézte. De ott sem volt sok látnivaló; ugyanazok az épületek, amiket már ezerszer látott, sőt ugyanazok az emberek sétáltak az utcán.

Az élet változatlanságán tűnődött, és talán éppen ezért vette észre azt a tárgyat, ami teljesen új volt neki; az asztalon nyitott könyv hevert. Többlépésnyi távolságból is jól látta, hogy nem nyomtatott szöveg van benne, hanem kézzel írott sorok.

Közelebb ment és lepillantott rá anélkül, hogy a szöveget olvasta volna. Valamiféle napló volt; a jobb oldali lapon középen fejlécezt látott, alatta-fölötte kihagyott hely.

1824. február 22.

Troodos-hegység, Ciprus

Jobb kezét szája elé kapta. Ezt Colin írta! Nemrégiben mondta, hogy Görögország helyett inkább Ciprusra ment. Penelope nem is sejtette, hogy naplót írt.

Bal lábát emelte, hogy egy lépést hátráljon, de teste nem engedelmeskedett. Nem kéne ezt elolvasnia, mondta magának. Ez Colin magánnaplója. Tényleg el kéne lépnie innen.

– El innen! – súgta magának, engedetlen lábára nézve. – El!

De lába nem mozdult.

Lehet, hogy mégsem tesz olyan rosszat. Hiszen valóban titkot sért azzal, ha beleolvas anélkül, hogy egy oldalt is lapozna? Ott van a napló, nyitva hagyva, az asztalon, mindenki láthatja.

Ám ha Colin csak néhány percre ment ki, minden oka megvan azt gondolni, hogy senki nem olvas bele. Valószínűleg rájött, hogy anyja és két húga egész délelőtt nem lesz otthon. A vendégeket általában a lenti, hivatalos szalonba vezetik; Penelope tudomása szerint csak ő és Felicity részesült abban a kiváltságban, hogy bár nem családtagok, mégis egyenesen az emeleti, családi szalonba vezetik őket. És mivel Colin nem számít látogatására (vagy ami valószínűbb, sehogy sem gondol rá), nem gondolhatta, hogy írása veszélyben van, idegenek is olvashatják, míg elintézi valamit.

Másrészt azonban a kötet nyitva van.

Nyitva, az ég szerelmére! Ha bármilyen értékes titok lenne abban a naplóban, Colin nyilván nagyobb gondot fordított volna arra, hogy tartalma titokban maradjon; eldugta volna, amikor kiment a szobából. Hiszen egyáltalán nem ostoba.

Penelope előrehajolt.

A fenébe is, távolról nem látta az írást. A fejléc még olvasható volt, az előtte-utána kihagyott sorok miatt, de a szövegtestben túl sűrűn voltak egymás mellett a betűk ahhoz, hogy távolról olvasni lehessen.

Valahogy úgy érezte, nem lenne benne olyan nagy büntudat, ha nem kéne közelebb lépnie a kötethez, hogy olvashassa. Az persze nem számít, hogy a szalon másik végéből sietett oda, ahol éppen állt.

Ujjával füléhez közel, állkapcsán dobolt. Jó érv. Már eltelt egy kis idő az óta, hogy odament, ami azt jelenti, hogy valószínűleg már elkövette a legnagyobb bűnt, amit aznap elkövethet. Még egy kis lépés semmi az ablak távolságához képest.

Alig mozdult előre, amit csak egy fél lépésnek számolt, aztán újra ennyivel közelebb ment és lenézett. A szöveg a mondat közepén kezdődött.

otthon Angliában. Itt a homok színe a rozsdabarnától a fehérig terjed, állaga olyan finom, hogy meztelen lábunkon úgy csusszan át, mintha selyem suhogna. A víz olyan kék, amilyen kéket Angliában elképzelni sem lehet; akvamarinkék, ha a nap csillan rajta, mély kobaltkék, ha felhős az ég. És meleg van; meglepően, csodásan meleg, mint a már vagy fél órája melegített fürdőben. A hullámok lágyak, finom habbal nyaldossák a partot, csiklandozzák az ember bőrét és a tökéletes homokkal olyan finom elegyet alkotnak, ami lábujjaink között csusszan, míg egy másik hullám le nem mossa.

Könnyű belátni, miért mondják, hogy ez Aphrodité szülőhelye. Szinte minden lépésnél azt várom, hogy felbukkan a tengerből úgy, ahogy Botticelli festményén látni, hatalmas kagylón egyensúlyozva tökéletesen, hosszú vörös haja lebeg körülötte.

Ha lenne tökéletes nő, biztosan itt születne. A paradicsomban vagyok. És mégis...

És mégis, minden lány szellőfuvallattal, a felhőtlen ég alatt töltött minden napon eszembe jut, hogy ez nem az én otthonom; arra születtem, hogy máshol éljem le az életemet. Ez egyáltalán nem csökkenti az utazás iránti vágyamat, hogy különös helyeket lássak, különös emberekkel találkozzak. De furcsa vágyat ébreszt bennem, hogy harmatnedves pázsitot érintsek, hűvös szellőt érezsek arcomon, vagy felidézsem azt a tökéletes örömet, amit otthon egyheti eső utáni tökéletes napon érzek.

Az itteniek nem ismerhetik ezt az örömet. Náluk mindig csodálatos idő van. Értékelheti-e az ember a tökéletességet, ha az állandóan jelen van az életében?

1824. február 22.

Troodos-hegység, Ciprus

Érdekes, hogy fázom. Persze február van, én pedig angol vagyok, és hozzászoktam a februári hideghez (ahogy minden r-betűs hónap hidegéhez), de nem vagyok Angliában. Cipruson vagyok, a Földközi-tenger szívében, és két napja Paphoszon jártam, a sziget délnyugati részén, ahol erős a nap, az óceán sós és meleg. Innen látni lehet az Olimposz hegy csúcsát. Még hó borítja, és háraragyo a nap, az embert egy időre elvakítja.

Ebbe a magasságba csalóka felmászni, az emberre mindenhol veszély leselkedik. Az út igen rossz, és menet közben találkoztunk

Penelope elégedetlenségében felmordult, amikor látta, hogy az oldal a mondat közepén ért véget. Kivel találkoztak? Mi történt? Milyen veszély?

Nézte a naplót, majd' meghalt a kíváncsiságtól, hogy lapozzon, és megtudja mi következik. De amikor belefogott az olvasásba, csak úgy sikerült meggyőznie magát, hogy nem sérti meg Colin titkát, hogy megfogadta, nem lapoz; csak azt az oldalt olvassa, ahol a kötet amúgy is nyitva volt. Ő hagyta nyitva. Nem tesz mást, csak megnézi, amit Colin közszemlére tett.

Lapozni azonban már egészen más dolog.

Kezét mozdította, aztán gyorsan visszahúzta. Ez nem helyes. Nem olvashatja el a naplóját. Legalábbis nem olvashat többet annál, amit olvasott.

Másrészt azonban nyilvánvaló volt, hogy a szöveg igenis olvasásra érdemes. Valóságos bűn, hogy Colin ezt csak magának tartogatja. Ezt a szöveget ünnepelni kéne, kiadni, nyilvánosságra hozni. Sőt...

– Ó, az isten szerelmére! – dűnnyögött. Megérintette a lap szélét.

– Mit csinálsz?

Penelope megpördült.

– Colin!

– Én vagyok! – csattant fel a férfi.

Penelope hátrahőkölt. Még sosem hallotta ilyennek a hangját. Nem gondolta volna, hogy Colin egyáltalán képes így beszélni.

Az asztalhoz ment, felkapta a naplót, hangosan becsukta.

– Mit keresel itt?!

– Eloise-t várom – sikerült nagy nehezen kimondania, mert szája hirtelen kiszáradt.

– A családi szalonban?

– Wickham mindig ide vezet. Violet utasította, hogy családtagként bánjon velem. Én... én... én... – Azon kapta magát, hogy a kezét tördeli, és szerette volna mielőbb abbahagyni. – Ugyanígy Felicity húgom is. Mert ő és Hyacinth nagyon jó barátok. Sajnálom. Azt hittem, tudod.

Colin hanyagul a közeli székre hajította a bőrkötésű kötetet és karba fonta a kezét.

– És szokásod mások magánleveleit olvasgatni?

– Nem. Természetesen nem. De itt volt kinyitva – feszengett, és abban a pillanatban, ahogy kimondta, érezte, milyen ostobán hangzik ez a kifogás. – Ez közös helyiség – dűnnyögte, mert valahogy érezte, hogy ki kell teljesítenie a védekezést. – Talán magaddal kellett volna vinni.

– Ahol voltam, oda az ember általában nem visz magával könyvet – mordult, még mindig érezhetően dühösen.

– Nem túl terjedelmes – mondta Penelope, és azon tűnődött, vajon miért magyarázkodik még mindig, amikor olyan nyilvánvalóan rosszat tett.

– Az isten szerelmére! – csattant Colin. – Muszáj kiejtenem az *éjjeliedény* kifejezést a jelenlétedben?

Penelope érezte, hogy mélyen elpirul.

– Jobb, ha most megyek. Kérlek, mondd meg Eloise-nek...

– Nem. *Én* megyek el – mondta a férfi, szinte vicсорogva. – Ma délután úgyis elköltözöm. Akár most is elmehetek, mivel láthatóan elfoglaltad a házat.

Penelope sosem gondolta volna, hogy szavakkal lehet testi fájdalmat okozni, de ott és akkor megesküdült volna, olyan érzése volt, mintha

kést forgattak volna meg a szívében. Egészen addig a pillanatig nem is tudta, milyen sokat jelent neki, hogy Lady Bridgerton megnyitotta előtte az otthonát.

És mennyire fáj, hogy Colin rossz néven veszi a jelenlétét.

– Miért kell így megnehezítened, hogy bocsánatot kérjek? – fakadt ki, és szorosan a nyomában volt, ahogy a férfi elindult a szobában, hogy összeszedje a többi holmiját.

– És könyörgöm, miért kéne megkönnyítenem? – nézett hátra. Hozzá beszélt, de nem nézett rá; még csak nem is lassította lépteit.

– Mert szép lenne tőled – mordult Penelope.

Erre felfigyelt. Sarkon fordult, szeme olyan haraggal villant, hogy Penelope egy lépést hátrált. Colin, a könnyed, a kedves férfi, aki sosem jött ki a sodrából.

Egészen mostanáig.

– Mert szép lenne tőlem? – mennydörgött. – Erre gondoltál, amikor elolvastad a naplómát? Hogy szép lenne elolvasni valaki magánlevelét?

– Nem, Colin, én...

– Nem tudsz semmit felhozni mentségedre – mondta, és mutatóujjával vállon veregette.

– Colin! Te...

A férfi megfordult, hogy összeszedje a holmiját. Durván hátat fordítva beszélt hozzá.

– Semmi nem igazolhat ilyen viselkedést.

– Természetesen nem, de...

– Aúú!

Penelope érezte, hogy a vér kiszalad az arcából. Colin fájdalommal kiáltott. Nevét suttogta gyötrődő hangon és odaszaladt hozzá.

– Mi... Ó, istenem!

Vér buggyant ki a tenyerén.

Penelope sosem volt nagyon talpraesett krízishelyzetekben, most sem sikerült egy tétova mondatot kiejtenie: – Ó! Ó! A szőnyeg! – aztán gyorsan egy ív írópapírt kapott fel a közeli asztalról és Colin keze alá tartotta, nehogy a vér lecsöpögjön a drága szőnyegre.

– A figyelmes ápolónő! – mondta Colin remegő hangon.

– Hát, ebbe biztosan nem halsz bele – magyarázta –, de a szőnyeg...

– Semmi baj. Tréfának szántam.

Penelope a férfi arcára nézett. Szája széle elfehéredett, nagyon sápadtnak tűnt.

– Azt hiszem, jobb, ha leülsz.

Colin komoran bólintott, lerokadt a székre.

Penelope gyomra háborgott. Sosem bírta a vért.

– Azt hiszem jobb, ha én is leülök – súgta, és leült Colinnal szembe az alacsony asztalhoz.

– Jól vagy? – kérdezte.

Penelope bólintott, nyeldekléssel próbálta csillapítani hányingerét.

– Kell valami, amivel beköthetjük – mondta, és elborzadva nézte a sebet és környezetét. Nem itatóspapír volt, a vér veszélyesen folyt a szélek felé, Penelope kétségbeesetten próbálta megakadályozni, hogy túlcorduljon az ív szélén.

– Van zsebkendő a zsebemben – szólt Colin.

Penelope óvatosan letette a papírt és kivette a zsebkendőt a zakó szivarzsebéből; igyekezett nem tudomást venni arról, milyen forrón, hevesen vert a férfi szíve, ahogy ott matatott a krémfehér kelme között.

– Fáj? – kérdezte, miközben a zsebkendővel a sebet kötözte be. – Ne, ne is válaszolj. Persze, hogy fáj.

Colin nagy nehezen halvány mosolyra húzta ajkát.

– Fáj.

Penelope lenézett a vágásra, kényszerítette magát, hogy alaposan szemrevételezze, bár a vértől a hányinger kerülgette.

– Nem hiszem, hogy össze kéne varrni.

– Sokat tudsz a sebekről?

Tagadón ingatta fejét.

– Szinte semmit. De nem tűnik túl súlyosnak. Kivéve... ó, az a sok vér!

– Súlyosabb, mint amilyennek látszik – tréfált.

Penelope rémülten nézett rá.

– Megint csak vicceltem – nyugtatta meg. – Illetve nem egészen. Valóban jobban fáj, mint amilyennek látszik, de biztosíthatlak, hogy túlélem.

– Sajnálom – mondta Penelope, és erősebben nyomta a sebet, hogy elállítsa a vérzést. – Az egész az én hibám.

– Hogy elvágtam a kezemet?

– Ha nem lettél volna olyan dühös...

Colin tagadón ingatta a fejét, egy pillanatra behunyta a szemét a fájdalomtól.

– Ne butáskodj, Penelope! Ha nem rád mérgestem volna fel, akkor máskor, másra.

– És persze éppen a kezed ügyében lenne egy tollkés, amikor ez megtörtént – dűnnyögte, felnézve rá szempillája mögül, a sérült kéz fölé hajolva.

Tekintetük találkozott, és Colin szemében humor és talán egy kis csodálat is csillogott.

És valami más is, amit Penelope sosem gondolt volna... sebezhetőség, tétovázás, sőt bizonytalanság. Nem tudta, mennyire jól ír, döbbsent rá Penelope csodálkozva. Fogalma sincs, azért bosszús, hogy elolvasta.

– Colin – szólt, és ösztönösen erősebben nyomta a sebet, ahogy közelebb hajolt. – Meg kell mondjam, hogy...

Elhallgatott, amikor meghallotta az éles, csattogó lépteket a hallban.

– Biztosan Wickham – mondta az ajtó felé pillantva. – Ragaszkodott hozzá, hogy hoz nekem egy kis frissítőt. Tudod ezt nyomni egy ideig?

Colin bólintott.

– Nem akarom, hogy megtudja, megvágtam magamat. Elmondja anyámnak, és egyfolytában mást sem hallok.

– Rendben – azzal felállt, kezébe adta a naplót. – Mintha ezt olvasnád!

Colinnak alig volt ideje kinyitni a kötetet, sérült kezét eltakarni vele, a komornyik nagy tálcával lépett be.

– Wickham! – szólt Penelope; rögtön felugrott, felé fordult, mintha nem várta volna jövetelét. – Mind mindig, most is sokkal többel traktál, mint amennyit meg tudnék enni. Szerencsére Mr. Bridgerton szórakoztat. Biztos vagyok benne, hogy az ő segítségével sikerül ezt mind eltüntetni.

Wickham bólintott, levette a fedőt a tálalóedényekről. Hideg lakoma volt, sülték, sajt és egy nagy kancsó limonádé.

Penelope ragyogón mosolygott.

– Remélem, nem gondolta, hogy ezt mind meg tudnám enni egyedül.

– Lady Bridgerton és a lányok nemsokára hazajönnek. Úgy gondoltam, ők is éhesek lehetnek.

– Ha nekilátok, nekik semmi nem marad – közölte Colin vidáman. Wickham kissé meghajolt felé.

– Ha tudtam volna, hogy ön is itt van, Mr. Bridgerton, háromszor ennyit hoztam volna. Szedjek önnek?

– Nem, nem – intett sérült kezével. – Mindjárt felállók és szedek magamnak... amint... amint elolvastam ezt a fejezetet.

– Kérem, csak szóljon, ha valamire szüksége van – mondta a komornyik, azzal távozott.

– Ah – nyögött fel Colin, amint Wickham léptei már nem hallatszottak a hallban. – A fenébe is, nagyon fáj!

Penelope levett egy szalvétát a tálcáról.

– Tessék... a zsebkendő helyett. – Lehámozta a bőrről, de inkább az anyagot, mint a sebet nézte. Valami okból gyomra már nem háborgott annyira. – Attól tartok, a zsebkendőd tönkrement.

Colin csak behunyta a szemét és fejét ingatta. Penelope elég okos volt ahhoz, hogy helyesen értelmezze a mozdulat jelentését: *nem baj*. És elég érzékeny volt ahhoz, hogy ne mondjon mást a témáról. Nincs rosszabb annál, mint amikor egy nő vég nélkül beszél csupa semmiségről.

Colin mindig is kedvelte Penelope-t; hogyhogy mindeddig nem vette észre, milyen intelligens? Ha valaki rákérdezett volna, azt felelte volna, hogy Penelope okos lány, de sosem szám rá időt, hogy ezen gondolkozzon.

Nyilvánvalóvá vált számára azonban, hogy nagyon, nagyon intelligens. És észébe jutott, hogy húga egyszer említette, Penelope nagyon sokat olvas.

És valószínűleg meg is válogatja, mit olvas.

– Úgy látom, a vérzés kezd csillapodni – mondta, és a sebre simított a tiszta szalvétát. – Ami azt illeti, egészen biztos, hogy csillapodik, mert már nem vagyok olyan rosszul, amikor ránézek.

Colin azt kívánta, bárcsak ne olvasott volna bele a naplójába, de most, hogy *megtette*...

– Ó, Penelope – szólt, maga is meglepődött, milyen tétován.

Penelope felnézett.

– Bocsáss meg! Túl erősen nyomom?

Colin egy pillanatilag csak pislogott. Hogy lehet, hogy nem vette észre, milyen nagy szeme van? Persze tudta, hogy barna, és... Ha jobban belegondol és őszinte magához, ha aznap reggel kérdezte volna valaki Penelope szeme színéről, nem tudta volna megmondani.

De valahogy tudta, hogy már sosem felejtí el.

Penelope engedett a seb nyomásán.

– Most már jobb egy kicsit?

Colin bólintott.

– Köszönöm. Én is rászorítottam volna, de hát ez a jobb kezem, és...

– Egy szót se többet! Ez a legkevesebb, amit megtehettem azok után, hogy... azok után... – Kissé félrepillantott, és Colin tudta, hogy megint bocsánatot akar kérni.

– Penelope... – kezdte újra.

– Nem, kérlek, várj! – kiáltott fel, sötét szemében valami villant... talán szenvedély? Biztosan nem az a szenvedély, amit ő olyan jól ismert. De van másfajta szenvedély is, ugye? A tudás iránti szenvedély. Az... irodalom iránti szenvedély? – Meg kell mondanom valamit – szólt sürgetően. – Kérlek, hallgasd meg! Tudom, hogy megbocsáthatatlan tovakodás volt a részemről, hogy beleolvastam a naplódba. Én... csak... unatkoztam... várakozás közben és nem volt jobb dolgom, és megláttam a nyitott könyvet és kíváncsi lettem.

Colin szólni akart, hogy ami történt, megtörtént, de a szavak csak áradtak Penelope ajkáról, és azon kapta magát, hogy furcsamód nagyon jólesik hallgatni.

– Tovább kellett volna lépnem, el az asztaltól abban a pillanatban, amikor megláttam, hogy mi az. De amint elolvastam az első mondatot, el kellett olvasnom a következőt és a következőt is. Colin! Csodálatos írás! Mintha ott lettem volna én is! Éreztem a vizet... tudtam, milyen meleg. Olyan jó ötlet volt tőled, hogy olyannak, úgy írtad le. Mindenki pontosan tudja, milyen egy fél óráig fűtött fürdő.

Colin egy pillanatilag képtelen volt másra, csak nézte. Sosem látta még Penelope-t ilyen élénknek, és furcsa érzés volt, és... jó, tényleg jó, hogy ilyen izgalmat érez a naplója olvastán.

– Neked... neked tetszett? – kérdezte végül.

– Hogy tetszett-e? Colin, egyenesen gyönyörű! Én...

Izgalomban túl erősen szorította meg Colin kezét.

– Ó, bocsáss meg! Colin, tudnom kell. Mi volt a veszély? Furdalja az oldalamat a kíváncsiság.

– Semmi, semmi – felelte szerényen. – Azon az oldalon, amit olvastál, igazán nem volt semmi izgalmas.

– Nem, mert nagyrészt leírás volt. De nagyon érdekes és szemléletes. Szinte láttam magam előtt a tájat. Mindent. De... ó, jaj, hogyan tudnám ezt megmagyarázni?

Colin rádöbrent, nagyon türelmetlenül várja, mit próbál mondani neki.

– Néha... – folytatta Penelope végre –, amikor az ember leírást olvas... olyan, ó... nem tudom... széteső. Sőt, száraz. Te életre keltetted a szigetet. Mások egyszerűen melegnek mondanák a vizet, de te olyasmihöz hasonlítottad, amit mindannyian ismerünk és megértünk. Olyan érzést keltettél bennem ezzel, mintha én is ott lettem volna, mintha melletted mártottam volna a vízbe a lábamat.

Colin mosolygott, nevetséges módon elégedett volt ezzel a dicsérettel.

– Ó! Hogy el ne felejtsem, volt ott még egy briliáns megoldás, amit meg akartam említeni.

Colin tudta, hogy úgy vigyorog, mint akinek elment az esze.
Briliáns, briliáns, briliáns.

Penelope enyhén előrehajolt, és folytatta: – Azt is megmutattad az olvasónak, hogyan viszonyulsz a helyhez, és hogyan hat rád. Nem egyszerű leírás, mert tudjuk, hogyan reagálsz rá.

Colin tudta, hogy a dicséret kierőszakolásnak hat, de nem törődött ezzel, mert megkérdezte: – Ezt hogy érted?

– Hát, ha megnézzük... Láthatnék egy frissebb naplóbejegyzést?

– Persze – dűnnyögte és átadta neki a kötetet. – Várj, hadd találjam meg újra azt az oldalt!

Megtalálta. Penelope végigpásztázta a sorokat, és nem kellett sokat keresnie.

– Ez az! Nézd meg ezt a részt, ahol emlékezteted magad, hogy mégiscsak Anglia az otthonod.

– Érdekes, milyen hatással van az emberre az utazás.

– Milyen hatással van? – kérdezte Penelope, és szeme tágra nyílt a kíváncsiságtól.

– Megtanulja becsülni a hazáját – mondta halkán.

Összenéztek; Penelope szeme komoly volt, kérdő.

– És mégis szeretsz elutazni újra és újra.

Bólintott.

– Nem tehetek róla. Olyan ez, mint valami betegség.

Penelope nevetett, szokatlanul dallamos nevetéssel.

– Ne nevetess! A betegség ártalmas. De úgy tűnik, az utazásaid a lelkedet táplálják. – Lenézett a sebesült kézre; óvatosan megemelte a szalvétát, hogy megnézzze a sebet. – Már majdnem elállt a vérzés.

– Majdnem – ismerte el. Igazság szerint gyanította, hogy a vérzés teljesen elállt, de nem akarta, hogy véget érjen a beszélgetés. És tudta, hogy abban a pillanatban, amikor nem szorul ápolásra, Penelope elhúzódna mellőle.

Nem gondolta, hogy el akarna menni, de valahogy tudta, hogy ezt tenné. Mert Penelope tudja, mi a helyes, és valószínűleg azt hinné, ő, a sértett fél ezt szeretné.

Colin maga is meglepődött, mert érezte, hogy semmi nem lehetne távolabb az igazságtól.

És semmitől sem félt jobban.

6. fejezet

*Mindenkinek vannak titkai.
Különösen nekem.*

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1824. április 14.

– Bárcsak tudtam volna, hogy naplót vezetsz! – mondta Penelope újra a sebet nyomva.

– Miért?

– Nem tudom biztosan – felelte vállat vonva. – Mindig érdekes dolog rájönni, hogy valaki, akit ismerünk, más, több mint gondolnánk.

Colin pillanatokig nem tudott mit mondani, aztán elég hirtelen szólalt meg: – Tényleg tetszett?

Penelope csodálkozó arcot vágott. Colin meg van rémülve. Ő, a társaság legnépszerűbb és legkifinomultabb tagja olyan, mint egy megszeppent kisfiú, és szinte csüng Penelope Featherington minden szaván, egyetlen dicséretén. Az isten szerelmére, éppen Penelope Featherington értékítéletére támaszkodna!

Nem mintha valami probléma lett volna Penelope-val, természetesen, sietett emlékeztetni magát. Csak hogy... ő... szóval... Penelope.

– Persze, hogy tetszett – mondta kedves mosollyal. – Éppen az imént mondtam.

– Mi volt az első dolog, ami megfogott benne? – kérdezte, mert úgy döntött, ha már úgyis túljutott a félúton, akár teljesen bolondnak is tűnhet.

Penelope pajkosan mosolygott.

– Ami azt illeti, legelőször az fogott meg benne, hogy az írás sokkal szebb volt, mint gondoltam volna.

Colin elkomorult.

– Ez mit jelent?

– Nehezen tudlak elképzelni úgy, hogy íróasztal fölé hajolsz, és szépírást gyakorolsz – felelte, s ajka széle megfeszült, nehogy elmosolyodjon.

Ha volt valaha ok jogos felháborodásra, ez nyilván az volt.

– Szeretném tudomásodra hozni, hogy sok-sok órát töltöttem el a tanulószobában íróasztal fölé görnyedve, ahogy mondtad.

– Biztos vagyok benne – dünnyögte.

– Hm.

Penelope lenézett, láthatóan nagyon igyekezett visszafojtani mosolyát.

– Különösen jó vagyok szépírásban, híresek a cikornyáim – tette hozzá. Már játék volt, de valahogy érdekesebb volt a nyűgös iskolás fiút játszani.

– Nyilvánvalóan – felelte Penelope. – Különösen a H betűkön tetszett. Nagyon ügyes.

– Természetesen.

Penelope tökéletesen utánozta Colin szenvtelen arckifejezését.

– Természetesen – ismételte.

Colin elkapta tekintetét és egy pillanatra megmagyarázhatatlan féltékenység vett erőt rajta.

– Örülök, hogy tetszett a naplóm.

– Nagyon szép volt – felelte lágy, távoli hangon. – Nagyon szép és... – félrenézett, elpirult. – Ha kimondom, azt hiszed, hogy ostoba vagyok.

– Sosem gondolnék ilyet.

– Úgy érzem, azért élveztem annyira az írásodat, mert valahogy úgy éreztem, te is élvezted, amikor írtad.

Colin egy hosszú pillanatig hallgatott. Még sosem jutott eszébe, hogy élvezzi az írást. Csak írt.

Azért írt, mert nem tudta elképzelni, hogy ne írjon. Hát lehet távoli országokba utazni és nem jegyezni fel, amit az ember lát, amit tapasztal, és talán ennél is fontosabb: amit érez?

De visszagondolva rájött, hogy furcsa meglepedettséget érzett, amikor leírt egy-egy tökéletesen pontos kifejezést, különösen találó mondatot. Halványan emlékezett a pillanatra, amikor a Penelope által olvasott részt írta. Ült az íróasztal mellett, alkonyat volt, a nap még meleg a bőrén, a homok egyszerre lágy és érdes csupasz talpa alatt. Mennyei pillanat volt, az a langyos, lusta érzés, amit az ember csak nyár derekán tapasztalhat (vagy a Földközi-tenger tökéletes fővenyű partjain), és arra gondolt, hogyan írhatná le legtökéletesebben a vizet.

Sokáig ült ott, fél órát biztosan, a papír felett tartva a tollat, ihletre várva. Aztán hirtelen rájött, hogy a hőmérséklet pontosan olyan, mint amit felfűtött fürdőbe lépve érez, ha egy kicsit hűlt már a víz, és arca ekkor széles, boldog mosolyra húzódott.

Igen, élvezi az írást. Érdekes, hogy ezt eddig sosem vette észre.

– Jó, hogy van valami az életedben – mondta Penelope halkan, szelíden. – Valami, amiben jól érzed magadat, értelemmel és szándékkal töltheted az idődet. – Kezét keresztbe tette ölében és lenézett, ujjait nézegette. – Sosem értettem, mi öröm lehet a semmittevéssel töltött életben.

Colin meg akarta érinteni az arcát, hogy lássa a szemét, amikor felteszi neki a kérdést: *És a te óráidat mi tölti meg értelemmel és szándékkal?* De nem tette. Túlságosan... elsietett lépés lett volna, és ezzel bevallotta magának, mennyire érdekli a válasz.

Ezért csak a kérdést tette fel, keze nem mozdult.

– Igazából semmi – felelte, még mindig kezét nézve. Eltelt így egy kis idő, aztán hirtelen felnézett; állát olyan hirtelen kapta fel, hogy Colin majdnem megszédült. – Szeretek olvasni. Ami azt illeti, elég sokat olvasok. Időnként hímzéssel múlatom az időt, de nem értek hozzá túl jól. Bárcsak több elfoglaltságom lenne, de... szóval...

– Szóval? – érdeklődött Colin.

Penelope csak ingatta fejét.

– Semmi, semmi. Örölnöd kéne, hogy utazhatsz. Irigyellek.

Hosszú csend volt, nem kellemetlen, mégis furcsa csend, és végül Colin szólalt meg, kissé nyersen.

– Ez nem elég.

Hangszíne annyira nem illett az addigi beszélgetésbe, hogy Penelope önkéntelenül is csak bámult.

– Ezt hogy érted?

Colin hanyagul vállat vont.

– Az ember nem utazgathat folyton; különben nem lenne benne semmi érdekes.

Penelope nevetett, aztán felnézett és látta, hogy Colin komolyan néz.

– Bocsáss meg, nem akartalak megbántani.

– Nem bántottál meg – felelte Colin limonádéjába kortyolva. Az asztalra loccsant, amikor a poharat letette; láthatóan nem szokta meg, hogy a bal kezét használja. – A két legjobb dolog az utazásban az, amikor az ember elindul, és amikor hazatér – magyarázta, tiszta szalvétával száját törölve –, ráadásul túlságosan hiányzik a családom ahhoz, hogy végleg elhagyjam Angliát.

Penelope erre nem tudott mit mondani, legalábbis olyasmit nem, ami nem tűnt volna banális közhelynek, ezért csak várt, hogy Colin folytassa.

Colin azonban egy kis ideig nem szólt, aztán gúnyosan felnevetett és hangos csattanással becsukta a naplót.

– Ez nem számít. Ezt csak magamnak írtam.

– Nem kéne így lennie – jegyezte meg Penelope halkán.

Colin, ha hallotta is, nem adta semmi jelét.

– Természetes és jó dolog, ha az ember utazás közben naplót vezet, de itthon nincs semmi dolgom.

– Ezt nehezen hiszem el.

Colin nem szólt, csak elvett egy darab sajtot a tálcáról. Penelope figyelte, ahogy evett, aztán miután újabb adag limonádéval öblítette le a falatot, viselkedése teljesen megváltozott. Izgatottnak tűnt, idegesnek, és végül feltette a kérdést: – Olvastad mostanában a *Whistledownt*?

Penelope csak pislogott a hirtelen témaváltásra.

– Igen, persze. Miért? Hát nem olvassa mindenki?

Colin legyintett, hátrította a kérdést.

– Észrevetted, hogyan írt le engem?

– Szinte mindig kedvezően ír rólad, nem?

Colin ismét legyintett, Penelope megítélése szerint meglehetősen türelmetlenül.

– Igen, igen, de nem erről van szó – szólt zaklatottan.

– Szerintem ez igencsak fontos – vágta rá Penelope sértődötten –, te is annak tartanád, ha téged hasonlítottak volna már túlérlett citrusgyümölcsökhöz.

Colin összerezett, kétszer próbálkozott szólással, mire végre sikerült kimondania: – Biztosíthatlak, hogy eddig nem is emlékeztem rá, míg eszembe nem juttattad. – Elhallgatott, pillanatnyi szünet után folytatta: – Ami azt illeti, még mindig nem emlékszem rá.

– Nem neheztelek érte – felelte. – Biztosíthatlak, hogy túltettem magamat rajta. Mindig is szerettem a narancsot és citromot.

Colin megint mondani akart valamit és megint nem mondta ki, aztán ránézett: – Remélem, hogy amit mondani fogok, nem tartod visszataszító érzéketlenségnek, és nem veszed sértésnek, hiszen mindent összevetve nekem e téren nagyon kevés okom lehet panaszra.

Ennek eredményeképpen Penelope úgy érezte, talán mégiscsak lehet valami oka neheztelni.

– Mégis elmondom – folytatta tiszta, őszinte tekintettel –, mert úgy vélem, megérted.

Ez már bók. Furcsa, szokatlan bók, de mégis az. Penelope semmit sem szeretett volna jobban, mint Colin kezére simítani kezét, de természetesen képtelen volt megtenni, így hát csak bólintott és azt mondta: – Bármit elmondhatsz nekem, Colin.

– Fivéreim.... – kezdte. – A fivéreim... – Elhallgatott, üres tekintettel nézett az ablak felé, aztán visszafordult és folytatta. – A fivéreim szinte tökéletesek. Anthony a vikomt, és isten a tanúm, nem szeretném, ha nekem kéne vállalnom mindazt a felelősséget, amit ő visel, de célja van. Az egész örökségünk az ő kezében van.

– Azt hiszem, ennél is több felelősséget visel – jegyezte meg Penelope halkán.

Colin kérdően tekintett rá.

– Úgy érzem, bátyád az egész családjáért felelősséget érez. El tudom képzelni, milyen nagy felelőség ez.

Colin próbált közömbösnek maradni, de nem sztoikus nyugalmáról volt híres, és biztosan látszott az arcán a döbbenet, mert Penelope úgy sietett kiegészíteni az elhangzottakat, hogy nagy hirtelenjében felállt: – Nem hiszem, hogy ez ellenére lenne. Ez a lényéből fakad.

– Pontosan! – kiáltott fel Colin, mintha valami fontosat fedezett volna fel. Milyen más, mint az ő... az ő jelentéktelen élete, és a róla szóló beszélgetés. Semmire nem panaszkodhat. Tudta, hogy nincs oka panaszra, és mégis... – Tudtad, hogy Benedict fest? – kérdezte önkéntelenül.

– Persze, hogy tudom. Mindenki tudja. Egyik képe a National Galleryben van. És ha jól tudom, hamarosan kiállítanak tőle egy másikat is. Tájéképet, ha jól tudom.

– Valóban?

Penelope bólintott.

– Eloise mondta.

Colin magába roskadt.

– Akkor biztosan így van. El nem tudom hinni, hogy nekem senki sem mondta meg.

– Hiszen nem voltál itthon – emlékeztette Penelope.

– Azt akarom mondani, hogy Anthonynak és Benedictnek van életcélja. Nekem semmi.

– Ez biztosan nem igaz.

– Azt hiszem, én vagyok abban a helyzetben, hogy ezt tudjam.

Penelope visszaült, megdöbbsent az éles hangtól.

– Tudom, mit gondolnak rólam az emberek – folytatta Colin, és bár Penelope megfogadta, hogy hallgatni fog, hagyja, hogy kibeszélje magát, mondja el, ami a szívét nyomja, képtelen volt megállni, hogy közbe ne szóljon.

– Téged mindenki szeret. Egyenesen imádnak...

– Tudom – nyögött fel, egyszerre gyötrődőn és félénken. – De... – hajába túrt. – Istenem, hogy mondjam el ezt úgy, hogy ne tűnjek teljesen idiotának?!

Penelope szeme tágra nyílt.

– Elegem van abból, hogy üresfejű sármőrnek tekintsenek – bökte ki végül.

– Jaj, ne butáskodj! – szólt gyorsabban, mint azonnal, ha ez egyáltalán lehetséges.

– Penelope...

– Senki sem tart téged butának!

– Már honnan...

– Onnan, hogy több éve ragadtam itt Londonban, mint illenék – felelte élesen. – Lehet, hogy nem én vagyok a legnépszerűbb nő a városban, de tíz év után elég sok pletykát, hazugságot és idétlen véleményt zúdítottak rám, de soha, senkitől nem hallottam, hogy téged ostobának tartott volna.

Colin egy pillanatra csak nézett rá, kissé megdöbbsent a szenvedélyes védelemről.

– Nem egészen ostobát akartam mondani – szólt halkán, reménye szerint szerényen. – Inkább... tartalmatlan. Még Lady Whistledown is csak sármőrnek nevez.

– És mi azzal a baj?

– Semmi baj nem lenne vele – felelte ingerülten –, ha nem tenné ezt minden nap.

– Csak másnaponként jelenik meg a lap.

– Nem változtat a lényegen. Ha úgy látná, hogy van bennem még valami, mint a legendás vonzerőm, nem gondolod, hogy mostanra már említette volna?

Penelope egy hosszú pillanatig hallgatott, aztán feltette a kérdést: – Valóban annyit számít, mit gondol Lady Whistledown?

Colin hirtelen előrehajolt, kezét beütötte a térdébe, és felkiáltott a fájdalomtól, mert eszébe jutott sérülése.

– Valamit nem értesz – mondta nyöszörögve, és újra nyomni kezdte a kötést. – A legkevésbé sem érdekel Lady Whistledown. De akár tetszik, akár nem, a *Társaságot* képviseli.

– El tudom képzelni, hogy vannak néhányan, akik nem a *Társaságba* valóznak tekintenek.

Colin elkomorult.

– Köztük te is?

– Ami azt illeti. Lady Whistledown meglehetősen ügyes – felelte, kezét összefonva ölében.

– Az a nő túlrejt dinnyének nevezett téged!

Penelope arcán két égő piros folt jelent meg.

– Túlrejt citrusgyümölcsnek nevezett – mordult. – Biztosíthatlak, hogy nagyon nagy a különbség.

Colin ott és akkor megállapította, hogy a női lélek furcsa és kiismerhetetlen képződmény, amit egyetlen férfi se próbáljon

megérteni. Nincs olyan nő a világon, aki el tudna úgy menni A pontból B pontba, hogy közben ne álljon meg C, D, X és tizenkét más ponton.

– Penelope! – mondta végre, hitetlenkedően bámulva. – Az a nő inzultált téged. Nem értem, miért véded.

– Csak az igazat mondta – felelte, karját melle előtt összefonva. – Ami azt illeti, meglehetősen kedves volt hozzám a lapban azóta, hogy anyám megengedte, én válasszam meg a ruháimat.

Colin felmordult.

– Úgy látom, eltértünk a tárgytól. Nem a ruhatáradról beszéltünk.

Penelope szeme összeszűkült.

– Ha jól emlékszem, éppen arról beszéltünk, hogy London legnépszerűbb embere létedre mégis elégedetlen vagy az étleteddel.

A népszerűséget külön hangsúlyozta, és Colin érezte, hogy ezt szidásnak kell vennie. Komoly feddés.

Ezt rendkívül irritálónak találta.

– Nem tudom, miért gondoltam azt, hogy meg fogsz érteni – hadarta, és nagyon nem szerette hangjának gyerekes sértett csengését, de teljességgel képtelen volt kiküszöbölni.

– Sajnálom, de egy kicsit nehéz nekem itt ülni és hallgatni a panaszodat, miszerint az életed egy nulla.

– Ezt nem mondtam!

– Szó szerint nem. De így értetted.

– Azt mondtam, hogy bennem nincs semmi különleges – igazította ki, és nagyon igyekezett nem felnyögni, amikor rájött, milyen ostobának hangzott, amit mondott, ahogy mondta.

– Nem ismerek olyan embert, akinek nálad gazdagabb az élete – mondta, és megragadta Colin vállát. – De ha ezt nem ismered fel, akkor lehet, hogy igazad van... tényleg semmit nem ér az életed.

– Túl nehéz ezt megmagyarázni – közölte Colin ingerülten.

– Ha új irányt akarsz adni az életednek, az ég szerelmére, csak válassz valamit és tedd azt. A világ a lábaid előtt hever, Colin. F fiatal vagy, gazdag és férfi – jegyezte meg Penelope kissé keserűen, sértetten. – Bármit megtehetsz, amit csak akarsz.

Colin komoran ráncolta homlokát, ami Penelope-t nem lepte meg. Amikor az embernek meggyőződésévé válik, hogy problémái vannak, legkevésbé azt akarja hallani, hogy a megoldás egyszerű.

– Ez nem olyan könnyű.

– De, pontosan olyan könnyű. – Penelope egy nagyon hosszú pillanatig csak nézte, és talán életében először elgondolkodott azon, hogy kicsoda is Colin.

Azt hitte, mindent tud róla, de nem tudta, hogy naplót vezet.

Nem tudta, hogy így ki tud jönni a sodrából.

Nem tudta, hogy elégedetlen az életével.

És azt sem tudta, hogy ilyen nagy elégedetlenséget érez, pedig erre az égvilágon semmi oka nincsen. Milyen jogon érzi boldogtalannak magát? Hogyan veszi a bátorságot, hogy panaszkodjon, különösen neki?

Felállt, furcsa védekező mozdulattal lesimította szoknyáját.

– Ha legközelebb panaszkodni támad kedved amiatt, hogy mindenki feltétel nélkül becsül és szeret, próbálj meg csak egy napra senkinek nem kellő vénkisasszony lenni. Csak érezd át a helyzetet, aztán szólj, ha azok után is panaszkodni akarsz.

Colin a kanapén terpeszkedett, és úgy nézte a szobából kisiető Penelope-t, mintha háromfejű, tizenkét ujjú farkaslény lenne.

És Penelope a Bruton Street-i lépcsőn lefelé menet arra gondolt, hogy életében nem volt még ilyen kitűnő kivonulása.

Kár, hogy akit így otthagytott, az egyetlen férfi volt, akinek társaságában maradni akart volna.

Colin egész nap pocsekul érezte magát.

Keze pokolian fáj, hiába locsolta meg a sebet brandyvel és hiába ivott fájdalomcsillapítóul. Az ingatlanügynök, aki a Bloomsbury negyedbeli kellemes kis sorház bérletét intézte, tájékoztatta, hogy az előző bérlőnek nehézségei támadtak, ezért nem költözhet át aznap, ahogy tervezte, egyben érdeklődött, hogy a következő hét elfogadható lenne-e a beköltözésre?

Ráadásul gyanította, hogy helyrehozhatatlan kárt okozott Penelope-val való barátságában.

Ettől érezte magát a legrosszabbul, mert (A) nagyra értékelte ezt a barátságot, (B) egészen addig nem is érzékelte, milyen sokat jelent neki, (C) és ettől eléggé kétségbeesett.

Penelope állandó jelenség volt az életében. Húga barátnője, aki mindig a *Társaság* peremén volt, a közelben, de nem igazán az események részeseként.

De úgy tűnt, ez a világ változóban van. Alig két hete tért vissza Angliába, de Penelope változott. Vagy ő változott. Vagy Penelope nem változott, csak az, ahogyan őt látja.

Számított neki. Nem tudta másképpen megfogalmazni ezt az érzést, miután Penelope tíz évig csak... csak ott volt a környezetében, bizarrnak tűnt, hogy olyan sokat számít.

Nem tetszett neki, hogy délután olyan furcsán váltak el. Nem emlékezett olyasmire, hogy valaha is furcsán érezte volna magát Penelope-val... nem, ez így nem igaz. Egyszer már volt ilyen... szent ég, hány éve is? Hat? Hét? Anyja nagyon erőltette, hogy nősüljön végre meg, amiben semmi újdonság nem volt, kivéve, hogy Penelope-t javasolta lehetséges menyasszonynak, és Colin nem volt abban a hangulatban, hogy a szokásos módon, viccelődéssel hárítsa el a házassági kísérletet.

De Violet nem volt hajlandó hanyagolni a témát. Szinte folyton Penelope-ról beszélt, legalábbis így tűnt; aztán Colin ezt megelegelvéen vidékre menekült. Semmi különös, csak egy rövid utazás Walesbe. De mit is gondolt valójában az anyja?

Amikor hazatért, természetesen beszélni akar fiával, és ez meg is történt, csakhogy változott a téma, arról volt szó, hogy Daphne ismét gyermeket vár, és családi bejelentést akar tenni. De honnan tudhatta volna ezt Colin? Ezért nemigen akarózott elmennie erre a beszélgetésre, mert azt hitte, hogy megint leplezetlen utalásokat kap, hogy házasodjon meg. Fivéreihez fordult, de ők is ugyanazzal a témával kezdték nyaggatni, ahogy csak a fivérek képesek, aztán már csak arra emlékszik, hogy nagyon hangosan kimondta, nem veszi feleségül Penelope Featheringtont.

Csakhogy Penelope véletlenül éppen ekkor jelent meg az ajtóban, kezét szájához kapta, tekintetében fájdalom és zavar, és tán' még vagy fél tucat kellemetlen érzés, amelyeket kutatni túlságosan szégyellte magát.

Élete egyik legszörnyűbb pillanata volt. Ami azt illeti, olyan pillanat, amire nem szívesen emlékezett. Nem gondolta, hogy Penelope-nak

tetszik, legalábbis nem jobban, mint más hölgyeknek, de zavarba hozta, ilyet kijelenteni nyilvánosan...

Megbocsáthatatlan.

Természetesen bocsánatot kért és Penelope elfogadta a bocsánatkérést, de Colin sosem bocsátott meg magának.

És most újra inzultálta. Nem szándékosan, de lehetett volna annyira esze, hogy gondolkodik egy kicsit, mielőtt az életéről panaszodik. A fenébe, hiszen ezt még ő is időtlenségnek találta. Mi panaszkodnivalója van?

Semmi.

Mégis ott volt az a gyötrő, szűnni nem akaró üresség. Erős vágyakozás valami iránt, amit maga sem tudott meghatározni. Irigyelte fivéreit, szent ég, de miért is? Azért, mert megtalálták a maguk szenvedélyét, a maguk küldetését.

Colin azonban csak *Lady Whistledown társaság lapjában* hagy nyomot az utókornak.

Micsoda vicc!

De minden relatív, ugye? Penelope-val összehasonlítva nemigen van oka panaszra.

Ez valószínűleg azt jelenti, hogy jobb lett volna, ha megtartja magának gondolatait. Nem szeretett senkinek sem kellő vénkisasszonyként gondolni rá, de gyanította, hogy pontosan ez a helyzet. És ez nem volt megbecsülés tárgya a brit társadalomban.

Sőt, olyan pozíció volt, amit sokan panasználának. Igen keserűen.

Penelope mindig beletörődőnek mutatkozott... nem volt elégedett a sorsával, de legalább elfogadta.

És ki tudja? Lehet, hogy Penelope-nak is vannak reményei és álmjai, hogy kilépjen Mount Street-i otthonukban anyjával és hűgával élt életéből. Lehet, hogy voltak saját tervei és céljai, de a méltóság és a jó humor fátyla alatt ezeket megtartotta magának.

Lehet, hogy több, mint aminek látszik.

Lehet, gondolta Colin sóhajtva, hogy Penelope bocsánatkérést érdemel.

Nem volt egészen biztos abban, miért is kéne bocsánatot kérnie; nem volt benne biztos, hogy valami konkrét dologban hibázott.

A helyzet azonban megkívánt valami bocsánatkérést.

A pokolba! Ezek szerint este kénytelen lesz elmenni a Smythe-Smith-zeneestre. Fájdalmas, disszonáns éves esemény volt; amikor a *Társaság* már azt hitte volna, hogy a Smythe-Smith lányok felnőttek, mindig jött egy-egy újabb unokatestvér, aki átvette a kilépők helyét; egyik rosszabb zenész, mint a másik.

De Penelope is ott lesz, és ez azt jelenti, hogy Colinnak is ott a helye.

7. fejezet

Colin Bridgertont meglehetősen népes csoportban vették körül a fiatal hölgyek a Smythe-Smith zeneesten szerdán, és mindenki sérült keze miatt sajnálkozott.

E sorok írója nem tudja, hogyan történt-e sérülés, mert Mr. Bridgerton bosszantóan szűkszavú volt ezzel kapcsolatban. Ami a bosszúságot illeti, a szóban forgó férfiú meglehetősen bosszúsnak tűnt a rá irányuló nagy figyelemtől. E sorok írója hallotta, hogy bátyjának, Anthonynak azt mondta, bárcsak otthon hagyta volna azt a (idézhetetlen szó) kötést.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,

1824. április 16.

Miért, miért, miért tette ezt magával?

Futár hozta a meghívót, ahogy annyi korábbi évben, és Penelope évről évre megesküdött, isten a tanúja, soha nem megy el még egy Smythe-Smith-zeneestre.

És mégis, minden évben valahogy ott találta magát a Smythe-Smith-zeneszobában, és rettentően igyekezett, hogy (legalábbis észrevehetően) ne rezzenjen meg, midőn a Smythe-Smith lányok legújabb generációja cincálja szét szegény Mozart úr zenei hagyatékát.

Fájdalmas volt. Szörnyen, borzalmasan, irtózatosan fájdalmas. Nem lehet ennél jobban leírni.

Még megdöbbenőbb volt, hogy Penelope mindig az első sorba vagy annak közelébe került, ami egyenesen kínszenvedés volt. És nem csak a

fülnek. Minden évben volt legalább egy Smythe-Smith lány, aki mintha tudta volna, hogy olyasmiben vesz részt, amit leginkább a hallás elleni merényletnek lehet tekinteni. Míg a többi lány nyilvánvaló igyekezettel és beleéléssel nyaggatta a húrokat, püfölte a zongora billentyűzetét, a sorból kilógó lány oly fájdalmas arckifejezéssel fogta a hangokat, amit Penelope jól ismert.

Úgy nézett ki, mint aki bárhol akar lenni, csak ott nem, ahol éppen van. Az ember igyekezhet elrejtetni ezt, de a feszes szájzugban mindig meglátszik. És a tekinteten is természetesen, mert az ilyen személy sosem néz a közönség szemébe; vagy elnéz a fejük felett, vagy a lesüti a szemét.

Az égiek a tanúi, Penelope arcán sajnos sokszor jelent meg ugyanez a kifejezés.

Lehet, ezért volt az, hogy sosem volt képes távol maradni a Smythe-Smith-zeneestekről.

Persze egy évben csak egyszer volt kénytelen végighallgatni az amatőr előadást. Mégis arra gondolt, hogy vagyonokat kereshetne, aki diszkrét füldugót talál fel.

A lányok kvartettje hangolt... a diszharmonikus hangok kavalkádja még rosszabb hangzavart ígért. Penelope a második sor közepén foglalt helyet, húga, Felicity legnagyobb döbbenetére.

– Két teljesen jó hely van a hátsó sarokban – sziszegte Felicity nővére fülébe.

– Most már túl késő – felelte Penelope, és leült a párnázott székre.

– Isten segíts! – mordult Felicity.

Penelope a műsorfüzetben lapozgatott.

– Ha nem ülünk ide, akkor valaki más elfoglalja a helyet.

– Pontosan ezt szeretném!

Penelope közelebb hajolt, hogy csak húga hallja, amit mond.

– Mosolygunk, és udvariasak leszünk. Gondolj csak bele, mi lenne, ha olyasvalaki, mint Cressida Twombly ülne itt, és egész idő alatt vihogna.

Felicity körülnézett.

– Nem hiszem, hogy Cressida Twombly-t ide lehetne vonszolni.

Penelope úgy döntött, nem vesz tudomást a megjegyzésről.

– Legkevésbé az hiányzik vendéglátónknak, hogy olyanok üljenek az első sorokban, akik kellemetlen megjegyzéseket tesznek. Szegény lányok nagyon megrémülnének.

– Így is nagyon meg lesznek rémülve – mordult fel Felicity.

– Nem. Legalábbis az, az, és az nem – mondta Penelope a két hegedűsre és a zongoristára mutatva. – De az ott máris pocskékul érzi magát – mutatott diszkrétén a térde közt csellót szorító kislányra. – Az a legkevesebb, amit megtehetünk, hogy nem rontunk a helyzeten, nem engedjük, hogy valami csípős nyelvű, kíméletlen zeneértő üljön ide.

– Még ezen a héten ízekre szedi Lady Whistledown – dűnnyögte Felicity.

Penelope szólni akart, de ebben a pillanatban észrevette, hogy Eloise ült mellé.

– Eloise! – szólt Penelope nyilvánvaló örömmel. – Úgy tudtam, inkább otthon akartál maradni.

Eloise grimaszt vágott, bőre határozottan zöldes árnyalatú lett.

– Nem tudom megmagyarázni miért, de úgy tűnik, képtelen voltam nem eljönni. Olyan ez, mint egy hintóbaleset. Az ember egyszerűen nem tud nem odanézni.

– Vagy hallgatni, ha már itt tartunk – jegyezte meg Felicity.

Penelope önkéntelenül elmosolyodott.

– Jól hallottam, hogy Lady Whistledownról beszéltetek, amikor ideértem? – kérdezte Eloise.

– Azt mondtam a nővéremnek, hogy az előadókat még ezen a héten ízekre szedi Lady W – mondta Felicity, meglehetősen illetlenül áthajolva Penelope előtt.

– Nem is tudom – szólt Eloise elgondolkodva. – Nem minden évben köszörüli a nyelvét a Smythe-Smith lányokon. Nem tudom, miért.

– Én tudom, miért – szólt egy rekedtes hang a hátuk mögül.

Eloise, Penelope és Felicity hirtelen megfordult ültő helyében, aztán rögtön visszahőköltek, ahogy Lady Danbury séta-pálcája arcukhoz veszélyesen közel került.

– Lady Danbury – hebegte Penelope, és képtelen volt megállni, hogy orrához ne kapja kezét, ha másért nem, azért, hogy megbizonyosodjon róla, még ott van.

– Rájöttem, miért teszi ezt Lady Whistledown – közölte Lady Danbury.

– Valóban? – kérdezte Felicity.

– Jó a szíve – folytatta az öreg hölgy. – Látod azt ott? – bökött sétapálcájával a csellista felé, közben majdnem átszúrva Eloise fülét.

– Igen – felelte Eloise fülét dörzsölve. – Bár nem hiszem, hogy hallani fogom.

– Talán örülhetsz neki, valóságos áldás lehet ezt nem hallani – mondta Lady Danbury, mielőtt visszatért volna a tárgyra. – Később még hálás leszel nekem.

– A csellistáról akart valamit mondani? – kérdezte Penelope gyorsan, mielőtt Eloise valami nagy illetlenséget mondhatott volna.

– Ó, igen, igen. Szörnyen érzi magát. És ez így is van rendjén. Nyilvánvalóan ő az egyetlen, akinek van fogalma arról, milyen borzalmas kvartettet alkotnak. A másik háromnak annyi zenei érzéke sincs, mint egy kitömött pacsirtának.

Penelope meglehetősen önelégült pillantást vetett hűgára.

– Jegyezzétek meg, amit mondok! – szólt Lady Danbury. – Lady Whistledown egy szót sem fog írni erről a zeneestről. Nem akar a csellista lelki világába taposni. A többi ..

Felicity, Penelope és Eloise lehúzta a fejét a meglengő sétapálca elől.

– Ugyan! A többiekkel egyáltalán nem is törődik.

– Igazán érdekes elmélet – mondta Penelope.

Lady Danbury elégedetten hátradőlt székén.

– Ugye?

Penelope bólintott.

– Azt hiszem, igaza van.

– Hm. Általában igazam van.

Penelope a széken kicsavarodott testtartással ülve előbb Felicityhez, aztán Eloise-hez fordult és azt mondta: – Ezért jövök el évről évre ezekre a pokoli zeneestekre.

– Hogy Lady Danburyvel találkozok? – kérdezte Eloise zavartan pislogva.

– Nem. Az ilyen lányok miatt – mutatott Penelope a csellistára. – Mert pontosan tudom, mit érez.

– Ne légy ostoba, Penelope – szólta Felicity. – Te sosem zongoráztál közönség előtt, és ha megtetted volna is, elég jól játszol.

Penelope húga felé fordult.

– Nem a zenéről van szó, Felicity.

Ekkor a legfurcsább dolog történt Lady Danburyvel. Arca megváltozott. Teljesen, megdöbbenően megváltozott. Tekintete elfátyolosodott, és meghatározhatatlan vágyódással nézett. Rendszerint kissé összeszorított, gúnyos mosolyra görbülő ajka meglágyult.

– Én is ilyen lány voltam, Miss Featherington – mondta olyan halkán, hogy Eloise és Felicity kénytelen volt közelebb hajolni.

– Tessék? – szólta Eloise.

– Mi van? – kérdezte Felicity lényegesen kevésbé udvariasan.

De Lady Danbury csak Penelope-ra nézett.

– Én is ezért járok ezekre a zeneestekre évről évre – mondta az öreg hölgy. – Ugyanazért, amiért ön.

És Penelope egy pillanatra furcsa kapcsolatot érzett a matrónával. Ami felettébb furcsa, sőt, örült dolog volt, mert azon kívül, hogy mindketten nők, semmi közös nem volt bennük: sem a kor, sem a státus, semmi. És mégis olyan volt, mintha a grófné valamiért kiválasztotta volna őt... hogy miért, Penelope elgondolni sem tudta. De úgy tűnt, az öreg hölgy elszánta magát, hogy felpozsztí Penelope rendezett és unalmas életét.

És Penelope önkéntelenül is arra gondolt, hogy a dolog valahogy működik.

Hát nem kellemes dolog rájönni, hogy nem egészen azok vagyunk, aminek gondoltuk magunkat?

Lady Danbury korábbi szavai még mindig visszhangoztak Penelope fejében. Szinte, mint valami litánia.

Szinte, mint valami nagy merészség.

– Tudod, mit gondolok, Miss Featherington? – kérdezte Lady Danbury megtévesztően lágy hangon.

– Valószínűleg úgysem találnám ki – mondta Penelope őszintén, tisztelettel.

– Azt, hogy te is lehetnél Lady Whistledown.

Felicity és Eloise levegő után kapkodott.

Penelope ajka megnyílt a meglepetéstől. Még soha senki nem gondolt rá, hogy ezzel vádolja. Hihetetlen volt... elgondolhatatlan... és...

Ami azt illeti, meglehetősen hízelgő.

Penelope érezte, hogy ajka huncut mosolyra húzódik, előrehajolt, mintha fontos hírt akarna közölni.

Lady Danbury is előrehajolt.

Felicity és Eloise is előrehajolt.

– Tudja, mit gondolok. Lady Danbury? – kérdezte Penelope ellenállhatatlanul lágy hangon.

– Nos – villant Lady D tekintete –, azt mondanám, hogy nagyon fúrja az oldalamat a kíváncsiság, de te egyszer már közölted velem, hogy szerinted én vagyok Lady Whistledown.

– És ez igaz?

Lady Danbury ravaszokán mosolygott.

– Lehet, hogy igen.

Felicity és Eloise újra levegő után kapkodott, ezúttal hangosabban. Penelope gyomra háborgott.

– Beismeri? – suttogta Eloise.

– Természetesen nem – mordult Lady Danbury, azzal kiegyenesedett és olyan erősen ütött sétapálcájával a padlóra, hogy az amatőr muzsikuskok egy időre félbeszakították a hangolást.

– Még ha igaz is lenne, és nem mondom, hogy az vagy nem az, elég ostoba lennék bevallani, ugye?

– Akkor miért mondta?

– Azért, te kis buta, mert be akarok bizonyítani valamit.

Elhallgatott, és meg sem szólalt, míg Penelope rá nem kérdezett.

– Pontosán mit is?

Lady Danbury rendkívül irritált pillantást vetett rájuk.

– Azt, hogy bárki lehet Lady Whistledown – kiáltott fel, sétabotjával újrult erővel dobolva a padlón. – Abszolút bárki.

– Nos, kivéve *engem* – szólt közbe Felicity. – Én egészen biztos vagyok benne, hogy nem én vagyok az.

Lady Danbury egy pillantásra sem méltatta Felicityt.

– Hadd mondjak valamit...

– Nem mintha megakadályozhatnánk ebben – jegyezte meg Penelope olyan negédesen, hogy szinte bóknak hangzott. És igazság szerint az is

volt. Nagyon csodálta Lady Danburyt. Csodált mindenkit, aki tudta, hogyan beszéljen nyilvánosság előtt.

Lady Danbury felnevetett.

– Penelope Featherington, más vagy, mint amilyennek mások látnak.

– Ez igaz – jegyezte meg Felicity szélesen mosolyogva. – Ami azt illeti, meglehetősen kegyetlen tud lenni. Senki sem hinné, de gyerekkorunkban...

Penelope könyékkal oldalba bökte.

– Látja? – szólt Felicity.

– Azt akartam mondani – folytatta Lady Danbury –, hogy a társaság rosszul értelmezi az általam megfogalmazott feladatot.

– Ön szerint hogyan kéne értelmezni? – kérdezte Eloise.

Lady Danbury rendreutasítóan legyintett Eloise felé.

– Előbb meg kell magyaráznom, mit értelmeznek rosszul. Evidens megoldásokat keresnek. Olyanokra gyanakodnak, mint anyátok – fordult Penelope és Felicity felé.

– Anyánkra? – visszhangozták.

– Ugyan már! – csattant fel Lady Danbury. – Nála kotnyelesebb nőszemélyt még nem látott a város. Pontosan olyan személy, akire mindenki gyanakszik.

Penelope-nak fogalma sem volt, mit mondjon erre. Anyja valóban hírhedt pletykaforrás, de nehéz elképzelni, hogy ő lenne Lady Whistledown.

– Éppen ezért nem lehet ő az – folytatta Lady Danbury igen ravaszkásan.

– Hát, ez nagy igazság – jegyezte meg Penelope némi maró iróniával. – De én és Felicity vagyunk a megmondhatói, hogy biztosan nem ő az.

– Ugyan már! Ha anyátok lenne Lady Whistledown, megtalálná a módját, hogy ezt eltitkolja előletek.

– Anyám? – szólt Felicity kételkedően. – Nem hiszem.

– Éppen ezt próbáltam elmondani, mielőtt oly udvariatlanul a szavamba vágatok... – mordult Lady Danbury.

Penelope mintha hallotta volna, hogy Eloise felszisszent.

– ...szóval ha Lady Whistledown a nyilvánvalóan szóba jöhető személyek között lenne, már felfedték volna kilétét, nemde?

Csend volt, kínos csend, míg nyilvánvalóvá lett, hogy valami válasz feltétlenül szükséges, aztán mindhárom kisasszony illő körütekintéssel és nyomatékkal bólintott.

– Olyan személynek kell lennie, akire senki sem gyanakszik – közölte Lady Danbury. – És minden bizonnyal nő.

Penelope azon kapta magát, hogy megint bólint. Ebben a tekintetben Lady Danbury furcsamód valóban reálisnak tűnő gyanúsított.

– Éppen ezért – folytatta az öreg hölgy diadalmasan –, én nem vagyok valószínű jelölt!

Penelope pislogott, nem tudta pontosan követni a logikát.

– Tessék?

– Ugyan már! – Lady Danbury felettébb megvető pillantást vetett Penelope felé. – Azt hiszed, te vagy az első, aki rám gyanakodott?

Penelope fejét ingatta.

– Még mindig azt gyanítom, hogy ön az.

Ezzel a kijelentéssel némi tiszteletet vívott ki magának. Lady Danbury elismerően bólintott: – Szentelenebb vagy, mint amit kinéznék belőled.

Felicity előrehajolt és meglehetősen cinkos hangon megerősítette a sejtést: – Ez igaz.

Penelope húga kezére csapott.

– Felicity!

– Azt hiszem, kezdődik az előadás – jegyezte meg Eloise.

– Az égiek segítsenek meg minket! – szólt Lady Danbury. – Nem tudom, miért... Mr. Bridgerton!

Penelope már a kis színpad felé nézett, de erre rögtön visszafordult, és látta, ahogy Colin igyekszik a Lady Danbury melletti üres hely felé, sűrűn bocsánatot kérve, amiért térdekbe ütközött.

A bocsánatot természetesen lefegyverző mosolyával kérte, és nem kevesebb, mint három hölgy szinte elolvadt a gyönyörűségtől.

Penelope elkomorult. Visszataszító jelenet volt

– Penelope – suttogta Felicity –, jól hallottam, hogy méltatlankodsz?

– Colin – szólt Eloise –, nem tudtam, hogy te is jössz.

Colin vállat vont, arcán fanyar félmosoly.

– Az utolsó pillanatban meggondoltam magamat. Hiszen nagyon szeretem a zenét.

– Ami persze tökéletes magyarázatot ad jelenlétedre – szólt Eloise rendkívül kimerően.

Colin egyetlen szemöldökrebbenéssel nyugtázta a kijelentést, aztán Penelope-hoz fordult.

– Jó estét, Miss Featherington! – mondta, és bólintással üdvözölte Felicityt is; – Miss Featherington!

Beletelt egy hosszú pillanatba, míg Penelope hangja megjött. Délután igen furcsán váltak el, és most itt áll Colin, barátságos mosollyal nézve rá.

– Jó estét, Mr. Bridgerton – sikerült nagy nehezen kimondania.

– Tudja valaki, mi a ma esti műsor? – kérdezte, és úgy nézett ki, mintha borzasztóan érdekelné a dolog.

Penelope-nak ezt el kellett ismernie Colin úgy tudott az emberre nézni, mintha a világon semmi nem lenne fontosabb a kiszemelt személy következő mondatánál. Igazi tehetség. Különösen ebben a helyzetben, amikor egyértelmű volt, hogy talán senkit sem érdekelt, mint játszanak a Smythe-Smith lányok azon az estén.

– Azt hiszem, Mozart – mondta Felicity. – Szinte mindig Mozart-darabokat választanak

– Remek – felelte Colin, hátradőlve a széken, mintha kitűnő ételt fogyasztott volna el éppen. – Mr. Mozart művészetének nagy rajongója vagyok.

– Ebben az esetben – nevetett fel Lady Danbury, könyökkel oldalba bökve a fiatalurat –, talán jobb lenne, ha elmenekülne, amíg megteheti.

– Ugyan már! Biztos vagyok benne, hogy a lányok a tőlük telhető legjobban játszanak – felelte Colin.

– Ó, ahhoz semmi kétség sem férhet, hogy a tőlük telhető legjobban játszanak – jegyezte meg Eloise vészjóslóan.

– Css! – figyelmeztetett Penelope. – Azt hiszem, mindjárt kezdik.

Nem mintha különösebben várta volna, hogy felhangozzon a *Kis éji zene* Smythe-Smith-féle interpretációja, ismerte el magában. De nagyon kellemetlenül érezte magát Colin jelenlétében. Nem volt benne biztos, mit mondjon neki, csak abban, hogy amit mondania kéne, azt nem mondhatja Eloise, Felicity, és legfőképpen Lady Danbury előtt.

Komornyik jött és elkoppintott néhány gyertyát, hogy jelezze, a lányok készek kezdeni. Penelope kihúzta magát, felkészült, nyelt egyet,

hátha sikerül eltömítenie a belső fül hallócsatornáját (nem sikerült), aztán megkezdődött a tortúra.

És folytatódott... tovább... és még tovább.

Penelope nem volt egészen biztos benne; mi volt fájdalmasabb: a zene vagy a tudat, hogy Colin közvetlenül mögötte ül. Nyakszirtje bizsergett közelségétől, és azt vette észre, hogy önkéntelenül is sokat mocorog, ujjaival szüntelen szoknyája kék bársonyán dobol.

Amikor a Smythe-Smith kvartett végre befejezte az előadást, három lány mosolygott vidáman az udvarias tapsra, ám a negyedik, a csellista úgy nézett, mintha legszívesebben a szőnyeg alá bújna.

Penelope felsóhajtott. Minden sikertelen szezona ellenére őt legalább nem kényszerítették, hogy hiányosságait mutogassa az egész társaság előtt, ahogy ezek a lányok kénytelenek voltak megtenni, ő mindig az árnyékban maradhatott, csendben a táncparkett szélén időzhetett, nézhette, ahogy a többi lány táncol. Anyja magával cipelte ide-oda, hogy bemutassa házasulandó fiatalembereknek, de az semmi, igazán semmi ahhoz képest, amit a Smythe-Smith lányok voltak kénytelenek kiállni.

Bár az igazat megvallva négyből hárman zenei tehetségtelenségükre teljesen érzéketlennek tunktek. Penelope csak mosolygott és tapsolt. Nem akarta kipukkasztani közös boldogságuborékjukat.

És ha Lady Danbury elmélete igaz. Lady Whistledown egy szót sem fog írni erről a zeneestről.

A taps meglehetősen hamar elhalt, a közönség felállt, kis csoportokban beszélgettek udvariasan és a terem hátsó részében elhelyezett, gyéren rakott büféasztalt méregették.

– Limonádé – dűnnyögte Penelope magában. Tökéletes. Szörnyen melege volt, rossz választásnak bizonyult bársonyruhát viselni ilyen meleg estén; egy hideg ital nagyon jólesne, sokkal jobban érezné magát. Nem is szólva arról, hogy Colin csapdába esett; kénytelen volt Lady Danburyvel beszélgetni, így hát ideálissá vált az idő a menekülésre.

De amint felvette a poharat, Colin fájdalmasan ismerős hangját hallotta a háta mögül. Nevén szólította.

Megfordult, és mielőtt fogalma lett volna arról, hogy mit is tesz, azt mondta: – Sajnálom.

– Valóban?

– Igen. Legalábbis azt hiszem.

Colin szeme körül apró ráncok jelentek meg.

– Minden pillanattal egyre érdekesebb ez a beszélgetés.

– Colin...

A férfiú karját nyújtotta.

– Kérlek, tegyünk egy kört a teremben!

– Nem hiszem, hogy...

Colin egy kicsit közelebb vitte a karját, éppen csak egy ujjnyival közelebb, de a felhívás egyértelmű volt.

– Kérlek!

Penelope bólintott, letette a limonádét.

– Hát jó.

Majdnem egy percig szótlánul lépdeltek egymás mellett, aztán Colin megszólalt:

– Szeretnék bocsánatot kérni tőled.

– Én rohantam ki a szobából – mutatott rá Penelope.

Colin kissé oldalra hajtotta fejét és Penelope látta, hogy engedékeny mosollyal néz rá.

– Én azt nem nevezném kirohanásnak.

Penelope elkomorult. Talán nem kellett volna olyan sértődötten, olyan hirtelen távoznia, de ha már megtette, furcsamód büszke volt rá. Nem mindennap történik, hogy egy hozzá hasonló hölgy ilyen drámai kivonulást rendezhessen.

– Hát, nem kellett volna olyan gorombának lennem – mormogta, de már nem gondolta egészen komolyan.

Colin kissé összevonta a szemöldökét, de nyilván úgy döntött, nem érdemes tovább forszírozni a dolgot.

– Szeretnék bocsánatot kérni, amiért olyan undok voltam veled.

Penelope meglepetésében megbotlott.

Colin segített visszanyerni egyensúlyát.

– Tudom, hogy sok mindenért hálás lehetek az életben. Illetve hálás is vagyok – korrigált, nem mosolyogva, inkább félénken, zavartan. – Megbocsáthatatlan otrombaság volt tőlem, hogy panaszkodtam neked.

– Nem. Egész este azon gondolkodtam, amit mondtál, és bár... – elhallgatott feszengett, megnyalta kiszáradt ajkát. Egész este azon gondolkodott, mik a megfelelő szavak, és azt hitte, tudja már. De most,

hogy Colin ott volt mellette, egyetlen átkozott gondolat sem jutott eszébe.

– Kérsz még egy pohár limonádét? – kérdezte Colin.

Penelope tagadón ingatta fejét.

– Minden jogod megvan, hogy úgy érezz, ahogy érzel – mondta ki végül. – Lehet, hogy én a te helyedben nem így éreznék, de minden jogod megvan, hogy így érezz. De...

Elhallgatott és Colin azt vette észre, hogy nagyon szeretné tudni a folytatást.

– Mi az a de, Penelope?

– Semmi. Nem fontos.

– Nekem nem nem-fontos. – Megérintette Penelope karját, enyhén megszorította, hogy tudassa, komolyan gondolta, amit mondott.

Hosszú ideig várt, és már úgy hitte, Penelope nem válaszol, aztán, éppen akkor, amikor arra gondolt, hogy lehervad arcáról a gondosan őrzött mosoly, mert muszáj volt mosolyognia, hiszen társaságban voltak, és nem lenne szerencsés megjegyzéseket és spekulációkat provokálni azzal, hogy sürgetőnek és zaklatottnak tűnik, Penelope felsóhajtott.

Kedves hang volt, furcsamód vigasztaló és lágy; bölcsesség volt benne. És Colint arra készítette, hogy még jobban megnézzé Penelope-t, gondolataiba lásson, meghallja lelke ritmusát.

– Colin! – szólt halkán. – Ha ennyire zavar a jelenlegi helyzeted, talán tenned kéne valamit, hogy megváltoztasd. Tényleg ilyen egyszerű.

– Éppen ezt teszem – mondta hanyag vállrándítással. – Anyám azzal vádol, hogy szeszélyem szerint csak felkerekedek és elhagyom az országot, de az igazság az, hogy...

– Akkor teszed ezt, amikor csalódott vagy – fejezte be a mondatot helyette.

Colin bólintott. Penelope megérti őt. Nem tudta biztosan, hogyan történt, és azt sem, hogy van-e valami értelme mindennek, de Penelope Featherington megérti őt.

– Szerintem ki kéne adnod a naplódodat.

– Képtelen lennék rá.

– Miért?

Colin megállt, elengedte Penelope karját. Erre nem igazán volt válasza, csak szíve zakatolt.

– Ki lenne rá kíváncsi? – kérdezte végül.

– Például én – felelte nyíltan. – És Eloise, Felicity... – tette hozzá, ujján számolva a neveket. – Anyád, és biztosan Lady Whistledown is – tette hozzá pajkos mosollyal. – Elég sokat ír rólad.

Jó humora ragadósnak bizonyult, Colin képtelen volt elnyomni mosolyát.

– Penelope, nem számít, ha csak azok veszik a könyvet, akiket ismerek.

– Miért nem? – kérdezte, s ajka megrándult. – Sok embert ismersz. Hiszen ha csak a Bridgerton családot számítjuk...

Colin megragadta Penelope kezét, maga sem tudta miért.

– Penelope, hagyd abba!

Penelope csak nevetett.

– Ha jól emlékszem, Eloise azt mondta, hogy rengeteg unokatestvéretek van, és...

– Elég – figyelmeztette. Ám ezt is mosolyogva tette

Penelope lenézett kezükre.

– Sokan szeretnének olvasni az utazásaidról. Lehet, hogy kezdetben főleg azért, mert jól ismernek Londonban, de aztán nem telik bele sok idő, mindenki rájön, hogy jó író vagy. És még többet akarnak olvasni tőled...

– Nem akarok sikert, ha csak azért van, mert Bridgerton vagyok.

Penelope kiszabadította a kezét, hogy csípőre tegye.

– Te figyelsz rám egyáltalán? Éppen most mondtam, hogy...

– Miről van szó? – kérdezte Eloise, melléjük lépve, nagyon kíváncsian.

– Semmiről – motyogták egyszerre.

Eloise felhorkant.

– Ne sértsetek meg. Biztosan nem a semmiről beszéltetek.

Penelope úgy nézett, mintha bármelyik pillanatban tüzet fújhatna.

– A bátyád nagyon nehéz felfogású.

– Hát, ez egyáltalán nem újdonság.

– Egy pillanat! – kiáltott fel Colin.

– De mit ért meg olyan nehezen? – puhatolózott Eloise.

– Magánügy – mordult Colin.

– Ettől még érdekesebb – szólt Eloise és várakozásteli tekintettel nézett Penelope felé.

– Sajnálom, nem mondhatom el.

– Ezt nem tudom elhinni! – kiáltott fel Eloise. – Szóval nem mondod el nekem?

– Nem – felelte Penelope, és furcsamód nagyon elégedett volt magával. – Nem mondom el.

– Ezt nem tudom elhinni – ismételte Eloise, bátyjához fordulva: – Képtelen vagyok elhinni.

Colin ajka halvány mosolyra húzódott.

– Pedig hidd csak el.

– Te titkolózol előttem!

Colin homlokát ráncolta.

– Azt hitted, mindent elmondok neked?

– Természetesen nem – mordult. – De úgy hittem, Penelope igen.

– De hiszen ez nem az én titkom, hanem Colin titka!

– Talán a Föld tengelyforgása változott meg – mordult Eloise –, vagy talán Anglia összeütközött Franciaországgal. Nem tudom. Csak azt tudom, hogy a világ már nem olyan, mint ma reggel volt.

Penelope nem tudta megállni. Kuncogott.

– Ráadásul még nevetsz is rajtam! – tette hozzá Eloise.

– Nem nevetek – nevetett Penelope. – Tényleg nem nevetek.

– Tudod, mi kell neked? – kérdezte Colin.

– Engem kérdezel? – szólt Eloise.

Colin bólintott: – Férj.

– Mintha anyát hallanám!

– Sokkal jobban gyötörnék miatta, ha rászánnám magam.

– Ó, efelől kétségem sincs – vágott vissza Eloise,

– Elég! Elég legyen! – mondta Penelope, már tényleg teli torokból nevetve. Mindketten várakozón néztek rá, mintha azt mondanák: *és most mi legyen?*

– Úgy örülök, hogy eljöttem ma este – mondta Penelope könnyeden, felszabadultan. – Nem emlékszem, hogy lett volna ennél szebb estém *Társaságban*. Igazán nem emlékszem ennél jobb mulatságra!

Órák múlva, amikor Colin már ágyban feküdt, és a mennyezetet bámulta új, Bloomsbury negyedbeli lakásának hálósobájában, pontosan ugyanígy érzett.

8. fejezet

Colin Bridgertont és Penelope Featheringtont látták beszélgetni a Smythe-Smith-zeneesten, bár senki nem tudja pontosan, mi volt a beszélgetés tárgya. E sorok írója megkockáztatja, hogy e sorok írójának kilétét próbálták kitalálni, mivel az előadás előtt és után (és e sorok írójának megítélése szerint eléggé udvariatlan módon a zene alatt is) mindenki erről beszélt.

Hír az is, hogy Honoria Smythe-Smith hegedűje megsérült, amikor Lady Danbury véletlenül leverte az asztalról sétapálcájával.

Lady Danbury ragaszkodott hozzá, hogy újat vegyen a tönkrement hangszer helyett, és kijelentette, nem szokása, hogy ne a lehető legjobbat vegye, bármiről is legyen szó, Honoria új hegedűje egy, az itáliai Cremonából importált Ruggieri lesz.

E sorok írója a gyártási időt, a szállítási időt és a hosszú várólistát figyelembe véve úgy ítéli meg, hogy legalább hat hónapig tart, míg a Ruggieri Anglia földjére ér.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,

1824. április 16.

Vannak pillanatok egy nő életében, amikor szíve igen erősen megdobban, amikor a világ hirtelen furcsán rózsaszínnek és

tökéletesnek tűnik, amikor egy ajtócsengőt is mennyei harmóniának hall.

Penelope Featheringtonnak ilyen pillanata volt két nappal a Smythe-Smith-zeneest után.

Kopogtak a hálószoba ajtaján, aztán a komornyik hangja hallatszott: – Mr. Colin Bridgerton szeretne beszélni önnel.

Penelope majdnem kiesett az ágyból.

Briarly, aki már elég régóta volt a Featherington család komornyikja, hogy szeme se rebbenjen Penelope ügyetlenségén, a szándékát tudakolta: – Mondjam azt, hogy nincs itthon?

– Ne! – felelt Penelope szinte sikoltva, azzal felkászálódott. – Úgy értem, ne – tette hozzá értelmesebben. – De kell tíz perc, hogy összeszedjem magam. – Tükörbe nézett, rendetlennek találta megjelenését. – Tizenöt.

– Ahogy óhajtja, Miss Penelope.

– Ó, és kérem, készíttessen be egy tálca szendvicset. Mr. Bridgerton biztosan éhes. Mindig éhes.

A komornyik újra bólintott.

Penelope mozdulatlanul állt, míg Briarly be nem csukta maga mögött az ajtót, aztán képtelen volt uralkodni magán: egyik lábáról a másikra állt, táncolt, furcsa sikító hangot hallatott, ami meggyőződése szerint még sosem hagyta el ajkát.

Nem is emlékezett rá, mikor látogatta meg utoljára férfiember, hát még az egyetlen, akibe fél életén át reménytelenül szerelmes volt.

– Nyugodj meg! – mondta magának, és ujjait kinyújtva lapos tenyerét felemelte, mintha kisebb tömeget csillapítana. – Meg kell őrizned a nyugalmadat. Nyugalom... – ismételte, mintha ennek eredménye lenne. – Nyugalom!

De szíve hevesen vert.

Mélyeket lélegzett, öltözőasztalához lépett, kézbe vette hajkeféjét. Csak néhány perc, míg újra feltűzi a haját, Colin biztosan nem szalad el, ha egy kicsit megvárakoztatja. Hiszen biztosan számít rá, hogy pár percig eltart, míg elkészül.

Mégis rekordidő alatt rendezte frizuráját, és a komornyik bejelentése után alig öt perccel már be is lépett a nappaliba.

– Ez gyors volt – mondta Colin huncut mosollyal. Az ablak mellett állt, a Mount Street forgalmát nézte.

– Valóban? – kérdezte Penelope, remélve, hogy a bőrén érzett melegség nem nyilvánul meg pirulásként. A nőknek illik megvárakoztatni a férfiakat, bár nem túl sokáig. De semmi értelmét nem látta, hogy éppen Colinnal gyakorolja ezt az ostoba szokást. Hiszen ő sosem udvarolna neki, ráadásul barátok.

Barátok. Olyan régimódi fogalomnak tűnt, mégis pontosan azok. Barátok. Mindig is jó ismerősök voltak, de mióta visszatért Ciprusról, valóban barátok.

Varázslatos.

Még ha Colin nem is szereti – és Penelope úgy gondolta, sosem fogja szeretni –, ez az állapot jobb, mint az előző.

– Minek köszönhetem az örömet? – kérdezte, azzal leült anyja kissé megfakult sárga damaszthuzatú kanapéjára.

Colin vele szemben ült egy meglehetősen kényelmetlen egyenes támlás széken. Előrehajolt, kezét térdén pihentette, és Penelope azonnal tudta, hogy valami nincs rendben. Ilyen testtartást nem vesz fel úriember udvariassági látogatáson. Túlságosan zaklatottnak, feldúltnak tűnt.

– Komoly dolgról van szó – mondta komoran.

Penelope kis híján talpra ugrott.

– Történt valami? Valaki beteg?

– Nem, nem, semmi ilyesmi – elhallgatott, mély levegőt vett, összekócolt hajába túrt. – Eloise-ről van szó.

– Mi történt?

– Nem is tudom, hogyan mondjam el. Én... Meg tudnál kínálni valami ennivalóval?

Penelope ki tudta volna tekerni a nyakát.

– Az ég szerelmére, Colin!

– Bocsáss meg! – mormogta. – Egész nap egy falatot sem ettem.

– Persze, ilyesmi még nem fordult elő veled – mondta Penelope ingerülten. – Már szóltam Briarlynek, hogy hozzon egy tálca szendvicset. Most megmondanád végre, hogy mi a gond, vagy megvárod, hogy belepusztuljak a türelmetlenségbe?

– Szerintem ő Lady Whistledown – bökte ki.

Penelope szája tátva maradt a csodálkozástól. Nem tudta biztosan, mire számít, de abban igen, hogy ezt nem gondolta volna.

– Penelope, hallottad, amit mondtam?

– Eloise? – kérdezte, bár pontosan tudta, kiről beszél.

Colin bólintott.

– Az nem lehet! – kiáltott Penelope.

Colin felállt, járkálni kezdett a szobában. Túlságosan tomboltak az idegei ahhoz, hogy ülve tudjon maradni.

– Miért nem?

– Mert... mert...

– Miért is nem?

– Mert nem csinálhatta volna ezt tíz évig anélkül, hogy legalább én ne tudtam volna róla.

Colin arckifejezése egy pillanat alatt változott zavartról lekicsinylővé.

– Nem hiszem, hogy tudsz mindenről, amit Eloise tesz.

– Természetesen nem – felelte Penelope meglehetősen bosszúsan. – De azt abszolút bizonyossággal mondhatom, hogy Eloise képtelen lenne ilyen jelentőségű titkot tíz éven át titkolni előttem. Egyszerűen nem képes rá.

– Penelope, a húgom a lehető legkíváncsibb személy.

– Hát, ez igaz. Illetve részben. Anyám még nála is kíváncsibb. De ez aligha elég ahhoz, hogy megvadjuk.

Colin abbahagyta a járkálást, csípőre tette a kezét.

– Folyton jegyzetel.

– Miből gondolod ezt?

Felemelte a kezét, hüvelykujját ujjaihoz dörzsölte.

– Tintafoltok vannak a kezén. Folyton.

– Sokan használnak tollat, tintát – jegyezte meg Penelope széles mozdulattal mutatva Colinra. – Te is naplót írsz. Biztos vagyok benne, hogy neked is tintafoltos az ujjad.

– Igen, de én nem tűnök el, amikor a naplómba írok.

Penelope érezte, hogy szíve hevesebben kezd verni.

– Ezt hogy érted? – kérdezte elcsukló hangon.

– Úgy, hogy órákra bezárkózik a szobájába, és amikor végre előjön, mindig tintás az ujjá.

Penelope egy kínosan hosszú pillanatig nem mondott semmit. Colin bizonyítéka valóban igen nyomós érv volt, különösen, ha figyelembe vesszük Eloise ismert és jól dokumentált kíváncsi hajlamát.

De nem ő Lady Whistledown. Nem lehet ő. Penelope az életében fogadott volna, hogy nem Eloise az ismeretlen pletykalapszerző.

Aztán csak karba fonta kezét és olyan hangon, ami nem komoly kisasszonyhoz, hanem inkább egy rendkívül makacs hatéves gyerekhez illett, kijelentette: – Nem ő az. Nem ő.

Colin visszaült, szomorúnak, csalódottnak tűnt.

– Bárcsak egyet tudnék érteni ezzel a bizonyossággal!

– Colin, jobb lenne, ha...

– A fenébe is, hol van már az étel? – mordult.

Penelope megdöbbenhetett volna, de Colin modortalansága valahogy szórakoztatta.

– Biztos vagyok benne, hogy Briarly hamarosan itt lesz.

Colin elterpeszkedett a széken.

– Éhes vagyok.

– Igen, sejtettem.

A fiatalúr fáradtan, aggódón sóhajtott.

– Ha ő Lady Whistledown, az valóságos katasztrófa lesz. Teljes katasztrófa.

– Nem lenne olyan nagy baj – jelentette ki Penelope óvatosan. – Nem mintha azt gondolnám, hogy ő Lady Whistledown, mert nem gondolom így! De ha tényleg ő lenne, az olyan borzalmas volna? Én meglehetősen kedvelem Lady Whistledownt.

– Igen, Penelope – csattant fel Colin –, az szörnyű lenne. Eloise-t teljesen tönkretenné.

– Nem hiszem, hogy tönkretenné...

– Természetesen tönkretenné. Van fogalmad, hány embert sértett meg az a nő az évek során?

– Nem is tudtam, hogy ennyire gyűlölöd Lady Whistledownt.

– Nem gyűlölöm – mondta Colin ingerülten. – Nem számít, hogy én gyűlölöm-e vagy sem. Mindenki gyűlöli.

– Nem hiszem, hogy ez így lenne. Mindenki megveszi a lapját.

– Persze, hogy megveszik a lapját! Mindenki megveszi azt a nyavalyás lapot!

– Colin!

– Bocsáss meg – mormogta, de nem úgy hangzott, hogy komolyan gondolja.

Penelope bólintott, hogy elfogadja a bocsánatkérését.

– Akárki is ez a Lady Whistledown – mondta Colin, olyan vehemenciával rázva Penelope felé az ujját, hogy az hátrahőkölt –, ha leleplezik, nem mutatkozhat többé Londonban.

Penelope finoman köhécselt.

– Nem is tudtam, hogy téged ennyire érdekel a *Társaság* véleménye.

– Nem érdekel annyira. Legalábbis nem nagyon. Aki azt mondja, hogy egyáltalán nem érdekli, az hazug és képmutató.

Penelope is így gondolta, de meglepődött, hogy Colin be is vallotta. Úgy gondolta, a férfiak mindig szeretik azt a látszatot kelteni, hogy teljesen önállóak, és nem befolyásolja őket a társaság szeszélye, véleménye.

Colin előrehajolt, zöld szeme szinte izzott.

– Nem rólam van szó, Penelope, hanem Eloise húgomról. És ha kitalálják a *Társaság*ból, abba belebetegszik. – Hátradőlt, de egész testében feszültség remegett. – Nem is beszélve arról, hogy mit okozna ez anyának.

Penelope hosszan sóhajtott.

– Szerintem ez sok húhó semmiért. Feleslegesen aggódsz.

– Remélem, igazad van – felelte szemét behunyva. Nem volt biztos benne, mikor kezdte gyanítani, hogy húga Lady Whistledown. Valószínűleg az után, hogy Lady Danbury kitűzte hírhedt díját. A londoniak többségével ellentétben Colint sosem érdekelte igazán, kicsoda is Lady Whistledown valójában. A lap elég szórakoztató volt, és elolvasta ő is, mint mindenki más, de neki Lady Whistledown egyszerűen... Lady Whistledown volt, és ezt így helyénvalónak is találta.

Ám Lady Danbury bejelentésére gondolkodni kezdett, ahogy a Bridgerton család többi tagja is, és amint gondolata támadt, képtelen volt szabadulni tőle. Valahogy úgy látta, hogy Eloise-ben megvan minden tulajdonság, ami ahhoz kell, hogy egy ilyen lapot írjon, aztán mielőtt meggyőzhetette volna magát, hogy ez igen eszement gondolat,

meglátta húga kezén a tintafoltokat. Azóta majdnem megbolondult, képtelen volt másra gondolni, csak arra, hogy Eloise kettős életet él.

Nem tudta, mi bosszantja jobban: hogy Eloise lehet Lady Whistledown, vagy, hogy sikerült egy évtizedig titokban tartani előle valamit.

Milyen megalázó, hogy az embert félre tudja vezetni a húga! Ennél okosabbnak gondolta magát.

De a jelenre kell koncentrálnia. Mert ha gyanúja igaz, hogyan fognak megbirkózni a botránnyal, ha rájönnek, amikor kiderül.

Mert hogy kiderül, az biztos. Egész London vágyakozik az ezerfontos díjra, így Lady Whistledownnak nem sok esélye van.

– Colin! Colin!

Kinyitotta a szemét, azon tűnődött, mióta szólómatya Penelope.

– Azt hiszem, tényleg abba kéne hagynod, hogy Eloise miatt aggódj. Több száz és több ezer ember van Londonban, aki nyugodtan lehetne Lady Whistledown. Szent ég, ha ilyen jó érzéked van a részletek megfigyeléséhez – dörzsölte össze ujjait, hogy Eloise tintafoltos kezére utaljon –, akár te is lehetnél Lady Whistledown!

Colin meglehetősen leereszkedő pillantást vetett rá.

– Kivéve azt a jelentéktelen részletet, hogy az idő egy részét, konkrétan a szezon legalább felét általában külföldön töltöm.

Penelope nem vette figyelembe a kissé gúnyos megjegyzést.

– Annyi bizonyos, hogy elég jó író vagy, meg tudnád tenni.

Colin valami tréfás, kissé goromba megjegyzéssel akart felelni, letörni a gyenge érvelést, de titokban nagyon is örült a „jó író vagy” dicsőretnek, annyira, hogy csak ült és hallgatott, arcán bárgyú mosoly.

– Jól vagy? – kérdezte Penelope.

– Teljesen jól – felelte, hirtelen összeszedve magát, és próbált higgadtabb arcot vágni. – Miért kérdezed?

– Mert hirtelen betegesnek tűntél. Illetve, mint aki szédül.

– Jól vagyok – erősítette meg, talán a kelleténél kicsit hangosabban.

– Csak a botránnyra gondoltam.

Penelope felsóhajtott, és Colin ettől bosszús lett, mert nem értette, mi oka lehet türelmetlennek lenni.

– Milyen botránnyra?

– Arra a botrányra, ami akkor fog kitörni, ha rájönnek, hogy ő írja azt a lapot – mordult.

– Eloise nem Lady Whistledown! – jelentette ki újra. – Nem ő az.

Colin hirtelen kihúzta magát, tekintetében új ötlet villant.

– Lehet, hogy te tudod. De szerintem nem is igazán számít – mondta meglehetősen komolyan –, hogy valóban ő-e Lady Whistledown vagy nem.

Penelope teljes három másodpercig üres tekintettel bámult rá, aztán körülnézett a szalonban.

– Hol van az étel? Biztosan meghibbantam. Az ég szerelmére, az utóbbi tíz percet azzal töltöttem, hogy majdnem megőrültél a lehetőségtől, hogy esetleg ő Lady Whistledown?

Mintegy végszóra, Briarly lépett a szalonba, dúsan rakott tálcával. Penelope és Colin szótlánul nézték, ahogy a komornyik letette az ételt.

– Szedjek önöknek?

– Nem, köszönöm, így rendben van – mondta Penelope gyorsan. – Kiszolgáljuk magunkat.

Briarly bólintott és amint elrendezte az evőeszközt és kitöltött két pohár limonádét, kiment.

– Figyelj rám! – mondta Colin, azzal talpra ugrott és az ajtóhoz lépett, behajtott a annyira, hogy majdnem a kerethez ért, de gyakorlatilag nyitva volt, hátha valaki az illem miatt aggodalmaskodik.

– Nem akarsz enni valamit? – kérdezte Penelope, és tányért tartott felé, amit különböző falatkákkal rakott tele.

Colin felkapott egy darab sajtot, nem éppen előkelő módon, két harapással befalta, és folytatta: – Még ha nem is Eloise húgom Lady Whistledown, és ne feledd, én még mindig meg vagyok győződve róla, hogy ő Lady Whistledown, semmit nem jelent. Mert ha *én* gyanítom, hogy ő az, biztosan másban is felmerül ez a képzet.

– Mit akarsz ezzel mondani?

Colin észlelte, hogy karja előrelelendül, és idejében megállította a mozdulatot, mielőtt megrázta volna a vállánál fogva.

– Nem számít, hát nem érted? Ha valaki csak rámutat, ha meggyanúsítják, máris tönkre van téve.

– Nem – felelte Penelope, és úgy tűnt, nagy erőfeszítésébe kerül, hogy ne csikorgassa a fogát. – Ha nem ő Lady Whistledown, akkor nem lehet belőle baj.

– Igen, de hogyan bizonyítsa be?! – tette fel a kérdést Colin és megint talpra ugrott. – Ha egyszer a pletyka elindul, máris megvan a kár. Onnantól külön életet él.

– Colin, öt perce csupa értelmetlenséget beszélsz.

– Nem. Figyelj rám! – Megfordult, szembenézett Penelope-val; olyan erős érzelmek ragadták el, hogy akkor sem tudott volna másfelé nézni, csak Penelope szemébe, ha a ház összedőlt volna körülöttük. – Tegyük fel, hogy elterjesztem a hírt, hogy elcsábítottalak.

Penelope elsápadt, mozdulni is képtelen volt.

– Ez a híresztelés örökre tönkretenne – folytatta, és leguggolt a kanapé karfája közelében, hogy arcuk egy magasságban legyen. – Nem számítana, hogy még csak csók sem történt köztünk. *Ilyen* nagy a szó ereje.

Penelope furcsán mozdulatlaná merevedett. És elpirult.

– Én... én nem is tudom, mit mondjak erre – hebegett.

És ekkor a lehető legfurcsább dolog történt. Colin rádöbbsent, hogy ő sem tudja, mit mondjon erre. Mert elfelejtett mindent, amit a pletykáról és a szó erejéről mondott, minden badarság kiment a fejéből, és csak a csókról szóló részre gondolt, és...

És...

És...

Isten a mennyekben! Vágyott rá, hogy megcsókolja Penelope Featheringtont.

Penelope Featheringtont!

Ennyi erővel azt is mondhatta volna, hogy a húgát akarja megcsókolni.

Kivéve, hogy nem a húga volt. Rápillantott, rendkívül elbűvölő volt, és Colin nem is értette, hogyan lehetséges, hogy ezt az imént még nem vette észre.

Határozottan nem a húga.

– Colin?

Neve alig suttogás volt Penelope ajkán, Penelope szép szemének pillái imádnivalóan remegtek... és hogy lehet, hogy eddig nem vette

észre, írisze gyönyörű barna árnyalatát? A pupilla körül szinte aranyló barna. Sosem látott még ilyet, mégis olyan érzése volt, mintha már százszor látta volna.

Hirtelen, megrészegülten felállt ültő helyéből. Jobb, ha nincsenek egy magasságban. Onnan nem olyan könnyű a szemébe nézni.

Penelope is felállt.

A fenébe!

– Colin? – szólt alig hallhatón. – Kérhetnék egy szívességet?

Nevezzük férfi intuíciónak, nevezzük elmezavarnak, de egy nagyon sürgető belső hang azt súgta, bármit is akarjon mondani, biztosan rossz ötlet.

Mindazonáltal ő, Colin Bridgerton idióta.

Biztosan az, hiszen érezte, hogy ajka megnyílik, aztán olyan hangot hallott, ami szörnyen hasonlított a saját hangjára.

– Természetesen.

Penelope ajkát csücsörítette, és Colin egy pillanatra azt hitte, meg akarja csókolni, de rájött, hogy csak szót próbál formálni.

– Meg...

Csak egy szót. Csak egy m-mel kezdődő szót. Az m-mel kezdődő szavak csóknak tetszenek.

– Megcsókolnál?

9. fejezet

Minden hétre jut egy meghívás, amire mindenki vágyik, és az e heti díjat nyilvánvalóan Macclesfield grófné hétfői bálja nyerné. Lady Macclesfield nem gyakran ad bált itt Londonban, de nagyon népszerű, ahogy a férje is, és valószínűleg nagyon sok házasulandó fiatalember lesz jelen, köztük Mr Colin Bridgerton (feltéve, ha nem esik össze a kimerültségtől, miután négy napot töltött a tíz Bridgerton unokával), és Burwick vikomt és Mr. Michael Anstrutber-Wetherby.

E sorok írója előre érzi, hogy e híradás megjelenésének hatására nagyon sok fiatal hajadon hölgy is úgy dönt, hogy elmegy erre a bálra.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,

1824. április 16.

Colin addig ismert élete befejeződött.

– Tessék? – kérdezte, és érezte, hogy gyors ütemben pislog.

Penelope arcszíne mélyvörössé változott, vörösebbé, mint amit Colin emberi bőrön lehetségesnek tartott, és elfordult.

– Semmi – súgta. – Felejtsd el, hogy bármit is mondtam.

Colin ezt nagyon jó ötletnek tartotta.

Mégis, amikor már azt gondolta, hogy a világ visszatér a régi kerékvágásba (vagy legalábbis képes úgy tenni, mintha ez lenne a helyzet), Penelope visszafordult, szemében meglepően csillogó szenvedély.

– De én nem felejttem el! – kiáltotta. – Az egész életemet azzal töltöttem, hogy elfelejtek dolgokat, nem mondom ki, soha senkinek nem mondom meg, mit szeretnék igazán.

Colin próbált megszólalni, de határozottan érezte, hogy torka elszorul. Mintha bármelyik pillanatban meghalhatna. Ezt egészen biztosan érezte.

– Nem jelent semmit – mondta Penelope. – Megígérem, hogy nem jelent semmit, és nem várok tőled semmit, de lehet, hogy holnap meghalok, és...

– Tessék?

Penelope szeme tágra nyílt, olvadó sötét volt és könnyörgő, és...

Colin érezte, hogy határozottsága olvad.

– Huszonnyolc éves vagyok – mondta halkán, szomorúan. – Vénkisasszony. Sosem csókolt meg senki.

– Ö... ö... ö... – Colin tudta, hogy tud beszélni; egészen biztos volt benne, hogy néhány perccel korábban még tökéletesen artikulált mondatokat tudott kiejteni. De most egy szót sem tudott szólalni.

És Penelope beszélt, csak beszélt, arca bájosan rózsaszín, ajka olyan gyorsan mozgott, hogy Colin azon tűnődött, milyen érzés lenne, ha ez az ajka a bőréhez érne. A nyakához, a vállához, és... máshova is.

– Huszonkilenc éves koromban is vénkisasszony leszek... és harmincéves koromban is. Lehet, hogy holnap meghalok, és...

– Nem halsz meg holnap! – sikerült valahogy kimondania.

– De meghalhatok! Meghalnék, és belehalnék, ha...

– Már halott lennél – mondta, hangját furcsának, idegennek hallva.

– Nem akarok úgy meghalni, hogy sosem csókolt meg senki – fejezte be végül.

Colin vagy száz okot tudott volna mondani, miért nagyon rossz ötlet megcsókolni Penelope Featheringtont, és a lista élén az állt volna, hogy valójában ő is meg akarta csókolni.

Ajka megmozdult, remélte, hogy hangot tud kiadni és ez a hang érthető beszéd lesz, de csak lélegzésének hangja hagyta el ajkát.

Aztán Penelope megtette azt az egyetlen lépést, amivel egy pillanat alatt felülírta eredeti szándékát. Felnézett, egyenesen a szemébe, és egyetlen, egyszerű szót suttozott.

– Kérlek!

Colin nem látott, nem hallott semmi mást. Volt valami szívet tépő abban, ahogy Penelope ránézett, mintha belehalna, ha nem csókolná meg. Nem a szíve szakadna meg, nem a szégyenbe halna bele; olyan volt, mintha tápláló erőként lenne rá szüksége, hogy lelke, szíve feltöltekezzen.

És Colin nem emlékezett senkire, aki ilyen izzón vágyott rá.

Csodálta.

És ettől olyan erősen kívánta, hogy majdnem összecsuklott a térde. Ránézett, és valahogy nem azt a nőt látta benne, akit éveken át. Más volt. Ragyogott. Szirén volt, istennő, és Colin azon tűnődött, hogyhogy ezt nem látta meg még benne senki.

– Colin? – suttozta.

És Colin egy lépést tett előre; elég közel volt ahhoz, hogy amikor megérintette Penelope állát és felemelte arcát, ajkuk alig leheletnyire volt egymástól.

Lélegzetük keveredett, a levegő felforrósodott, megsűrűsödött körülöttük. Penelope remegett, Colin érezte ujjá bőrén, de abban nem volt biztos, hogy maga is nem remeg-e.

Valami vidám, könnyed mondatot akart mondani, amit elvártak tőle, a szertelen sármórtól. Talán azt, hogy *neked bármit megteszek, vagy minden nő megérdemel legalább egy csókot*. De ahogy megszűnt köztük a távolság, rájött, hogy nincsenek a pillanat hevéhez illő szavak.

Nincsenek szavak a szenvedélyre. Nincsenek szavak a vágyra.

Nincsenek szavak a pillanat tiszta kinyilatkoztatására.

Így, egy különben jelentéktelen péntek délután, a Mayfair negyed közepén, egy Mount Street-i ház csendes szalonjában Colin Bridgerton megcsókolta Penelope Featheringtont.

És csodálatos csók volt.

Ajka előbb lágyan érintette Penelope ajkát; nem azért, mert gyengéd akart lenni, bár ha lett volna lélekjelenléte, hogy belegondoljon mindebbe, eszébe juthatott volna, hogy Penelope-nak ez az első csókja, és szépnek, kellemesnek kell lennie, olyannak, amilyenről a lányok éjszakánként hálószobájukban álmodoznak.

Am Colin egyáltalán nem erre gondolt. Ami azt illeti, igen kevésbé gondolkodott. Csókja azért volt lágy és gyengéd, mert még mindig a meglepetés hatása alatt állt, hogy őt csókolja. Évek óta ismerte, és

sosem gondolt arra, hogy ajkát ajkához simítsa. És most akkor sem hagyta volna abba a csókot, ha a pokol tüze pörkölte volna a lábát. Alig hitte el, hogy mit tesz... és hogy ilyen nagyon vágyik rá.

Nem olyan csók volt, amit az ember azért tesz, mert elragadja a szenvedély, az érzelem, a düh vagy a vágy. Lassabb volt, tapasztalatszerzés... Colinnak legalább annyira, mint Penelope-nak.

És Colin megtanulta, hogy amit a csókról tudni vélt, semmit sem ér. A többi csókban csak az ajkak játszottak és a nyelv, semmi más.

Ez igazi csók volt.

Volt valami abban, hogy bőr a bőrön csusszant, ahogy egyszerre érezte és hallotta Penelope lélegzését, ahogy teljesen mozdulatlanul állt, bőrén át mégis érezni lehetett szívverését.

Volt valami abban, hogy Colin tudta, ő az.

Ajkát kissé balra mozdította, becsípte a lány ajkának szélét, lágyan csiklandozta a két ajak találkozásának pontját. Nyelve kissé mélyebbre hatolt, kutatott, az ajkak kontúráját fedezte fel, ízelt édes-sósságát.

Több volt, mint egy csók.

Keze, mely lágyan Penelope hátát érintette, megfeszült, a ruha hátához tapadt. Ujjai alatt érezte a női test melegét, egyre feljebb csúszott a finom muszlinon, háta apró izmait simogatta.

Magához húzta, közelebb, még közelebb, míg testük egymáshoz simult. Érezte, egész testében érezte, és lánggra lobbant tőle. Felnyögött... kívánta... szent ég, olyan nagyon kívánta!

Ajka követelőzőbb lett, nyelve beljebb nyomult, addig tolakodott, míg Penelope ajka szétnyílt. Elnyelte a lány lágy beleegyező édes nyöszörgését, aztán tovább nyomakodott, hogy még jobban érezze. Édes volt, a limonádé savanykássága érzett benne, és olyan részegítő, mint a legfinomabb brandy, mert Colin kezdett kételkedni abban, hogy meg tud állni a lábán.

Kezét óvatosan végighúzta hátán, testén, ameddig érte, lassan, hogy meg ne riassza. Lágy volt, íves és dús, amilyennek az ideális nőt képzelte. Csípője széles, tompora tökéletes, és melle... szent ég pokoli jó érzés volt, hogy melle mellkasához nyomódik. Vágyott rá, hogy tenyeréből csészét formáljon Penelope keblére, de kényszerítette magát, hogy keze ne mozduljon onnan, ahol volt (meglehetősen kellemes helyen, tomporán, ezért ez nem volt túl nagy áldozat).

Ráadásul nem illik megragadni egy jó nevelésű úri kisasszony keblét saját szalonjának kellős közepén, ha másért nem, azért, mert az a fájdalmas gyanúja támadt, hogy ha ezt tenné, teljesen elvesztené maradék józan férfiesztét.

– Penelope, Penelope – mormogta, és csodálkozott, miért találja olyan jóízűnek kimondani a nevét. Kívánta, hevesen, féktelenül, szenvedélytől bódultan, és nagyon akarta, hogy Penelope is ugyanígy érezzen. A lány teljesen belesimult az ölelésbe, de még nem reagált. Követte minden mozdulatát és megnyitotta ajkát az édes behatolásnak, de mást nem tett.

És mégis, szaggatott lélegzéséből és szívveréséből Colin tudta, hogy izgatott. Kissé elhúzódott, csak annyira, hogy megérinthesse állát, és maga felé fordíthassa arcát. Penelope pillája rebbent, kinyitotta a szemét, tekintete lágy volt, szenvedély vibrált benne és a csók mámora.

Szép volt. Nagyon, egészen, nyugtalanítóan, izgatón szép. És Colin nem értette, hogyan nem vette ezt észre annyi éven át.

A világot vak vagy egyszerűen ostoba férfiak népesítik be.

– Te is megcsókolhatsz – suttogetta, homlokát enyhén Penelope homlokához nyomva.

Penelope csak pislogott.

– A csókhöz – mormogta, ajkát egy pillanatra újra Penelope ajkához közelítve – két ember kell.

Penelope keze a férfi hátát simogatta.

– Mit tegyek? – suttogetta.

– Tedd, ami jólesik.

És Penelope lassan, tétován Colin arcához emelte kezét. Ujjai lágyan simították végig az arcát, csúsztak le álla vonalán.

– Köszönöm – suttogetta.

Köszönöm?

Colin megdermedt.

Éppen ezt nem kellett volna mondania. Nem akart köszönetet a csókért.

Büntudata volt a köszönettől.

És olyan sekélyesnek érezte magát!

Mintha szánalomból tette volna. És a legrosszabb az volt, hogy csak néhány másodpercen múlt, hogy nem szánalomból tette.

Mit gondol most róla?

– Ne köszönd – mondta mogorván, és hátrahúzódott, hogy már nem érinthették egymást.

– De...

– Azt mondtam, ne! – ismételte nyersen, és elfordult, mintha látni sem bírná, pedig nem őt, hanem önmagát nem tudta elviselni.

És a legrosszabb az egészben az volt, hogy maga sem tudta, miért. Ez a makacs, gyötrő érzés... bűntudat? Mert nem kellett volna megcsókolnia? Mert nem kellett volna, hogy élvezze?

– Colin... ne haragudj magadra ezért!

– Nem haragszom! – csattant fel.

– Én kértem, hogy csókolj meg. Gyakorlatilag kényszerítettelek.

Holtbiztos módszer, hogy egy férfi férfinak érezze magát.

– Nem kényszerítettél – mordult.

– Nem, de...

– Az isten szerelmére, Penelope, elég!

Penelope visszahúzódott, tágra nyílt szemében mély fájdalom tükröződött.

– Sajnálom – suttogta.

Colin lenézett a kezére. Remegett. Gyötrődőn behunyta szemét. Miért, miért, miért ilyen ostoba?

– Penelope... – kezdte.

– Ne, kérlek, semmi baj – hadarta. – Nem kell mondanod semmit.

– De igen.

– Kérlek, ne!

És Penelope olyan nyugodtnak tűnt, olyan méltósággal viselte a helyzetet, hogy Colin még rosszabbul érezte magát. Ott állt, kezét illedelmesen szoknyája előtt összekulcsolva, szemlesütve, nem a padlóra nézett, de nem is a szemébe.

Azt hiszi, hogy szánalomból történt a csók.

Ő pedig aljas gazember, mert lelke egy szeglete azt szerette volna, hogy így legyen. Mert ha Penelope ezt hiszi, talán ő is meg tudná győzni magát, hogy így volt, hogy csak szánalomból, hogy nem lehetett annál több.

– Mennem kell – mondta halkán, a csendes szalonban mégis túl hangosan.

Penelope meg sem próbálta marasztalni.

Az ajtó felé mozdult.

– Mennem kell – mondta ismét, bár lába nem engedelmeskedett.

Penelope bólintott.

– Én nem... – kezdte mondani, aztán megrémült attól, ami majdnem kiszaladt a száján, és az ajtó felé indult.

De Penelope utána szólt: – Mit nem?

És Colin nem tudta, mit mondjon, mert azt akarta mondani: *nem szánalomból csókoltalak meg*. Ha ezt tudatni akarta vele, ha magát akarta meggyőzni erről, csak azt jelenthette, hogy nagyon szeretné, ha Penelope jó véleménnyel lenne róla, ami csak azt jelentheti, hogy...

– Mennem kell – nyögte ki, már kétségbeesetten, mintha a távozás lenne az egyetlen lehetséges módja, hogy elinduljon a veszélyes úton. Az ajtóhoz ért, várta, hogy Penelope mondjon valamit, hogy nevének szólítsa.

De nem szólalt meg.

És Colin távozott.

És ettől még jobban gyűlölte magát.

Colin rendkívül rossz hangulatban volt, mielőtt az inas megjelent az ajtajánál az üzenettel, hogy anyja hívatja. Utána pedig egyenesen pocskékul érezte magát.

A kénköves pokolba! Anyja már megint elkezdi noszogatni, hogy nősüljön végre meg! Ha hívatja, mindig a házasságról volt szó. És az adott pillanatban egyáltalán nem volt kedve ehhez. De mégiscsak az anyja. És szereti. És ez azt jelenti, hogy nem hagyhatja figyelmen kívül. Ezért – bár meglehetősen morogva, sőt szitkozódva – csizmát húzott, kabátot vett és az ajtó felé indult.

A Bloomsbury negyedben élt, ami nem a város legelőkelőbb része, nem jellemző, hogy ott az arisztokrácia tagjai lakjanak, ám a Bedford Square, ahol kicsi, de elegáns sorházi lakást bérelt, elég igényes helynek, jó címnek számított.

Colin szeretett Bloomsburyben lakni; szomszédai orvosok, jogászok, tudósok és olyan emberek voltak, akik tettek is valamit a hétköznapi életben, nem csak egyik társasági összejövetelről a másikra jártak. Nem akarta örökségét az üzleti életre váltani, hiszen végső soron

meglehetősen előnyös bolt Bridgertonnak lenni, de volt valami ösztönző abban, hogy nap mint nap látta az iparosokat dolgozni, a jogászokat a bírósági negyedbe, az orvosokat a Portland Place felé indulni.

Könnyű lett volna csészával hajtani át a városon; alig egy órája vitték vissza a kocsit a színbe, a lovakat az istállóba, amikor megjött Featheringtonéktól. De Colin úgy érezte, friss levegőre van szüksége, nem is beszélve arról, hogy a lehető leghalászbabban akart elérni az *Ötös számú* házhoz.

Ha anyjának az lett volna a szándéka, hogy újra a házasság szentségéről és előnyeiről tartson beszédet neki, ráadásul hosszasan értekezzen a londoni eladó leányok érényeiről és szépségéről, akkor nyugodtan várhat!

Behunyta szemét és felnyögött. Úgy tűnik, hangulata sokkal rosszabb, mint gondolta, ha anyjával kapcsolatban szitkozódott, akit (mind minden Bridgerton, ő is igazán) nagy tiszteletben tartott.

Az egész Penelope hibája.

Nem, hanem Eloise miatt van, gondolta fogcsikorgatva. Jobb, ha a hűgát hibáztatja.

Nem, ült vissza íróasztala mögé, az ő hibája, csak az övé, ha rossz kedve van, ha kedve lenne pusztá kézzel leszakítani valakinek a fejét, az ő hibája, és senki másé.

Nem kellett volna megcsókolnia Penelope-t. Nem számít, hogy meg akarta csókolni, akkor sem, ha nem is *érzékeltte*, hogy erre vágyik, egészen addig, míg Penelope nem említette. Akkor sem kellett volna megcsókolnia.

Bár, ha jobban belegondolt, nem volt egészen biztos benne, *miért* nem kellett volna megcsókolnia.

Felállt, az ablakhoz ment, homlokát az üveghez nyomta. A Bedford Square csendes volt, alig néhány ember lépdelt a járdán. Munkásoknak tűntek. Talán a tér keleti oldalán épülő új múzeumon dolgoztak. (Ezért vett ki lakást a nyugati oldalon; az építkezés nagyon zajos tud lenni.)

Észak felé nézett, Charles James Fox szobrára. Neki volt célja az életben. Évekig volt a Whig párt vezére. Ha hinni lehet a társaság idősebb tagjainak, akik még emlékeztek rá, nem mindig volt közkedvelt, de Colin kezdte úgy gondolni, hogy a közkedveltség

jelentése kissé túlértékelt. Hiszen nála kevesen voltak népszerűbbek, és tessék, itt van, nyugtalan, elégedetlen, mogorva, bárkire rázúdítja rosszkedvét, aki az útjába kerül.

Felsőhajtott, megtámaszkodott az ablakpárkányon és újra egyenes helyzetbe tornászta magát. Jobb, ha indul, különösen, ha gyalog akar eljutni egészen a Mayfair negyedig. Bár nem is volt olyan messze. Talán nem több, mint harminc perc gyors séta odajutni (és mindig szaporán lépdelt), talán kevesebb, ha csak kevés lassú gyalogos jár az utcákon. Hosszabb út volt azonban, mint amennyit a társaság tagjainak többsége hajlandó volt az utcán tölteni, hacsak nem vásároltak vagy a divatnak engedve parkokban sétáltak, de Colin úgy érezte, muszáj kiszellőztetnie a fejét. És ha a londoni levegő nem éppen friss, nem igazán számít.

Am amilyen szerencséje volt aznap, mire elért az Oxford Street és a Regent Street sarkára, esőcseppek permeteztek arcára. Mire a Hanover Square-ről befordult a St. George Streetre, ömlött, mintha dézsából öntenék. És már elég közel volt a Bruton Streethez, hogy nevetséges legyen bérkocsit leinteni az út többi részére.

Ezért csak ment tovább.

Am csak az első percben volt bosszúság az eső, aztán furcsamód kellemesnek tűnt. Elég meleg volt, nem volt csontig hatolón hideg, és az esőpázmák okozta sajtós szinte penitenciaként hatott.

És úgy érezte, hogy talán meg is érdemelte.

Anyja házának ajtaja kinyílt, mielőtt Colin a legfelső lépcsőre ért; Wickham biztosan várta már.

– Javasolhatom, hogy törölközzön meg? – szólt a komornyik, és nagy fehér törölközőt nyújtott át neki.

Colin elvette, és azon tűnődött, hogy a csodába volt Wickhamnek ideje készenlétben állni vele. Nem tudhatta, hogy lesz olyan bolond, hogy gyalog indul neki az esőben.

Nem először jutott eszébe, hogy a komornyikoknak furcsa, mitikus erejük van. Lehet, hogy a munkájukhoz tartozik.

Nagyjából megszáritotta haját a törölközővel, és ezzel nagy csalódást okozott Wickhamnek, aki nagyon adott az illemre, és arra számított, hogy Colin legalább fél órára visszavonul a magánlakosztályok valamelyik szobájába, hogy helyrehozza ruházatát.

– Hol van anyám? – kérdezte Colin.

Wickham ajka vékony vonallá feszült, igen élesen nézett lefelé, Colin lábára, pontosabban csizmájára, amiből kis tócsákban cuppogott ki a víz.

– A dolgozószobájában. De éppen a hűgával beszél.

– Melyik hűgossal? – kérdezte Colin továbbra is napsugaras mosollyal, csak hogy bosszantsa egy kicsit Wickhamet, aki minden bizonnyal őt akarta bosszantani azzal, hogy szándékosan nem említette hűga nevét. Mintha csak egyszerűen azt lehetne mondani egy Bridgertonnak, hogy „a hűga”, és elvárni, hogy tudja, melyik.

– Francescával.

– Ó, igen. Hamarosan visszatér Skóciába, ugye?

– Holnap.

Visszaadta a törülközőt a komornyiknak, aki úgy fogta meg, mint valami nagy rovar.

– Akkor nem zavarom. Ha Francesca kijön tőle, kérem, mondja meg neki, hogy itt vagyok.

Wickham bólintott.

– Szeretne átöltözni, Mr. Bridgerton? Azt hiszem fivére, Gregory ruháinak egy része fent van a hálószobájában.

Colin önkéntelenül elmosolyodott. Gregory utolsó félévét tölti Cambridge-en. Tizenegy évvel fiatalabb nála, és nehéz volt elhinni, hogy nagyjából azonos méretű ruhákat hordanak, de úgy gondolta, ideje elfogadni, hogy kisöccse végre felnőtt.

– Remek ötlet. – Szánakozó tekintettel nézett elázott kabátjára, pantallójára. – Ezeket itt hagyom tisztításra, és később eljövök értük.

Wickham újfent bólintott.

– Ahogy óhajtja, uram – mormogta, és a hallon át a ház személyzeti helyiségei felé távozott.

Colin kettesével vette a lépcsőket a családi lakosztályba menet. A folyosón haladtában ajtónyitás hangjára lett figyelmes. Megfordult, Eloise-t látta.

Nem őt akarta látni. Rögtön a Penelope-val töltött délután jutott eszébe. A beszélgetés. A csók.

Különösen a csók.

És ami még rosszabb, az utána érzett büntudat. Ami még mindig gyötörte.

– Colin! – szólította meg Eloise vidáman. – Nem is vettem észre, hogy te... csak nem gyalog jöttél?

Colin vállat vont.

– Szeretem az esőt.

Eloise kíváncsian, furcsán nézegette, fejét oldalra hajtotta, mint mindig, amikor valamin nagyon gondolkodott.

– Elég morcos hangulatban vagy ma.

– Bőrigáztam!

– Ne rajtam töltsd ki a bosszúságodat! – szólt Eloise meglehetősen nehezteléssel. – Nem én hajtottalak át a városon esőben.

– Amikor elindultam, még nem esett.

Valahogy kényszert érzett, hogy ezt közölje. Volt valami a hűgával való beszélgetésben, ami kihozta belőle a nyolcéves kisfiút.

– De biztosan borús volt már az ég – felelt.

Nyilvánvaló, hogy benne is van valami a nyolcéves gyerekből.

– Folytathatnánk ezt a diskurzust, ha már átöltöztem? – kérdezte kifejezetten türelmetlen hangon.

– Persze – felelte Eloise előzékenyen. – Megvárlak itt.

Colin választott magának öltözéket Gregory ruhái közül, kényelmesen átöltözött; évek óta nem szánt annyi időt a nyakkendőkötésre. Végül, amikor már biztos volt benne, hogy Eloise a fogát csikorgatja odakint türelmetlenségében, kilépett a folyosóra.

– Hallom, hogy ma délután Penelope barátnőmnél jártál – mondta Eloise minden bevezető nélkül.

Rosszul tette.

– Ezt hol hallottad? – kérdezte gyanakvón. Tudta, hogy barátnők, de Penelope nem beszélne erről Eloise-nek.

– Felicity mondta Hyacinthnak.

– És Hyacinth elmondta neked.

– Természetesen.

– Kéne már valamit tenni a pletykálkodás ellen ebben a városban – mormogta Colin.

– Nem hiszem, hogy ez pletykálkodásnak számít – mondta Eloise. – Hiszen nem *tetszik* neked Penelope.

Ha más nőről beszélt volna, Colin azt várta volna, hogy Eloise ferde szemmel néz rá, és féltékeny rákérdez: *vagy mégis?*

De nem másról volt szó, hanem Penelope Featheringtonról, és bár Eloise a legjobb barátnője volt, vagyis legnagyobb támogatója, még ő sem tudta elképzelni, hogy egy olyan hírnevű és kedveltségű férfi, mint Colin, érdeklődést mutathat egy olyan hírnevű és (felettebb csekély) kedveltségű nő iránt, mint Penelope. Colin hangulata rosszból még rosszabbra fordult.

– Akárhogy is – folytatta Eloise, észre sem véve, milyen vihar tombol általában derűs és kedélyes bátyja lelkében –, Felicity elmondta Hyacinthnak, hogy Briarly elmondta neki, hogy látogatást tettél Penelope-nál.

– Semmi közötök hozzá! – vágta rá Colin, remélve, hogy húga erre hanyagolja a témát, bár nem igazán hitte, hogy ez így lesz. Mindazonáltal tett egy lépést a lépcső felé, hátha beigazolódik optimizmusa.

– A születésnapomról volt szó köztetek? – találgatott, olyan hirtelenséggel vágva bátyja elé, hogy Colin akaratlanul is belerúgott a finom női papucsba. Eloise feljajdult, de Colin nem érzett különösebb sajnálatot.

– Nem, egyáltalán nem a születésnapodról volt szó – csattant fel. – Különben is, majd csak...

Megtorpan. *Ó, a pokolba!*

– A jövő héten lesz – mordult.

Eloise huncut mosolyra fakadt. Aztán, mintha rájött volna, hogy a beszélgetés rossz fordulatot vett, ajka megvetően lefittyedt, ahogy gondolatban visszakozott és más irányba indult.

– Szóval... – folytatta, kissé elmozdulva, hogy jobban elállja bátyja útját ha nem azért mentél át hozzá, hogy a születésnapomról beszéljetek, és már semmivel nem tudsz meggyőzni, hogy mégis azért mentél, akkor mi dolgod volt Penelope-val?

– Nem lehet az embernek bizalmas dolga ezen a világon?

– Ebben a családban nem.

Colin úgy ítélte meg, legjobb, ha szokásos vidám természetét ölti magára, akkor is, ha pillanatnyilag egyáltalán nem volt jóindulattal

húga iránt; így legszebb, legkönnyedebb mosolyával oldalra hajtotta fejét, hallgatózott.

– Jól hallottam, hogy anya engem hív?

– Egy szót sem hallottam – felelte Eloise élénken. – Mi bajod van? Olyan furcsa vagy!

– Semmi bajom.

– De igenis valami bajod van. Úgy nézel ki, mint akinek a fogát húzták.

Hangja alig hallgató mormogássá halkult.

– Mindig jó, ha az embert a saját családtagjai dicsérik.

– Ha nem bízatsz abban, hogy a családotod őszinte veled, akkor kiben bízhatnál? – riposztolt Eloise.

Colin könnyedén a falnak dőlt, karba fonta kezét.

– Jobban szeretem a hízelgést az őszinteségnél.

– Ez nem igaz.

Szent ég, mennyire szeretett volna behúzni egyet a húgának! Tizenkét éves kora óta nem tette. És akkor is megjáratták rajta a lovaglóstort ezért. Nem emlékszik, hogy ezen kívül apja valaha kezét emelt volna rá.

– Azt akarom – szólt homlokát ráncolva –, hogy most azonnal fejezzük be ezt a beszélgetést!

– Azt akarod – feszítette a helyzetet Eloise –, hogy ne kérdezzem többet, miért látogattad meg Penelope Featheringtont, de úgy vélem, mindketten jól tudjuk, hogy ennek kicsi a valószínűsége.

És Colin ekkor már biztosan tudta. Lelke mélyén, csontjaiban tudta, tetőtől talpig, szíve minden zugában tudta, hogy húga Lady Whistledown. Minden darab a helyére került. Nincs nála makacsabb és kitartóbb nőszemély, nincs senki, aki időt szánna és szánhatna arra, hogy minden pletyka és célzás végére járjon. Ez az egész nem a pénzről, nem kapzsiságról, nem anyagi javakról szól, hanem arról, hogy mindent tudjon. Szeretett mindent tudni, és addig piszkálta, gyötörte, édesgette az embert, míg megtudta, amit akart.

Csoda, hogy eddig senki nem jött rá.

Colin minden előzmény nélkül ráförmedt Eloise-re: – Beszélnem kell veled! – azzal megragadta a karját és a legközelebbi szobába perdtette, ami történetesen éppen Eloise hálószobája volt.

– Colin! – sikított fel. Hiába próbálta lerázni. – Mit művelsz?

Colin becsapta maguk mögött az ajtót, aztán elengedte hűgát. Kezét karba fonva terpeszben, vészjósló tekintettel állt.

– Colin? – ismételte Eloise kétkedően. – Tudom, mit akartál.

– Mit...

És ekkor, a pokolba is, Eloise felnevetett.

– Eloise! – mennydörgött rá Colin. – Hozzád beszélek!

– Nyilván – sikerült kimondania.

De Colin csak állt az ajtóban és merően nézte.

Eloise másfelé nézett, kétrét görnyedt a nevetéstől.

Aztán megszólalt. – Colin, mit...

És újra ránézett, és bár próbálta csukva tartani a száját, újra kirobbant belőle a nevetés.

Ha éppen ivott volna, most az orrán jönne ki az ital, gondolta Colin.

– Mi az isten bajod van, Eloise?! – csattant fel.

Hűga végre rá figyelt. Colin nem tudta volna megmondani, hogy hanghordozása vagy a káromkodás miatt, de Eloise megkomolyodott.

– Nahát, te tényleg komolyan gondolod – mondta szelíden.

– Miért? Úgy nézek ki, mint aki tréfál?

– Nem. De az elején vicceltél. Sajnálom, Colin, de egyáltalán nem jellemző rád, hogy mogorva legyél és kiabálj, meg minden. Olyan voltál, mint Anthony.

– Te...

– Ami azt illeti – szólt, a kellenél kevésé aggódó pillantással nézve bátyjára –, inkább úgy néztél ki, mintha Anthonyt akarnád utánozni.

Colinban gyilkos indulat forrongott. Azt hitte, ott helyben, a szobájában, anyja házában testvérgyilkosságot követ el.

– Colin! Mi van veled? – kérdezte Eloise tétován, mintha csak akkor vette volna észre, hogy fivére túljutott a dühös fázison és már tombol.

– Ül le! – förmedt rá Colin egy szék felé mutatva. – Most azonnal!

– Jól vagy?

– ÜLJ LE! – üvöltött Colin.

És Eloise leült. Igen gyorsan.

– Nem emlékszem, mikor emelked fel legutóbb a hangodat így – suttofta.

– Nem emlékszem, mikor volt legutóbb okom rá.

– Mi a baj?

Colin úgy határozott, akár egyenesen el is mondhatja.

– Colin?

– Tudom, hogy te vagy Lady Whistledown.

– Miiiiicsodaaaaa?!

– Nincs értelme tagadni. Láttam...

Eloise talpra ugrott.

– Ez nem igaz!

Colin haragja hirtelen csillapodott. Fáradtnak, öregnek érezte magát.

– Eloise, láttam a bizonyítékot.

– Milyen bizonyítékot? – kérdezte Eloise megemelt hangon, hitetlenkedve. – Hogy lehet bizonyíték valamire, ami nem igaz?

Colin elkapta húga jobb kezét.

– Nézd meg az ujjaidat.

Eloise megtette.

– Mi van az ujjaimmal?

– Tintafoltosak.

Eloise állta leesett a csodálkozástól.

– Ebből gondolod, hogy én lennék Lady Whistledown?

– Akkor miért tintafoltos a kezed?

– Te sosem használsz tollszárat?

– Eloise... – szólt Colin igen vészjóslón.

– Nem kötelességem megmondani neked, miért tintafoltos az ujjam.

Colin ismét kimondta húga nevét.

– Én nem... – tiltakozott Eloise. – Esküszöm, nem... hát jó... – lázadón karba fonta kezét. – Leveleket írok.

Colin rendkívül hitetlenkedő pillantást vetett rá.

– Tényleg leveleket írok. Minden nap. Ha Francesca távol van, néha kettőt is naponta. Elég hűséges levelezőtárs vagyok. Tudhatnád. Elég sok levelet írtam neked, bár nem hiszem, hogy akár a fele is eljutott hozzád.

– Leveleket? – kérdezte Colin kételkedően. – Az isten szerelmére, Eloise, te tényleg azt gondolod, hogy ezzel minden el van intézve? Ki az ördögnek írogatsz?

Eloise elpirult. Igazán, nagyon, valósággal elvörösödött.

– Semmi közöd hozzá!

Kíváncsivá tette volna húga reakciója, ha nem lett volna meggyőződve arról, hogy hazudik a Lady Whistledown-dologban.

– Az isten szerelmére, Eloise – mordult rá –, ki a csoda hiszi el neked, hogy minden nap leveleket írkálsz? Én biztosan nem.

Eloise csak nézte, sötétszürke szeme haraggal villant.

– Nem érdekel, hogy mit gondolsz – mondta halkán. – Nem igaz, hogy én lennék Lady Whistledown. És igen dühös vagyok, hogy nem hiszel nekem.

– Nemigen adsz alapot arra, hogy higgyek neked – mondta Colin kimerülten.

Eloise felállt, odament bátyjához és mellen taszajtotta. Keményen.

– A bátyám vagy – sziszegte. – Feltétel nélkül hinned kéne nekem. Fenntartás nélkül szeretned kéne. Ez jelenti azt, hogy családban élsz.

– Eloise – mondta Colin húga nevét, ezúttal halkán.

– Ne próbálj kifogásokat kitalálni!

– Nem próbálok.

– Az még rosszabb! – Eloise az ajtó felé indult. – Négykézláb kéne a bocsánatomért esedezned!

Colin nem gondolta, hogy képes mosolyogni, de valahogy mégis sikerült.

– Nem gondolod, hogy az nem igazán egyeztethető össze a karakteremmel?

Eloise szóra nyitotta a száját, de a hangok, amiket hallatott, nem alkottak az angol nyelvben értelmes szót. Valamiféle „oohh” hangsorra volt képes, rendkívül dühösen, aztán kiviharzott és becsapta maga után az ajtót.

Colin leroskadt egy székbe, és azon tűnődött, mikor veszi észre a húga, hogy otthagya őt a hálószobájában.

Eszébe jutott, hogy ez az irónia az egyetlen fényfolt a különben borongós, nyomorúságos napon.

10. fejezet

Meglepően szentimentális hangulatban, mondhatni elérzékenyülve írom e sorokat. E sorok írója tizenegy évig írta a beau monde életének és viselt dolgainak krónikáját. Ezennel bejelentem, hogy leteszem a tollat.

Bár kétségtelenül Lady Danbury felhívása volt visszavonulásom közvetlen kiváltó oka, mégsem helyezhető ezért a felelősség (teljes mértékben) a grófné vállára. Az utóbbi időben a lap írása meglehetősen fárasztóvá vált számomra, nem találtam benne annyi élvezetet, mint régen, és talán olvasni sem volt már annyira szórakoztató. E sorok írójának változásra van szüksége. Ezt nem nehéz belátni. Tizenegy év hosszú idő.

És igazság szerint e sorok írójának személyazonossága iránt feltámadt intenzív érdeklődést meglehetősen zavaróvá vált. Barátok fordulnak barátok ellen, fivérek nővéreik ellen, mindez azon hiábavaló cél érdekében, hogy megoldjanak egy megoldhatatlan titkot. Ráadásul a Társaság nyomozása egyenesen veszélyessé vált. Múlt héten Lady Blaekwood ficamította ki a bokáját a lap miatt; az e heti sérülést Hyacinth Bridgerton szenvedte el, aki szombaton Lord és Lady Riverdale londoni estélyén könnyebben megsérült. (E sorok írójának figyelmét nem kerülte el, hogy Lord Riverdale rokoni kapcsolatban van Lady Danburyvel, pontosabban unokaöccse.) Miss Hyacinth valószínűleg arra gyanakodott, hogy e sorok írója a Társaságban van, mert akkor szenvedte el sérüléseit, amikor beesett a könyvtárszobába, mert

váratlanul kinyitották az ajtót, amihez hallgatózás céljából történetesen fülét tapasztotta.

Ajtóknál hallgatózás, újságkihordó fiúk kergetése... és ezek csak apró részletek a sok hír közül, amik e sorok írójának tudomására jutottak. Mivé lett a londoni Társaság? E sorok írója biztosítja a nyájas olvasót, hogy hírlapírói karrierjének tizenegy éve alatt soha, egyetlenegyszer sem szerzett információt ajtónál hallgatózás módszerével. E lapban megírt összes pletyka, híresztelés teljesen szabályos úton jutott tudomásomra, semmilyen trükköt nem vettem be, csak nyitva tartottam a szememet és a fületem.

Hát most au revoir, London! Öröm volt szolgálni az olvasót!

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,

1824. április 19.

Nem csoda, hogy ez volt a legfőbb téma a Macclesfield-bálon.

– Lady Whistledown visszavonult!

– El tudod ezt hinni?

– Mit fogok olvasni reggelinél?

– Hogyan tudom meg, hogy mi történt egy olyan összejöveten, ahol nem voltam jelen?

– Most már sosem jövünk rá, hogy ki volt!

– Lady Whistledown beszünteti a lapot!

Egy hölgy elájult, kis híján beverte a fejét egy kisasztalba, ahogy meglehetősen kecstelenül a földre esett. Nyilvánvalóan nem olvasta a reggeli lapot, így újdonságként hatott rá a hír, ott tudta meg a Macclesfield-bálban.

Repülőst szagoltattak vele, visszanyerte eszméletét, aztán újfent elalélt.

– Csak tettei – dűnnyögte Hyacinth Bridgerton bizalmasan Felicity Featheringtonnak. Ott álltak kis csoportban az özvegy Lady Bridgerton és Penelope mellett. Penelope hivatalosan Felicity gardedámjaként vett

részt az összejövetele, mert anyjuk gyomorrontásra hivatkozva inkább otthon maradt.

– Az első ájulás valóságos volt – mondta Hyacinth. – Mindenki láthatta, milyen ügyetlenül esett. De ez... – a padlón fekvő hölgy felé intett megvetően. – Senki nem ájul el úgy, mint egy balerina. Még a balett-táncosnők sem.

Penelope az egész beszélgetést hallotta, mivel Hyacinth közvetlenül mellette állt balról, és odasúgta neki: – Veled már megtörtént, hogy elájultál? – közben végig a szerencsétlen hölgyet nézte, aki finom szempillarezgetéssel tért magához, amikor a repülősszerű üvegcset ismét az orra alá tartották.

– Egyszer sem! – felelte Hyacinth, nem kis büszkeséggel. – Az ájulás a légyszívűeknek és a bolondoknak való – tette hozzá. – És amondó vagyok, hogy ha Lady Whistledown még írna, a következő lapszámban pontosan ezt jegyezné meg.

– Sajnos már semmit nem jegyez meg – felelte Felicity szomorú mosollyal.

Lady Bridgerton egyetértett ezzel.

– Egy korszak véget ért. Nagyon hiányzik nekem.

– Pedig még csak alig tizenhét órát voltunk kénytelenek nélkülözni – szökö Penelope, mert nem tudta megállni, hogy ezt meg ne jegyezze. – Ma reggel kaptunk lapot. Mégis, miért hiányzik?

– A továbbiak – felelte lady Bridgerton sóhajtván. – Ha ez olyan hétfő lenne, mint a többi, pontosan tudnám, hogy szerdán újabb lapszámot kapunk. De így...

Felicity majdnem elpityeredett.

– Most nem tudjuk, mi történik.

Penelope hitetlenkedve nézett hűgára.

– Kissé érzélgős vagy!

Felicity túlzó vállrándítása szűnpadra való volt.

– Tényleg? Igazán?

Hyacinth együttérzőn megveregette a vállát.

– Nem hiszem, hogy az lennél, Felicity. Én is ugyanígy érzek.

– De hiszen ez csak egy pletykalap! – mondta Penelope, körülnézett, hogy a társaságban a józan ész jeleit kutassa. Nyilván tudják, hogy nem

jön el a világvége azzal, hogy Lady Whistledown úgy döntött, nem ír tovább.

– Persze, igazad van – szólt Lady Bridgerton, állát felszegve, ajkát csücsörítve, amit talán a gyakorlatiasság szemléltetésére szánt. – Köszönöm, hogy te vagy a józan ész hangja kis társaságunkban. – Aztán mintha kissé vesztett volna bizakodásából, hozzátette: – De be kell vallanom, meglehetősen hozzászóltam. Bárki is legyen.

Penelope úgy ítélte meg, éppen ideje témát váltani.

– Hol van ma este Eloise?

– Attól tartok, fáj a feje – felelte Lady Bridgerton, és az aggodalom apró ráncai jelentek meg különben ránctalan arcán. – Már egy hete gyengélkedik. Kezdek aggódni miatta.

Penelope eléggé céltalanul már hosszabb ideje az egyik fali gyertyatartót nézte, de erre rögtön felfigyelt.

– Remélem, semmi komoly.

– Semmi komoly – felelte Hyacinth, mielőtt anyja szóra nyithatta volna száját. – Eloise sosem beteg.

– Éppen ezért aggódom – szólt Lady Bridgerton. – Nemigen volt étvágya.

– Nem is igaz – cáfolta Hyacinth. – Ma délután Wickham felhozott egy teli tálcat. Fánk volt rajta, tojás és sült sonka illatát is éreztem. – Éles pillantást vetett, igazából senkire sem nézve. – És Eloise teljesen üresen tette le a hallban azt a tálcat.

Penelope megállapította, hogy Hyacinth Bridgertonnak kifejezetten jó érzéke van a részletek megfigyeléséhez.

– Azóta volt rossz hangulatban – folytatta Hyacinth –, mióta Colinnal veszekedett.

– Veszekedett Colinnal? – kérdezte Penelope; furcsa érzés remegtette gyomrát. – Mikor?

– Valamikor a múlt héten – felelte Hyacinth.

MIKOR? Penelope sikítani akarta a kérdést, de nagyon furcsán vette ki magát, ha a pontos napot tudakolta volna. *Pénteken? Vajon pénteken volt?*

Penelope egész életében emlékezni fog rá, hogy első, és talán utolsó csókja pénteki napon esett.

Ebben különleges volt. Mindig megjegyezte, mi milyen napon történt.

Colint egy hétfői napon ismerte meg.

És pénteken csókolóztak.

Tizenkét év különbséggel.

Felsőhajtott. Elég szánalmasnak tűnt.

– Valami baj van, Penelope? – kérdezte Lady Bridgerton.

Penelope hirtelen Eloise anyjára nézett. Kék szeme kedves volt, aggodalommal nézett, és úgy hajtotta oldalra a fejét, hogy Penelope majdnem elsírta magát.

Mostanában felettébb érzelgős. Egy biccentéstől is képes sírva fakadni.

– Jól vagyok – felelte, remélve, hogy mosolya valódinak tűnik. – Csak aggódom Eloise miatt.

Hyacinth felhorkant.

Penelope úgy ítélte meg, muszáj elmenekülnie. A Bridgerton hölgyek – legalábbis ketten – Colinra emlékeztették.

Más kérdés, hogy az elmúlt három napban szinte minden percében ezt tette nélkülük is. De akkor legalább egyedül volt, és sóhajtozhatott, nyöszörögphetett, moroghatott, ahogy neki tetszett.

De úgy tűnt, szerencsés napja van, mert éppen akkor, amikor menekülésre határozta el magát, meghallotta, hogy Lady Danbury szólította a nevére ellentmondást nem tűrő hangon.

(Hova jutott a világ, hogy szerencsésnek mondhatja magát, ha London legélesebb nyelvű matrónája beszélni akar vele?!)

De Lady Danbury tökéletes kifogás arra, hogy elhagyja a hölgyek négyesét, ráadásul rájött, hogy furcsamód felettébb kedveli Lady Danburyt.

– Miss Featherington! Miss Featherington!

Felicity rögtön egy lépést hátrált.

– Azt hiszem, téged szólít! – suttogta sürgetőn.

– Persze hogy engem szólít – felelte Penelope éppen egy gondolatnyit fennhéjázón. – Lady Danburyt nagy becsben tartom.

Felicity szeme kidülledt a csodálkozástól.

– Valóban?

– Miss Featherington! – szólt Lady Danbury sétatálcáját Penelope lábától egytenyéynyire ütötte a padlóra, amikor mellé ért. – Nem te! – szólt Felicitynek, bár Felicity csak udvariasan mosolygott, ahogy a grófné közeledett. – Te! – szólította Penelope-t.

– Ööö... jó estét. Lady Danbury – mondta Penelope, és a körülményekhez képest meg volt elégedve a kimondott szavak számával.

– Egész este kerestelek – jelentette ki Lady D.

Penelope ezt kissé meglepőnek találta.

– Valóban?

– Igen. A Whistledown nőszemély utolsó írásáról akarok beszélni veled.

– Velem?

– Igen, veled – mordult Lady Danbury. – Boldogan beszélnek róla mással is, ha lenne valaki, akinek legalább fele annyi esze van, mint neked.

Penelope majdnem felnevetett, amikor a matróna a kis társaság felé biccentett.

– Biztosíthatom, hogy Lady Bridgerton...

Lady Bridgerton hevesen ingatta fejét.

– Őt túlságosan lefoglalja, hogy megnősítse azt a nagy kölkét – jelentette be Lady Danbury. – Mostanság nem várható el tőle, hogy értelmes beszélgetést folytasson.

Penelope kétségbeesett pillantással nézett Lady Bridgertonra, hogy lássa, megbántódott-e ettől a sértéstől, miszerint már egy évtizede próbálja kiházásítani nagyra nőtt és túlkoros „kölkét”. De Lady Bridgerton egy kicsit sem tűnt sértődöttnak. Ami azt illeti, mintha nevetés fojtogatta volna. Nevetéssel küszködött és óvatosan, apró lépésekkel távolodott, magával vonva Hyacinthot és Felicityt.

A kis alattomos árulók!

Penelope nem panaszkodhatott, pontosan azt érte el, amit akart. Hiszen a Bridgerton hölgyektől akart szabadulni. De nem igazán élvezte, hogy Felicity és Hyacinth azt hiheti, ők valami kellemetlenségtől szabadultak.

– Most már nincsenek itt – szólta Lady Danbury rekedtes nevetéssel.
– Ez jó. Az a két lány egymás között sem képes egyetlen intelligens dolgot mondani.

– Ó, ez nem igaz! – Penelope kötelességének érezte a tiltakozást. – Felicity és Hyacinth nagyon okos.

– Azt nem mondtam, hogy nem okosak – felelte Lady D meglehetősen csípősen csak azt, hogy egymás között sem képesek intelligens társalgásra. De ne aggódj! – nyugtatta Penelope-t és megpaskolta a karját. (Nyugtatta? Ugyan ki hallott már olyat, hogy Lady Danbury valakire is nyugtató hatással lett volna?) – Nem az ő hibájuk, hogy olyan haszontalan, semmitmondó párbeszédet folytatnak. Majd kinőnek belőle. Az ember olyan, mint a jó bor. Ha az elején nem egészen jó is, a korral egyre jobb lesz.

Penelope ekkor éppen Lady Danbury arca mellett, válla fölött enyhén jobbra pillantgatott, egy férfira, akit Colinnak hitt (de nem ő volt), ám erre felfigyelt, ami éppen egybeesett a grófné szándékaival.

– Jó bor? – visszhangozta Penelope.

– Hm. És még azt hittem, nem figyelsz.

– Nem, nem. Természetesen figyeltem. – Penelope érezte, hogy ajka mozdul, de nem mosolyra húzódik. – Én csak... egy kicsit elkalandoztam.

– Biztosan azt a Bridgerton fiút kerested.

Penelope alig kapott levegőt.

– Ó, ne nézz olyan döbbenet! Az arcodra van írva. Csak azon csodálkozom, hogy ő nem vette észre.

– Szerintem igen – dűnnyögte Penelope.

– Valóban? Hm. – Lady Danbury elfintorodott, szája szélén kétoldalt hosszú, függőleges ráncok jelentek meg. – Nem szép tőle, hogy nem reagált rá.

Penelope szíve megsajdult. Volt valami furcsán kedves abban, hogy az öreg hölgy ennyire hitt benne, mintha a Colinhoz hasonló férfiak rendszeresen beleszerettek volna a hozzá hasonló nőkbe. Hiszen az ég szerelmére, könnyörögnie kellett azért a csókért! És mi lett belőle! Colin igen feldúltan távozott és három napja nem beszéltek.

– Ne aggódj miatta – jegyezte meg Lady Danbury hirtelen. – Majd találsz magadnak valaki mást.

Penelope finoman köhécselt.

– Lady Danbury, elhatározta, hogy törődik velem?

Az öreg hölgy ragyogó mosollyal nézett, ráncos arcán szétáradt a derű.

– Természetesen! Csodálkozom, hogy ilyen sokáig tartott, míg rájöttél!

– De miért? – kérdezte Penelope, mert igazán képtelen volt rájönni.

Lady Danbury felsóhajtott.

– Leülhetnék egy percre beszélgetni? Öreg csontjaim már nem olyanok, mint régen.

– Természetesen – mondta Penelope gyorsan, és szörnyen érezte magát, hogy sosem gondolt Lady Danbury korára, és ennek következményeire, ahogy ott álltak a zsúfolt báltermekben. De a grófné olyan élénk volt, nehéz volt elképzelni, hogy gyengélkedne, vagy bármi testi panasza lenne.

– Tessék jönni! – azzal az öreg hölgybe karolt és egy közeli székhez vezette. Lady Danbury helyet foglalt, Penelope mellé ült. – Kényelmesen ül? Parancsol valamit inni?

Lady Danbury hálásan bólintott, és Penelope odaintette egyik lakájt és megkérte, hozzon nekik két pohár limonádét, mert nem akarta magára hagyni a grófnét olyan sápadtan.

– Már nem vagyok olyan fiatalos, mint régen – jegyezte meg Lady Danbury, amint a lakáj elindult a büféasztal felé.

– Senki sem lesz fiatalabb – felelte Penelope. Fricska lehetett volna, de Penelope nagyon kedvesen mondta, és úgy érezte, Lady Danbury értékeli ezt az érzést.

Igaza volt. Lady D kuncogott, és elismerő pillantással nézett rá.

– Ahogy öregszem, egyre inkább úgy vélem, a világon az emberek többsége bolond.

– Erre csak most jött rá? – kérdezte Penelope, nem gúnyosan, hanem mert Lady Danbury szokásos hozzáállását tekintve nehéz volt elhinni, hogy nem évekkal korábban jutott erre a következtetésre.

Lady Danbury erre szívből felnevetett.

– Nem. Néha úgy érzem, már születésem előtt is tudtam. De most jövök rá, hogy tennem kell valamit ellene.

– Ezt hogy érti?

– Egyáltalán nem érdekel, mi történik a világban szaladgáló bolondokkal, de az igen, hogy mi lesz az olyanokkal, mint te – mondta, és mivel nem volt nála zsebkendő, kezével törölte meg szemét. – Szeretnék boldognak, férjes asszonynak látni.

Penelope hosszú másodpercekig csak nézte az öreg hölgyet.

– Lady Danbury – szólt tétován –, nagyra értékelem a gesztust... és hogy együtt érez velem... de tudnia kell, hogy nem önnek kell gondoskodnia rólam, ebben nincs felelőssége.

– Természetesen tudom – mordult Lady Danbury. – Ne félj, tudom, hogy ebben nincs felelősségem. Ha lenne, feleannyira sem élvezném.

Penelope tudta, hogy kissé ostobán hangzik, de csak annyit tudott mondani: – Ezt nem értem.

Lady Danbury nem felelt rögtön, mert a lakáj éppen akkor ért vissza a limonádéval, és előbb sűrű, kis kortyokban italt vett magához.

– Mert kedvellek, Miss Featherington. Nagyon sok embert nem kedvelek. Ilyen egyszerű. És szeretnék boldognak látni.

– De én boldog vagyok! – mondta Penelope, inkább reflexből.

Lady Danbury arrogáns módon felhúzta jobb szemöldökét, mely arkifejezést az évek során tökéletesen begyakorolta.

– Valóban?! – dünnyögte.

Valóban boldog? Mit jelent az, hogy el kellett gondolkodnia a válaszon? Abban biztos, hogy nem boldogtalan. Csodálatos barátai vannak, és húga, Felicity a legbizalmasabb barátnője; és ha anyját és nővéreit nem is sorolja legjobb barátai közé, szereti őket. És tudta, hogy ők is szeretik.

Nem is olyan rossz a sorsa. Nincs az életében dráma és izgalom, de elégedett.

Ám az elégedettség nem azonos a boldogsággal, és éles, metsző fájdalmat érzett, amikor rájött, hogy nem válaszolhat igentlőn Lady Danbury szelíd kérdésére.

– Felneveltem az enyéimet – mondta Lady. – Négy gyerekem él boldog házasságban. Még az unokaöcsémnek is találtam feleséget, akit, az igazat megvallva – közelebb hajolt, és a következő hat szót Penelope érzése szerint úgy súgta, mintha államtitok lenne –, jobban szeretek, mint a saját gyerekeimet.

Penelope önkéntelenül elmosolyodott. Lady Danbury olyan pajkosnak, olyan csintalannak tűnt! Ami azt illeti, nagyon kedvesnek hatott.

– Lehet, hogy ez meglepetésként hat rád, de alaptermészetem, hogy mindenbe beleütöm az orromat.

Penelope nagy önuralommal nem mosolygott.

– Nincs más dolgom – mondta Lady Danbury két kezét mentegetőzőn felemelve. – Szeretnék még egy embert a boldog házasság kikötőjébe juttatni, mielőtt eltávozom erről a világról.

– Kérem, Lady Danbury ne beszéljen így! – mondta Penelope és hirtelen izgatottságában megragadta az öreg hölgy kezét. – Biztos vagyok benne, hogy mindannyiunkat túlél.

– Ugyan már, ne butáskodj! – felelt a matróna elutasító hangon, de nem próbálta elvonni kezét Penelope kezéből. – Nem vagyok melankolikus. Csak realista. Elmúltam már hetvenéves, de nem mondom meg, hány évvel ezelőtt. Már nincs sok időm ezen a világon, és ez egy cseppet sem zavar.

Penelope remélte, hogy ő is ilyen higgadtan tud majd szembenézni saját halandóságával.

– De téged kedvellek, Miss Featherington. Olyan vagy, mint én. Nem félsz kimondani, amit gondolsz.

Penelope döbbenten nézett rá. Az utóbbi tíz évben szinte soha nem mondta ki, amit mondani akart. Ismerőseivel nyílt és őszinte volt, néha egy kicsit vidám is, de ismeretlenek közt nem tudott felengedni.

Eszébe jutott egy évvel korábbi maszkabál. Sok maszkabálon vett részt, de ez különleges volt, mert talált magának egy olyan kosztümöt – semmi különös, csak az 1600-as évek divatja szerinti ruha –, amit magára öltve úgy érezte, rejtett valóját találta meg. Talán a maszk miatt volt. Elég nagy volt, szinte az egész arcát befedte.

Úgy érezte, átalakult. Hirtelen megszabadult a tehertől, hogy ő Penelope Featherington, úgy érezte, új személyiség kerül előtérbe. Nem mintha tettetett volna bármit is; inkább olyan érzés volt, mintha igazi énjét találta volna meg, amit nem tudott megmutatni senkinek, akit nem ismert jól, mintha ez az énje szabadult volna ki.

Nevetett, tréfált. Sőt, flörtölt is.

És meg mert volna esküdni rá, hogy a következő estén, amikor az álarccokat, kosztümöket levetve újra estélyi ruhában jelennek meg, emlékezni fog rá, hogyan legyen igazi önmaga.

De nem így történt. Megérkezett a bálba és udvariasan bólintott, mosolygott, és megint a parkett szélén találta magát, sárga ruhában.

Úgy tűnt, hogy Penelope Featheringtonnak lenni külön csapás. Sorsát évekkkel ezelőtt eldöntötte a rosszul sikerült első szezón, amikor anyja idő előtt a társaságba vitte, annak ellenére, hogy Penelope halasztásért könyörgött. A dundi lány. A furcsa lány. Aki mindig hozzá nem illő színű ruhákat visel. Nem számít, hogy felnőtt és karcsú, kecses hölgy lett belőle és végül megszabadult a sárga ruháktól. Ebben a világban – a londoni *Társaság* köreiben – mindig a régi Penelope Featherington marad.

Ez legalább annyira az ő hibája, mint bárki másé. Ördögi kör, nem más. Valahányszor belépett egy bálterembe és meglátta azokat, akiket már olyan régóta ismert, és összeszorult a gyomra, begubózott, a régi időkbeli félénk, furcsa lány lett újra, kifelé nem tudta mutatni a magabiztos nőt, akivé lett, legalábbis szerette azt hinni, hogy ilyen lett.

– Miss Featherington? – szólt Lady Danbury halk, meglepően lágy hangja. – Valami baj van?

Penelope tudta, hogy a kelletténél tovább várt a válasszal, de valami okból szüksége volt néhány másodpercre, hogy megjöjjön a hangja.

– Nem hiszem, hogy ki tudom mondani, amit gondolok – mondta végül, csak a mondat utolsó szavainál fordulva Lady Danbury felé. – Sosem tudom, mit kell mondani az embereknek.

– Velem tudsz beszélni.

– Ön teljesen más.

Lady Danbury hátravetette fejét, és nevetett.

– Ó, milyen szépítő kifejezés! Ó, Penelope... ha nekem ki tudod fejezni, mit gondolsz, akkor bárkinek. A felnőtt férfiak fele ebben a terebben rögtön sarkokba menekül, amikor engem meglát.

– Csak mert nem ismerik önt – mondta Penelope, megsimogatva a matróna kezét.

– És téged sem ismernek – felelte Lady Danbury meglehetősen élesen.

– Nem. Valóban nem ismernek – felelte Penelope kissé rezignáltan.

– Azt mondanám, ezzel ők vesztenek, de ez nagyon lovagias kijelentés lenne tőlem. Nem neked, hanem nekik, mert bár gyakran nevezem őket ostobáknak, biztosan tudod, néhányan közülük elég rendesek, és valóságos bűn, hogy nem ismertek meg téged. Én... Hm... Mi folyik ott?

Penelope azon kapta magát, hogy önkéntelenül egy kicsit kihúzza magát, hogy jobban lásson.

– Mire gondol?

De nyilvánvaló volt, hogy valami készül. A bál közönsége suttogott és a zenészek kis emelvénye felé húzódt.

– Ön ott! – szólt Lady Danbury, botjával csípőn bökve egy urat. – Mi történik?

– Cressida Twombley valamiféle bejelentést akar tenni – mondta, és gyorsan odébb lépett, feltehetőleg azért, hogy elkerülje a további beszélgetést Lady Danburyvel, és a botjával való érintkezést.

– Gyűlölöm Cressida Twombley-t – suttogta Penelope.

Lady Danbury halkan kuncogott.

– És még te mondd, hogy nem tudod kifejezni a gondolataidat. Ne hagyj, hogy találgassak! Miért gyűlölöd annyira?

Penelope vállat vont.

– Mindig nagyon rosszul viselkedett velem.

Lady Danbury sokat tudón bólíntott.

– Minden harsány bajkeverőnek van kedvenc áldozata.

– Már nem olyan rossz a helyzet. De amikor mindketten a férjhez menendő kisasszonyok sorában voltunk... amikor ő még csak Cressida Cowper volt... sosem volt képes ellenállni a készítésnek, hogy ne gyötörjön engem. És az emberek... nos... – Fejét ingatta. – Mindegy.

– Nem mindegy. Kérlek, folytasd!

Penelope felsóhajtott.

– Igazából semmi különös. Csak tapasztaltam, hogy az emberek nem gyakran sietnek a másik segítségére. Cressida közkedvelt volt, legalábbis bizonyos körökben, és meglehetősen félelmetes a korunkbeli lányoknak. Senki nem mert nekitámadni. Illetve majdnem senki.

Ez felkeltette Lady Danbury figyelmét. Elmosolyodott.

– Kik voltak védelmező lovagjaid, Penelope?

– Igazi lovagok. A Bridgerton fivérek mindig segítségemre siettek. Anthony Bridgerton egyszer direkt megsértette azzal, hogy engem kísért vacsorázni – mondta, és hangja az emlékezéstől is izgatottan élesebben csendült. – Nem kellett volna ezt tennie. Díszvacsora volt, és ha jól tudom, valami márkinőt kellett volna kísérsenie. – Felsóhajtott. Kedves emlék. – Nagyon jólesett.

– Anthony Bridgerton rendes ember.

Penelope bólintott.

– A felesége azt mondta, éppen ezért szeretett bele. Amikor látta, hogy hősként kel segítségemre.

Lady Danbury elmosolyodott.

– És az öccse, a fiatalabb Mr. Bridgerton segítségedre sietett valaha?

– Úgy érti, Colin? – Penelope meg sem várta, hogy Lady Danbury bólintson. – Természetesen igen, de sosem ilyen drámai helyzetben. Nagyon jó, hogy a Bridgerton család olyan jóindulattal van irántam...

– Mi baj, Penelope?

Penelope újra felsóhajtott. Úgy tűnt, ez a sóhajok éjszakája.

– Bárcsak ne kellett volna olyan gyakran megvédeniük! Ön bizonyára azt gondolja, meg tudom védeni magamat. Vagy legalábbis azzal tudom vigasztalni magamat, hogy nem volt szükségem védelemre.

Lady Danbury megpaskolta Penelope kezét.

– Úgy vélem, sokkal jobban boldogulsz, mint hinnéd. Ami pedig Cressida Twombly-t illeti... – Lady Danbury arca elkomorult az ellenszenvtől. – Nos, ha engem kérdeznek, azt kapta, amit megérdemelt. Bár az emberek nem kérdeznek engem olyan gyakran, amilyen gyakran kérdezniük kéne – tette hozzá némi éllel.

Penelope nem tudta megállni, hogy fel ne nevessen.

– Gondolj csak bele, mi lett velem! Megözvegyült, és vagyona sincs, amivel kérkedhetne. Feleségül ment ahhoz a vén kéjenc Horace Twombly-hez, és kiderült, hogy a derék férfiúnak mindenkit sikerült félrevezetnie; elhitette, hogy van pénze. És Cressidának hervadó szépségén kívül most nincs semmije.

A tisztesség úgy kívánta, hogy Penelope helyesbítsen. – Még mindig elég vonzó nő.

– Hm. Ha az ember szereti a harsány nőket. – Lady Danbury szeme összeszűkülte. – Van ebben a nőben valami nagyon közönséges.

Penelope az emelvény felé nézett, ahol Cressida állt és meglepő türelemmel várta, hogy a bálterem közönsége elcsendesedjen.

– Kíváncsi vagyok, mit akar mondani.

– Semmi olyasmit, ami engem érdekelhetne – jelentette ki Lady Danbury. – Én... Ó... – Elhallgatott, ajka igen furcsa kifejezést vett fel. Félig fintor, félig mosoly volt.

– Mi az? – kérdezte Penelope. Nyakát nyújtotta, hogy ellásson arra, amerre Lady Danbury nézett, de egy meglehetősen testes úriember akadályozta ebben.

– A te Mr. Bridgertonod közeleg – mondta Lady Danbury, és ajkán a fintor mosolyba fordult. – És meg kell hagyni, elég határozottnak tűnik.

Penelope rögtön arrafelé fordította a fejét.

– Az isten szerelmére, lányom, ne nézz oda! – kiáltott fel Lady Danbury, könyökével megbökve Penelope felső karját. – Még észreveszi, hogy érdeklődsz iránta!

– Nem adnék sok esélyt annak, hogy eddig nem vette észre – dűnnyögte Penelope.

És Colin már ott is volt, ragyogóan állt Penelope előtt, mint valami szépséges istenség, aki kegyesen megtisztelti jelenlétével.

– Lady Danbury – szólt kecses főhajtással. – Miss Featherington!

– Mr Bridgerton, örülök, hogy látom! – köszöntötte Lady Danbury.

Colin Penelope-ra nézett.

– Mr. Bridgerton – suttopta, mert nem tudta, mi mást mondhatna. Mit mondjon az ember lánya a férfinak, akit nemrégiben megcsókolt? Penelope egyáltalán nem szerzett tapasztalatokat ezen a területen. Nem is szólva arról a komplikációról, hogy a férfiú rögtön a csók után kiviharzik a házból,

– Reméltem, hogy... – kezdte Colin, aztán elhallgatott, elkomorult, az emelvény felé nézett. – Mit néz mindenki?

– Cressida Twombley valami bejelentést készül tenni – felelte Lady Danbury.

Colin arcán kissé bosszús grimasz jelent meg. Cressida Twombley a társaság egyik vezéregyéniségének számított, legalábbis fiatalabb korában az volt, de a Bridgertonok sosem szerették, és ettől Penelope valahogy mindig egy kicsit jobban érezte magát.

Ekkor trombita szólalt meg, és az egész terem elcsendesedett; mindenki Macclesfield grófra figyelt, aki az emelvényen állt, Cressida mellett, aki kissé kényelmetlenül érezte magát a rá irányuló figyelemtől.

Penelope mosolygott. Úgy tudta, a gróf úr valaha megveszekedett szoknyavadász, kicsapongó alak volt, de most inkább tudósfajta, aki rajong a családjáért. Bár még mindig elég jóképű, hogy szívtipró legyen. Majdnem olyan szép férfi, mint Colin.

De csak majdnem. Penelope tudta, hogy elfogult, de nehéz elképzelni olyan embert, aki vonzóbban szép, mint a mosolygó Colin.

– Jó estét! – mondta a gróf hangosan.

– Jó estét önnek is! – kiáltott vissza egy ittas hang a terem végéből.

A gróf szívélyesen bólintott, elnéző félmosoly jelent meg ajkán.

– Egy nagyra becsült vendégem – mutatott Cressida felé – szeretne bejelentést tenni. Kérem, hallgassák figyelemmel! Lady Twombley, öné a szó!

Halk suttogás morajlott végig a termen, ahogy Cressida előrelépett, és fejedelmi bólintással üdvözölte az egybegyűlteket.

Megvárta, hogy a teremben teljes csend legyen, aztán megszólalt: – Hölgyeim és uraim! Köszönöm, hogy a vidámság idejéből szánnak rám néhány percet.

– Csak ne húzza az időt! – kiáltott valaki, valószínűleg ugyanaz a személy, aki visszaköszönt a grófnak.

Cressida figyelembe sem vette a közbeszólást.

– Arra az elhatározásra jutottam, hogy nem folytathatom tovább azt a megtévesztést, ami az életemet az utóbbi tizenegy évben meghatározta.

A bálteremen halk suttogás morajlott végig. Mindenki tudta, mit akar mondani, mégsem hitte el senki, hogy tényleg megteszi.

– Ezért hát – folytatta Cressida emelkedő hangon – elhatároztam, hogy felfedem titkomat. Hölgyeim és uraim, *én vagyok Lady Whistledown!*

11. fejezet

Colin nem emlékezett rá, hogy mikor lépett ilyen rossz érzéssel bálterembe. Az utóbbi néhány nap nem tartozott élete legjobb időszakához. Rossz hangulatban volt, amit még tovább rontott az, hogy jó humoráról volt ismert, ezért nyilván senki nem tudja megállni, hogy megjegyzést ne tegyen rosszkedvűségére.

A rossz hangulaton semmi sem ront jobban, mintha az embertől állandóan azt kérdezik: „Miért vagy olyan rossz hangulatban?”

Családja beszüntette az érdeklődést, miután ráordított – ráordított! – Hyacinth hűgára, amikor Penelope arra kérte, a következő héten kísérije el színházba.

Colin azt sem tudta, hogy egyáltalán képes dühösen kiabálni.

Bocsánatot kell kérnie Hyacinthtól, ami igen nehéz feladat, mivel Hyacinth sosem fogadta kegyesen a bocsánatkérést, legalábbis a Bridgerton család tagjaitól nem.

De legkevésbé Hyacinth volt a gondja. Colin felmordult. Nem csak a hűgától kell bocsánatot kérnie.

És ezért vert szíve olyan furcsán, idegesen, és soha nem tapasztalt hevességgel, amikor belépett a Macclesfield-ház báltermébe. Penelope is ott lesz. Tudta, hogy ott lesz, mert az idősebb Miss Featherington ha többnyire hűga gardedámja-ként is, de minden jelentős bálon megjelent.

Volt valami nagyon megalázó abban, hogy feszült izgatottságot érzett attól, hogy Penelope-val találkozzon. Penelope... az ... Penelope. Mintha mindig is a bálterem szélén álldogált volna, mindig mosolyogva. És Colin olyan biztosra vette, hogy mindig ott van. Vannak dolgok, amik nem változnak, és Penelope ebbe a kategóriába tartozik.

Csakhogymégis változott.

Colin nem tudta volna pontosan megmondani, mikor történt ez, vagy, hogy rajta kívül észrevette-e valaki, de Penelope Featherington már nem az a nő volt, akit korábban ismert.

De lehet, hogy mégis, és akkor ő, Colin Bridgerton változott.

Ettől még rosszabbul érezte magát, mert ha ez a helyzet, akkor Penelope már évekkal ezelőtt érdekes és csókolnivaló volt, de ő nem volt elég érett arra, hogy ezt észrevegye.

Nem, jobb abban a hitben maradni, hogy Penelope változott. Colin sosem volt az önostorozás híve.

Bármi legyen is azonban a helyzet, bocsánatot kell kérnie tőle, mégpedig mihamarabb. Elnézést kell kérnie a csókért, mert Penelope úrihölgy, ő pedig (többnyire) úriember. És bocsánatot kell kérnie azért, mert a csók után tomboló örülteként viselkedett, mert egyszerűen ezt követeli az illem.

Isten tudja, mit gondol most róla Penelope.

Amint belépett a bálterembe, nem volt nehéz megtalálni. Nem kereste a táncoló párok között (ami bosszantotta; miért nem gondoltak arra a férfiak, hogy táncra kérjék?). Inkább a falak mentén pásztázott tekintete, és meg is találta, ott ült... szent ég! Éppen Lady Danbury mellett.

Nem volt más választás, egyenesen oda kellett mennie hozzá. Abból, ahogy Penelope és a kotnyeles matróna egymás kezét fogták, arra következtetett, hogy az élemedett korú hölgy nem egyhamar távozik.

Amikor a hölgyekhez ért, előbb Lady Danbury felé fordult és elegánsan meghajolt.

– Lady Danbury – szólította meg, aztán Penelope felé fordult: – Miss Featherington.

– Mr. Bridgerton – szólt Lady Danbury; hangjában meglepő módon nem volt semmi gúnyos él. – Örülök, hogy látom!

Colin bólintott, aztán Penelope-ra nézett és azon tűnődött, mire gondol, és vajon megláthatja-e ezt a szemében.

De bármire gondolt, bármit is érzett Penelope, meglehetősen mély zaklatottságréteg alatt rejtezett. Vagy csak nyugtalanságot érzett. Colin nem igazán tudta hibáztatni ezért. Ahogy akkor magyarázat nélkül kirohant a szalonból... Penelope nyilván zavarban volt ettől. És Colin tapasztalata szerint a zavar kivétel nélkül nyugtalansághoz vezet.

– Mr. Bridgerton – üdvözölte végül halkán, óvatosan.

Colin köhécselt. Vajon hogyan szabadíthatná ki Lady Danbury karmaiból? Nyilván nem kéne megaláznia magát ennyire a felettébb kíváncsi természetű öreg grófné előtt.

– Reméltem... – kezdte, és azt akarta mondani, remélte, hogy válthat egy szót a Penelope-val négyszemközt. De ez rendkívüli módon felkeltené Lady Danbury gyanakvását, de nyilván nem volt más mód, és talán jó lenne, ha egyszer az öreg hölgy nem tudna meg mindent, amire kíváncsi.

De amint ajka e kérdést akarta formálni, rájött, hogy valami nagyon nincs rendben a Macclesfield-ház bálteremében. A vendégek összesúgtak, és a kis zenekar felé mutogattak, melynek tagjai éppen leengedték hangszereiket. Az is felettébb furcsa volt, hogy sem Penelope, sem Lady Danbury nem figyelt rá.

– Mit néz mindenki? – kérdezte Colin.

Lady Danbury vissza sem nézett rá, úgy válaszolt: – Cressida Twombley valami bejelentést készül tenni.

Milyen bosszantó! Sosem kedvelte Cressidát. Még Cressida Cowperként rosszindulatú volt, kicsinyes és aljas; Cressida Twombleyként még rosszindulatúbb, kicsinyesebb és aljasabb. De szép és intelligens, és meglehetősen könnyörtelen, ezért bizonyos társasági körökben még mindig vezető egyéniségnek tekintették.

– El nem tudom képzelni, mit mondhatna, ami érdekelne engem – mormogta Colin.

Figyelte, hogy Penelope mosolyt igyekszik elfojtani, és pajkos pillantást vetett rá.

– Jó estét! – szólalt meg Macclesfield gróf hangosan.

– Jó estét önnek is! – kiáltott vissza egy ittas hang a terem végéből. Colin megfordult, hogy lássa, ki az, de túl sűrű volt már a tömeg.

A gróf mondott néhány szót, aztán Cressida következett, de Colin erre már nem figyelt. Bármit is akarjon mondani, nem segít fő problémájának megoldásában: ki kell találnia, hogyan kérjen bocsánatot Penelope-tól. Magában elpróbálta a szavakat, de sosem találta jónak; remélte, hogy híresen könnyed modora a megfelelő szavakra vezeti, ha eljön az ideje. Penelope biztosan megérti...

– Whistledown!

Colin csak Cressida monológjának utolsó szavára figyelt fel, de nem kerülhette el figyelmét a közönség hatalmas reakciója: megsűrűsödött a levegő, mindenki lélegzet visszafojtva figyelt.

Aztán hangos, sürgető suttogás hallatszott, amelyet általában akkor hallani, amikor valakit nagyon nyilvánosan nagyon kínos kompromittáló helyzetben érnek.

– Mi az? – kérdezte Penelope felé fordulva, aki hirtelen falfehérré sápadt. – Mit mondott?

De Penelope képtelen volt megszólalni.

Lady Danburyre nézett, de az öreg hölgy kezét a szája elé kapta, és úgy nézett ki, mint aki menten elalél.

Ez meglehetősen aggasztó volt, mert Colin nagy összegben mert volna fogadni arra, hogy Lady Danbury hosszú élete folyamán egyetlenegyszer sem ájult el.

– Mi az? – kérdezte újra, erélyesebben, remélve, hogy valamelyikük képes kizökkenni az elképedésből.

– Ez nem lehet igaz! – súgta Lady Danbury remegő ajakkal, megtörve a csendet. – Nem hiszem el.

– Mit?

Cressida felé mutatott; kinyújtott ujja remegett a gyertyafényben.

– Ez a hölgy nem Lady Whistledown.

Colin ide-oda kapkodta a fejét. Cressidára nézett. Aztán Lady Danburyre. Majd megint Cressidára. Aztán Penelope felé.

– Ő lenne Lady Whistledown? – szólalt meg végre.

– Legalábbis ezt állítja – felelte Lady Danbury. A kételkedés kiült az arcára.

Colin hajlamos volt egyetérteni vele. Cressida Twombley volt az utolsó, akiben Lady Whistledownt gyanította volna. Kétség sem fér hozzá, hogy okos nő. De nem intelligens, és egyáltalán nem szellemes, kivéve, ha gúnyt űz másokból. Lady Whistledownnak meglehetősen metsző humora volt, ám a divattal kapcsolatos hírhedten éles megjegyzéseitől eltekintve sosem pellengérezte ki a *Társaság* kevésbé népszerű tagjait.

Mindent összevetve Colin kénytelen volt elismerni, hogy Lady Whistledown meglehetősen jó ízléssel volt megáldva emberek dolgában.

– Ezt nem tudom elhinni! – mondta Lady Danbury undorral, hangosan felhorkanva. – Ha akár csak álmodtam volna, hogy ez fog történni, sosem tűztem volna ki azt az átkozott díjat.

– Ez rettenetes – suttogta Penelope.

Hangja remegett. Colinnak igen rossz érzése volt.

– Jól vagy? – kérdezte.

Penelope tagadón ingatta fejét.

– Nem, nem hiszem. Elég rosszul érzem magamat.

– Hazamennél?

Penelope ismét csak fejét ingatta.

– Nem, de ha nem bánod, inkább itt üldögnék egy kicsit.

– Természetesen – felelte Colin aggódón. Penelope szörnyen sápadtnak tűnt.

– Ó, az isten szerelmére... – szaladt ki Lady Danbury száján, ami Colint igazán meglepetésként érte, de aztán be is fejezte a káromlást, ami olyan volt, mintha a föld zökkent volna ki tengelyéből.

– Lady Danbury? – szólította kétségbeesetten.

– Ide tart! – súgta a matróna, jobbra rántva fejét. – Tudhattam volna, hogy nem úszom meg.

Colin bal felé pillantott. Cressida próbált átnyomakodni a tömegen, valószínűleg azért, hogy beszéljen Lady Danburyvel és begyűjtse a felajánlott díjat. Természetesen minden lépésnél megszólították a társaság tagjai. Mintha fürdött volna a figyelem fényében; Cressida mindig élvezte, ha rá figyelnek; ugyanakkor az is nyilvánvaló volt, hogy nagyon szeretné megtalálni Lady Danburyt.

– Attól tartok, nem lehet elkerülni a találkozást – közölte az öreg hölgygel Colin.

– Tudom – motyogta. – Évekig kerültem, de sosem sikerült. Azt hittem, nagyon okos vagyok. – Colinra nézett, méltatlankodva ingatta fejét. – Azt hittem, élvezetes lesz kiiktatni ezt a Lady Whistledownt.

– Hát, eléggé élvezetes volt – felelte Colin, de maga sem gondolta komolyan.

Lady Danbury lábön szúrta botjával.

– Egyáltalán nem élvezetes, maga ostoba fiú! Most nézze, mire vagyok kénytelen! – mutatott Cressida felé, aki ekkorra még közelebb ért. – Sosem álmodtam arról, hogy ilyenekkel kell foglalkoznom.

– Lady Danbury – szólalt meg Cressida, és nagy selyemruha-suhogással megállt előtte. – De örülök, hogy látom!

Lady Danburyt nem udvarias megjegyzéseiről ismerték, de önmagán is túltett, amikor köszönésre kísérletet sem téve felcsattant.

– Gondolom, azért jött, hogy megpróbálja megszerezni a pénzt.

Cressida nagyon bájos, nagyon jól begyakorolt mozdulattal oldalra hajtotta fejét.

– Ön azt mondta, hogy ezer fontot ad annak, aki leleplezi Lady Whistledownt. – Vállat vont, felemelte kezét, kecsesen fordította csuklóját úgy, hogy tenyere tettetett alázatossággal felfelé állt. – Azt nem mondta, hogy Lady Whistledown nem leplezheti le önmagát.

Lady Danbury felállt, szeme összeszűkülte, erőt vett magán és kijelentette: – Nem hiszem, hogy ön az.

Colin higgadtnak és nyugalmából kizökkenhetetlennek tartotta magát, de erre még ő is felkapta a fejét.

Cressida kék szeme nagy haraggal villant, de gyorsan visszanyerte az érzelmei feletti uralmat.

– Meg lennék döbbenve, ha nem fogadta volna a hírt némi kételkedéssel, Lady Danbury. Hiszen ön nem arról híres, hogy megbízik másokban és jóindulatú.

Lady Danbury mosolygott. Illetve lehet, hogy nem mosoly volt, de ajka megmozdult.

– Ezt bóknak veszem. És megengedem, hogy azt mondja, így is értette.

Colin érdeklődéssel – és egyre növekvő gyanakvással figyelte a kialakult helyzetet, míg Lady Danbury hirtelen Penelope-hoz nem fordult, aki pillanatokkal a matróna után felállt.

– Ön mit gondol erről, Miss Featherington? – kérdezte Lady Danbury magázódásra váltva.

Penelope láthatóan összerezsent, egész teste kissé remegett, hebegve felelt: – Én... én... Tessék?

– Mit gondol erről? – ismételte meg a kérdést Lady. – Ön szerint Lady Twombly azonos a Lady Whistledown álnéven író szerzővel?

– Én... én... nem tudom.

– Ugyan már, Miss Featherington! – szólta Lady Danbury; kezét csípőre tette, és az elkeseredéssel határos kifejezéssel nézte Penelope-t.
– Egészen biztosan van véleménye a témáról.

Colin érezte, hogy egy lépést tesz előre. Lady Danburynek sincs joga így beszélni Penelope-val. Ráadásul nagyon nem tetszett neki Penelope arckifejezése. Úgy nézett ki, mint aki csapdában van, mint az üzött róka, olyan rémülten nézett rá, ahogy még sosem látta.

Látta már Penelope-t feszengeni, és látta lelki fájdalomban, de sosem látta ilyen megrettentnek. Aztán eszébe jutott, hogy Penelope gyűlöli, ha rá irányul a figyelem. Lehet, hogy kigúnyolja magát, mint petrezselymet áruló vénkisasszonyt, és talán jó néven veszi, ha egy kicsivel több figyelmet kap a *Társaságban*... de így, hogy mindenki őt nézi és lesik minden szavát...

Nyomorultul érezheti magát.

– Miss Featherington – szólta Colin kedvesen, mellé lépve. – Szeretne távozni?

– Igen – felelte Penelope.

De ekkor valami furcsa dolog történt.

Penelope megváltozott. Colin nem tudta, hogyan fejezhetné ki másképpen. Egyszerűen megváltozott. Ott, a Macclesfield-ház báltermében, egy lépésre tőle, Penelope Featherington más ember lett.

Gerince megfeszült, és Colin megesküdtött volna, hogy teste felhevült, ahogy megszólalt: – Illetve nem. Mégis szeretnék valamit mondani.

Lady Danbury mosolygott.

Penelope egyenesen az idős grófné szemébe nézett és azt mondta: – Nem hiszem, hogy ő Lady Whistledown. Szerintem hazudik.

Colin ösztönösen egy kicsit közelebb vonta magához Penelope-t. Cressida mintha a torkának akart volna esni.

– Lady Whistledownt mindig kedveltem – mondta Penelope, és felemelte állát, majdnem királyi tartása lett. Cressidára nézett, tekintetük találkozott. – Összetörne a szívem, ha kiderülne, hogy a csípős nyelvű, de szeretetre méltó Lady Whistledown olyan ember, mint Lady Twombly.

Colin önkéntelenül megfogta és megszorította a kezét.

– Jól beszél, Miss Featherington! – kiáltott fel Lady Danbury, örömeiben tapsikolva. – Pontosan erre gondoltam én is, de nem találtam megfelelő szavakat. – Mosolyogva fordult Colinhoz: – Tudja, Mr. Bridgerton, a hölgy nagyon okos.

– Tudom – felelte Colin, és furcsa, új érzés, büszkeség töltötte el.

– Az emberek többsége nem veszi ezt észre – jelentette ki Lady Danbury úgy, hogy szavait Colin, és valószínűleg csak ő hallja.

– Tudom. De én igen. – Nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon Lady Danbury viselkedésén, ami részben nyilván azt a célt szolgálta, hogy halálra bosszantsa Cressidát, aki ki nem állhatta, ha nem veszik figyelembe.

– Nem vagyok hajlandó megsértődni ezen... ezen a *semmiségen!* – dühöngött Cressida. Azzal Penelope felé fordult, igen élesen nézte, és azt sziszegte: – Elvárom a bocsánatkérést!

Penelope csak bólintott, és halkán azt felelte: – Valóban illik bocsánatot kérned.

És többet nem mondott.

Colin kénytelen volt tevőleg lesimítani a mosolyt az arcáról.

Cressida nyilvánvalóan mondani akart még valamit (és talán közben erőszakos cselekedetre is vetemedett volna), de visszafogta magát, talán, mert nyilvánvaló volt, hogy Penelope barátok között van. Mindig is kiegyensúlyozottságáról volt híres, és Colin nem csodálkozott, hogy hamar összeszedte magát, és Lady Danburyhez fordult: – Mik a tervei a felajánlott ezer fonttal kapcsolatban?

Lady Danbury olyan hosszú pillanatig nézett a hölgyre, amelyet Colin még nem tapasztalt, aztán hozzá fordult... szent ég, éppen hozzá, pedig legkevesbé sem szeretett volna belekeveredni ebbe a katasztrofális vitába.

– Ön mit gondol, Mr. Bridgerton? Lady Twombley vajon igazat mond?

Colin jól begyakorlott mosollyal nézett rá.

– Bizonyára pillanatnyi elmezavar tört önre, ha azt gondolja, hogy véleményt mondok erről, madame.

– Ön meglepően bölcs ember, Mr. Bridgerton – mondta Lady Danbury elismerően.

Colin szerényen bólintott, aztán elrontotta a hatást: – Büszke vagyok rá. – Nem tudta megállni, hogy ne jegyezze meg. Hiszen a pokolba is, nem mindennap fordul elő, hogy Lady Danbury bölcsnek nevezzen valakit.

Szinte mindig csak negatív jelzőket használ.

Cressida arra sem méltatta Colint, hogy szempilláját rezegtesse; mint Colin már utalt rá, Lady Twombly nem volt ostoba, csak gonosz, és miután már több mint egy évtizede volt a *Társaságban*, tudnia kellett, hogy Colin nem kedveli, és nyilván nem akart áldozatul esni férfiúi sármoságának. Inkább Lady Danburyre nézett, és igen nyugodtnak tűnő hangon feltette a kérdést: – Mit tegyünk most, hölgyem?

Lady Danbury összeszorította ajkát, hogy szinte már nem is látszott, aztán kimondta: – Bizonyítékra van szükségem.

Cressida pislogott.

– Tessék?

– Bizonyítékra! – csattant Lady Danbury botja a padlón meglepő erővel. – Melyik szót nem értette belőle? Nem adok ki a kezemből királyi jutalmat bizonyíték nélkül.

– Ezer font aligha tekinthető királyi jutalomnak – jegyezte meg Cressida egyre türelmetlenebbé, ingerlékenyebbé válva.

Lady Danbury szeme összeszűkül.

– Akkor miért akarja ennyire megszerezni?

Cressida egy pillanatig hallgatott, de nagyon feszesnek tűnt testtartása, arckifejezése, álla vonala. Mindenki tudta, hogy férje rossz anyagi helyzetben hagyta, de először történt meg, hogy valaki nyíltan a szemébe mondva tett erre utalást.

– Adjon bizonyítékot – mondta Lady Danbury. – Ha van bizonyíték, megkapja a pénzt.

– Ezzel azt akarja mondani, hogy a szavam nem elég bizonyíték? – szólt Cressida (és Colin kénytelen volt elismeréssel nyugtázni, hogy elkeseredett helyzetében is sikerült megőriznie lélekjelenlétét; hangja nyugodt maradt).

– Pontosan ezt állítom – mordult Lady Danbury. – Szent ég, lányom, az én koromban az ember már azt inzultál, akit csak akar.

Colin mintha úgy hallotta volna, hogy Penelope kuncog mellette, de amikor ránézett, azt látta, hogy élénken figyel a szócsatát. Barna szeme

tágra nyílt, csillogott, és már majdnem eltűnt a sápadtság, amit Cressida váratlan bejelentése okozott. Ami azt illeti, úgy tűnt, Penelope kifejezetten élvezte a fejleményeket.

– Hát jó – mondta Cressida halkán, kérelmelhetlenül. – Két héten belül bizonyítékot mutatok be önnek.

– Miféle bizonyítékot? – kérdezte Colin, de gondolatban máris szidta magát a kérdésért. Legkevésbé sem szeretett volna beavatkozni ebbe a kusza ügybe, de kíváncsisága felülkerekedett az óvatosságon.

Cressida odafordult hozzá, arca feltűnően nyugodt volt, annak ellenére, hogy Lady Danbury éppen az imént, számos tanú előtt súlyosan inzultálta.

– Majd megtudják, ha önök elé tárom – felelte talányosan. Aztán karját nyújtotta, várta, hogy valamelyik lovagja elvezesse.

Meglepő módon e mozdulatot látva egy fiatalember (megjelenéséből ítélve ostoba férfiú) jelent meg mellette, mintha a hölgy karnyújtásával rendelte volna oda. Egy pillanattal később már el is tűntek.

– Nos – szólta Lady Danbury, miután a társaság az esemény hatására jó egy percig merengő, vagy inkább döbrent csendben állt. – Ez elég kellemetlen volt.

– Sosem kedveltem – jegyezte meg Colin. Kisebb tömeg gyűlt köréjük, így szavait nem csak Penelope és Lady Danbury hallotta, de nem igazán törődött vele.

– Colin!

Megfordult, és azt látta, hogy Hyacinth nyomakodik át a tömegen, maga mögött húzva Felicity Featheringtont.

– Mit mondott? – kérdezte Hyacinth pihegve. – Hamarabb is jöttünk volna, de olyan sűrűn álltak!

– Pontosan azt mondta, amit vártál volna tőle – felelte Colin.

Hyacinth elfintorodott.

– A férfiak nem tudnak jól pletykálgodni. Pontos idézetet akarok.

– Nagyon érdekes – szólalt meg Penelope hirtelen.

Volt valami tűnődő hangjában, ami figyelmet követelt, és pár pillanat múlva az egész társaság elhallgatott.

– Hangosabban! – utasította Lady Danbury. – Hallgatunk!

Colin arra számított, hogy ettől az utasítástól Penelope kényelmetlenül érzi magát, de bármiből is nyert magabiztosságot

néhány perccel korábban, még kitartott, mert egyenes háttal, büszkén beszélt.

– Miért fedné fel magáról bárki is, hogy ő Lady Whistledown?

– Természetesen a pénzért – felelte Hyacinth.

Penelope tagadón ingatta a fejét.

– Lehet. De nem gondolod, hogy Lady Whistledownnak mostanra elég jó módban kell lennie? Évek óta vásároljuk a lapot.

– Istenemre, igaza van! – kiáltott fel Lady Danbury.

– Lehet, hogy Cressida pusztán a figyelmet akarta magára vonni – vetette fel Colin. – Ez nem olyan hihetetlen hipotézis; hiszen egész felnőtt életében arra törekedett, hogy a figyelem középpontjában legyen.

– Erre is gondoltam – mondta Penelope. – De valóban *ilyen* figyelemre van szüksége? Lady Whistledown az évek folyamán elég sok embert inzultált.

– Azok közül, akik nekem sokat jelentenek, senkit – tréfálkozott Colin; aztán rájött, hogy a társaság magyarázatra vár, hozzátette: – Nem vették észre, hogy Lady Whistledown csak azokat inzultálja, akik megérdemlik az inzultust?

Penelope halkán köhécselt.

– Engem túlérett citrusgyümölcshez hasonlított.

Colin legyintett, mintegy aggodalmát elhessegetve.

– Kivéve divat dolgában, persze.

Penelope bizonyára úgy határozott, nem foglalkozik többet a dologgal, mert hosszan, szemlélődve nézett Colinra, aztán visszafordult Lady Danburyhez.

– Lady Whistledownnak nem érdeke, hogy felfedje magát. De Cressidának nyilvánvalóan érdeke, hogy Lady Whistledown személye kiderüljön.

Lady Danbury ragyogott, aztán arca ráncosán elkomorult.

– Azt hiszem, meg kell neki adnom a két hetet, hogy „bizonyítékkal” álljon elő. *Fair play* is van a világon.

– Én a magam részéről nagyon kíváncsi vagyok, mivel áll elő – jegyezte meg Hyacinth. Aztán Penelope felé fordulva hozzátette: – Tudtad, hogy nagyon okos vagy?

Penelope szerényen elpirult.

– Mennünk kell, Felicity – szólította hűgát.

– Ilyen hamar? – kérdezte az ifjabb Miss Featherington, és legnagyobb megdöbbenésére Colin is ugyanezeket a szavakat mondta ki.

– Anya kérte, hogy ne maradjunk sokáig.

Felicity zavarban volt.

– Valóban?

– Valóban – felelte Penelope együttérzőn. – Ráadásul én sem érzem jól magamat.

Felicity komoran bólintott.

– Szólok egy lakájnak, hogy hozassa elő a kocsinkat.

– Nem, te csak maradj – nyugtatta Penelope, karját érintve. – Majd én gondoskodom róla.

– Nem, majd én – jelentette ki Colin. – Mi haszna van az úriembereknek a társaságban, ha a hölgyek maguk akarnak intézkedni?

Aztán mielőtt rájött volna, mit is tesz, elősegítette Penelope távozását, és úgy távozott, hogy nem is kért tőle bocsánatot.

Colin úgy érezte, már csak ezért is kudarcnak kell tekinteni az estét, de mindent összevetve erre nem tudta rávenni magát.

Hiszen jó öt percig a kezét fogta.

12. fejezet

Colin csak másnap reggel jött rá, hogy még mindig nem kért bocsánatot Penelope-tól. Szigorúan véve talán nem is volt rá szükség többé; bár alig beszéltek egymással előző este a Macclesfield-bálon, mintha ki nem mondott tűzszünetet kötöttek volna. Ám Colin úgy érezte, nem nyughat, amíg ki nem mondta: „Bocsáss meg!”

Ez így helyes.

Hiszen úriember.

Ráadásul vágyott rá, hogy aznap délelőtt lássa.

Az *Ötös számú* házban, családjával reggelizett, de Penelope meglátogatása után egyenesen haza akart menni, ezért kocsiján ment a Mount Streetre a Featherington-házba, bár a távolság elég kicsi volt ahhoz, hogy lustának érezze magát.

Elégedetten mosolygott, hátradólt az ülésen, az ablakból nézte a kellemes tavaszi utcaképet. Olyan tökéletes nap volt ez, amikor egyszerűen minden jónak tűnik. A nap süttött, Colin igen energikusnak érezte magát; kitűnő volt a reggeli...

Ennél jobb az élet nem is lehet.

És Penelope-hoz megy látogatóba.

Colin inkább nem elemezte, miért vágyik olyan nagyon látni Penelope-t; olyan dolog volt ez, amin harminchárom éves nőtlen férfiak általában nem gondolkodtak. Inkább egyszerűen csak élvezte a napot; a meleget, a jó levegőt, sőt a Penelope-ék háza előtti három szép épületet is gyönyörködve nézte. Nem volt bennük semmi különösen más vagy eredeti, de olyan tökéletes volt a délelőtt, hogy a három ház gyönyörűnek látszott egymás mellett, magasak voltak, kecsesek, impozánsak szürke portlandi homokkő burkolatukkal.

Csodálatos nap volt; langy, békés, napos, nyugodt...

Csakhogy, amikor éppen kiszállni készült a kocsiból, az utca másik oldalán gyors mozgásra lett figyelmes.

Penelope.

A Mount Street és a Penter Street távolabbi sarkán állt, olyan helyen, hogy a Featherington-ház egyik ablakából sem láthatták meg. És éppen bérkocsiba szállt.

Érdekes.

Colin elkomorult, gondolatban homlokon csapta magát. Egyáltalán nem *érdekes*. Mi a fenét gondol? Egyáltalán nem *érdekes*. Egyáltalán nem lenne *érdekes*, ha mondjuk *férfi* volna. És nem lenne *érdekes*, ha az alkalmatosság, amibe beszállt, a Featherington-istállóból való lenne és nem holmi koszos bérkocsi.

De Penelope volt, nyilvánvalóan nem férfi, és egyedül szállt be a kocsiba, valószínűleg azért, hogy egy teljesen nem illő helyre menjen, mert ha illendő és teljesen helyénvaló lett volna, amire készül, akkor a Featherington család kocsiját használta volna. Sőt, még tanácsosabb lenne hűgával, valamelyik nővérével vagy szobalánnyal mennie, bárkivel, csak nem egymagában.

Ez nem érdekes, ez egyenesen ostobaság!

– Buta nő – mormogta, és kiugrott kocsijából, azzal a szándékkal, hogy a bérkocsihoz rohan, feltépi az ajtót és kirángatja Penelope-t. De amint a járdára ért a lába, ugyanaz az örület fogta el, ami miatt a világban bolyongott.

Kíváncsiság.

Válogatott átkokat mormolt bajsza alatt, mindegyik magára irányult. Nem tudta megállni, hogy ne tegye. Annyira nem jellemző Penelope-ra, hogy egyedül száll bérkocsiba; tudnia kell, hova megy.

Ezért ahelyett, hogy erővel rázott volna Penelope-ba valami józan ész, utasította a kocsist, hogy kövesse a bérkocsit. Észak felé tartottak, a forgalmas Oxford Streeten át. Colin arra gondolt, hogy Penelope talán vásárolni akar. Számos oka lehet annak, hogy nem a Featherington-kocsival megy. Lehet, hogy megsérült, vagy az egyik lovuk lesántult, vagy Penelope ajándékot vesz valakinek, és titokban akarja tartani.

Nem, ez nem lehet. Penelope sosem menne egyedül vásárolni. Magával vinné a szobalányát, hűgát, valamelyik nővérét, vagy valamelyik Bridgerton lányt. Ha egymagában végigmegy az Oxford

Streeten, az pletykákra ad okot. Az egyedül járó nő kiteszi magát annak, hogy a következő *Whistledownban* kipellengérezik.

Illetve régebben így volt. Nehéz megszokni a *Whistledown* nélküli életet. Colin fel sem fogta, mennyire megszokta, hogy a reggelizőasztalnál találja a lapot, valahányszor a városban van.

Ami pedig Lady Whistledownt illeti, még biztosabb volt benne, hogy nem más, mint húga, Eloise. Azzal a kifejezett szándékkal ment át az *Ötös számú* házba, hogy alaposan kifaggassa, de arról tájékoztatták, hogy Eloise még mindig gyengélkedik, és aznap délelőtt nem megy le a családhoz.

Colin figyelmét azonban nem kerülte el, hogy meglehetősen megrakott tálcát küldtek fel Eloise szobájába. Akármi is legyen húga panasza, nincs kihatása az étvágyára.

Nem adott hangot gyanújának a reggelizőasztalnál; nem látott okot arra, hogy megzavarja anyja lelki nyugalmát, aki kétségtelenül megrémülne a gondolatra. Nehéz volt elhinni azonban, hogy Eloise – akinek a botrányokról való beszélhetnékjét csak a botrányok kifürkészése iránti vágya múlta felül – kihagyja a lehetőséget, hogy Cressida Twombley előző esti vallomásáról pletykáljon.

Hacsak nem Eloise ez a bizonyos Lady Whistledown, mely esetben fent, a szobájában tervezi a következő eseményt.

A kirakós minden darabja összeillesztve. Nagyon furcsa lett volna, ha Colin nem érzett volna különös izgalmat, hogy rájött húga titkára.

Néhány percig haladtak az Oxford Streeten, aztán Colin kidugta a fejét az ablakon, hogy lássa, kocsisa nem tévesztette szem elől Penelope bérkocsiját. Ott volt, közvetlenül előttük. Vagy legalábbis azt hitte, hogy Penelope-é. A bérkocsik többsége hasonló, csak remélni tudta, hogy azt követik, ami után indultak. De ahogy kinézett, rájött, hogy sokkal keletebbre mentek, mint várta. Ami azt illeti, már a Soho Streeten jártak, ami azt jelenti, hogy már majdnem a Tottenham Court Roadra jutottak, ami azt jelenti...

Szent ég, csak nem hozzá igyekszik Penelope? A Bedford Square csak egysaroknyira van.

Kellemes borzongás fogta el, mert el sem tudta képzelni, mit keres Penelope a városnak ezen a részén, ha nem azért jött, hogy vele találkozzon; ki mást ismerne egy olyan hölgy, mint Penelope a

Bloomsbury negyedben? El sem tudta képzelni, hogy anyja megengedte volna neki, hogy olyan emberekkel járjon össze, akik munkából élnek és Colin szomszédai, márpedig elég jó származásúak, nem az arisztokrácia körébe tartoztak, sőt nemesember is kevés volt közöttük. És minden nap dolgozni mentek: orvosi, ügyvédi hivatásukat gyakorolták, vagy...

Colin elfintorodott. Nem talált. A kocsí túlhaladt a Tottenham Court Roadon. Mi az ördögöt keres ennyire keleten? Arra gondolt, hogy a kocsis nem ismeri a környéket, és a Bloomsbury Streeten akar befordulni a Bedford Square-re, bár az egy kis kerülő volt, de...

Furcsa hangot hallott és rájött, hogy fogait csikorgatja. Túlmentek a Bloomsbury Streeten és a High Holbornra fordultak.

Az ördögbe is, már majdnem a Cityben vannak. Mi a csodát keres Penelope a Cityben? Az nem nőnek való hely. A fenébe is, hiszen ő férfi léte is ritkán tette be oda a lábát. A *felső tízezer* világa sokkal nyugatabbra volt, a St. James és Mayfair negyed szépséges épületeiben. Nem itt, a Cityben, a keskeny, kanyargó, középkori utcákon és az East End lakóinak veszélyes közelségében.

Colin egyre jobban elcsodálkozott, ahogy mentek, csak mentek és mentek tovább, míg rájött, hogy befordultak a Shoe Lane-re. Kilesett az ablakon. Életében csak egyszer járt itt, kilencéves korában, amikor tanítójuk elrángatta őket arra a helyre, ahol az 1666-os nagy londoni tűzvész kitört. Felidézte, hogy kissé csalódott volt, amikor megtudta, a hibás egy egyszerű pék volt, aki nem oltotta el rendesen a parazsat a kemencében. Ilyen méretű tűzvésznek illene legalábbis gyújtogatásból vagy egyéb cselszövésből származnia.

Az oly méretű tűzvész semmi volt ama lángoló érzésekhez, amik kebelében tomboltak éppen. Jobb, ha Penelope *pokolian* jó okot mond, miért jött erre a helyre egyedül. *Sehová* sem lenne szabad egyedül mennie, legkevésbé a Citybe.

Ekkor, amikor Colin már majdnem azt hitte, hogy Penelope egészen a doveri partig megy, a kocsik elértek a Fleet Streetre és megálltak. Colin nem mozdult. Várt. Látni akarta, mire készül Penelope, bár minden idegszála zsibongott, hogy ugorjon ki a kocsiból és ott, a járdán vonja kérdőre.

Nevezzük intuíciónak vagy örületnek, de valahogy tudta, hogy ha azonnal számon kéri, mit keres ott, sosem tudja meg, valójában miért jött Penelope a Fleet Streetre.

Amint Penelope eléggé eltávolodott ahhoz, hogy feltűnés nélkül kiszálljon, meg is tette és követte délre, valami templomhoz, ami határozottan úgy nézett ki, mint egy esküvői torta.

– Az isten szerelmére! Nem ez a legalkalmasabb idő a vallást kebledre ölelni, Penelope – mordult Colin, észre sem véve az istenkáromló és pikáns felhangokat.

Penelope eltűnt a templomban. Colin gyors léptekkel utánaeredt; csak akkor lassított le, amikor a bejárathoz ért. Nem akarta túl gyorsan meglepni. Addig nem, amíg rá nem jön, pontosan mit is keres ott. Előző szavai ellenére egy percig sem hitte, hogy Penelope-nak hirtelen vágya támadt templomba járási szokásait hétköznapi látogatásokkal bővíteni.

Colin beosont a templomba; a lehető leghalkabban lépdelt. Penelope a padsorok között a főhajóban haladt, bal kezével a padokat számolta, szinte mintha...

Számolt?

Komorán nézte, ahogy Penelope halad, aztán középtájt leült. Egy pillanatig teljes csendben volt, aztán retiküljébe nyúlt és kivett egy borítékot. Feje igen kicsit balra mozdult, aztán jobbra, és Colin elképzelte arcát: sötét szeme ide-oda villan, ellenőrzi, nincsenek-e mások is jelen. Ő biztonságban volt a templom bejárata közelében; árnyékban volt, falhoz lapult. Mindezek ellenére Penelope eltökéltnek tűnt: nem mozdul, nem szól; nem nézett eléggé hátra, hogy meglássa őt.

A padokon Bibliák és imakönyvek. Látta, hogy Penelope titkon becsúsztatja a borítékot az egyik könyv alá. Aztán felállt és oldalazva lépkedett a középső folyosó felé.

Colin ekkor mozdult.

Kilépett az árnyékból, eltökéltten lépkedett felé; zord elégtétellel töltötte el, a Penelope arcára kiülő rettenet, amikor meglátta őt.

– Col... Col... – hebegett.

– Gondolom, Colint akartál mondani – mondta lassan, vontatottan, könyök fölött megragadva Penelope karját. Érintése könnyed volt, de fogása határozott, Penelope ne hihesse, hogy elmenekülhet.

Okos lány volt, ilyesmivel nem is próbálkozott.

– Colin! – sikerült nagy nehezen kimondania. – Micsoda... micsoda...

– Meglepetés?

Penelope feszengett.

– Igen.

– Biztos vagyok benne, hogy az.

Az ajtóra nézett, a templomhajóra, mindenfelé, csak arra a padra nem, ahol a levelet elrejtette.

– Én... én még sosem láttalak itt.

– Nem is voltam még itt soha.

Penelope ajka többször megremegett, mielőtt meg tudott szólalni.

– Ami azt illeti, nagyon is jó, hogy itt vagy, mert... hm... ismered a St. Bride templom történetét?

Colin összevonta a szemöldökét.

– Ez a St. Bride templom?

Penelope nyilvánvalóan mosolyogni próbált, de az eredmény inkább tátott szájú ostoba nézés volt. Colinnak ez máskor tetszett volna, de még mindig dühös volt rá, hogy egyedül vágott neki az útnak, és nem számolt biztonsággal, illemmel.

De legfőképp azért volt rá dühös, mert titka volt.

Nem azért, mert titkot *tartott*. A titok azért van, hogy megtartsák, ezért egyáltalán nem hibáztathatja. Bármilyen irracionális volt ez, egyáltalán nem tudta tolerálni, hogy Penelope-nak titka volt előtte. Hiszen ő Penelope. Nyitott könyvnek kéne lennie előtte. Hiszen ismeri. Mindig is ismerte.

És most úgy tűnik, sosem ismerte igazán.

– Igen – felelte végül Penelope elcsukló hangon. – Ez Wren egyik temploma, tudod, többet is tervezett a tűzvész után, mindegyiket a Cityben építették fel, és ez a kedvencem. Nagyon tetszik a tornya. Hát nem úgy néz ki, mint egy esküvői torta?

Összevissza beszélt. Sosem jó jel, ha egy nő összevissza beszél. Általában azt jelenti, hogy valamit rejtegetnek. Már nyilvánvaló volt, hogy Penelope igyekszik titkolni valamit, de szavainak tőle szokatlan, különös gyorsasága azt sugallta, hogy igen nagy titokról van szó.

Colin hosszú-hosszú pillanatig nézte, másodpercekig, szótlantul, csak hogy kínozza, aztán végül azt mondta: – Ezért gondolod úgy, hogy alkalmatlan itt lennem?

Penelope elsápadt.

– Az esküvői torta... – segítette ki Colin.

– Ó! – sikoltott, elpirult, bőre mélyen vöröslett a büntudattól. – Nem! Egyáltalán nem! Csak... Azt akartam mondani, hogy ez az írók temploma. És azt hiszem, a kiadóké is. Azt hiszem. Vagyis talán a kiadóké is.

Mondta, csak mondta, dőlt belőle a szó. Colin látta az arcán, a szemében, ahogy beszéd közben a keze csavarodott.

De tovább próbálkozott, igyekezett fenntartani a látszatot, és Colin gúnyosan nézett rá, miközben folytatta: – De az írókkal kapcsolatban egészen biztos vagyok. – Aztán olyan élénken, hogy lelkendezőnek hatott volna, ha nem rontotta volna el a hatást feszenegéssel, kijelentette: – Te pedig író vagy!

– Szóval azt mondd, ez az én templomom?

– Ööö – tekintete balra rebtent. – Igen.

– Remek.

Penelope torka elszorult.

– Valóban?

– Ó, persze... – felelte olyan könnyedséggel, amivel éppen az volt a szándéka, hogy megfélemlítse Penelope-t.

Penelope megint balra pillantott... a pad felé, ahova a levelet rejtette. Idáig egészen jól tartotta magát, sikerült elterelnie a figyelmet az inkrimináló bizonyítékról. Colin szinte büszke volt rá ezért.

– Az én templomom – ismételte. – Milyen jó gondolat!

Penelope szeme rémülten tágra nyílt.

– Attól tartok, nem értem.

Colin mutatójával állát érintette, aztán elgondolkodón felfelé mutatott.

– Azt hiszem, kedvem támadt imádkozni egy kicsit!

– Imádkozni? – ismételte halkán. – Te?

– Igen.

– Én... nos... én... én...

– Mi az? – kérdezte, és kajánul kezdte élvezni a kínos helyzetet. Sosem volt dühös, borongós ember. Úgy tűnik, eddig nem tudta, mit hagyott ki. Volt valami meglehetősen élvezetes abban, hogy ilyen

vergődésre készítette. – Penelope? Nem akartál valamit mondani nekem?

Penelope feszengett.

– Nem.

– Hát jó – szólt, kedvesen mosolyogva. – Azt hiszem, ez esetben szeretnék egy kicsit csendben elmélkedni.

– Tessék?

Colin jobbra lépett.

– Templomban vagyunk. Imádkozni szeretnék.

Penelope balra lépett.

Colin e kérdésre nagyon gyengén oldalra hajtotta a fejét.

– Azt mondtam, imádkozni szeretnék. Nem túl bonyolult érzés.

Világosan látta, Penelope erősen küszködik, hogy ne essen bele a csapdába. Mosolyogni próbált, de izmai megfeszültek, és Colin fogadni mert volna, hogy még egy perc és porrá őrlődnek a fogai.

– Nem gondoltam, hogy különösen vallásos lennél.

– Nem is vagyok az – felelte, aztán várt néhány percet, hátha Penelope reagál erre, majd hozzátette: – Érted akarok imádkozni.

Penelope csillapíthatatlanul feszengett.

– Értem? – felelte nyöszörögve.

– Igen – közölte, és képtelen volt hangját nem felemelni.

– Mert téged csak az ima menthet meg!

Azzal odébb terelte Penelope-t, és az elrejtett boríték felé lépdelt.

– Colin! – kiáltott fel, elkeseredetten rohanva utána. – Ne!

Colin azonban kivette a borítékot az imakönyv alól, ám még nem nézett rá.

– Nem akarnád elmondani nekem, mi áll ebben? – mennydörgött, – Mielőtt magam nézném meg, nem akarnád közölni a tartalmát?

– Nem – felelte Penelope megtört hangon.

Colin szíve majdnem meghasadt, olyan kifejezést látott Penelope arcán.

– Kérlek! – könyörgött. – Kérlek, add vissza! – És mivel Colin nem mozdult, csak szigorúan nézte, suttogva esdekelt: – Az enyém. Titok.

– Olyan titok, amiért a biztonságodat kockáztatod? – kérdezte szinte üvöltve. – Olyan titok, amiért az életedet kockáztatod?

– Miről beszélsz?

– Van fogalmad, milyen veszélyes egy nőnek egyedül a Citybe merészkedni? Bárhova egyedül menni?

Penelope nem a kérdésre válaszolt: – Colin, kérlek! – szólt, és a borítékért nyújtotta a kezét, de nem érte el.

És Colin hirtelen nem értette, mi történt. Ez egyáltalán nem jellemző rá. Ez az örült düh, ez a tombolás... ez nem lehet ő.

És mégis ő volt.

De a legnyugtalanítóbb az egészben az volt... hogy Penelope hozta ki ezt belőle. És mit tett? Átkocsizott a városon kísérő nélkül. Colin meglehetősen dühös volt rá, amiért nem törődött a biztonságával, de ez egyáltalán nem hasonlítható ahhoz a haraghoz, amit azért érzett, hogy titkai vannak előtte.

Haragja teljesen alaptalan volt. Semmi joga azt követelni, hogy Penelope ossza meg vele titkait. Nincsenek egymásnak elkötelezve, csak a régi szép barátság és egyetlen, bár felkavaró csók köti őket össze. Nyilván nem mutatta volna meg neki a naplóját, ha véletlenül nem talált volna rá.

– Colin... – suttogta. – Kérlek... ne!

Penelope látta az ő titkos írását. Miért ne láthatná ő az övét? Vajon szeretője van? Vajon az, hogy sosem csókolták meg... hazugság volt?

Szent ég, ez a belsejét égető tűz... csak nem *féltékenység*?

– Colin – mondta ki a nevét újra, már majdnem fuldokolva. Megfogta a férfi kezét, így próbálta megakadályozni, hogy kinyissa a borítékot. Nem erővel tette, mivel arra nem lett volna képes, hanem jelenlétével.

De nem volt mód... semmi nem állíthatta meg Colint ezen a ponton. Inkább meghalt volna, minthogy felbontatlanul adja a borítékot vissza.

Feltépte.

Penelope elfojtott kiáltást hallatott és kiszaladt a templomból.

Colin olvasta az írást.

És a padba roskadt, sápadtan, lélekszakadva.

– Ó, istenem! – suttogta. – Ó, *Istenem!*

Mire Penelope kiért a St. Bride-templom lépcsőjére, a hisztéria vett rajta erőt. Olyan hisztéria, ami máskor is gyötörte már. Rövid, fájdalmas lélegzés, bármelyik pillanatban kicsordulható könnyek, szíve..

Szíve mintha ki akarna ugrani mellkasából, már ha ilyesmi lehetséges lenne,

Hogyan tehette ezt Colin?! Követte. *Követte őt!* Miért követte? Mit akart elérni? Miért...

Hirtelen körülnézett.

– Ó, a pokolba! – nyögött fel, nem is törődve azzal, hallja-e valaki. A bérkocsi elment. Pedig határozottan meghagyta a kocsisnak, hogy várja meg, mert csak egy percig lesz a templomban, de eltűnt.

Ezt a fiaskó is Colin miatt van. Feltartotta a templomban, és tessék, a bérkocsi nem várta meg, és most itt ragadt a St. Bride-templom lépcsőjén, a City kellős közepén, oly messze mayfairi otthonától, hogy ennyi erővel Franciaországban is lehetne. Az emberek megbámulták, és bármelyik pillanatban leszólíthatják, mert ki látott már olyat, hogy egy nemes hölgy egyedül legyen a Cityben, hát még láthatóan az idegösszeomlás szélén?

Miért, miért, miért volt oly bolond, hogy azt higgye, Colin a tökéletes férfi? Fél életét azzal töltötte, hogy olyasvalakit imádott, akinek hamis személyiséget tulajdonított. Mert az a Colin, akit ismert, az a Colin, akiről azt hitte, hogy ismeri, nyilvánvalóan nem létezik. Abban sem biztos, hogy őt kedveli. A férfi, akit hosszú éveken át olyan hűségesen szeretett, sosem viselkedne így. Nem követte volna... Ó, lehet, hogy követte volna, de csak azért, hogy megbizonyosodjon, nem éri semmi baj. De nem lenne ilyen kegyetlen, és nyilván nem nyitotta volna fel magánlevelezését.

Igaz, elolvasott két oldalt a naplójából, de az nem volt lezárt borítékban!

Elerőtlenedett, leült a lépcsőre, a ruhán át is érezte a kő hidegét. Nem tehet mást, minthogy ott ül és megvárja Colint. Csak a bolond indulna egyedül, gyalog a haza vezető hosszú útra. Úgy gondolta, a Fleet Streeten található bérkocsit, de mi van akkor, ha mind foglalt, és különben is, mi értelme elfutni Colin elől? Tudja, hol lakik, és hacsak nem úgy határoz, hogy meg sem áll az Orkney-szigetekig, nem menekülhet a találkozástól.

Felsőhajtott. Colin talán az Orkney-szigeteken is megtalálná, amilyen gyakorlott utazó. Ráadásul semmi kedve nem volt az Orkney-szigetekig menekülni.

Visszafojtotta a zokogást. Hiszen ostobaságokat gondol. Miért jutott egyáltalán eszébe ez a legtávolabbi skót vidék?

Ekkor Colin hangját hallotta a háta mögül. Éles, nagyon rideg hang volt.

– Kelj fel! – nem mondott mást.

Penelope természetesen felállt; nem azért, mert a férfi utasította (legalábbis ezt mondta magának), és nem azért, mert félt tőle, hanem egyszerűen azért, mert nem ülhetett a St. Bride-templom lépcsőjén az örökkévalóságig, és ha az is a szándéka volt, hogy a következő hat hónapra elrejtőzzön Colin elől, pillanatnyilag ő az egyetlen biztos módja, hogy hazajusson.

Colin az utca felé biccentett.

– A kocsiba!

Beszállt, és hallotta, hogy Colin bemondja a kocsisnak a Featherington-ház címét, és hozzáteszi: – A hosszabb úton hajtson!

Szent isten! Már vagy harminc másodperce elindult a kocsi, amikor Colin átadta neki az egyetlen ív papírt, ami a templomban hagyott borítékban volt.

– Azt hiszem, ez a tiéd.

Penelope megrezsent és lenézett. Nem mintha szükséges lett volna lenéznie. Emlékezetébe véste a szöveget. Előző este olyan sokszor írta le és írta át, hogy nem hitte, valaha is elfelejtheti.

Semmit sem találok megvetendőbbnek egy olyan férfiúnál, aki azt hiszi, szórakoztató dolog leereszkedően megpaskolni egy hölgy kezét és azt mormogni: „A nők kiváltsága meggondolni magukat.” És mivel úgy érzem, úgy illendő, ha az ember szavai és tettei összhangban vannak, arra törekszem, hogy véleményem és döntéseim következetesek és helyesek legyenek.

Éppen ezért, kedves olvasó, amikor megírtam az április 19-i vezércikket, valóban komolyan a legutolsónak szántam. Mindazonáltal általam nem befolyásolható (és nem helyeselt) események arra kényszerítenek, hogy még

egyszer, utoljára tollat ragadjak, és papírra vessem mondanivalómat.

Hölgyeim és uraim, e sorok írója NEM Lady Cressida Twombly. Nevezett hölgy fondorlatos névbitorló, és összetörne a szívem, ha azt látnám, hogy az évek során kifejtett kitartó munkámat hozzá hasonló személynek tulajdonítanák.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,

1824. április 21.

Penelope nagy gondossággal újra összehajtotta a papírt; kihasználta az időt, hogy összeszedje magát és kitalálja, hogy mi a csodát kéne mondania ebben a helyzetben.

Végül mosollyal próbálkozott, bár nem nézett Colin szemébe, és tréfásan feltette a kérdést: – Sejtetted volna?

Colin egy szót sem szólt, így Penelope kénytelen volt felnézni. Rögtön megbánta. Mr. Bridgerton teljesen kikelt magából. Jellegzetes könnyed mosolya eltűnt, szeme pajkos csillogása odalett, kemény arcvonások, tiszta, jéghideg tekintet látszott helyettük.

A férfi, akit ismert, a férfi, akit oly sokáig szeretett... már nem tudta, ki ül vele szemben.

– Ezt nemnek tekintem – szólalt meg remegő hangon.

– Tudod, mit próbálok tenni most? – kérdezte Colin, rémisztő hangon, olyan hangosan, hogy a lovak patáinak kopogásán át is harsánynak tűnt.

Penelope szóra nyitotta ajkát, nemet akart mondani, de elég volt egy pillantást vetnie Colin arcára, hogy elszálljon minden válaszóvási vágya, ezért csendben maradt.

– Próbálok eldönteni, miért vagyok a legdühösebb rád. Mert nagyon sok okom van... olyan sok ok... hogy rendkívül nehéz kiválasztani egyetlenegyét.

Penelope nyelve hegyén volt, hogy javasoljon valamit... a megtévesztés lehetett volna az első helyen, de jobban belegondolva tanácsosabbnak tűnt hallgatni inkább.

– Először is – mondta Colin igen egyenletes hangon, ami arra utalt, hogy *rendkívül* nehéz indulatain uralkodnia (ami önmagában is igen nyugtalanító volt, mert addig nem tapasztalta, hogy Colin dühös is tud lenni) –, nem tudom elhinni, hogy elég ostoba voltál egyedül elmerészkedni a Citybe, ráadásul bérkocsival!

– Nemigen mehettem volna egyedül saját kocsinkkal – fakadt ki Penelope, mielőtt eszébe jutott, hogy hallgatást fogadott.

Colin egy ujjnyival balra mozdította fejét. Penelope nem tudta, mit jelent ez, de sejtette, hogy nem jót, különösen, mert a férfi nyaka mintha megfeszült volna, ahogy felé fordult.

– Tessék? – kérdezte; hangja még mindig bársonyosság és acélos él félelmetes elegye.

Erre *muszáj* válaszolni.

– Semmi, semmi – szólt, remélve, hogy ez a háritás eltereli a figyelmét a mondat többi részéről –, csak egyedül nem mehetek sehova.

– Ezt tudom – vágott a szavába. – És ennek pokoli jó oka van.

– Vagyis, ha egyedül akarnék valahova menni – folytatta, úgy határozva, hogy nem veszi figyelembe Colin válaszában második felét nem használhatok saját kocsit. Egyik kocsisunk sem lett volna hajlandó elhozni ide.

– A kocsisaitok kivétel nélkül kifogástalanul józan és bölcs emberek lehetnek – csattant fel Colin.

Penelope semmit sem mondott.

– Van fogalmad arról, mi történhetett volna veled ezen az úton? – förmedt rá Colin, de önuralmának kemény maszkja repedezni látszott.

– Hm... ami azt illeti, nemigen – hebegte. – Nem először járok itt, és...

– *Micsoda?! –* olyan erővel fogta meg Penelope karját, hogy az már fájt. – Mit mondtál?

Úgy érezte, a mondat megismétlése szinte testi épségét veszélyezteti, ezért Penelope csak nézte Colint, remélve, hogy áttörhet tekintete vadságán és megtalálja a férfit, akit ismert és oly nagyon szeretett.

– Csak akkor, ha sürgős üzenetet kell eljuttatnom a kiadómnak – magyarázta. – Kódolt üzenetet küldök, ő eljön a templomba és elviszi az írást.

– Ha már itt tartunk – szólt Colin nyersen, kikapva az összehajtott papírt Penelope kezéből –, ez mi a bánat?

Penelope zavartan nézett rá.

– Azt hittem, nyilvánvaló. Én...

– Persze, te vagy az az átkozott Lady Whistledown, és valószínűleg hetek óta nevensz rajtam, hogy Eloise húgomat gyanúsítottam – mondta olyan gyötrődőn, hogy Penelope szíve majdnem meghasadt.

– Nem! Nem, Colin, soha! Soha nem nevetnék ki!

De Colin arcára volt írva, hogy nem hisz neki. Smaragdszín szemében megalázottság vibrált, amit Penelope még sosem látott, amire egyáltalán nem számított. Hiszen ő Bridgerton. Népszerű, magabiztos, határozott. Semmi nem hozza zavarba. Senki nem alázhatja meg.

Úgy tűnik, ő, Penelope Featherington a kivétel.

– Nem mondhattam el neked – suttogta kétségbeesett igyekezetében, hogy eltűnjön az a szörnyű nézés, meglágyuljon tekintete. – Te is tudod, hogy nem mondhattam el neked.

Colin egy kínosan hosszú pillanatig nem szólt, aztán mintha Penelope nem is beszélt volna, mintha nem is próbált volna magyarázkodni, felemelte és megrázta az inkrimináló papírlapot, teljesen figyelmen kívül hagyva Penelope heves kirohanását.

– Ez ostobaság! Elment az eszed?

– Nem értem, miről beszélsz.

– Tökéletes menekülési lehetőséged volt. Cressida Twombley hajlandó volt átvállalni ezt a terhet.

És hirtelen megragadta Penelope vállát, és olyan szorosan tartotta, hogy alig kapott levegőt.

– Miért nem voltál képes hagyni, hogy az egész ügy magától kihunyjon, Penelope?

Hangja sürgető volt, szeme izzó. Ez volt a legélénkebb érzés, amit valaha látott tőle, és belesajdult a szíve, hogy ez a heves érzelem és harag éppen ellene irányul. Szégyellte magát.

– Nem hagyhattam, hogy az a nő legyen – suttogta. – Nem hagyhattam, hogy ő legyen én.

13. fejezet

– Már hogy a pokolba ne hagyhattad volna? Penelope sokáig nem tudott szólni, moccanni sem, csak nézett maga elé.

– Mert... mert... – hebegett, és fogalma sem volt, hogyan magyarázza ezt meg. A szíve majdnem megszakadt. Legszörnyűbb (és legderűsebb) titka derült ki, és még azt gondolta, hogy lesz lelkiereje magyarázkodni!

– Azt én is tudom, hogy Cressida Twombley valószínűleg a legnagyobb ringyó...

Penelope levegő után kapkodott

– ...aki Angliában, legalábbis napjainkban él, de az isten szerelmére, Penelope – szólt haját végigsimítva –, magára vállalta volna!

– A dicsőséget – szólt Penelope ingerlékenyen.

– A vétkességet – folytatta Colin. – Van fogalmad róla, mi történik, ha az emberek rájönnek, ki vagy valójában?

Penelope ajka megfeszült a türelmetlenségtől... és az ingerültségtől, hogy ilyen nyilvánvalóan leereszkedően viselkedett vele.

– Egy évtizedem volt töprengeni a lehetőségeken.

Colin szeme összeszűkül.

– Gúnyolódsz velem?

– Egyáltalán nem! – vágta rá. – Te tényleg azt hiszed, hogy életem utóbbi tíz évének jó részét nem azzal töltöttem, hogy azon töprengjek, mi lesz, ha rájönnek a titkomra? Ostoba lettem volna, ha nem gondolkodom ezen.

Colin megragadta a vállánál fogva, és olyan erősen tartotta, hogy mozdulatlan maradt, bár a kocsi rázós úton, kockaköveken haladt.

– Tönkretesznek, Penelope! Tönkretesznek! Érted, amit mondok?

– Ha korábban nem értettem volna, biztosíthatlak, hogy megérteném most, miután olyan hosszan boncolgattad, hogy szerinted Eloise húgod Lady Whistledown.

Colin elkomorult. Nyilván bosszantotta, hogy saját hibáit rótták fel neki.

– A fejedet akarják...

– A *Társaságban* az emberek nem beszéltek velem! – csattant fel. – Többnyire azt sem vették észre, hogy ott vagyok. Kezdjük azzal, hogy szerinted hogyan sikerült ilyen hosszú ideig megőrizni az inkognitómat? Én egyszerűen láthatatlan voltam, Colin. Senki sem vett észre, senki sem beszélt velem. Csak álltam és hallgattam, és *senkinek sem tűnt fel*.

– Ez nem igaz – mondta Colin, de közben másfele pillantott, nem nézett a szemébe.

– Dehogynem, és te is tudod. Csak tagadod – felelte Penelope, megragadva Colin karját. – Mert büntudatod van.

– Nem igaz!

– Ugyan már, kérlek! – csipkelődött. – Minden cselekedeted alapja a büntudat.

– Pen...

– Legalábbis velem kapcsolatban – helyesbített. Hevesen beszélt, lelke ismét tűzbe jött. – Azt hiszed, nem tudom, hogy a családod sajnál engem? Azt hiszed, elkerülte a figyelmemet, hogy valahányszor ti, Bridgerton fivérek és én jelen vagyunk valamely társas összejövetelen, felkértek táncolni?

– Udvariasak vagyunk. És *kedvelünk* téged.

– És sajnáltok. Felicityt is kedveled, de nem tapasztaltam, hogy mindig megtáncoltatnád, valahányszor találkozol vele.

Colin hirtelen elengedte Penelope-t és karba fonta kezét.

– Hát azért, mert őt nem kedvelem annyira, mint téged.

Penelope pislogott, kikökönt mondanivalójából. Csak egyszer engedje megszólalni, és a vita kellős közepén *bókol* neki. Semmivel sem lehetett volna hatásosabban lefegyverezni.

– Nem válaszoltál az eredeti kérdésemre – figyelmeztette, állát kissé dölyfösen felszelve.

– Mi is volt az?

– Hogy Lady Whistledown tönkretesz téged!

– Az isten szerelmére! – súgta. – Ezt úgy mondd, mintha két külön személy lennénk.

– Nos, bocsáss meg, ha nehézségeim adódnak azzal, hogy azonosítsam az előtttem ülő hölgyet a pletykalapszerző vén banyával!

– Colin!

– Sértve érzed magad? – tréfálkozott.

– Igen! Nagyon keményen dolgoztam azon a lapon! – Kezét ökölbe szorította, meggyűrve mentazöld ruhájának vékony anyagát. Észre sem vette, hogy ráncspirálokat markolt bele. Mindenképpen tennie kellett valamit a kezével, különben kirobbant volna belőle a felgyülemlett feszültség, az ereit feszítő düh. A másik lehetőség az volt, hogy keresztbe fonja a karját, és nem enged az ilyen nyilvánvaló ingerültségnek. Ráadásul Colin karba tett kézzel ült, és legalább egyiküknek illik meghaladni egy hatéves gyerek szellemi színvonalát.

– Egyáltalán nem volt szándékomban becsmérelni a munkádat – mondta leereszkedően.

– Dehogynem! – vágott a szavába.

– Nem tenném...

– Akkor szerinted most mit csinálsz?

– Felnőttként viselkedek! Kettőnk közül valakinek felnőttként kell viselkednie!

– Ne merj a felnőtt viselkedésről beszélni! Éppen te! Te, aki a legkisebb felelősség elől is elfutsz.

– Mi a fenét akarsz ezzel mondani?!

– Azt hittem, elég nyilvánvaló.

Colin elhúzódott.

– Nem tudom elhinni, hogy így beszélsz velem.

– Azt nem tudod elhinni, hogy így beszélek, vagy, hogy van bátorságom ezt tenni?

Colin csak nézte, nyilván meglepte a kérdés.

– Több vagy, mint gondolnád, Colin – jelentette ki Penelope, aztán halkabban hozzátette: – És én is több vagyok, mint gondoltam.

Colin sokáig csendben volt. Aztán, mintha nem tudna szabadulni a témától, fojtott hangon, feszülten rákérdezett: – Hogy értted azt, hogy menekülök a felelősség elől?

Penelope ajka összerándult, majd kisimult. Felsóhajtott, remélve, hogy nyugtatóan hat rá a hosszú, mély kilégzés.

– Szerinted miért érzel kényszert, hogy olyan sokat utazz?

– Mert szeretek utazni – felelte élesen.

– És mert halálra unod magadat itt Angliában.

– Attól lennék gyerekes, hogy...

– Attól, hogy nem vagy hajlandó felnőni és felnőttként olyasmibe fogni, ami egy helyben tart.

– Például?

Penelope keze legyintésre emelkedett.

– Például, hogy megnősülj.

– Ez most házassági ajánlat? – kérdezte Colin viccelődve, dévaj mosollyal.

Penelope érezte, hogy mélyen, hevesen elpirul, de erőt vett magán és folytatta: – Tudod, hogy nem az, és ne próbálj témát váltani, főleg úgy ne, hogy szándékosan kegyetlenkedsz velem. – Várta, hogy Colin valamit mondjon, talán bocsánatkérés-félét. Hallgatása sértés volt. Felszisszent. – Az isten szerelmére, Colin, hiszen harminchárom éves vagy!

– Te pedig huszonnyolc – jegyezte meg Colin, nem éppen kedves hangon.

Olyan volt, mintha gyomorszájon csapták volna, de Penelope túlságosan zaklatott volt ahhoz, hogy szokásos módján magába húzódjon.

– Veled ellentétben nekem nem adatott meg az a kiváltság, hogy házassági ajánlatot tegyek bárkinek is – mondta halkán, nyers tárgyilagossággal. Aztán, már tisztán azzal a szándékkal, hogy tovább szítsa a büntudatot, amivel percekkel korábban vádolta Colint, hozzátette: – És veled ellentétben nincs sok szóba jöhető ellentétes nemű személy a társaságomban, akik boldogan lépnének velem házasságra, ezért sosem volt meg az a luxusom, hogy bárkinek is nemet mondjak.

Colin ajka szűk vonallá feszült.

– És úgy gondolod, az, ha leleplezed magadat, mint Lady Whistledown, növeli udvarlóiid számát?

– Sértegetni akarsz? – mordult fel Penelope.

– Csak a realitás talaján állok. Olyasmire szeretnék rávilágítani, ami, úgy tűnik, teljesen elkerülte a figyelmedet.

– Sosem mondtam, hogy le akarom leplezni magamat Lady Whistledownként.

Colin felkapta az ülésről a borítékot, benne a legutóbbi írást.

– Akkor ez micsoda?

Penelope egyetlen rántással visszavette, és kihúzta a papírt a borítékból.

– Bocsáss meg, úgy tűnik, elkerülte a figyelmemet az a mondat, amelyben azonosítom magamat – szólt, minden szótagban súlyos gúnnyal.

– Azt hiszed, ez a hattyúdalod tompít valamit a Lady Whistledown kilétét felfedni vágyók örületén? Ó, bocsáss meg, talán a te kilétedet kellett volna mondanom – kezét pimaszul szívére tette. – Hiszen én nem akarom elvitatni tőled ezt a dicsőséget.

– Nem, csak otromba vagy – jelentette ki Penelope, és tudata mélyén egy halk hang mintha azon tűnődött volna, hogyhogya nem sírta még el magát. Hiszen Colin ül vele szemben, akit egész életében szeretett, és úgy viselkedik vele, mintha gyűlölné. Van-e a sírásra ennél nagyobb ok a világban?

De lehet, hogy egyáltalán nem erről van szó. Lehet, hogy egyre halmozódó szomorúsága egy álom halálát jelenti. A Colinről való álmódosítás végét. Gondolatban tökéletes képet alkotott róla, és most minden szóval, amit Mr. Bridgerton mond, egyre nyilvánvalóbb, hogy ez az álomkép hamis.

– Megmagyarázom – mondta Colin, visszavéve a levelet. – Ezt nézd meg! Ez akár felhívás is lehet további kutatásra. Kigúnyolod a *Társaságot*, arra késziteted őket, hogy leleplezzenek.

– Egyáltalán nem ezt teszem!

– Lehet, hogy nem ez a szándékom, de nyilvánvalóan ez a hatása.

Lehet, hogy ebben volt némi igaza, de Penelope nem akart igazat adni neki.

– Ezt a kihívást vállalnom kell – felelte kezét karba téve, élesen nézve a férfira. – Tizenegy évig nem lepleztek le. Nem értem, miért kéne most aggódnom.

Colin bosszúsan sóhajtott.

– Van fogalmad a pénzről? Van fogalmad arról, hányan szeretnék megkapni Lady Danbury ezer fontját?

– Sokkal jobb fogalmam van a pénzről, mint neked – felelte, valósággal forrongva az inzultus miatt. – De Lady Danbury felajánlott díja egyáltalán nem viszi közelebb a titkomat a felfedezéshez.

– Mindenki elszántabban igyekszik leleplezni, és ettől sebezhetőbb, támadhatóbb vagy. Nem is szólva arról – telte hozzá fanyar grimasszal hogy mint legkisebb húgom megjegyezte, van a leleplezésnek bizonyos dicsőségtényezője is.

– Hyacinth?

Colin komoran bólintott, maga mellé tette az írást.

– És ha Hyacinth úgy gondolja, hogy identitásod felfedése dicsőség, akkor biztos lehetsz benne, hogy mások is így gondolják. Lehet, hogy Cressida éppen ezért szánta el magát erre az ostoba lépésre.

– Biztos vagyok benne, hogy Cressida csak a pénzért tette – morogta Penelope.

– Rendben. Teljesen mindegy, miért teszi. Csak az számít, hogy amint ezzel a badarsággal megszabadulsz tőle – csapott a papírra, és a papírszakadás hangjára Penelope összerezzen –, valaki más lép a helyébe.

– Ezt én is tudom – felelte Penelope, leginkább azért, mert ebben a helyzetben nem tudta elviselni, hogy ne ő mondja ki az utolsó szót.

– Akkor az isten szerelmére, te nőszemély! – fakadt ki Colin. – Hagyd, hogy Cressida mesterkedésével elérje, amit akart, ő a válasz az imáidra.

Penelope Colin szemébe nézett.

– Nem tudhatod, miért imádkozom.

Volt valami a hangjában, ami Colint egyenesen szíven találta. Penelope egy cseppet sem változtatott a véleményén, de Colin mintha nem találta volna a pillanathoz illő szavakat. Ránézett, aztán elfordította tekintetét, kinézett a kocsni ablakán, elmélázva figyelte a St. Paul-katedrális kupoláját.

– Tényleg a hosszabb úton megyünk – mormogta.

Penelope nem szólt. Colin nem is róttá ezt fel neki. Ostobaság lenne csak azért beszélni, hogy ne legyen csend.

– Ha hagyod, hogy Cressida... – szólalt meg Colin.

– Elég! – könyörgött Penelope. – Kérlek, ne mondd tovább! Nem hagyhatom, hogy ő legyen.

– Belegondoltál, hogy mit nyerhetnél vele?

Penelope élesen nézett rá.

– Gondolod, hogy az utóbbi néhány napon bármi másra tudtam gondolni?

Colin más taktikával próbálkozott.

– Valóban számít, hogy a *Társaság* megtudja, te voltál Lady Whistledown? Hiszen te tudod, hogy okos voltál és mindannyiunkat félrevezettél. Ez nem elég?

– Nem figyeltél rám! – mondta Penelope döbbenet; ajka elkerekedett, furcsa, hitetlenkedő grimaszba dermedt, mintha képtelen lett volna elhinni, hogy Colin nem értette, amit mondott. – Nem azt akarom, hogy a *Társaság* megtudja, hogy én voltam. Azt akarom tudatni, hogy nem ő volt.

– De nyilvánvalóan nincs ellenedre, ha az emberek azt hiszik, valaki más Lady Whistledown. Hiszen hetekig vádoltad ezzel Lady Danburyt.

– Valakit vádolnom kellett – magyarázta. – Lady Danbury határozottan felszólított, nevezem meg, kire gyanakszom, és nyilván nem mondhattam, hogy magamra. Ráadásul nem is lett volna olyan nagyon rossz, ha az emberek Lady Danburyre gyanakodtak volna. Őt legalább kedvelem.

– Penelope...

– Milyen érzés lenne neked, ha a naplóidat Nigel Berbrooke neve alatt jelentetnék meg?

– Nigel Berbrooke két mondatot sem tud rendesen összefűzni – felelte Colin gúnyos horkanással. – Nem hiszem, hogy bárki elhinné, ő írta a naplóimat. – Aztán, mintegy utólagos megfontolásként bocsánatkérően biccentett, hiszen Nigel Berbrooke a családhhoz tartozik, Penelope sógora.

– Próbálj belegondolni. Vagy helyettesíts be bárkit, aki Cressidához hasonló.

– Penelope – sóhajtott fel. – Én nem vagyok a te helyedben. Nem hasonlítható össze a két eset. Ráadásul, ha kiadnám a naplóm, az aligha tenne tönkre engem a *Társaságban*.

Penelope magába roskadt, felsóhajtott, és Colin tudta, hogy az érv talált.

– Rendben. Akkor ezt eldöntöttük – jelentette be. – Ezt most összetépjük.

A papírért nyúlt.

– Nem! – kiáltott fel Penelope, és felugrott ültő helyéből. – Ne!

– De azt mondtad...

– Semmit nem mondtam! – sikított. – Csak sóhajtottam!

– Ó, az isten szerelmére, Penelope! Hiszen nyilvánvalóan egyetértettél...

Penelope igen megdöbbsent Colin elszántságán.

– Mikor engedtem meg, hogy értelmezd a sóhajaimat?

Colin a terhelő bizonyítéokra nézett, amit még mindig a kezében tartott, és azon gondolkodott, mit tegyen vele.

– Ráadásul minden szóra emlékszem – folytatta Penelope, és szeme olyan haraggal, olyan szenvedéllyel csillogott, hogy szinte megszépítette –, az egészet kívülről tudom. Megsemmisítheted ezt a papírt, de engem nem.

– Pedig szeretném – mormogta.

– *Mit* mondtál?

– Whistledown! – mordult. – Azt a Whistledown nőszemélyt szeretném megsemmisíteni. Téged boldogan hagylak meg olyannak, amilyen vagy.

– De hát én vagyok Whistledown!

– Isten irgalmazzon nekünk!

Ekkor valami egyszerűen elpattant benne. Minden haragja, minden csalódottsága, minden rossz érzése, amit addig, évekig magában tartott, kitört, és egyenesen Colinra zúdult.

– Miért vagy olyan dühös rám? – fakadt ki. – Mit tettem, amit oly visszataszítónak találtál? Túljártam az eszeden? Mindenki eszén túljártam? Megtartottam a titkot? Jót nevettem a *Társaság* rovására?

– Penelope, te...

– Ne! – szólt igen határozottan. – Hallgass meg! Most én beszélek.

Colin szája tátva maradt a csodálkozástól. Tekintetében döbbenet és hitetlenkedés vibrált.

– Büszke vagyok arra, amit tettem – Penelope hangja remegett a nagy érzelemtől. – Nem érdekel, mit mondasz. Nem érdekel, akárki akármit is mond! Ezt senki sem veheti el tőlem.

– Nem is akarom...

– Nem azt akarom, hogy az emberek megtudják az igazat – előzte meg Colin dühös tiltakozását. – De *átkozott* legyenek, ha hagyom, hogy Cressida Twombley, éppen ő... – Egész testében remegett, ahogy eszébe jutott egyik rossz emlék a másik után.

Cressida, a kecses és fegyelmezett ifjú hölgy, aki az első közös szezonjukban „véletlenül” megbotlott, és punccsal öntötte le a ruháját, az egyetlen nem sárga vagy narancsszín ruhát, amit anyja vásárolnia engedett.

Cressida, aki kedvesen könyörög fiatal uraknak, hogy kérjék fel táncolni Penelope-t, mindezt olyan hangosan és olyan hévvel, hogy Penelope megalázottnak érezte magát.

Cressida, aki nagyobb társaságban kijelentette, mennyire aggódik Penelope megjelenése miatt: – Egyszerűen nem egészséges a te korodban százhusz fontnál nagyobb súlyban lenni – gügyögte.

Penelope nem tudta, vajon Cressida meg tudta-e állni, hogy ne nevéssen, miután ő kiszaladt a teremből. Könnyek homályosították látását, és képtelen volt nem tudomásul venni, hogy futás közben ring a csípője.

Cressida mindig pontosan tudta, hogyan szűrjön belé szavakkal, de azt is, hogyan forgassa meg benne a verbális kardot. Nem számított, hogy Eloise mindig Penelope védelmére kelt, vagy, hogy lady Bridgerton mindig igyekezett magabiztossággal felvértetni. Penelope nem is emlékezett rá, hányszor sírta álomba magát, mindig Cressida Cowper Twombley valamely jól időzített, jól irányzott, burkolt vagy kevésbé burkolt sértése miatt.

Azért hagyta, hogy Cressida ezt tegye, mert nem volt bátorsága kiállni magáért. De nem hagyhatja, hogy Cressida ezt is elvegye tőle. Nem adja titkos életét, nem adja lelkének azt a szegletét, amely erős, büszke és teljesen félelem nélkül való.

Lehet, hogy Penelope nem tudja, hogyan védje meg magát, de Lady Whistledown igen.

– Penelope? – szólította Colin óvatosan.

Üres tekintettel nézett rá, hosszú másodpercekbe telt felidéznie, hogy 1824-et írnak, nem 1814-et, és Colin Bridgertonnal utazik kocsiban, nem bálteremből, Cressida Cowper elől menekül.

– Jól vagy?

Penelope bólintott. Legalábbis igyekezett.

Colin szólni akart, de aztán meggondolta magát, ajka szétnyílt, és sokáig úgy maradt. Aztán csak megfogta Penelope kezét.

– Később beszéljünk róla, jó?

Penelope-nak ezúttal sikerült kurtán bólintania. És valóban azt akarta, hogy ez az egész szörnyű délután mielőbb véget érjen, de volt valami, amit nem hagyhatott szó nélkül.

– Cressidát nem tette tönkre – jegyezte meg halkán.

Colin odafordult hozzá, kissé zavartan nézte.

– Tessék?

– Cressida bejelentette, hogy ő Lady Whistledown, és nem tették tönkre – felelte Penelope kissé megemelt hangon.

– Azért, mert senki sem hiszi el neki – felelte Colin. – És ő... egészen más – tette hozzá gondolkodás nélkül.

Penelope lassan felé fordult. Nagyon lassan, kitartó nézéssel.

– Miben és mennyiben más?

Colin szíve hevesebben vert, mintha pánik vett volna rajta erőt. Amint kimondta, tudta, hogy nem volt helyes. Hogyan lehet egyetlen mondat, egyetlen kis szó ennyire rossz?

Ő... más.

Mindketten tudták, mit jelent. Cressida népszerű. Cressida szép. Cressida képes az egészségből jól kikerülni, fikarcnyit sem csorbult magabiztossága.

Penelope azonban... ő Penelope. Penelope Featherington. És neki nincsen se hatalma, sem szövevényes kapcsolatrendszere, ami megmenthetné a bukástól. A Bridgerton család mellette állhat, támogathatják, de még ők sem képesek megmenteni a bukástól. Bármely más botrányt el lehetne simítani, de szinte nem akad számottevő ember a Brit-szigeteken, akit Lady Whistledown így vagy úgy, ne inzultált volna. Ha a társaság túljut az első meglepetésen, megjelennek a rosszindulatú megjegyzések is.

Penelope-t nem fogják dicsérni, nem azt beszélik róla, milyen okos, szellemes, merész volt.

Gonosznak, kicsinyesnek és irigynek nevezik.

Colin jól ismerte a *Társaságot*. Tudta, hogyan viselkednek a hozzá hasonlók. Az arisztokrácia képes egyéni nagylelkűségre, de együttesen a legkisebb közös nevezőt keresik. Ami nagyon alacsonyan van.

– Értem – törte meg Penelope a csendet.

– Nem – sietett kijelenteni Colin. – Nem érted. Én...

– Nincs igazad, Colin – szólt szinte fájdalmas bölcsességgel. – Értem. Úgy érzem, mindig is reméltem, hogy *te* más vagy.

Tekintetük találkozott, és Colin keze valahogy Penelope vállára került, és olyan erősen szorította, hogy Penelope képtelen volt másfelé nézni, csak rá. Colin egy szót sem szólt, csak kérdő, sürgető tekintettel nézte.

– Azt hittem, hiszel bennem; hogy átlátsz a rút kiskacsa külcsínen.

Penelope. Olyan ismerős az arca; ezerszer látta, mégis, az elmúlt néhány hétben kétely merült fel benne, vajon ismeri-e. Fel tudta volna idézni, hogy bal fülcimpája közelében apró anyajegy van? Észrevette volna bőrének szép ragyogását? Vagy hogy barna íriszében, a pupilla közelében aranyló foltok vannak?

Hogy lehet, hogy oly sokszor táncolt vele, és sosem vette észre, hogy Penelope ajka telt csókolnivaló?

Ha izgatott, megnyalja az ajkát. Colin erre csak az elmúlt néhány napban figyelt fel. Ismeretségük tizenkét éve alatt is biztosan látta már néhányszor, de csak most fordult elő vele, hogy Penelope nyelvének pusztá látványára egész testét megremegtette a vágy.

– Nem vagy csúnya – szólt halkán, nyomatékosan.

Penelope szeme tágra nyílt.

És Colin suttozta tette hozzá: – Szép vagy.

– Nem – felelte Penelope, leheletnél alig hallhatóbban. – Ne mondj olyat, amit nem gondolsz komolyan.

A férfi ujjai a nő vállára kulcsolódtak.

– Szép vagy – ismételte. – Nem tudom, hogyan... Nem tudom, mikor... – megérintette a lány ajkat, ujjbegyén érezte leheletét. – Csak azt tudom, hogy szép vagy – suttozta.

Előrehajolt, és megcsókolta. Lassan, tisztelettudón; már nem lepődött meg, hogy ez történik, olyan nagyon kívánta. A döbbenet elmúlt, helyette egyszerű, primitív vágy volt, hogy az övé legyen, hozzá tartozzon, és ezt mindenki megtudja.

Az övé legyen?

Elhúzódozott, egy pillanatig csak nézte, arcát kutatta.

Miért ne?

– Mi az? – súgta Penelope.

– Szép vagy – felelte Colin, zavartan ingatva fejét. – Nem tudom, miért nem látta meg senki más.

Penelope szívét lágy melegség járta át, szétterjedt testében. Nem talált rá magyarázatot; mintha valaki más hevítette volna a vérét. Lassan terjedt lefelé karján, hasán, egészen lábujja hegyéig.

Könnyűségérzése volt. Magabiztos lett.

Teljes egészszé lett.

Nem szép. Tudta, hogy nem szép. Tudta, hogy legfeljebb mérsékelten vonzó, az sem mindig, csak ha jó napja van. De Colin szépnek látja, és amikor a férfira nézett...

Szépnek *érezte* magát. Még sosem érzett így.

És Colin újra megcsókolta, ajka ezúttal sürgetőbb volt, dédelgető, apró harapásokkal ébresztette a nő testét, pezsdítette lelkét. És Penelope gyomrában mintha pillangók repkedtek volna, egész teste bizsergett, bőre forró volt és a vágy vibrált rajta, ahol a férfi keze ruhája zöld anyagán át megérintette.

És már nem gondolta, hogy *ez nem helyes*. Minden benne volt ebben a csókban, amitől óvták, amitől óvakodni tanították, de tudta, teste, lelke tudta, hogy életében még semmi sem volt ilyen igaz, és ilyen jó. Ennek a férfinak született; és életének annyi évét töltötte azzal, hogy próbálta elfogadni: ez a férfi más nőnek született.

Az, hogy a tévedésnek bizonyult, a legnagyobb öröm, amit csak elképzelni lehet.

Kívánta ezt a férfit, kívánta azt, amit egymással tesznek, kívánta, hogy úgy érezzen, ahogy a férfi kívánja.

Ha csak egyetlen férfi tekintetében is, de szép akart lenni.

Nem számít más, csak ahogy egymás szemébe néznek, gondolta, ahogy Colin a hintó párnázott ülésére fektette.

Szerette Colint. Mindig is szerette. Még most is, amikor olyan dühös volt rá, hogy Penelope alig ismert rá, amikor abban sem volt biztos, hogy szereti.

És az övé akart lenni.

Amikor Colin először csókolta, Penelope passzív gyönyörrel fogadta közeledését, de elhatározta, hogy most végre ő is azt teszi, amire vágyik. Még mindig nem igazán tudta elhinni, hogy vele van, és nem mert álmodni arról, hogy rendszeresen csokolózhatnak.

Lehet, hogy nem lesz újabb alkalom. Lehet, hogy soha többé nem érzi magán Colin súlyát, nyelvének kéjes csusszanásait a nyelvén.

Ez az egy esélye van. Egy esély, hogy élethosszig tartó élményt szerezzen. Egy esély, hogy elérje a mennyei boldogságot.

A holnap borzalmas lesz; szörnyű lesz tudni, hogy Colin egy másik nővel nevet, tréfálkozik, mást vesz feleségül, de ma...

Ma az övé.

És mindenképpen emlékezetessé teszi ezt a csókot.

Felemelte kezét, Colin haját simogatta. Először tétovázott... attól, hogy elhatározta, készséges lesz, és nem marad passzív, még nem jelentette azt, hogy tudta, mit csinál. Colin ajka lassanként törölte minden józan esztét, értelmét, gondolatát, mégis önkéntelenül az jutott eszébe, hogy haja tapintása pontosan olyan, mint Eloise-é, amit számtalanszor fésült barátságuk hosszú évei alatt. És szentséges ég...

Felnevetett.

Colin erre felfigyelt, felemelte fejét, ajkán vidám mosoly.

– Mit jelentsen ez? – érdeklődött.

Penelope tagadón ingatta a fejét, próbálta elfojtani mosolyát, tudta, hogy vesztesre áll ebben a csatában.

– Ó nem, nem... El kell mondanod. Nem is tudnám folytatni talán, ha nem tudom meg a kacagás okát.

Penelope érezte, hogy arca szinte lángol, annyira elpirult, amit nevetségesen rossz időzítésnek tartott. Hiszen teljesen illetlenül viselkedik egy hintó ülésén, és éppen most ad az illemre, annyira, hogy elpirul?

– Mondd meg – unszolta Colin, fülcimpáját harapdálva.

Penelope nemet intett.

Colin ajka megtalálta azt a pontot, ahol a nyak finom bőre alatt Penelope pulzusa vadul lüktetett.

– Mondd meg!

És Penelope képtelen volt értelmes szót kiadni, csak felnyögött a gyönyörűségtől, és megfeszítette nyakát, hogy Colin jobban hozzáférjen.

Észre sem vette, hogy ruhája félig kigombolódott, lecsúszott, és kilátszott kulcsontja, és szédülős csodálattal nézte, érezte, ahogy Colin ajka végigcsusszan vonalán, míg ajka veszélyesen közel került keble halmához.

– Megmondod? – suttogta, bőrét nyalintva, finoman harapdálva.

– Mit? – hebegett.

A férfiak kíméletlenül csusszant lejjebb, egyre lejjebb.

– Azt, hogy mit neveltél.

Penelope sokáig arra sem emlékezett, miről van szó egyáltalán.

Colin keze a ruhán keresztül a feszes kebelre simult.

– Addig kínozlak, míg meg nem mondod – fenyegette.

Penelope válasz helyett megfeszítette hátát, hogy melle még jobban belesimuljon a férfitenyérbe.

Élvezte ezt a kínzást.

– Értem – mormogta Colin, és ezzel egy időben lecsúsztatta a kebelről a ruhát, hogy tenyere bőre a mellbimbó pusztá bőréhez érjen, simítsa, simogassa. – Akkor talán jobb – megszakította a mozdulatot, felemelte kezét – ...jobb, ha abbahagyom.

– Ne... – nyöszörgött a nő.

– Akkor mondd meg!

Penelope keblére nézett, megigézte a látvány, hogy ott van, fedetlenül, és Colin szabadon nézi.

– Mondd meg! – suttogta Colin, és lehelete lágyan, borzongatón siklott Penelope bőrén.

Valami megfeszült benne, mélyen, legbelül, olyan helyeken, amik sosem kerültek szóba.

– Colin, kérlek... – könyörgött.

A férfi lassan, lustán mosolygott, elégedetten, mégis éhesen.

– Mire kérsz? – kérdezte.

– Kérlek... érints meg – lehelte.

Colin mutatóujja a váll bársonyos bőrén csusszant.

– Itt?

Penelope hevesen nemet intett.

Colin végigsimította a nyak vonalát.

– Közeledek? – mormogta.

Bólintott, de továbbra is csak keble halmát nézte.

És Colin keze újra a mellbimbóhoz ért, ujjja lassan haladt, vágy remegtető spirálvonalban kerülgette, aztán megérintette hegyét, és Penelope teste egyre jobban megfeszült.

Nem hallott mást, csak saját lélegzését; forrón, súllyal simította ajkát.

Aztán...

– Colin! – A férfi neve elfojtott kiáltásként szakadt ki belőle.

A férfi ajka összezáruult körülötte, és Penelope nem érzett mást, csak hevületét, és meglepetésében teste megfeszült, felemelkedett az ülésről, csípeje szégyentelenül a férfi csípőjéhez szorult, aztán visszasimult, ahogy az erős comb, has, ágyék hozzá dörzsölőzködött, mozdulatlanra nyomta a kárpiton és örömet szerzett neki.

– Ó, Colin, Colin – zihálta, keze a férfi hátát simogatta, kétségbeesetten szorította erős izmait; nem akart mást, csak ölelni, és nem engedni el soha.

És Colin megrántotta ingét, kiszabadította a nadrág derekából, és Penelope értette, miért a mozdulat, és kezét az ing alá csúsztatta, végigsimította a hát póre bőrét. Sosem érintett még így férfit; soha nem érintett így senkit, kivéve talán saját magát, persze saját hátát nem volt könnyű elérni. Szíve hevesen vert. Colin élvezi; élvezi, hogy ő érinti. Fogalma sem volt, mit kezdjen magával, de így is élvezte.

– Tökéletes vagy – suttogta Penelope nyakába, ajka álla alá csusszant. És ajka újra a nő ajkát kívánta, és csókolta megint, egyre hevesebben, és keze lecsusszant tomporig és markolta, simította, húzta, egyre jobban szorította magához, gerjedelméhez. – Istenem, de nagyon kívánlak! – lihegte, ajkával egyre lejjebb tapogatózva. – Meztelenre akarlak vetkőztetni, beléd merülni és nem engedni el soha.

Penelope felnyögött a vágytól; képtelen volt elhinni, hogy szavak ilyen nagy örömet tudnak okozni. Colin mellett pajkosnak, pajzánnak, és nagyon-nagyon kívánatosnak érezte magát.

És azt akarta, hogy soha ne érjen véget.

– Ó, Penelope! – nyögött fel Colin, ajka, keze egyre hevesebben mozgott. – Ó, Penelope! Ó, Penelope! Ó! – Hirtelen felemelte a fejét. – Ó, istenem!

– Mi az? – kérdezte Penelope. Próbálta ő is felemelni fejét a párnázott ülésről.

– Megállt a kocsi.

Beletelt egy pillanatba, míg Penelope felfogta ennek jelentőségét. Ha megálltak, az azt jelenti, hogy minden bizonnyal célhoz értek. Vagyis...

Haza.

– Istenem! – Őrült igyekezettel próbálta magára rángatni a ruha mellrészét. – Nem kérhetnék meg a kocsist, hogy hajtson tovább?

Hiszen az előbbieik alapján szemérmetlen, feslett nőszemélynek bizonyult. Mit számít, ha a „szégyentelen” jelző is helytelenítendő jellemvonásainak listájára kerül?!

Colin megragadta és helyre rántotta az ingvállat.

– Szerinted mennyi az esélye, hogy anyád még nem vette észre a kocsimat a ház előtt?

– Ami azt illeti, nagyon is valószínű, hogy nem vette észre. De Briarly figyelmét biztosan nem kerülte el.

– A komornyikotok felismeri a kocsimat? – kérdezte hitetlenkedve.

Penelope bólintott.

– Jártál már nálunk. Az ilyesmire mindig emlékszik.

Colin ajka komor határozottsággal rándult meg.

– Hát jó. Akkor hozd rendbe magad!

– Felszaladhatok a szobámba. Senki sem lát meg.

– Ezt kétkem – mondta Colin vészjóslón, ingét begyűrve, haját lesimítva.

– Biztosíthatlak, hogy...

– Én pedig arról biztosítalak – vágott a szavába –, hogy meglátnak. – Megnyalta ajkát, újra végigsimított haján. – Szalonképes vagyok?

– Igen – hazudta. Pedig Colin meglehetősen ziláltnak tűnt feldagadt ajkával. Haja távolról sem mutatta a rendezettség jelét.

– Remek! – Azzal fürgén kiszállt a kocsiból, kezét nyújtotta a Penelope-nak.

– Te is bejössz?

Colin úgy nézett rá, mintha hirtelen elvesztette volna a józan eszt.

– Természetesen.

Penelope nem mozdult. Semmi ok nincs arra, hogy Colin egészen bekísérje. Az illendőség nem kívánja meg, és...

– Az isten szerelmére, Penelope! – sürgette, és kezét megragadva kirángatta a kocsiból. – Feleségül jössz hozzám, vagy nem?

14. fejezet

Penelope a járdára huppant.

Penelope – legalábbis saját véleménye szerint – egy kicsit kedvesebb és kecsesebb volt, mint amilyennek mások tekintették. Jól táncolt, tökéletes ujjtartással tudott zongorázni, és általában úgy tudott végigmenni zsúfolt termeken, hogy nem ütközött össze túl sok emberrel és nem botlott el bútorokban.

De amikor Colin ezzel a meglehetősen tárgyilagos lánykéréssel előállt, lába – mely ekkor éppen félig volt kinn a hintóból –, elakadt a levegőben, bal csípője az utcakőre esett, feje Colin lábának ütődött.

– Szentséges isten, Penelope! – kiáltott Colin lehajolva. – Nem esett bajod?

– Semmi baj – nyugtatta, és nagy nehezen sikerült felülnie. Aztán körülnézett, nincs-e valami lyuk a földön, ami elnyelné, mert legszívesebben meghalt volna.

– Biztos?

– Semmiség – felelte állát fogva, mert szinte biztos volt benne, hogy bőrén megjelent Colin csizmájának lenyomata. – Csak egy kicsit meglepődtem.

– Miért?

– Hogy miért?

– Igen. Miért?

Penelope pislogott. Egyszer, kétszer, és megint.

– Hm... valószínűleg azért, mert házasságot emlegettél.

Colin az udvariasságot mellőzve talpra rántotta, kis híján kifecamítva a vállát.

– Hát, szerinted mit kellett volna mondanom?

Penelope döbbenten nézett rá. Csak nem bolondult meg?.

– Hát, nem *ezt* – felelte végül.

– Nem vagyok nevetlen alak – mordult.

Penelope port és apró kavicsokat söpört le ruhaujjáról.

– Sosem mondtam, hogy az lennél, én csak...

– Biztosíthatlak – folytatta, és halálosan sértettnek tűnt –, nem teszem meg jó származású hölgyekkel, hogy úgy viselkedek, ahogy veled viselkedtem, és nem ajánlok házasságot.

Penelope ajka szólásra nyílt, de úgy maradt, hang nem jött ki a torkán, amitől ijedt bagolyhoz hasonlított.

– Nem válaszolsz?

– Még mindig próbálok megérteni, jól értettem-e amit mondtál – ismerte el.

Colin csípőre tette a kezét és szigorúan nézett rá.

– Be kell ismerned – szólt Penelope, és fejét leszegve, szempilláin át kételkedve nézett fel rá –, ez úgy hangzott... mintha... hogy is mondjam... mintha már számtalan házassági ajánlatot tettél volna.

Colin ráfordult: – Természetesen egyet sem tettem. Most karolj belém, és menjünk, mielőtt elered az eső.

Penelope felnézett a derűs kék égre.

– Ha ebben az ütemben mozdulsz – szólt rá Colin türelmetlenül –, napokig itt ácsoroghatunk.

– Én... szóval... – köhécselt. – Bizonyára megbocsátod nekem, hogy nem volt lélekjelenlétem ilyen hatalmas meglepetést magától értetődőnek fogadni.

– Na, ki beszél körülményesen? – mormogta Colin.

– Tessék?

A férfi keze szorosabban fogta a karját.

– Csak induljunk végre!

– Colin! – majdnem felsikoltott, mert megbotlott saját lábában a lépcsőn felfelé menet. – Biztos vagy benne, hogy...

– Most vagy soha – mondta szinte fesztelenül. Meglehetősen elégedettnek tűnt magával, ami meglepetésként hatott Penelope-ra, mert egész vagyonát feltette volna fogadásra (és Lady Whistledownként egészen jelentős vagyonra tett szert), hogy amikor a kocsi megállt a ház előtt. Colinnak még nem volt szándékában őt feleségül kérni.

Talán csak akkor határozta el, amikor már kimondta.

– Kopogjak?

– Nem, nekem...

Colin mégis kopogott, illetve, ha pontosak akarunk lenni, inkább dörömbölt az ajtón.

– Briarly – szólt Penelope, és mosolyogni próbált, amikor a komornyik kinyitotta nekik az ajtót.

– Miss Penelope – mormogta a komornyik, és egyik szemöldöke megrebbent a csodálkozástól. Colinnak bólintott. – Mr. Bridgerton!

– Mrs. Featherington itthon van? – kérdezte Colin nyersen.

– Igen, de...

– Kitűnő. – Colin bevonult, magával húzva Penelope-t. – Hol van?

– A szalonban, de meg kell mondanom...

Ám Colin már félúton járt az előcsarnokban, Penelope egy lépéssel mögötte. (Nem mintha bárhol máshol lehetett volna, mert Colin még mindig igen erősen markolta a karját.)

– Mr. Bridgerton! – kiáltott a komornyik, eléggé rémulten.

Penelope hátrafordult, de a lába vitte Colin után. Briarly sosem ijed meg. Semmitől. Ha úgy gondolja, nem jó, ha ő és Colin belép a szalonba, biztosan nagyon jó oka van rá.

Sőt, lehet, hogy...

Ó, ne!

Penelope megfeszítette sarkát, a keményfa padlón csúszott, ahogy Colin a karjánál fogva nagy erővel vonszolta.

– Colin – mondta; az első szótagnál elszorult a torka.

– Colin!

– Mi az? – kérdezte, de nem lassította lépteit.

– Komolyan úgy gondolom... Aúúú! – A padlón csúszó lába a futószőnyeg szélébe ütközött, mire Penelope megbotlott és a levegőbe emelkedett.

Colin elkapta, talpra állította.

– Mi az?

Penelope izgatottan pillantott a szalon ajtaja felé. Résnyire nyitva volt, de elég zaj volt bent, így anyja talán nem hallotta még őket közeledni.

– Penelope! – figyelmeztette Colin türelmetlenül.

– Öööö... – *Még mindig van idő megfutamodni, ugye?*
Kétségbeesetten körülnézett; nem mintha esélye lett volna, hogy a hallban bárhol megoldást találna problémáira.

– Penelope! – ismételte Colin, indulatosan toppantva.

– Mi a gond?

Penelope Briarlyre nézett, aki egyszerűen vállat vont.

– Azt hiszem, nem ez a legalkalmasabb időpont, hogy anyámmal beszélj.

Colin egyik szemöldöke megrándult; úgy nézett ki, mint néhány pillanattal korábban a komornyik.

– Ugye nem akarsz kikoszorúzni?

– Nem, jaj, dehogy! – sietett kijelenteni, bár még azt sem fogta fel egészen, hogy Colin megkérte a kezét.

– Akkor ez kitűnő időpont – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon.

– De...

– Mi az?

Kedd van, gondolta igen szomorúan. És nem sokkal múlt dél. Ami azt jelenti, hogy...

– Menjünk! – mondta Colin előrenyomulva, és mielőtt Penelope megakadályozhatta volna, kinyitotta a szalon ajtaját.

A szalonba lépve Colin első gondolata az volt, hogy ez a nap, annak ellenére, hogy nem úgy alakult, amilyenek reggel, felkeléskor tervezte, igazán izgalmas és értelmes fordulatot vett. Penelope Featheringtont feleségül venni egyenesen ragyogó ötlet, és egyben meglepően kellemesnek ígérkezik, amennyire a kocsiban történt iménti érintkezésükből következtetni lehet.

Második gondolata az volt, hogy élete legrosszabb rémálmába csöppent.

Mert Penelope anyja nem volt egyedül a szalonban. A Featherington család minden tagja jelen volt, a kiházasodott lányok is férjestől, plusz egy macska.

Colin még életében nem találkozott ehhez hasonló félelmetes társasággal. Penelope családja... nos... Felicity kivételével (akire mindig gyanakvással tekintett, hiszen ki bízhatna meg olyan személyben, aki olyan jó barátságban van Hyacinth Bridgertonnal?), a családja... nos...

Nem talált megfelelő szót. Nyilván semmi hízelgőt nem tudott volna mondani (bár úgy hitte, el tudta volna kerülni a nyílt sértést), és valóban, ha lett volna szó, amiben hatásosan kombinálódott volna a kissé ostoba, a túlzottan bőbeszédű, a kotnyeles és a kínzóan unalmas és (a klán legújabb tagja, Robert Huxley jelenlétében ezt nem lehet kihagyni) a szokatlanul harsány, biztosan megtalálta volna ezt a szót. De nem volt rá kifejezés.

Ezért Colin csak mosolygott. Széles, barátságos, kissé pajkos mosolyával. Ez szinte mindig bevált, és ez az alkalom sem volt kivétel. A Featherington család visszamosolygott rá, és hál' istennek senki nem szólt egy szót sem.

Legalábbis nem azonnal.

– Colin – szólt Mrs. Featherington láthatóan meglepetten. – Milyen kedves, hogy hazahoztad Penelope-t családi összejövetelünkre!

– Családi összejövetel? – visszhangozta. Penelope-ra nézett, aki még mindig mellette állt, de úgy tűnt, eléggé rosszul van.

– Minden kedden – közölte erőtlen mosollyal. – Nem említettem?

– Nem – felelte, bár nyilvánvaló volt, hogy a kérdés a közönség (félre) tájékoztatására szolgált. – Nem említetted.

– Bridgerton! – bődült Robert Huxley, aki Penelope legidősebb nővérét, Prudence-t vette feleségül.

– Huxley! – felelte Colin, és diszkréten hátralépett. Legjobb, ha védi dobhártyáját, arra az esetre, ha Penelope sógora úgy határozna, hogy elhagyja az ablak mellett elfoglalt helyét.

Huxley szerencsére ülve maradt, de Penelope másik sógora, a jó szándékú, de üresfejű Nigel Berbrooke, odament hozzá, és szívélyesen hátba veregette.

– Téged nem vártunk – közölte Berbrooke vidáman.

– Nem – mormogta Colin. – Nem hiszem, hogy számítottál rám.

– Hiszen ez szűk családi összejövetel. Te pedig nem tartozol a családhoz. Az én családomhoz legalábbis nem.

– Hát, még nem – súgta Colin, lopva Penelope felé nézve, aki elpirult.

Aztán Mrs. Featheringtonra nézett. A hölgy úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban elájulhat az izgalomtól. Colin mosolya ellenére

felhorkant. Nem az ő fülének szánta a családhoz való lehetséges csatlakozásáról szóló megjegyzést.

Valami okból azt akarta, hogy meglepetésként hasson, amikor megkéri Penelope kezét. Ha Portia Featherington előre tudomást szerez szándékáról, valószínűleg úgy csavarint a fejleményeken (legalábbis gondolatban), hogy az egész házasság valahogy az ő áldásos tevékenységének köszönhető.

És Colin valami okból ezt rendkívül visszataszítónak találta.

– Remélem, nem zavarok – szolt, Mrs. Featheringtonhoz intézve szavait.

– Nem, természetesen nem – felelte a hölgy igen sietve. – Örülünk, hogy vendégül láthatunk családi összejövetelünkön. – Ám meglehetősen furcsának tűnt; nem értette, miért jelent meg náluk Colin, azt azonban még kevésbé tudta, mit tegyen. Alsó ajkába harapott, aztán lopva Felicityre, éppen Felicityre nézett.

Colin is Felicity felé fordult. Felicity pedig Penelope-ra tekintett, arcán halvány, titkos mosollyal. Penelope anyját bámulta, ajka bosszús grimaszba rándult.

Colin pillantása egyik Featheringtontól a másik Featheringtonra, majd a harmadik Featheringtonra rebbent. Nyilvánvaló volt, hogy valami forrong a felszín alatt, és képtelen volt kitalálni, hogy (A) hogyan kerülhetné el a csapdát, hogy kénytelen legyen Penelope rokonaival beszédbe elegyedni, de (B) ugyanakkor valahogy előálljon a lánykéréssel. Kíváncsi volt, mi a Featherington hölgyek egymás között váltott titkos, rejtett pillantásainak kiváltó oka.

Mrs. Featherington még egy utolsó pillantást vetett Felicityre, és olyan mozdulatot tett, aminek hatására Colin akár fogadott volna: *húzd ki magad!* Aztán csak Colinra figyelt.

– Nem foglalnál helyet? – kérdezte szélesen mosolyogva, a kanapén maga mellett hellyel kínálva.

– De igen, természetesen – felelte, mert már nem tehetett másképp. Valahogy csak meg kell kérnie Penelope kezét, és még ha nem is szerette volna különösebben ezt az összes Featherington (és a két idétlen sógor) jelenlétében megtenni, kénytelen maradni, amíg a távozásra az udvariasság szabályai szerint elfogadható indok nem kínálkozik.

Megfordult, karját nyújtotta a hölgynek, akit feleségéül kívánt.

– Penelope?

– Ööö... igen, persze – hebegte, Colinba karolva.

– Ó, hát te is itt vagy? – szólt Mrs. Featherington, mintha teljesen meglepedkezett volna lánya jelenlétéről. – Szörnyen sajnálom, Penelope. Nem láttalak. Szólnál a szakácsnak, hogy tétézze meg az uzsonnát? Bővebb kínálatra van szükségünk most, hogy Mr. Bridgerton is itt van.

– Igen, anya – mondta Penelope, de ajka széle remegett.

– Nem csengethetne inkább? – kérdezte Colin hangosan.

– Tessék? – kérdezte Mrs. Featherington zavartan, kissé döbbenten.

– Hát, akár csengethetne is, de úgy tovább tartana, míg a szakács elkészül, és Penelope nem bánja, hogy kimenjen a konyhába, ugye?

Penelope jobbra-balra mozdította fejét.

– Én igen – közölte Colin.

Mrs. Featherington halk „Ó!”-val jelezte csodálkozását, aztán szavakat is talált: – Hát jó, Penelope... akkor maradhatsz... miért nem ülsz oda? – mutatott egy székre, ami kívül állt a beszélgetők belső körén.

Felicity, aki közvetlenül anyjával szemben ült, felugrott.

– Penelope, kérlek, ülj ide!

– Nem – mondta Mrs. Featherington határozottan. – Biztosan nem vagy jól, Felicity. Maradj ülve!

Colin úgy ítélte meg, Felicity majd' kicsattan az egészségtől, de visszaült.

– Penelope – szólt Prudence hangosan, az ablak mellől. – Beszélnem kell veled.

Penelope kétségbeesetten nézett Colinra, aztán Prudence-re, Felicityre és anyjára.

Colin közelebb vonta magához.

– Nekem is beszélnem kell vele – mondta kedvesen.

– Hát jó, azt hiszem, elég hely van itt két embernek – mondta Mrs. Featherington helyet adva maga mellett a szófán.

Colin a születése óta belénevelt jó modor és az egyre erősebb készletés között őrlődött, hogy menten megfojtsa ezt a nőt, aki egyszer az anyósa lesz. Fogalma sem volt, miért bánik úgy Penelope-val,

mintha valami kevésbé szeretett mostohagyerek lenne, de ennek valahogy véget kellett vetni.

– Mi járatban vagy, Bridgerton? – kiáltott rá Robert Huxley.

Colin önkéntelenül a füléhez kapott.

– Én... azért...

– Szent ég! – rebegte Mrs. Featherington. – Nem akarjuk kivallatni vendégünket, ugye?

Colin nem érezte Huxley kérdését különösebben vallatás jellegűnek, de nem akarta megsérteni Mrs. Featheringtont azzal, hogy ezt szóvá tegye, ezért csak bólintott és valami abszolút jelentéktelenséget mondott.

– Nos, igen, természetesen.

– Természetesen mit? – kérdezte Philippa.

Philippa ment nőül Nigel Berbrooke-hoz, és Colin mindig úgy gondolta, hogy összeillenek.

– Tessék? – kérdezett vissza.

– Azt mondtad, hogy természetesen – szólt Philippa. – Mi olyan természetes?

– Nem tudom – felelte Colin.

– Philippa – szólt Mrs. Featherington hangosan –, talán jobb lenne, ha gondoskodnál az uzsonnáról, mivel Penelope csengetni is elfelejtett.

– Ó, bocsánat! – szólt Penelope és mozdult, hogy felálljon.

– Maradj csak! – szólt Colin kedvesen mosolyogva, azzal megfogta a kezét és visszahúzta maga mellé. – Anyád azt mondta, hogy menjen Prudence.

– Philippa – helyesbített Penelope.

– Mi van Philippával?

– Philippát küldte, nem Prudence nővéremet.

Colin azon tűnődött, mi történt az eszével, mert úgy tűnt, a kocsis és a szófa között valahol elveszett.

– Számít ez? – kérdezte.

– Nem, nem igazán, de...

– Felicity – vetett véget a tétovázásnak Mrs. Featherington –, miért nem beszélgetsz Mr. Bridgertonnal az akvarelljeidről?

Colin el nem tudott volna képzelni ennél érdektelenebb beszédtemát (kivéve talán Philippa akvarelljeit), mégis barátságos mosollyal fordult

a legfiatalabb Featherington lány felé és feltette a kérdést: – Milyen akvarelljeid?

Ám Felicity, áldassék jó természete, hasonló barátságos mosollyal nézte a vendéget, de csak annyit felelt: – Egyszerű akvarelllek.

Mrs. Featherington úgy nézett, mintha eleven angolnát nyelt volna, aztán felkiáltott: – Na de Felicity!

– Tessék! – szólt Felicity kedvesen.

– Nem is mondtad Mr. Bridgertonnak, hogy díjat nyertél velük. – Colinhoz fordult. – Felicity akvarelljei különlegesen – közölte, és újfent legkisebb lányát instruálta: – Mondd el Mr. Bridgertonnak, milyen díjat kaptál!

– Ó, nem hiszem, hogy érdekelné.

– Dehogynem érdeklí! – mordult rá Mrs. Featherington.

Rendes körülmények között Colin egyetértett volna, és kifejezte volna kíváncsiságát az akvarelllek iránt, hiszen nagyon udvarias férfiú volt, de ha ezt tette volna, Mrs. Featherington kijelentését támasztotta volna alá, és elrontotta volna Felicity remek szórakozását.

És úgy tűnt, Felicity remekül szórakozott.

– Philippa, nem az uzsonna ügyében akartál intézkedni? – szólt nővérére.

– Ó, persze, persze – felelte Philippa. – El is felejtettem. Mostanában kicsit feledékeny vagyok. Gyere, Nigel, hadd ne menjek egyedül!

– Iiiigen! – felelt Nigel vigyorogva. És Philippa társaságában kacarászva elhagyta a szalont.

Colin a jelenet hatására megerősítette abbéli meggyőződését, hogy a Berbrooke-Featherington házasság valóban szerencsés frigy volt.

– Azt hiszem, jólesne egy kis séta a kertben – jelentette be Prudence hirtelen, férjét karon fogva. – Penelope, nem tartasz velem?

Penelope szóra nyitotta ajkát, ám a mozdulat néhány pillanattal megelőzte a mondanivaló kitalálását, amittől úgy nézett ki, mint egy tétova hal (bár Colin megítélése szerint meglehetősen bájos hal, ha ilyen lehetséges). Végül álla határozott mozdulatba lendült, és válaszolt: – Nincs kedvem, Prudence.

– Penelope! – kiáltott fel Mrs. Featherington.

– Mutatnom kell neked valamit – szólt Prudence, kissé bosszúsan, hogy húga nem értette a célzást.

– Úgy vélem, itt kell maradnom – felelte Penelope. – A délután folyamán csatlakozhatok hozzátok, ha kívánod.

– De *most* van szükségem rád.

Penelope meglepetten nézett nővérére; nyilvánvalóan nem számított ekkora ellenállásra.

– Sajnálom, Prudence – ismételte, kissé határozottabban. – Úgy vélem, itt van szükségem rád.

– Butaság. Menj csak – szólt Mrs. Featherington fesztelenül. – Felicity és én elszórakoztatjuk Mr. Bridgertont.

Felicity talpra ugrott.

– Ó, nem! – kiáltott fel. Szeme elkerekedett, ártatlan tekintettel, szabadkozva nézett a jelenlévőkre. – Elfeledkeztem valamiről.

– Mi a csodáról feledkeztél el? – kérdezte Mrs. Featherington szinte sziszegve.

– Hmm... Az akvarelljeimről. – Kedves, pajkos mosollyal nézett Colinra: – Látni akartad őket, ugye?

– Természetesen – felelte Colin, és arra gondolt, nagyon kedveli Penelope húgát. – Szeretném látni, milyen különlegesek.

– Nem igazán különlegesek, bárki tud ilyet festeni – mondta Felicity komoly bólintással.

– Penelope – szólt Mrs. Featherington, nyilvánvalóan igyekezvén elrejtteni bosszúságát. – Lennél oly kedves, és lehoznád Felicity akvarelljeit?

– Penelope nem tudja, hol vannak – közölte Felicity hirtelen.

– Miért nem mondd meg neki?

– Az ég szerelmére! – robbant ki végül Colin. – Engedje már el Felicityt. Amúgy is szerettem volna önnel négy szemközt beszélni!

Csend lett. Nagy csend. Ez volt az első alkalom, hogy Colin Bridgerton társaságban kijött a sodrából. Hallotta, hogy mellette Penelope felszisszent, de amikor rápillantott, azt látta, hogy kis mosolyt rejteget tenyere mögött.

És ettől hihetetlenül jó kedvre derült.

– Négy szemközt? – visszhangozta Mrs. Featherington, szívéhez kapva. Prudence és Robert felé pillantott, akik még mindig az ablak mellett álltak. Rögtön elhagyták a szalont, bár Prudence némiképp morgolódott emiatt.

– Penelope – szólt Mrs. Featherington –, talán jobb lenne, ha felkísérnéd Felicityt.

– Penelope itt marad – mordult Colin.

– Penelope? – kérdezte Mrs. Featherington kétkedően.

– Igen – erősítette meg, ha a hölgy nem értette volna jól. – Penelope.

– Na de...

Colin úgy nézett rá, hogy a hölgy menten visszakozott. Kezét ölében összekulcsolva várt.

– Már itt sem vagyok! – csilingelt Felicity hangja, azzal a kishúg fürgén kísértált a szalonból. Colin még látta, hogy amint becsukta az ajtót, Penelope felé kacsint.

És Penelope mosolygott, szemében a kishúga iránti szeretet ragyogott.

Colin megkönnyebbült. Addig nem is érezte, milyen feszültté tette Penelope gyötördése. És Penelope határozottan szenvedett. Szent ég, Colin alig várta, hogy kiemelhesse ebből a nevetséges családi körből.

Mrs. Featherington ajkán gyenge mosolykezdemény jelent meg. Előbb Colinra, aztán Penelope-ra nézett, aztán megint a látogatóra, végül megszólalt: – Beszélni akartál velem.

– Igen – felelte Colin buzgón, mert nagyon szeretett már túl lenni az egészen. – Szeretném megkérni a kedves lánya kezét.

Mrs. Featherington egy pillanatig nem reagált. Aztán szeme elkerekedett, ajka úgyszintén, teste... nos, teste eleve kerekded volt, összecsapta a kezét, és csak annyit tudott mondani: – Ó! Ó!

Aztán: – Felicity! Felicity!

Felicity?

Portia Featherington talpra ugrott, és úgy kiabált, mint egy halas kofa.

– Felicity! Felicity!

– Ó, anya! – nyögött fel Penelope szemét behunyva.

– Miért szólítja Felicityt? – kérdezte Colin, és felállt ültő helyéből.

Mrs. Featherington értetlenül nézett rád.

– Hát nem akarja feleségül venni Felicityt?

Colin úgy érezte, menten rosszul lesz.

– Nem. Az isten szerelmére, nem akarom feleségül venni Felicityt! – csattant fel. – Ha Felicityt akarnám feleségül venni, aligha küldtem volna fel a nyavalyás akvarellekért, nemde?

Mrs. Featherington feszengett. Igen kínos jelenet volt.

– Mr. Bridgerton – szólt, kezét tördelve. – Akkor nem értem...

Colin elborzadva nézett rá, mely érzés hamarosan undorba fordult.

– Penelope – mondta, azzal megragadta kezét és magához húzta, egészen közel. – Penelope-t akarom feleségül venni.

– Penelope-t? – visszhangozta Mrs. Featherington. – Na de...

– De micsoda? – vágott a szavába Colin, vészjósló hangon.

– Na de... na de...

– Minden rendben, Colin – szólt Penelope sietve. – Én...

– Nem, nincs rendben! – csattant fel Colin. – Soha nem adtam semmi jelét, hogy érdeklődést mutatnék Felicity iránt.

Felicity jelent meg az ajtóban, ajkához kapta kezét, aztán eltűnt, bölcsen becsukva maga mögött az ajtót.

– Igen – mondta Penelope békítőleg, futó pillantást vetve anyjára. – De Felicity hajadon, és...

– Te is az vagy – mutatott rá Colin.

– Tudom, de én idős vagyok, és...

– És Felicity még gyerek – mordult. – Szent ég, ha őt akarnám feleségül, az olyan, mintha Hyacinth húgomat venném el.

– Kivéve, hogy az incesztus lenne – jegyezte meg Penelope.

Colin igen keményen nézett rá,

– Jól van, jól van – szólt Penelope, inkább csak azért, hogy kitöltse a csendet. – Sajnálatos félreértés történt, ugye?

Senki sem szólt. Penelope könyörgőn nézett Colinra.

– Ugye?

– Minden bizonnyal – felelte halkán.

Penelope anyjához fordult.

– Anya!

– Penelope? – dűnnyögte Mrs. Featherington, és Penelope tudta, hogy anyja ezt nem valami általános kérdésnek szánja, hanem még mindig nem képes elhinni, hogy Colin őt akarja feleségül venni.

És ez nagyon, de nagyon fáj neki. Az ember azt hinné, már hozzászokott. De nem.

– Szeretnék feleségül menni Mr. Bridgertonhoz – közölte Penelope, és minden erejével igyekezett a lehető legcsendesebb méltósággal viselkedni. – Megkérte a kezemet, és én igent mondtam.

– Persze, hogy igent mondtál – ríposztolt anyja. – Idióta lennél, ha nemet mondtál volna neki.

– Mrs. Featherington – szólt Colin kimérten –, kérem, nagyobb tisztelettel beszéljen jövődöbéli hitvesemmel!

– Colin, erre semmi szükség – nyugtatta Penelope, karjára téve kezét, de valójában szíve repesett az örömtől. Lehet, hogy Colin nem szereti szerelemmel, de tiszteli. Nincs férfi, aki ilyen elszántan megvédene egy nőt, ha nem törődik vele legalább egy kicsit.

– De igen, szükséges. Az isten szerelmére, Penelope, veled érkeztem! Többször és egyértelműen jeleztem, hogy azt akarom, maradj itt a szalonban, és gyakorlatilag elküldtem Felicityt az akvarelljeiért, csak hogy ne legyen itt. Ugyan már, miért gondolhatta bárki, hogy Felicityvel bármi szándékom lenne?

Mrs. Featherington többször próbálkozott a megszólalással, de csak nagy sokára sikerült megtalálnia a hangját.

– Természetesen szeretem Penelope-t, de...

– És ismeri is? – vágott vissza Colin. – Kedves és okos és finom humora van. Ki ne szeretne ilyen hölgyet feleségül?

Ha nem fogta volna Colin kezét, Penelope menten elolvadt volna.

– Köszönöm – súgta, nem törődve azzal, hogy anyja hallotta, azzal sem, hogy Colin hallja-e. Valahogy ki kellett mondania ezt a szót, magának.

Nem az, aminek hiszi magát.

Lady Danbury arca jelent meg előtte, kedvesen, ravaszskásan nézett.

Valami más.

Lehet, hogy Penelope valami más, és lehet, hogy Colin az egyetlen ember, aki ezt észreveszi.

És ettől még jobban szerette.

Anyja köhécselt, odalépett hozzá és megölelte lányát. Kezdetben mindkettőjük részéről tévoa ölelés volt, aztán Portia szorosabban fogta magához harmadik lányát, és Penelope elfojtott kiáltást hallatva viszonzta az ölelést.

– Szeretlek, Penelope – mondta Portia –, és nagyon örülök. – Elhúzódott, megtörölte könnyes szemét. Magányos leszek nélküled, mert úgy hittem, együtt öregszünk meg, de ez a legjobb neked, és azt hiszem, erről szól az anyaság.

Penelope szipogott, aztán kezét nyújtva vakon elvette a zsebkendőt, amit Colin előrelátón elővett zsebéből és felkínált neki.

– Egyszer majd te is megtudod, milyen anyának lenni – mondta Portia, megsimogatva lánya karját. Aztán Colinhoz fordult: – Üdvözöljük a családban.

Colin bólintott, nem túl szívélyesen, de Penelope úgy vélte, meglehetősen kedves gesztus ez tőle, tekintve, hogy pár pillanattal korábban milyen dühös volt rá.

Penelope mosolygott és abban a tudatban szorította Colin kezét, hogy most kezdődik élete kalandja.

15. fejezet

– Tudod, nagyon nagy kár, hogy Lady Whistledown nem ír többet – mondta Eloise három nappal az után, hogy Colin és Penelope előállt a meglepetéssel mert ez lett volna az évtized legjobb története.

– Persze, Lady Whistledown szempontjából – dűnnyögte Penelope, a teáscsészét ajkához emelve, kitarotán a faliórát nézve Lady Bridgerton magánszalonjában. Jobb, ha nem néz Eloise-re. Bárki szemében képes volt felfedezni a titkot.

Furcsán mulatságos volt. Penelope évekig egy cseppet sem aggódott amiatt, hogy Eloise esetleg felfedezi az igazságot Lady Whistledownnal kapcsolatban. Legalábbis nem aggódott túlságosan. De most, hogy Colin tudta, úgy tűnt, titka a levegőben terjed, mint a porszemcsék, és csak idő kérdése, hogy ténnyé álljon össze.

Lehet, hogy a Bridgerton család tagjai dominóként viselkednek. Ha egyik megtud valamit, a többit mindenképpen eléri a hír.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Eloise, megzavarva Penelope nyugtalan gondolatait.

– Ha jól emlékszem – mondta Penelope nagyon óvatosan –, egyszer azt írta, hogyha valaha Bridgertonhoz mennék feleségül, menten letenné a tollat.

Eloise szeme tágra nyílt.

– Ezt írta?

– Vagy valami ilyesmit.

– Te viccelsz – mondta Eloise szusszanva, legyintve. – Sosem volt ilyen kegyetlen.

Penelope köhécselt; nem hitte, hogy témát válthat azzal, ha színleli, süteménymorzsa ragadt a torkán, mindazonáltal próbálkozott.

– Szóval nem volt igazán rosszindulatú – tartott ki a téma mellett Eloise. – Mit írt konkrétan?

– Nem emlékszem pontosan.

– Próbáld meg!

Penelope húzta az időt. Letette csészéjét, újabb süteményért nyúlt. Csak ketten teáztak, ami elég furcsa volt. De Lady Bridgerton magával cipelte Colint, hogy a közelgő esküvőre elintézzenek valamit. Közelgő esküvő! Még egy hónap! Hyacinth bevásárolni ment Felicityvel, aki megtudván, hogy Penelope férjhez megy Colinhoz, nővére nyakába ugrott és úgy sikított az örömtől, hogy Penelope majdnem megsüketült.

A testvéri szeretet szép megnyilvánulása volt.

– Nos – szólta Penelope süteményt majszolva –, ha jól emlékszem, valami olyasmit mondott, hogy ha valamiképpen sikerülne valamelyik Bridgerton fivért az oltár elé vonszolnom, az biztosan az általunk ismert világ végét jelentené, és ő készségesen kijelenti, hogy amennyiben ilyen esemény bekövetkezne, az azt jelentené, hogy semmit nem ért a világból és azonnal abbahagyná az írást.

Eloise egy pillanatig csak bámult.

– Még hogy ez nem pontos emlékezés!

– Az ember nem felejt el az ilyesmit, különösen, ha személyesen érintett – tétovázott Penelope.

– Hmmm – Eloise orrán a megvetés ráncja jelent meg. – Hát ez valóban elég szörnyű volt tőle. Most még inkább azt kívánom, bárcsak írna még, mert egy egész vészmadárcsapat kárognását kéne feljegyeznie.

– A vészmadarak kárognak?

– Nem tudom – vágta rá Eloise –, de károgniuk kéne.

– Nagyon jó barát vagy, Eloise – jegyezte meg Penelope halkan.

– Igen – szólta Eloise mesterkélt mosollyal –, tudom. A legjobb.

Penelope elmosolyodott. Eloise könnyed válaszából tudta, hogy nincs érzelmekre és nosztalgiára hangulata. Ez így rendben is volt. Mindennek megvan a maga helye és ideje. Penelope elmondta, amit akart, és tudta, hogy Eloise is úgy érez, akkor is, ha az adott pillanatban inkább viccelődni és évdni volt kedve.

– Be kell vallanom azonban – mondta Eloise újabb süteményért nyúlva –, hogy te és Colin... nagyon meglepett a hír.

– Engem is – ismerte el fanyar grimasszal.

– Nem mintha nem örülnék neki – sietett hozzátenni Eloise. – Senki mást nem szeretnék jobban nővéremül, mint téged. A saját nővéreimet és a húgomat kivéve, persze. És ha valaha sejtettem volna, hogy ti ketten erre hajlotok, biztos vagyok benne, hogy szörnyen beleártottam volna magamat a kettőtök dolgába.

– Tudom – felelte Penelope, és ellenállhatatlan mosoly húzta felfelé ajka szélét. – Nem arról vagyok híres, hogy csak a magam dolgával törődök.

– Mi az ott az ujjadon? – kérdezte Penelope közelebb hajolva, hogy jobban lásson.

– Micsoda? Az? Ó, semmi – felelte, de azért ölébe ejtette kezét.

– Biztosan nem semmi – szólt Penelope. – Hadd nézzem! Tintafoltnak látszik.

– Igen, annak látszik. És valóban tintafolt.

– Akkor miért nem mondtad meg, amikor kérdeztem?

– Azért, mert nem tartozik rád – felelte Eloise élesen.

Penelope hátrahőkölt Eloise barátságatlan hangsúlyától.

– Nagyon sajnálom – jelentette ki kimérten. – Fogalmam sem volt, hogy ez ilyen érzékeny téma

– Ó, nem az – sietett nyugtatni Eloise. – Ne butáskodj! Csak nagyon ügyetlen vagyok, és nem tudok úgy írni, hogy ne piszkoljam össze az ujjamat. Talán kesztyűt kéne felvennem, de akkor az lenne foltos, és folyton újat vehetnék, és biztosíthatlak, hogy nincs szándékomban az összes zsebpénzemet, megjegyzem, elég szerény összeg, kesztyűre költeni.

Penelope a hosszú magyarázat alatt nézte, csak nézte aztán rákérdezett: – Mit írogatsz?

– Semmit – közölte Eloise feszengve. – Csak leveleket.

Penelope éppen Eloise felgyorsult beszédéből következtetett arra, hogy nem igazán akarja részletesebben feltárni a témát, de annyira felületes volt a válasz, hogy Penelope nem állta meg, és rákérdezett: – Kinek írod?

– A leveleket?

– Igen, a leveleket – felelte Penelope, bár úgy vélte, elég egyértelmű volt.

– Ó, senkinek.

– Hacsak nem napló, levelet nem lehet csak úgy, senkinek írni – jegyezte meg Penelope. Türelmetlenség színezte hangját.

Eloise kissé sértett tekintettel nézett rá.

– Elég kíváncsi vagy ma.

– Csak azért, mert olyan kitérő válaszokat adsz.

– Csak Francescának – felelte Eloise prüszkölve.

– Akkor miért nem mondtad rögtön?

Eloise karba fonta kezét.

– Talán azért, mert nem értékeltem, hogy így kérdőre vontál.

Penelope szája tárva maradt a csodálkozástól. Nem emlékezett rá, hogy Eloise és ő valaha akár távolról is ilyen veszekedéshez közeli beszélgetést folytatott volna.

– Eloise! – szólt hallhatóan döbenten. – Mi a baj?

– Semmi baj!

– Tudom, hogy ez nem igaz.

Eloise nem szólt, csak összeszorította ajkát és az ablak felé nézett. Egyértelműen szerette volna már befejezni a beszélgetést.

– Dühös vagy rám? – tudakolta Penelope állhatatosan.

– Miért lennék rád dühös?

– Nem tudom, de úgy tűnik, az vagy.

Eloise felsóhajtott.

– Nem haragszom rád.

– De biztosan megváltozott valami...

– Én csak... Én csak... – fejét ingatta. – Nem tudom, mit érzek. Azt hiszem, nyugtalan vagyok. Rajtam van a mész.

Penelope csendben gondolkodott ezen, aztán megszólalt.

– Tehetek érted valamit?

– Nem – Eloise fanyar mosolyra húzta száját. – Ha tehetnél valamit, biztos lehets benne, hogy megkérnélek rá.

Penelope úgy érezte, mintha nevetés készülne feltörni benne. Milyen jellemző Eloise-re ez a megjegyzés!

– Azt hiszem, ez a... – kezdte Eloise és állát elgondolkodva felszegte.

– Nem, semmi, semmi.

– Csak semmi „semmi” – szólt Penelope, megfogva barátnője kezét.

– Mondd el nekem!

Eloise elhúzta a kezét és félrenézett.

– Biztosan bolondnak tartanál.

– Lehet – felelte Penelope mosolyogva –, de attól még én vagyok a legjobb barátnőd.

– Ó, Penelope, de én nem... nem vagyok méltó rá – szólt Eloise szomorúan.

– Eloise, ne beszélj ilyen butaságokat! Én megbolondultam volna, ha nélküled kellett volna elboldogulnom Londonban és a *Társaságban*.

Eloise elmosolyodott.

– Jól éreztük magunkat, ugye?

– Igen, jó volt, amikor veled voltam – ismerte el Penelope. – Nélküled mindig átkozott kínszenvedés volt.

– Penelope! Nem emlékszem, hogy valaha káromkodni hallottalak volna!

Penelope félénk mosollyal nézett rá.

– Csak kicsúszott a számon. Ráadásul talán nem is találhatnék jobb jelzőt arra, milyen élet az, amikor az ember minden társasági összejövetelen, minden bálon petrezselymet árul.

Eloise hirtelen felnevetett.

– Micsoda könyvcím lenne: *Akit táncra sose kérnek*. Elolvasnám.

– Nem hiszem, hogy érdekes olvasmány lenne. Hacsak nem szereted a tragédiákat.

– Ugyan, dehogy lenne tragédia. Inkább szerelmes regény. Hiszen te is a házasság révébe érsz.

Penelope mosolygott. Bármily furcsa, a petrezselyemárulástörténetnek nála boldog vége van. Colin kedves és figyelmes vőlegény, legalábbis az volt az utóbbi három napban, amióta megkérte a kezét. És egyáltalán nem lehetett könnyű; több spekulációnak és tüzetes fürkészésnek voltak kitéve, mint Penelope képzelte volna.

Ez azonban nem okozott neki meglepetést; amikor (Lady Whistledownként) azt írta, hogy ha egy Featherington lánynak valamiképpen sikerülne valamelyik Bridgerton fivért az oltár elé vonszolnia, az biztosan az általa ismert világ végét jelentené, csak a közvélekedésnek adott hangot.

Meglehetősen enyhe kifejezés lenne azt mondani, hogy a *Társaság* meglepődött, amikor megtudta Penelope eljegyzésének hírért.

De bármennyire is előszeretettel álmodozott és beszélt Penelope a közelgő házasságról, még kissé nyugtalan volt Eloise furcsa viselkedésétől.

– Eloise – szólította meg komolyan. – Mondd el, mi zaklatott ennyire fel.

Eloise felsóhajtott.

– Azt reméltem, hogy megfeledekezel róla.

– Kiváló mestertől tanultam állhatatosságot – jegyezte meg Penelope.

Erre Eloise elmosolyodott, de csak egy pillanatig.

– Olyan álnoknak érzem magamat!

– Mit tettél?

– Ó, semmit, semmit – szólt, megveregetve szíve táját. – Én... – elhallgatott, félrenézett, tekintete a szőnyeg bojtjait pásztázta, de Penelope gyanította, hogy nem sokat látott. Legalábbis gondolatainak kavalkádján túl alig valamit.

– Annyira örülök, hogy férjhez mész! – a szavak furcsa kitörésekben, kínos szünetekkel törtek elő. – És őszintén mondhatom, igazán, szívből, hogy nem vagyok irigy rád. Ugyanakkor...

Penelope megvárta, hogy Eloise összeszedje gondolatait. Illetve lehet, hogy ő maga gyűjtött bátorságot.

– Ugyanakkor... – folytatta Eloise, olyan halkán, hogy Penelope alig hallotta mindig úgy gondoltam –, hogy együtt maradunk vénkisasszonyok. Én ezt az életet választottam. Tudatosan. Férjhez mehettem volna.

– Tudom – szólt Penelope szelíden.

– De sosem tettem, mert nem tartottam helyesnek, és legalább olyan házasságot akartam, amilyenben bátyáim és nővérem él. És most majd Colin is – mutatott barátnője felé.

Penelope nem említette, hogy Colin sosem vallott szerelmet neki. Nem tűnt alkalmasnak az adott időpontban, illetve nem találta helyénvalónak, hogy ezt bárkivel megossza. Ráadásul, még ha nem is szereti, törődik vele, és ez éppen elég.

– Sosem akartam, hogy te *ne* menj férjhez – magyarázta Eloise. – Csak sosem gondoltam, hogy egyszer mégis férjhez mész. – Behunyta

szemét, láthatóan kínos zavarban volt. – Ez az egész rosszul vette ki magát. Szörnyen megsértettelek.

– Nem, egyáltalán nem – nyugtatta Penelope, és komolyan is gondolta. – Én sem gondoltam, hogy valaha férjhez megyek.

Eloise szomorúan bólintott.

– És valahogy ez az egész olyan... olyan helyénvalónak tűnt. Majdnem huszonnyolc éves vagyok, hajadon, te már betöltötted a huszonnyolcat hajadonként, és együtt lehetünk volna, amikor csak akarunk. De most ott van neked Colin.

– Így is mindig a barátnőm maradsz. Legalábbis remélem.

– Ez magától értetődik – jelentette ki Eloise hevesen. – De már nem lesz olyan, amilyen volt. Ragaszkodnod kell férjedhez. Vagy legalábbis így mondják – tette hozzá kissé pajkos szemvillanással. – Colin lesz az első, és ennek így is kell lennie. És őszintén szólva – tette hozzá szélesedő mosollyal meg is ölnélek, ha nem így lenne. Hiszen ő a kedvenc bátyám. Nem való, hogy a felesége ne őt tartsa a legfontosabbnak.

Penelope erre hangosan felnevetett.

– Utálsz? – kérdezte Eloise.

Penelope erre fejét ingatta.

– Nem – mondta kedvesen. – Ettől még jobban kedvellek, mert tudom, milyen nehéz lehetett ezt őszintén elmondani neked.

– Nagyon örülök, hogy ezt mondtad – sóhajtott fel Eloise hangosan, megkönnyebbülten. – Attól rettegetem, hogy azt mondd, az egyetlen megoldás az, ha én is találok magamnak férjet.

Penelope fejében megfordult ez a gondolat is, de fejét ingatta.

– Nem mondanám.

– Jó. Mert anyám folyamatosan ezzel nyaggat.

Penelope fanyar mosolyra fakadt.

– Meglepődnék, ha nem ezt tenné.

– Üdvözlét a hölgyeknek!

A megszólított hölgyek felnéztek; Colin lépett a szalonba.

Penelope szíve nagyot dobbant, és furcsamód hirtelen zihált, alig kapott levegőt. Évekig hasonlóképpen megdobbant a szíve, ha a társaságban megjelent Colin, de ez most más volt, sokkal erősebb.

Talán mert tudta.

Tudta, milyen vele lenni, milyen, ha Colin kívánja, akarja. Tudta, hogy nemsokára férj és feleség lesznek. Szíve megint hevesen vert.

Colin hangosan felmordult.

– Mindent felfaltatok?

– Csak egy kis tányér sütemény volt – mondta Eloise védelmében.

– Ezt nem tartom valószínűnek – mordult Colin.

Penelope és Eloise egymásra pillantott, aztán nevetésben törtek ki.

– Micsoda? – szólt Colin, azzal lehajolt és gyors, tisztelettudó csókot nyomott Penelope arcára.

– Ezt elég vészjóslóan mondtad – magyarázta Eloise. – Hiszen csak ennivalóról van szó.

– Sosem csak az ennivalóról van szó – közölte Colin, székre huppanva.

Penelope még azon tűnődött, mikor szűnik meg arca bizsergése.

– Szóval – szólt Colin, egy fél süteményt elvéve Eloise tányéjról –, miről is beszéltelek?

– Lady Whistledownról – vágta rá Eloise.

Penelope félrenyelte a teát.

– Valóban? – kérdezte Colin kedvesen, de Penelope észrevette hangja élet.

– Igen – mondta Eloise. – Éppen azt mondta Penelope-nak, nagyon kár, hogy éppen most hagyta abba az írást, mert az eljegyzések az év legnagyobb híre lett volna; sok pletykát mulasztunk ezzel.

– Érdekes érvelés – mormogta Colin.

– Mmmm – fejezte ki egyetértését Eloise –, és biztosan egy egész hasábot szentelt volna a holnap esti eljegyzési bálótoknak.

Penelope nem vette el a teáscsészét a szájától.

– Kérsz még egy kicsit? – kérdezte Eloise.

Penelope bólintott, átadta a csészét, bár nagyon hiányzott, mint takarás az arca előtt. Tudta, Eloise hirtelen azért említette Lady Whistledown nevét, mert nem akarta, hogy Colin megtudja, mit érez házasságával kapcsolatban, mégis nagyon kívánta, hogy Eloise ne feszegesse tovább a témát.

– Nem akarsz csengetni még egy kis harapnivalóért? – kérdezte bátyját Eloise.

– Már megtettem. Wickham feltartóztatott a hallban és megkérdezte, nem vagyok-e éhes. – Szájába gyömöszölte az utolsó süteményfalatot. – Okos ember ez a Wickham.

– Hol jártál ma, Colin? – kérdezte Penelope, csak azért, mert nagyon szerette volna elterelni a szót Lady Whistledownról.

Colin megadón ingatta fejét.

– Az ördög tudja. Anyám üzletről üzletre rángatott.

– Jól tudom, hogy harminchárom éves vagy? – érdeklődött húga.

Colin fanyar grimaszt vágott.

– Csak azt gondoltam, hogy ennyi idősen az ember már kinőtt abból a korból, hogy az anyja magával cipelje – dünnyögte Eloise.

– Anyánk akkor is magával cipel minket, amikor már reszketeg vének leszünk, és ezt te is jól tudod. Ráadásul nagyon örül, hogy megnősülök, és nem akarom elrontani az örömét.

Penelope felsóhajtott. Talán éppen ezért szereti ennyire. Aki ilyen jól bánik az anyjával, biztosan jó férj lesz.

– És te hogy haladsz az esküvői előkészületekkel? – kérdezte menyasszonyát Colin.

Penelope nem akart grimaszolni, de önkéntelenül ezt tette.

– Sosem voltam még ennyire kimerült – ismerte el.

Colin átnyúlt a tányérjára, magához vett egy nagyobb süteménymorzsát.

– El kéne szöknünk.

– Tényleg megtehetnénk? – kérdezte a menyasszony; a szavak furcsa sietséggel hagyták el ajkát.

Colin pislogott.

– Ami azt illeti, inkább csak tréfáltam, de most, hogy mondom, kitűnő ötletnek tűnik.

– Szerzek neked létrát – jelentette ki Eloise tapsikolva –, hogy bemászhas a szobájába és elszöktethesd.

– Nem szükséges. Az ablakom előtt van egy fa. Colinnak biztosan nem okoz nehézséget azon bemászni.

– Szent ég! – szólt a vőlegény. – Ezt nem mondom komolyan, ugye?

– Nem – sóhajtott Penelope. – De akár komolyan is mondhatnám. Ha te is komolyan mondtad volna.

– Nem lehet. Tudod, milyen kellemetlen lenne ez anyámnak? Nem is beszélve a te anyádról.

Penelope felhördült.

– Tudom.

– A föld alól is előkerítene és megölne engem – vázolta a lehetőségeket Colin.

– Az én anyám, vagy a te anyád?

– Mindkettő. Egyesített erővel. – Az ajtó felé fordult. – Hol van már az étel?

– Hiszen csak most jöttél! – csillapította Eloise. – Adj a személyzetnek egy kis időt!

– És még azt hittem, hogy Wickham mágus, aki csettintésre ételt tud varázsolni – morgolódott.

– Tessék, uram! – szólt Wickham az ajtóból, azzal nagy tálcát egyensúlyozva bevonult a szalonba.

– Látjátok? – szólt, sokatmondón nézve előbb Eloise, aztán Penelope felé. – Én megmondtam.

– Miért van olyan érzésem, hogy ezt a mondatot feleségedként még sokszor fogom hallani az életben?

– Mert valószínűleg így lesz – felelte Colin. – Hamar megtudod – mondta rendkívül pimasz vigyorral –, hogy szinte mindig igazam van.

– Ó, *hagyd már!* – mordult Eloise.

– Ebben az esetben Eloise-zel kell egyetértennem – szólt Penelope.

– A férjed ellenére? – egyik kezével szívéhez kapott (a másikkal szendvicsért nyúlt). – Ezzel súlyosan megsebeztedél.

– Még nem vagy a férjem.

Colin hűgához fordult.

– A kismacska kimutatta a karmait.

Eloise összevonta a szemöldökét.

– Ez elkerülte a figyelmedet, mielőtt megkérted a kezét?

– Dehogy – felelte nagyot harapva. – Csak nem gondoltam, hogy éppen rajtam próbálja ki.

Aztán olyan heves, gyönyörű nézéssel nézte menyasszonyát, hogy Penelope kis híján ott helyben elolvadt a gyönyörúségtől.

– Hát, azt hiszem, nagylelkű leszek – jelentette be Eloise és hirtelen felállt. – Magukra hagyom a nemsokára házas párt egy kicsit.

– Milyen figyelemreméltón figyelmes figyelmesség ez tőled – dicsérte Colin tréfásan.

Eloise duzzogón elfintorodott.

– A kedvedért, bármit, drága bátyám. Illetve inkább – tette hozzá egyre huncutabban – Penelope kedvéért bármit.

Colin felállt, jegyeséhez fordult.

– Úgy tűnik, egyre lejjebb csúszom a társadalmi ranglétrán.

Penelope csak mosolygott a teáscsésze mögött, és megjegyezte: – Alapvetően, hogy sose avatkozzam a Bridgertonok családi veszekedésébe.

– Ó, ne! – kuncogott Eloise. – Attól tartok, ehhez az alapvetőhöz nem tudsz ragaszkodni, hamarosan Mrs. Bridgerton. Ráadásul – tette hozzá ravasz-kás mosollyal –, ha szerinted ez veszekedés, alig várom, hogy teljes élességében tapasztalj nálunk valódi családi viszályt.

– Szerinted még nem tapasztaltam ilyet? – kérdezte Penelope.

Eloise és Colin tagadón ingatta fejét, amitől a menyasszony rendkívül megijedt.

Szent ég!

– Van valami, amit tudnom kéne?

Colin igen kajánul vigyorgott.

– Most már késő.

Penelope kétségbeesett pillantást vetett Eloise-re, de leendő sógornője csak nevetett, kiment a szalonból és határozottan becsukta maga mögött az ajtót.

– Ezt aztán jól megoldottad, Eloise – mormogott Colin.

– Mit? – kérdezte Penelope ártatlanul.

Colin szeme ragyogott.

– Az ajtót.

– Az ajtót? Ó! – sikoltott Penelope. – Az ajtó!

Colin mosolygott, és a szófára ült menyasszonya mellé. Volt valami rendkívül élvezetes abban, hogy Penelope-val lehet egy esős délután. Alig voltak együtt, mióta bejelentették eljegyzésüket; az esküvői előkészületek igénybe veszik a jegyespárok idejét, erejét, de Colin mégis, minden pillanatban, még álmában is menyasszonyára gondolt.

Furcsa, hogyan történhetett. Évekig nem is gondolt Miss Featheringtonra, hacsak nem szemtől szemben álltak, és most minden gondolatát ő töltötte be.

Minden vágya ő volt.

Hogyan történt?

Mikor történt?

Számít ez? Talán az egyetlen legfontosabb dolog az, hogy kívánja Penelope-t és már az övé, vagy legalábbis az övé lesz. Amint a gyűrűt az ujjára húzza, a hogyan, miért és mikor nem számít már, ha ez az örület, amit érez, sosem múlik el

Megérintette Penelope állát, arcát a fény felé emelte. A menyasszony tekintete csillogott a várakozástól. Szent ég, hogyan lehetséges, hogy a londoni férfiak sosem vették észre, milyen tökéletes?

Colin mosolygott. Ez állandó örület. És nem örülhetett volna jobban ennek.

Sosem volt a nősülés ellen. Egyszerűen az unalmas házasság ellen volt. Semmi utálatoskodás, szörszálhasogatás nem volt benne; csak szenvedélyt, barátságot, értelmes beszélgetést és időnként kellemes nevetést akart. Olyan feleséget, aki mellől nem akar elkalandozni.

Bámulatos, hogy ezt Penelope személyében megtalálta.

Csak annyit kellett tennie, hogy gondoskodik a Nagy Titok nagy titokban maradásáról. Mert úgy érezte, nem bírná ki a fájdalmat, amit Penelope szemében látna, ha kivetné magából a *Társaság*.

– Colin? – súgta Penelope; lehelete megremegett ajkán, és Colin *nagyon* vágyott rá, hogy megcsókolja.

Közelebb hajolt.

– Hmmm?

– Úgy elhallgattál!

– Csak gondolkodtam.

– Min?

Elnéző mosollyal nézte.

– Úgy tűnik, tényleg túl sok időt töltöttél a húgommal.

– Mit jelent ez?

– Azt, hogy benned is kialakult bizonyos fokú konokság.

– Állhatatosság?

– Az is.

– De hiszen ez jó dolog!

Ajkuk alig tenyérnyi távolságra volt egymástól, de túl erős volt a késztetés, hogy folytassák az évődő beszélgetést.

– Ha állhatatosan kinyilvánítod férjed iránti engedelmességedet valóban jó dolog – mormogta.

– Valóban?

Colin álla igen halványan lefele mozdult; bólintott.

– És ha állhatatosan szorítod a vállamat, amikor csókollak, az is jó dolog. – És Penelope szeme oly gyönyörrel nyílt tágra, hogy Colin kénytelen volt hozzátenni: – Szerinted is?

És Penelope meglepetést okozott.

– Így? – kérdezte, kezét völegénye vállára helyezve. Hangja merész, tekintete incselkedő.

Szent ég, nagyon jó az ilyen meglepetés!

– Kezdetnek jó – felelte Colin. – De talán kissé állhatatosabban kell ölelned – mondta, azzal egyik kezét Penelope kezére tette, bőréhez nyomta.

– Értem – dünnyögte. – Szóval azt akarod mondani, hogy soha ne is engedjem el?

Colin ezen egy pillanatig elgondolkodott

– Igen – felelte, és felismerte, hogy akár szándékoltan, akár nem, e szavaknak mély jelentése van. – Pontosan ezt mondom.

Aztán a szó egyszerűen már nem volt elég. Colin ajkával menyasszonya ajkát érintette, egy pillanatig finoman, aztán vágya egyszerűen erőt vett rajta. Maga sem gondolta volna, hogy ilyenre képes, oly szenvedéllyel csókolta. Nem a kívánásról szólt ez a csók... legalábbis nem *csak* a kívánásról.

Hanem a vágyról.

Arról a furcsa, forró, vad érzésről, ami belsejét mardosta és arra sürgette, hogy magának követelje, jelölje meg: az övé, csak az övé.

Olyan nagyon vágyott rá, hogy fogalma sem volt, hogy bírhatna ki egy egész hónapot az esküvőig.

– Colin? – pihegett Penelope, ahogy hanyatt a kanapé háttámlájának döntötte, szorította.

Állát csókolta, aztán nyakát, és ajka túlságosan elfoglalt volt ahhoz, hogy halk mormogáson kívül más hangot kiadjon.

– Hmm?

– Mi... Ó!

És Colin mosolygott, és mosolygott akkor is, amikor fogaival gyengéden harapdálta menyasszonya fülcimpáját. Ha Penelope be tudta volna fejezni a mondatot, nyilván nem okozott neki olyan gyönyört, amelyet kellene.

– Mit akartál mondani? – kérdezte Colin, és mélyen szájon csókolta, csak hogy még édesebb kint okozzon.

Csak annyi időre vonta el ajkát, hogy Penelope annyit mondhasson: „Én csak...” Aztán újra csókolta, és beleszédült az örömbé, amikor menyasszonya válaszul csak nyöszörgött a vágytól.

– Sajnálom – mondta, kezét a ruha szegélye alá csúsztatva, és különféle erkölcsstelen mozdulatokkal kényeztette lábikráját. – Mit is mondtál?

– Mondtam valamit? – kérdezte fátyolos tekintettel.

Colin magasabbra csúsztatta kezét, térdhajlatát csiklandozta.

– Mondani akartál valamit – figyelmeztette, és csípőjét Penelope csípőjéhez szorította, mert úgy gondolta, ha nem teszi, menten lángra lobban. – Úgy vélem – suttogta, felcsúsztatva kezét a comb puha bőrén –, azt akartad mondani, hogy szeretnéd, ha megérintenék *itt*.

Penelope zihált, nyöszörgött, és valahogy sikerült kimondania: – Nem hiszem, hogy ezt akartam mondani.

Colin a pihés nyakhajlatba mosolygott.

– Biztos vagy ebben?

Penelope bólintott.

– Vagyis azt akarod, hogy hagyjam abba?

Penelope tagadón ingatta fejét. Szinte kétségbeesetten.

És Colin érezte, hogy magáévá tehetné. Szeretkezhetnének itt, anyja kanapéján és Penelope nemcsak, hogy hagyná, hanem élvezné, minden elképzelhető női módon.

Nem hódítás lenne, nem csábítás.

Sokkal több lenne annál. Sőt, lehet, hogy...

Szerelem.

Colin megdermedt.

– Colin? – suttogta Penelope és kinyitotta a szemét.

Szerelem?

Az nem lehet.

– Colin?

Vagy mégis.

– Valami baj van?

Nem mintha félt volna a szerelemtől vagy nem hitt volna benne. Csak nem... számított rá.

Mindig úgy gondolta, hogy a szerelem villámcsapásként éri a férfiembert, hogy egyik nap még halálra unja magát társasági összejövetelen, aztán meglát egy hölgyet, és azonnal tudja, hogy élete örökre megváltozott. Ez történt bátyjával, Benedicctel, és az ég a tanú, hogy feleségével, Sophie-val nagyon boldogan élnek vidéki elvonultságukban.

De ez a dolog Penelope-val... észrevétlenül tört rá. A változás lassú volt, szinte zsibbadós lassú, és ha szerelem, nos...

Ha szerelem lenne, nem tudná pontosan?

Kíváncsian, élénken nézte menyasszonyát, és arra gondolt, talán meglátja a választ a szemében, vagy haja lebbenésében, vagy abban, ahogy ingvalla kissé kacéran lecsúszott. Ha elég sokáig nézi, talán megtudja a választ.

– Colin? – suttogta Penelope; hangja kissé nyugtalanná vált.

És Colin újra megcsókolta, ezúttal vad elhatározással. Ha ez szerelem, nem válik nyilvánvalóvá, amikor csókolóznak?

De ha teste és lelke külön működik, akkor a csók nyilván testi működés, mert míg elméje cseppet sem tisztult, ugyanolyan kusza gondolatai voltak, mint addig, testi vágya egyre határozottabb, egyre feszülőbb lett.

A pokolba is, ez kínos. És semmit nem tehet csillapítására itt, anyja szalonjában, akkor sem, ha Penelope készségesen engedne neki.

Elhúzódtott, keze visszacsusszant a szoknya szegélye felé.

– Ezt nem tehetjük itt.

– Tudom – felelte olyan szomorúan, hogy Colin keze megállt a térdén, és majdnem elszállt eltökéltsége, hogy helyesen cselekszik és betartja az illendőség szabályait.

Lázasan gondolkodott. Lehet, hogy szeretkezhetnének úgy, hogy senki nem nyit rájuk. De a dolgok jelenlegi állása szerint ezt bosszantóan sietősre kéne fogni.

- Mikor van az esküvő? – nyögött fel.
- Egy hónap múlva – felelte Penelope.
- Mit tehetnénk, hogy két héttel előbbre hozzuk?

Penelope ezen egy ideig gondolkodott.

– Talán megvesztegetés és zsarolás segíthet. Talán mindkettő szükséges. Anyáink nem könnyen adják be a derekukat.

Colin nagyot sóhajtott, ajkuk még egy édes pillanattal összeforrt, aztán elhúzódott. Nem teheti magáévá most. Nemsokára férj és feleség lesznek. Bőven lenne idejük déli enyelgésre tiltott kanapéken, de annyival tartozik neki, hogy legalább az első alkalom ágyban történjen.

– Colin? – szólította Penelope ruháját lesimítva, haját igazgatva, bár semmi esélye volt, hogy tükör és hajkefe, sőt tán komorna nélkül szalonképes állapotba hozza. – Valami baj van?

– Kívánlak – suttozta.

Penelope csodálkozón nézett rá.

– Csak azt akartam, hogy tudd. Ne hidd, hogy azért hagytam abba, mert nem találok örömet benned.

– Ó! – Mintha mondani akart volna valamit; szinte abszurd módon boldognak tűnt ettől. – Köszönöm, hogy ezt elmondtad.

Colin megfogta és megszorította kezét.

– Nagyon zilálnak tűnök?

Colin bólintott.

– De az én zilált menyasszonyom vagy – suttozta.

És ez nagyon, nagyon boldoggá tette.

16. fejezet

Mivel Colin szeretett sétálni, és gyakran sétált is, hogy kiszellőztesse a fejét, nem volt meglepő, hogy másnap elkóborolt a Bloomsbury negyedbe, és a Fitzroviába... és Marylebone-ba... és London több külvárosába is, ment, ment, míg egyszer csak azon vette észre magát, hogy a Mayfair negyed közepén van, a Grosvenor Square-en, pontosabban a Hastings-ház előtt, ahol Hastings herceg lakik, aki történetesen Daphne Bridgertont vette feleségül.

Régen nem beszélgettek, legalábbis komolyabban, a családi csevegésen kívül. Testvérei közül Daphne állt hozzá a legközelebb, és mindig különleges kapcsolat volt közöttük, bár nem találkoztak olyan gyakran, mint régebben, hiszen Colin gyakran utazott és Daphne a családi étellel foglalta el magát.

A Hastings-ház az egyik leghatalmasabb villa volt a Mayfair és St. James's negyed házai közt. Hatalmas, masszív tömb, burkolata elegáns portlandi homokkő, impozáns hercegi pompa.

Ezért is felettébb érdekes, gondolta Colin fanyar mosollyal, hogy éppen Daphne a hercegné. El sem tudott volna képzelni Daphne hűgánál kevésbé gögös és tekintélyt követelő személyt. Ami azt illeti, Daphne nehezen talált magának férjet, amikor e célból járatták társasági összejövetelekre, pontosan azért, mert olyan barátságos és könnyed modorú volt. Az urak inkább a barátot látták benne, mint a lehetséges feleséget.

Am mindez megváltozott, amikor megismerte Simon Bassetet, vagyis Hastings herceget, és Daphne most köztisztületnek örvendő négygyermekes társasági matróna. Gyermekai tíz-, kilenc-, nyolc- és hétévesek. Colin időnként még mind szokatlannak találta, hogy húga már anya, miközben ő még az agglégények szabad és kötelékmentes

életét élte. Mivel csak egy év korkülönbség volt közöttük, ő és Daphne egyszerre mentek át a különböző életszakaszokon. Még akkor sem volt szembetűnő változás, amikor férjhez ment; ő és Simon ugyanazokat a társasági összejöveleteket látogatták, és sokban közös volt érdeklődésük, céljaik.

De aztán jöttek a gyerekek, és bár Colin mindig nagyon szívesen fogadta az új unokaöcsök és unokahúgok világra jöttét, minden születéskor szembesült a ténnyel, hogy Daphne tovább lépett azon az úton, amin ő el sem indult.

De ez, hamarosan megváltozik, gondolta, és Penelope arca jelent meg lelki szemei előtt.

Gyerekek. Szép gondolat. Igazán szép.

Nem azért indult el, hogy meglátogassa hűgát, de ha már ott volt a ház előtt, arra gondolt, talán mégis beköszönhetne, ezért felment a lépcsőn és a nagy rézkopogatóval határozottan bekopogott. Jeffries, a komornyik szinte azonnal ajtót nyitott.

– Mr. Bridgerton – köszöntötte. – Húga nem számított a látogatására.

– Valóban nem. Meglepetésnek szántam. Itthon van?

– Megnézem – felelte a komornyik és bólintott, bár mindketten tudták, hogy Daphne soha nem tenné meg, hogy nem fogad egy családtagot.

Colin a szalonban várt, míg Jeffries tájékoztatta Daphnét érkezéséről, tétlenül téblábolt, annyira nyugtalanul, hogy úgy érezte, képtelen egy helyben maradni. Néhány perc elteltével Daphne jelent meg az ajtóban; kissé zilált volt, de boldog, mit mindig.

Miért is ne lenne boldog? – tűnődött Colin. Hiszen egész életében arra vágyott, hogy anya és feleség lehessen, és úgy látszik, a valóság még álmait is felülmúlta.

– Üdv, kishúgom! – köszöntötte túláradó mosollyal, útban felé, hogy gyorsan megölelje. – Az ott... – mutatott a vállára.

Daphne lenézett halvány rózsaszín ruhájára, és szégyenlősen elmosolyodott; nagy szürke folt éktelenkedett vállrészén.

– Faszén – magyarázta sajnálkozóan. – Éppen Caroline-t próbáltam rajzolni tanítani.

– Te? – kérdezte Colin kételkedve.

– Tudom, tudom. Nálam rosszabb tanárt nem kaphatna, de csak tegnap döntött úgy, hogy szereti a művészetet, és ilyen rövid idő alatt nem találtunk mást.

– Le kéne küldened egy kicsit Benedictékhez – javasolta Colin. – Biztos vagyok benne, hogy bátyánk örömmel tanítgatná.

– Már megfordult a fejemben ez a gondolat, de szinte biztos vagyok benne, hogy mire sikerülne mindent elintézni, már valami más érdekelné. – A kanapé felé mutatott. – Ül le! Úgy járkálsz, mint egy ketrecben tartott gymacska.

Colin leült, bár szokatlanul nyugtalannak érezte magát.

– És mielőtt rákérdeznél – mondta Daphne –, már megkértem Jeffriest, hogy hozzon némi harapnivalót. Szendvics elég lesz?

– A szalon másik végéből hallottad, hogy korog a hasam?

– Attól tartok, a város másik végéből is – nevetett. – Tudtad, hogy ha villámlik, David azt mondja, a te gyomrod morajlik?

– Szent ég! – dörmögte Colin, kacagva. Unokaöccse nagyon okos kis ember.

Daphne szélesen elmosolyodott és hátradőlt a szófa párnázatára, kezét elegánsan ölébe fonva.

– Mi járatban, Colin? Nem mintha bármi különleges oknak kellene lennie, hogy meglátogathass. Mindig szívesen látlak.

Colin vállat vont.

– Csak erre jártam.

– Meglátogattad Anthonyt és Kate-et? – kérdezte. A Bridgerton-ház, ahol legidősebb bátyja élt a családjával, a tér másik oldalán, a Hastings-házzal szemben állt. – Benedict és Sophie is ott vannak a gyerekekkel, segítenek a ma esti eljegyzési bálod előkészületeiben.

Colin tagadón ingatta fejét.

– Nem. Attól tartok, te vagy a választott áldozatom.

Daphne megint csak mosolygott, ezúttal lágyabb arckifejezéssel, jó adag kíváncsisággal.

– Valami baj van?

– Nem, nem. Természetesen semmi baj – sietett leszögezni. – Miért kérdezed?

– Nem is tudom – felelte, fejét kissé oldalra hajtva. – Olyan furcsának tűnsz.

– Csak fáradt vagyok.

Daphne sokat tudón bólintott.

– Egészen biztosan a házassági előkészületektől van.

– Igen – ragadta meg a remek kifogást, bár ha az életét követelték volna érte, akkor sem tudta volna megmondani, mit próbál rejtegetni húga elől.

– Ne feledd, hogy bármit is kell kiállnod – mondta Daphne kissé durcásan, pajkosan –, ezerszer rosszabb Penelope-nak. A nőknek mindig sokkal nehezebb. Nekem elhiheted.

– Az esküvő, vagy minden? – kérdezte halkán, kedvesen.

– Minden – vágta rá. – Tudom, hogy ti, férfiak azt hiszitek, ti tartjátok kézben a dolgokat, de...

– Álmodni sem merném, hogy mi, férfiak tartjuk kézben dolgokat – jegyezte meg Colin, nem teljesen gúnyosan.

Daphne elkomorult.

– A nőknek sokkal több tennivalójuk van, mint a férfiaknak. *Különösen* az esküvő kapcsán. Annyi próbát kellett kiállnia az esküvői ruháért a varrónőnél, hogy biztos vagyok benne, Penelope már úgy érzi magát, mint egy tűpárna.

– Javasoltam neki, hogy szökjünk meg – közölte Colin könnyeden –, és mintha azt remélte volna, hogy komolyan gondolom.

Daphne kuncogott.

– Olyan boldog vagyok, hogy feleségül veszed!

Colin bólintott. Nem akart szólni, de valahogy kimondta húga nevét.

– Daff...

– Igen?

Colin ajka mozdult, de csak azt mondta: – Semmi, semmi.

– Ugyan már! Ne kínozz! Most már felkeltetted a kíváncsiságomat.

Colin ujjáival a szófa karfáján dobolt.

– Gondolod, hogy hamar elkészülnek a szendvicsek?

– Éhes vagy egyáltalán, vagy csak témát akarsz váltani?

– Mindig éhes vagyok.

Daphne sokáig hallgatott.

– Colin – szólalt meg végül tapintatosan –, mit akartál mondani?

Colin talpra ugrott; túl nyugtalan volt ahhoz, hogy egy helyben üljön. Fel-alá járkált. Megállt, aggódón fordult húgához.

– Semmi... – kezdte. – Honnan lehet tudni? – nyögte ki, és észre sem vette, hogy nem fejezte be a mondatot.

– Honnan lehet tudni micsodát?

Colin megállt az ablak előtt. Esőre állt az idő. Kölcsön kell kérnie a hintót Daphnétól, hacsak nem akar bőrig ázni hazáig. Nem értette, miért gondol a csapadékra, amikor az egyetlen dolog, amit igazán tudni akart...

– Honnan lehet tudni micsodát, Colin? – ismételte Daphne.

Mr. Bridgerton megfordult, és egyszerűen kiszakadt belőle a kérdés: – Honnan lehet tudni, hogy az ember szerelmes?

Daphne egy pillanatig csak nézte, nagy szeme tágra nyílt a csodálkozástól, ajka nem mozdult.

– Felejtsd el, hogy kérdeztem.

– Nem, nem! – kiáltott fel Daphne, és hirtelen ő is felállt. – Nagyon örülök, hogy megkérdezted. Nagyon. Én csak... meg kell mondjam, meglepődtem a kérdéstől.

Colin behunyta a szemét, utálta magát.

– Nem tudom elhinni, hogy feltettem neked ezt a kérdést.

– Ugyan már, ne butáskodj! Nagyon... aranyos, hogy megkérdezted. Nem is tudom elmondani, mennyire megható, hogy éppen hozzám jöttél ezzel a kérdéssel, amikor...

– Daphne... – figyelmeztette. Húga hajlamos volt arra, hogy elkalandozzon a témától, és Colin igazán nem volt abban a hangulatban, hogy kövesse gondolatainak vad csapongását.

Daphne minden előjel nélkül odaugrott hozzá és megölelte; aztán, le sem véve kezét bátyja válláról, megadta a választ: – Nem tudom.

– Tessék?

Daphne kecsesen ingatta fejét.

– Nem tudom, honnan lehet tudni, hogy szerelmes az ember. Azt hiszem, ez mindenképp más és más.

– És te honnan tudtad?

Hastings hercegné alsó ajkába harapott és beletelt néhány másodperc, mire válaszolt.

– Nem tudom.

– Tessék?!

Tanácsstalanul vállat vont.

– Nem emlékszem. Már olyan régen volt. De... egyszerűen... *tudtam*.

– Szóval azt akarod mondani – szolt Colin az ablakpárkánynak dőlve, kezét karba fonva –, hogy ha az ember nem tudja, hogy szerelmes, akkor valószínűleg nem az?

– Igen – jelentette ki határozottan. – Illetve nem! Nem! Egyáltalán nem így értem.

– Akkor hogyan?

– Nem tudom – felelte erőtlen, vékony hangon.

– Mióta vagy férjnél?

– Colin, kérlek, ne szekírozz! Próbálok segíteni.

– Nagyra értékelem a szándékot, de Daphne, igazán...

– Tudom már! Tudom már! – vágott a szavába. – Hasznavehetetlen vagyok. De figyelj! Kedveled Penelope-t? – kérdezte, aztán rémülten felszisszent. – Ugye Penelope-ról beszélünk?

– Magától értetődően! – csattant fel.

Daphne megkönnyebbülten sóhajtott.

– Remek. Mert ha nem róla beszélnék, nem adnék semmilyen tanácsot.

– Mennem kell... – jelentette be Colin váratlanul.

– Ne, kérlek, még ne! – könyörgött Daphne, bátyja karjára téve kezét. – Kérlek, Colin, maradj még!

Húgára nézett, felsóhajtott, legyőzöttnek érezte magát.

– Idióta vagyok.

– Colin! – nyugtatta, a szófához vezette és leültette. – Figyelj rám! A szerelem feltámad, és minden nap változik. Nem olyan, mint valami villámcsapás az égből, hogy egy szempillantás alatt más ember leszel tőle. Tudom, hogy Benedict esetében ez így volt, és ez nagyon szép is volt így, de tudod, hogy Benedict nem átlagos ember.

Colin nagyon szerette volna elfogadni ezt a csalóka magyarázatot, de egyszerűen nem tudott annyi energiát összeszedni magában.

– Nálam nem ilyen volt – tudatta Daphne. – És nem hiszem, hogy Simon így érezte volna, bár az igazat megvallva azt hiszem, ezt sosem kérdeztem meg tőle.

– Pedig meg kéne kérdezned.

Daphne igen lassan formált egy szót; úgy nézett ki, mint egy meglepett madár.

– M...miért?

Colin vállat vont.

– Hogy elmondhasd nekem.

– Szerinted férfiaknál máshogy működik?

– Ha minden más is másképp működik...

Daphne kedves grimaszra húzta száját.

– Kezdem nagyon sajnálni szegény Penelope-t.

– Ó, minden okod meg is van rá – ismerte el. – Biztos vagyok benne, hogy borzalmas férj leszek.

– Dehogy! – nyugtatta, megveregetve bátyja karját. – Ugyan, honnan a csodából gondolod? Sosem csalnád meg.

– Valóban nem. – Egy ideig hallgatott, aztán szelíden hozzátette: – De lehet, hogy nem szeretem annyira, amennyire megérdemelné.

– De lehet, hogy igen – megadón emelte fel a kezét. – Az isten szerelmére, Colin, maga a tény, hogy itt ülsz, és a *húgodat* kérdezed a szerelemről, már eleve azt jelenti, hogy valószínűleg szereted.

– Így gondolod?

– Ha nem *így* gondolnám, nem *mondanám*. – Felsőhajtott. – Ne gondolkozz ezen olyan nagyon. Sokkal könnyebbnek fogod találni a házasságot, ha csak hagyod, hogy minden úgy alakuljon, ahogy alakul.

Colin gyanakvóan nézte hűgát.

– Mióta vagy ennyire filozofikus alkat?

– Amióta betoppantál és ezt a témát erőlteted – vágta rá. – Jól választottál feleséget. Ne aggódj már olyan nagyon!

– Nem aggódom – felelte reflexből, de persze aggódott, ezért nem is próbált védekezni, amikor Daphne meglehetősen gúnyosan pillantott rá.

De nem azért aggódott, hogy Penelope megfelelő feleség-e. Ebben biztos volt.

És nem azért aggódott, hogy a házassága jó lesz-e. Ebben is biztos volt.

Ostoba apróságok miatt adódott. Hogy szereti-e Penelope-t. Nem mondta, hogy a világ végét jelentené, ha szeretné (vagy akkor érne véget a világ, ha nem szeretné őt), hanem mert rendkívül nyugtalanítónak találta, hogy nem tudja pontosan, mit érez.

– Colin?

Húgára nézett, aki meglehetősen zavartan szemlélte őt. Felállt, el akart menni, mielőtt menthetetlenül felzaklatja magát, úgyhogy lehajolt és arcon csókolta Daphnét.

– Köszönöm, húgom.

Daphne szeme összeszűkül.

– Nem tudnám megmondani, hogy most komoly vagy-e, vagy gúnyolódsz velem, mert nem igazán tudtam segíteni neked.

– Semmit sem segítettél. Mégis őszintén köszönöm neked.

– A segítő szándékot?

– Valami olyasmit.

– Most a Bridgerton-házba mész?

– Hogy Anthony legyen a következő, aki előtt zavarba jövök?

– Vagy Benedict. Ő is ott van.

Nagy családban az embernek mindig van lehetősége egyik-másik testvére előtt bolondot csinálni magából.

– Nem – felelte fanyar mosollyal. – Azt hiszem, hazasétálok.

– Gyalog akarsz menni? – visszhangozta Daphne hitetlenkedve.

Colin az ablak felé mutatott.

– Szerinted esni fog?

– Vidd el a kocsimat, Colin. És kérlek, várd meg a szendvicseket.

Biztosan egy egész halommal hoznak, és ha elmész, mielőtt behozzák, legalább a felét felfalom, és estig utálni fogom magamat.

Colin bólintott, visszaült, és örült, hogy így döntött. Mindig is rajongott a füstölt lazacért. Sőt, egy tányérral a kocsiába is magával vitt. Egész úton az ablakon nézett kifelé, a szakadó esőbe.

Ha a Bridgerton család fogadást ad, megadják a módját. És ha a Bridgerton család eljegyzési bált tart... nos, ha Lady Whistledown még mindig írna, legalább három hasábot megtöltene az eseményről szóló beszámoló.

Még ez az eljegyzési bál is, aminek meghívóit az utolsó pillanatban küldték szét (mert sem Lady Bridgerton, sem Mrs. Featherington nem szándékozott megengedni gyermekének, hogy hosszú jegyességben meggondolhassák magukat), a szezon legjelentősebb eseményei közé tartozhatott.

Bár ez részben nem magának a társasági eseménynek köszönhető, gondolta Penelope keserűen, hanem a folyamatos spekulációnak, vajon mi vitte rá Colin Bridgertont, hogy egy olyan senkit válasszon feleségül, mint Penelope Featherington. Akkor sem volt ilyen vad a pletykázkodás, amikor Anthony Bridgerton feleségül vette Kate Sheffieldet, akit Penelope-hoz hasonlóan nem tartottak finomgyémántnak a társaságban. De Kate legalább fiatal volt. Ha meg akarta volna számolni, hányszor hallotta az elmúlt néhány napban a „vénlány” szót suttogni a háta mögött, Penelope már a lelegején elvesztette volna a fonalat.

De bár a pletykák nem igazán zavarták, mert még mindig mennyei boldogságának felhőin lépkedett. Egy nő nem töltheti egész felnőtt életét úgy, hogy szerelmes egy férfiba, és nem örül kis híján meg a boldogságtól, ha a férfi végre megkéri a kezét.

Akkor is, ha még mindig nem igazán értette, hogyan történhetett mindez.

De megtörtént. És csak ez számított.

És Colin minden tekintetben tökéletes vőlegény volt, álmadni sem lehetett volna jobbat. Egész este mellette volt, el sem lehetett volna szakítani tőle, és Penelope úgy érezte, nem azért teszi, hogy megvédje őt a pletykáktól. Ami azt illeti, egyáltalán nem törődött azzal, hogy mit beszélnek róla.

Mintha... mintha Colin azért maradt volna mellette, mert... mert mellette akart maradni, gondolta Penelope álmodozón.

– Láttad Cressida Twombly-t? – súgta Eloise a fülébe, miközben Colin az anyjával táncolt. – Szinte zöld az irigységtől.

– Csak a ruhája miatt látod olyannak – felelte Penelope lenyűgözően rezzenéstelen arccal.

Eloise felnevetett.

– Ó, bárcsak írna még Lady Whistledown! Kipellengérezné!

– Úgy hírlik, éppen ő Lady Whistledown – jelentette ki Penelope körültekintően.

– Ugyan már! Egy pillanatig sem hittem, hogy Cressida volna Lady Whistledown, és nem hiszem, hogy te elhiszed.

– Talán nem – ismerte el Penelope. Tudta, hogy titka nagyobb biztonságban van, ha azt állítja, elhiszi, hogy Cressida történetét, de

bárki, aki ismeri, tudja, hogy ez annyira nem jellemző rá, hogy ez önmagában gyanút keltene.

– Cressida csak a pénzt akarta – folytatta Eloise megvetően. – Vagy talán csak közfigyelmet. Valószínűleg mindkettőt.

Penelope figyelte nemezisét, aki a bálterem távolabbi végében szórakoztatta udvartartását. Szokásos udvarlói vették körül, de új emberek is csatlakoztak hozzájuk, nyilván azért, mert kíváncsiak voltak a Whistledown-pletykára.

– Hát, ami a közfigyelmet, illetve hírhedséget illeti, abban legalább elérte a célját.

Eloise egyetértően bólintott.

– El sem tudom képzelni, miért kapott meghívót. Nyilvánvaló, hogy nem szeretitek egymást, és egyikünk sem kedveli.

– Colin ragaszkodott *hozzá*.

Eloise igencsak elcsodálkozott.

– Miért?

Penelope gyanította, hogy a fő ok Cressida bejelentése volt, hogy ő Lady Whistledown; a társaság nagy része nem tudta eldönteni, hazudik-e vagy sem, de senki sem hajlott arra, hogy megtagadja tőle a meghívást a szokásos társasági eseményekre, hátha tényleg igazat mondott.

Colin és Penelope sem kelthetett más látszatot.

De Penelope ezt nem mondhatta meg Eloise-nek, ezért a történet másik felét mondta, ami szintén az igazsághoz tartozott.

– Anyád nem akart pletykára okot adni azzal, hogy kihúzza a listáról, és Colin is azt mondta...

Elpirult. Nagyon kedvesen.

– Mit mondott? – kérdezte Eloise igen határozottan.

Penelope nem tudta megállni, hogy ne mosolyogva feleljen.

– Azt mondta, azt akarja, hogy Cressida kénytelen legyen végignézni, milyen boldog vagyok.

– Ó! Nahát! – Eloise úgy nézett ki, mint akinek menten le kell ülnie.

– A bátyám tényleg szerelmes!

Penelope arcának halvány pírja mélyvörösé változott.

– Napnál is világosabb! – kiáltott fel Eloise. – Biztosan szerelmes. Megvallotta neked?

Volt valami csodálatos és szörnyű Eloise szóáradatának hallgatásában. Egyrészt mindig kellemes, ha az ember életének legtökéletesebb pillanatait megoszthatja legjobb barátjával; Eloise öröme és izgatottsága pedig ragályos volt.

Másrészt azonban nem feltétlenül igaz, amit mond, mert Colin nem szereti őt. Legalábbis nem mondta.

De viselkedése erre utalt. Penelope ebbe a gondolatba kapaszkodott, erre próbált összpontosítani, nem arra, hogy Colin sosem vallott neki szerelmet.

A tettek jobban elárulják az ember érzelmeit, mint a szavak, ugye?

És Colin úgy bánt vele, hogy hercegnőnek érezte magát.

– Miss Featherington! Miss Featherington!

Penelope balra nézett és ragyogó mosoly jelent meg arcán. Ez a hang nem lehet másé, csak Lady Danburyé.

– Miss Featherington – szólította meg Lady D, sétatálcájával törve utat magának a tömegben, míg oda nem ért Penelope és Eloise mellé.

– Lady Danbury, örülök, hogy látom!

– Ha, ha, ha – Lady Danbury ráncos arca szinte megfiatalodott a mosolytól. – Bárki bármit mond, engem mindig jó látni. És téged is, te kis ördög. Nahát, hogy mit értél el!

– Hát nem ez a *legjobb*? – kérdezte Eloise.

Penelope legjobb barátnőjére nézett. Vegyes érzelmei ellenére Eloise igaz barátnő, őszinte és mindig is az lesz. Hirtelen nem számított, hogy zsúfolt bálterem közepén vannak, és mindenki úgy néz rá, mintha valami minta lenne egy biológus tárgylemezén. Odafordult hozzá és szeretettel, de erősen megölelte.

– Szeretlek, Eloise! – súgta a fülébe.

– Tüdöm – felelte Eloise szintén súgva.

Lady Danbury sétatálcájával kopogott a padlón.

– Itt vagyok, hölgyeim!

– Ó, kérem bocsásson meg! – szólt Penelope zavartan.

– Semmi baj – mondta Lady D, rá nem jellemző engedékenységgel.

– Jó látni, hogy két lány átöleli, és nem hátba szúrja egymást.

– Köszönöm, hogy eljött gratulálni – szólt Penelope.

– A világerért sem hagytam volna ki. Ez a sok bolond mind azt találgatja, mivel sikerült rávenned, hogy vegyen feleségül, pedig csak annyit tettél, hogy önmagad voltál.

Penelope ajka megnyílt, könnyek szöktek a szemébe.

– Jaj, Lady Danbury, ez a legkedvesebb...

– Ne, nem, ezt ne! – szólt rá Lady D hangosan. – Ezt nem akarom látni. Nincs időm ilyen érzélgősségre.

De Penelope észrevette, hogy az öreg hölgy elővette a zsebkendőjét, és diszkrétan törölgette szemét.

– Ó, Lady Danbury – köszöntötte Colin, visszatérve a csoporthoz. Rögtön belekarolt menyasszonyába, jelezve, hozzá tartozik. – Örülök, hogy látom.

– Mr. Bridgerton – köszöntötte kurtán. – Csak azért jöttem, hogy gratuláljak a menyasszonyának.

– Ó, de egyértelmű, hogy én vagyok, aki megérdemli a gratulációt.

– Hmmm. Ez már igaz – felelte Lady D. – Azt hiszem, igaza van. Nagyobb kincs, mint gondolják.

– Én észrevettem. Én találtam rá – jegyezte meg Colin halkán, olyan komolyan, hogy Penelope azt hitte, menten elalél az izgalomtól. – És ha megbocsát – folytatta hasonló kellemes modorban –, el kell kísérnem a menyasszonyomat, hogy bemutassam a bátyámnak.

– De hiszen ismerem a bátyádat – vágott a szavába Penelope.

– Ez hagyomány. Hivatalosan is be kell fogadnunk téged a családba.

– Ó! – Kellemes, melengető érzése támadt a gondolatra, hogy ő is a Bridgerton nevet viselheti. – Milyen szép szokás!

– Mint mondtam, Anthony köszöntőt akar mondani, aztán keringőznöm kell a menyasszonyommal – világosította fel a matrónát.

– Nagyon romantikus – mondta Lady Danbury helyeslően.

– Hát igen, elég romantikus típus vagyok – felelte Colin könnyeden.

Eloise felhorkant.

Colin bosszúsan fordult hozzá.

– Tényleg az vagyok.

– Penelope érdekében remélem, hogy az vagy – felelte Eloise.

– Mindig ilyenek? – kérdezte Lady Danbury a menyasszonyt.

– Többnyire.

Lady D bólintott.

– Az jó. Az én gyerekeim alig beszélnek egymással. Persze nem rosszindulatból. Csak nincs bennük semmi közös. Igazán szomorú.

Colin szorosabban fogta Penelope karját.

– Most már tényleg mennünk kell.

– Rendben. – De amint megfordult, hogy elinduljanak Anthony felé, akit a terem másik végében látott, a kis zenekar közelében, az ajtó felől hirtelen hangos zsidongás hallatszott.

– Figyelem! Figyelem!

Egy szempillantás alatt kiszaladt a vér az arcából.

– Ó, ne! – hallotta magát, ahogy ezt a két szót súgta. Ennek nem lenne szabad megtörténnie. Legalábbis nem ma este.

– Figyelem!

Hétfő van! Sikoltott tudata. Hétfőt mondott a nyomdásznak. A Mottram-bál időpontját.

– Mi történik? – kérdezte Lady Danbury.

Tíz fiatal fiú rohant a terembe, utcakölykök, kezükben újságlapok, úgy szórták, mintha nagy, négyszögletes konfetti lett volna.

– *Lady Whistledown* utolsó lapszám! – kiáltották. – Olvassák most! Tudják meg az igazat!

17. fejezet

Colin Bridgerton több mindenről volt híres.

Híres volt szépségéről, ami nem meglepő; minden Bridgerton férfi híresen szép volt.

Híres volt kissé aszimmetrikus mosolyáról, ami zsúfolt báltermek másik végében is meg tudta olvasztani a hölgyek szívét, és egyszer egy fiatal hölgy elájult, vagy legalábbis finoman elalélt, melynek következtében fejét asztalba verte, mely ütés okozta a fent említett eszméletvesztést.

Híres volt jó kedélyéről, arról, hogy szép mosolyával, szórakoztató megjegyzéseivel mindenkit fel tud vidítani.

Nem volt híres azonban arról (és sokan megesküdték volna, hogy nem is rendelkezik e tulajdonsággal), hogy ingerlékeny lenne.

És ami azt illeti, éppen e figyelemre méltó (bizonyított) önuralom miatt senki sem vette észre a teremben, hogy a leendő ifjú feleség másnap reggel valószínűleg bekéült karral ébred.

– Colin – szisszent fel, és lenézett az erősen markoló kézre.

De Colin nem engedte el. Tudta, hogy fájdalmat okoz, tudta, hogy szörnyen nem szép dolog, hogy fájdalmat okoz, de abban a pillanatban olyan rettenetesen dühös volt, és aközött választhatott, hogy vagy minden erejével Penelope karját szorítja, vagy ötszáz kedves barát és ismerős előtt elveszti önuralmát.

Mindent összevetve úgy vélte, helyesen döntött.

Megöli. Amint sikerül feltűnés nélkül kivezetni ebből az istenverte bálteremből, abszolút biztosan megöli. Megegyeztek, hogy Lady Whistledown a múlté, hogy hagyják az ügyet magától elülni. Ennek most nem lenne szabad megtörténnie. Penelope ezzel kihívja maga ellen a sorsot. Tönkreteszik.

– Hát, ez egyenesen csodás! – kiáltott fel Eloise, elkapva egy lapot a levegőben. – Abszolút óriási! Nagyszerű! Fogadok, azért törte meg hallgatását, hogy az eljegyzésedet megünnepelje!

– Az igazán kedves lenne tőle – mondta Colin lassan, vontatottan.

Penelope egy szót sem szólt, de nagyon, nagyon sápadt volt.

– Ó, istenem!

Colin hűgához fordult, aki szájtátva olvasta az írást.

– Kapjon el nekem is egyet, Bridgerton! – parancsolta Lady Danbury, sétabotjával lábón biztatva. – Nem hiszem el, hogy szombaton jelentet meg lapot. Biztosan jókat ír.

Colin lehajolt, két papírlapot vett fel a padlóról. Egyiket átadta Lady Danburynek, a másikat nézte, csak nézte, bár biztos volt benne, hogy pontosan tudja, mi áll benne. Igaza volt.

Semmit sem találok megvetendőbbnek egy olyan férfiúnál, aki azt hiszi, szórakoztató dolog leereszkedően megpaskolni egy hölgy kezét és azt mormogni: „A nők kiváltsága meggondolni magukat.” És mivel úgy érzem, úgy illendő, ha az ember szavai és tettei összhangban vannak, arra törekszem, hogy véleményem és döntéseim következetesek és helyesek legyenek.

Éppen ezért, kedves olvasó, amikor megírtam az április 19-i vezércikket, valóban komolyan a legutolsónak szántam. Mindazonáltal általam nem befolyásolható (és nem helyeselt) események arra kényszerítettek, hogy még egyszer, utoljára tollat ragadjak, és papírra vessem mondanivalómat.

Hölgyeim és uraim, e sarok írója NEM Lady Cressida Twombly. Nevezett hölgy fondorlatos névbitorló, és összetörne a szívem, ha azt látnám, hogy az évek során kifejtett kitartó munkámat hozzá hasonló személynek tulajdonítanák.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,

1824. április 21.

– Ez a legjobb, amit valaha láttam – közölte Eloise vidáman suttogva. – Lehet, hogy rosszindulatú személy vagyok, mert még sosem éreztem ilyen örömet valaki bukásán.

– Badarság! – szólt Lady Danbury. – Én pontosan tudom, hogy nem vagyok rossz ember, mégis nagyon élvezetesnek találom.

Colin egy szót sem szólt. Nem bízott saját hangjában. Nem bízott magában.

– Hol van Cressida? – kérdezte Eloise, nyakát nyújtva. – Látja valaki? Fogadnék, hogy már elmenekült. Biztosan megalázó ez neki. Én a helyében nagyon megalázónak tartanám.

– Te sosem lennél az ő helyében – jegyezte meg Lady Danbury. – Te sokkal jóra valóbb személy vagy.

Penelope nem szólt.

– Az ember mégis szinte sajnálja – folytatta Eloise vidáman.

– De csak szinte – tette hozzá Lady D.

– Ó, persze. Illetve, az igazat megvallva, szinte alig. Colin csak állt, a fogát csikorgatta.

– Ráadásul megtarthatom az ezer fontot! – nevetett az öreg hölgy.

– Penelope! – kiáltott Eloise, könyökkel oldalba bökve a menyasszonyt. – Még egy szót sem szóltál. Hát nem csodálatos?

Penelope bólintott.

– Nem tudom elhinni.

Colin még szorosabban fogta a karját.

– Jön a bátyád – suttogta.

Colin jobbra nézett. Anthony hosszú léptekkel igyekezett felé. Nyomában szorosan Violet és Kate.

– Hát, ez eléggé háttérbe szorít minket – mondta Anthony, amikor odaért. Biccentett a jelen lévő hölgyek felé. – Eloise, Penelope. Lady Danbury.

– Nem hiszem, hogy most bárki is figyelne Anthony köszöntőjére – szólt Violet, körülnézve a bálteremben. Nem akart szünni a zsongás. A levegőben még szállt egy-két ív hírlap, hölgyek, urak csúsztak meg a padlóra esett példányokon. A suttogás moraja szinte fülsértő volt, és Colin úgy érezte, menten felrobban.

Ki kell jutnia innen. *Most.* Vagy legalábbis a lehető leghamarabb.

Hasogató fejfájás tört rá, úgy érezte, megsül a bőrében. Olyan volt, mint a szenvedély heve, csakhogy ez nem szenvedély volt, hanem düh, tombolás, és rettenetes, sötét érzés, hogy elárulta az egyetlen ember, akinek feltétel nélkül mellette kellett volna állnia.

Furcsa. Tudta, hogy ez Penelope titka, neki van a legtöbb vesztenivalója. Róla szól, ő a szerző, neki nem sok köze van ehhez az ügyhöz; legalábbis szellemileg felfogta. De ez valahogy nem számított. Egy párrá lettek, és Penelope nélküle döntött valamiben.

Nincs joga ilyen veszélynek kitenni anélkül, hogy előbb ne beszélt volna vele. Hiszen a férje, illetve hamarosan az lesz, és isten rá róttá kötelessége védelmezni feleségét, akár kívánja az asszony, akár nem.

– Colin? – szólította anyja. – Jól vagy? Kicsit furcsán nézel ki.

– Mondd el a köszöntőt – kérte Colin Anthonyt. – Penelope nem érzi jól magát, haza kell vinnem.

– Nem érzed jól magad? – kérdezte Eloise. – Mi a baj? Nekem nem is említetted.

Penelope javára legyen írva, sikerült meglehetősen hihetően hazudnia: – Sajnos egy kicsit fáj a fejem.

– Igen, igen, Anthony, ez a leghelyesebb, amit tehetünk – szólt Violet –, menj, mond el a köszöntőt, hogy Colin és Penelope mielőbb táncolhasson. Nem mehet haza, amíg nem mondtad el a beszédedet.

Anthony egyetértően bólintott, aztán intett, hogy Colin és Penelope kövesse a bálterem díszhelyére. Trombitás adott jelt, az egybegyűltek elhallgattak. Mindenki tiszteletben tartotta a kimondatlan kérést, mert talán arra számítottak, hogy a bejelentés Lady Whistledownnal kapcsolatos.

– Hölgyeim és uraim! – mondta Anthony hangosan, az egyik lakájtól átvéve egy pohár pezsgőt. – Tudom, hogy mindenkit meglepett Lady Whistledown körünkbe való betolakodása, de szeretném emlékeztetni önöket, miért is vagyunk így együtt ma este.

Tökéletes pillanat lett volna, gondolta Colin szenvtelenül. Penelope boldogságának, dicsőségének éjszakája, hogy ragyoghasson, megmutathassa a világnak, milyen szép, kedves, okos valójában.

És az ő éjszakája, amikor nyilvánosan is tanúságot tehetett volna szándékairól, tudathatta volna mindenkivel, hogy Penelope-t választotta, és legalább olyan fontos, hogy Penelope is őt választotta.

Az incidens hatására nem akart mást, csak megmarkolni a vállát és kirázni belőle az erőt. Mindent kockára tett. Mindent veszélynek tesz ki. A jövőjével játszik.

– A Bridgerton család fejeként – folytatta Anthony – nagy örömmel tölt el, ha fivérem feleséget választ magának. Vagy húgom férjet – tette hozzá mosolyogva, Daphne és Simon felé bólintva. Colin lenézett Penelope-ra. Egyenesen, mozdulatlanul állt jégkék szaténruhájában. Nem mosolygott, amit furcsának találhatott az őt néző több száz ember. De lehet, hogy az izgatottságnak tudták be a komorságot. Hiszen több száz szempár szegeződött rá. Ettől bárki izgatott lenne.

Ha valaki olyan közel állt volna hozzá, mint Colin állt, észrevehette volna a rémületet tekintetében, láthatta volna, hogy mellkasa igen gyorsan emelkedik-süllyed, lélegzése egyre gyorsabb lesz, ki-kihagy.

Rettegett.

Jó. Féljen is. Féljen attól, mi történhet vele, ha kiderül a titka. Rettegjen attól, mi történik vele, amint négy szemközt tudnak beszélni.

– Ezért – szónokolt Anthony –, nagy örömmel emelem poharamat Colin fivéremre és menyasszonyára, Penelope Featheringtonra. Colinra és Penelope-ra.

Colin lenézett és rájött, hogy valaki egy pohár pezsgőt adott a kezébe. Felemelte a poharat, ajkához akarta vinni, aztán meggondolta magát, és Penelope ajkához érintette. Az egybegyűltek hevesen éljeneztek, és Colin figyelte, hogy menyasszonya egy kortyot iszik, és még egyet, és kénytelen volt addig inni, míg el nem vette a poharat, amit pedig csak akkor tett meg, amikor már teljesen kiürült.

Aztán rájött, hogy ezzel a gyerekes játékkal ital nélkül maradt, pedig arra az adott pillanatban nagy szüksége volt, ezért kivette Penelope kezéből a poharat, és egy hajtással kiitta belőle a pezsgőt.

A közönség még jobban éljenzett.

Lehajolt, Penelope fülébe súgta: – Most pedig táncolunk. Addig táncolunk, míg mások is csatlakoznak hozzánk, és már nem leszünk a figyelem középpontjában. Aztán kiosonunk. Mert beszélnünk kell.

Penelope állá alig érzékelhető bólintásra mozdult.

Kézen fogta, a táncparketre vezette, másik kezével derekát fogta át, amikor a zenekar a keringő első taktusait játszotta.

– Colin – súgta. – Nem akartam, hogy ez történjen.

Colin mosolygott, ragyogóan, a közönségnek szólón. Hiszen ez az első hivatalos tánca választottjával.

– Ne most! – parancsolta.

– Na de...

– Tíz perc múlva sok mindent fogok mondani neked, de most egyszerűen csak táncolunk.

– Csak azt akartam mondani...

Megszorította menyasszonya kezét, félreérthetetlen figyelmeztetésül. Penelope lopva rá-ránézett, aztán hirtelen elkapta tekintetét.

– Mosolyognom kéne – suttogta, még mindig nem nézve rá.

– Akkor mosolyogj!

– *Neked* is mosolyognod kéne.

– Igazad van. Kéne.

De nem tette.

Penelope úgy érezte, legszívesebben grimaszt váгна. Legszívesebben elsírta volna magát, de valahogy sikerült megemelni ajka sarkát. Az egész világ őt nézi... legalábbis az ő egész világa... és tudta, hogy minden mozdulatát figyelik, feljegyzik minden arckifejezését.

Évekig érezte láthatatlannak magát, és gyűlölte azt az állapotot. De most bármit megadott volna, ha néhány percig újra névtelen senki lehet.

Nem, nem mindent. Nem adta volna érte Colint. Ha az az ára, hogy vele lehet, hogy a *Társaság* egész életében szoros megfigyelés alatt tartja, akkor is megéri. És ha ilyen helyzetben haragját és megvetését kell túrníe, ha ez a házassághoz tartozik, akkor is megéri.

Tudta, hogy dühös lesz rá, amiért mégis kiadja az utolsó írást. Remegő kézzel írta újra a szavakat és nagyon félt az alatt a néhány perc alatt, amit a St. Bride templomban töltött (ahogy az oda- és visszaúton is); attól félt, Colin bármelyik pillanatban lecsaphat rá és lemondja az esküvőt, mert képtelen feleségül venni Lady Whistledownt.

De akkor is megtette.

Tudta, hogy Colin szerint hibát követ el, de egyszerűen nem hagyhatta, hogy Cressida Twombly arassa le élete munkájának dicsőségét. Vajon olyan nagy dolog azt kérni Colintól, hogy legalább próbálja meg az ő szemszögéből nézni az eseményeket? Elég nehéz lett volna az is, ha másnak hagyja eltulajdonítani Lady Whistledown

személyiségét, de Cressida ebből a szempontból elviselhetetlen volt. Túl sokat szenvedett és túl sokat tűrt Cressidától.

Ráadásul tudta, hogy Colin sosem hagyná cserben, amint az eljegyzés ténye nyilvánosságra kerül. Ezért különös figyelemmel utasította kiadóját, hogy a lapot hétfőn, a Mottram-bálon kézbesítsék. Ezért különösen rossz ötletnek tűnt ezt saját eljegyzési bálján megtenni, főleg úgy, hogy Colin határozottan ellenezte az egészet.

A fene vigye el Mr. Lacey-t! Biztosan azért tette ezt, hogy minél nagyobb hírverés legyen a lap körül. A *Whistledown* révén eléggé ismerte a *Társaságot* ahhoz, hogy tudja, egy Bridgerton eljegyzési bál a szezon egyik legnevezetesebb eseménye. Penelope nem tudta, mit számít ez, hiszen a *Whistledown* iránti érdeklődés növelésétől nem kerül több pénz a zsebébe, hiszen a *Whistledown*nak végérvényesen vége, és sem Penelope, sem Mr. Lacey nem kap egy fontot sem a további megjelenésért.

Hacsak...

Penelope elkomorult, sóhajtott. Mr. Lacey bizonyára azt reméli, hogy Lady Whistledown meggondolja magát.

Colin szorosabban fogta a derekát, Penelope felnézett. Tekintetük egymásba fonódott. Írisze csodálatos zöld volt a gyertyafényben. Vagy csak azért látta ilyennek, mert tudta, hogy zöld. Sötétben talán smaragdszínűnek érzékelte volna.

A csodált vőlegény ekkor a többi táncos felé biccentett. Kezdt megtenni a parkett.

– Ideje elszöknünk!

Penelope válaszul szintén biccentett. Colin családjának már szóltak, hogy nem érzi jól magát, szeretne hazamenni, ezért senkinek sem tűnne fel, ha távozna. És ha nem is felelt meg az illemszabályoknak, hogy kettesben maradjanak a vőlegény kocsijában, az illemszabályoktól jegyespárok esetében néha eltekintettek, különösen ilyen romantikus estéken.

Penelope ajkát furcsa, rémülten csengő nevetés hagyta el. Ez az éjszaka talán élete legkevésbé romantikus éjszakája lesz.

Colin metsző pillantást vetett rá, kérdően vonta fel szemöldökét.

– Semmi, semmi – szólt Penelope.

Colin megszorította a kezét, bár nem olyan erősen.

– Tudni akarom.

Penelope beletörődően vállat vont. Fogalma sem volt, mit mondhatna vagy tehetne, amitől ennél is rosszabbá lenne az éjszaka.

– Csak az jutott eszembe, hogy romantikus esténknek kéne lennie.

– Lehetne az is – felelte közömbösen.

Keze elmozdult menyasszonya derekáról, de megszorította a kezét, ujjainál fogva vezette át a tömegben, míg az üvegajtón át ki nem értek a teraszra.

– Ne itt – suttogta Penelope aggódón tekintve vissza a bálterem felé.

Colin válasza sem méltatta a kérést, csak húzta maga után a tintafekete éjszakába; befordultak egy sarkon és végre nem látott másokat, kettesben voltak.

De nem álltak meg ott. Colin gyorsan körülnézett, hogy valóban nem látja-e senki, azzal kinyitott egy kis, nem feltűnő oldalajtót.

– Mi ez? – kérdezte Penelope.

Colin válasz helyett vesetájon lökte, és Penelope egy sötét hallban találta magát.

– Felfelé! – mutatott a lépcsőre.

Penelope nem tudta, hogy féljen vagy izgatott legyen, mégis elindult felfelé a lépcsőn; végig szorosan maga mögött érezte Colin forró jelenlétét.

Sok-sok lépcsőforduló után Colin előrelépett, kinyitott egy ajtót, kinézett a hallba. Senkit sem látott, így kilépett; Penelope-t magával húzva csendben haladtak végig a folyosón (a családi lakosztályban), míg elértek egy szobához, ahova Penelope még sosem tette be a lábát.

Colin szobája. Mindig is tudta, hogy ez az. Oly sok évig járt Eloise-hez látogatóba, és legfeljebb kezét húzta végig a súlyos faajtón. Colin már régen nem állandó lakója az *Ötös számú* háznak, de anyja ragaszkodott hozzá, hogy fenntartsák neki ezt a szobát. Azt mondta, sosem lehet tudni, mikor lesz fiának szüksége rá, és a szezon elején is igaza lett, mert amikor Colin hazatért Ciprusról, nem volt önálló bérelt lakása.

Kinyitotta az ajtót, behúzta menyasszonyát maga után. Sötét volt odabent, Penelope botladozott, és amikor megállt, azért tette, mert Colin teste állta el az útját.

Colin megfogta a karját, hogy el ne essen, de akkor sem engedte el, amikor az egyensúlyvesztés már nem fenyegette. Nem ölelés volt, nem igazán, de Penelope teste egész hosszában a férfihoz simult. Semmit sem látott, de érezte a férfit, tömegét, illatát, és hallotta, érezte az éjszakai levegőben kavargó, arcát lágyan simogató lélegzését.

Agónia volt.

És extázis.

Keze lassan csusszant lefelé ruhátlan karján, hogy Penelope minden idegszála zsbongott, aztán Colin hirtelen hátralépett.

Aztán... csend.

Penelope nem volt biztos benne, mit vár. Lehet, hogy kiabál vele, lehet, hogy megszidja, vagy magyarázatot követel.

De nem ezt tette. Csak állt a sötétben, és várt, így akarta kikényszeríteni, hogy Penelope mondjon valamit.

– Nem tudnál... nem tudnál gyertyát gyújtani? – kérdezte végül Penelope.

– Nem szereted a sötétséget? – kérdezte Colin lassan, vontatottan.

– Most nem. Így nem.

– Értem – mormogta. – Szóval azt mondod, hogy így esetleg szeretnéd?

Ujjai hirtelen Penelope bőrét pásztázták, az ingváll szélén.

Aztán megszűnt az érintés.

– Ne... – szólt Penelope remegően.

– Ne érintselek? – évődött kissé gúnyosan, és Penelope örült, hogy nem látja az arcát. – Hiszen az enyém vagy, nemde?

– Még nem – figyelmeztetett.

– Ó, dehogynem. Gondoskodtál róla. Meglehetősen okos időzítés volt, hogy megvártad az eljegyzési bált az utolsó üzeneteddel. Tudtad, nem akartam, hogy megjelentesd az utolsó lapszámot. Megtöltöttem. Megegyeztünk.

– Nem is egyeztünk meg!

Colin nem vette figyelembe ezt a kirohanást.

– Megvártad, amíg...

– Nem is egyeztünk meg! – kiáltott fel Penelope újra, mert fontosnak tartotta tisztázni, hogy nem szegte meg szavát. Akármit is tett, nem hazudott neki. Legalábbis azon túl, hogy több mint egy évtizedig

titokban tartotta előle a Whistledown-titkot, de ebben nem Colin volt az egyetlen. – És igen – ismerte el, mert nem tűnt jó ötletnek, hogy éppen most kezdjen hazudni –, tudtam, hogy nem hagysz el. De reméltem...

Hangja megtört, képtelen volt befejezni a mondatot,

– Mit reméltél? – kérdezte Colin soha véget nem érőnek tűnő hallgatás után.

– Reméltem, hogy megbocsátasz nekem – suttogta. – Vagy legalábbis megérted. Mindig is úgy gondoltam, olyan férfi vagy, aki...

– Milyen férfi? – kérdezte alig gondolatnyi csend után.

– Az én hibám – szólt Penelope fáradt, szomorú hangon. – Piedesztálra állítottalak. Mindig olyan kedves voltál hozzám! Talán azt hittem, képtelen vagy más lenni.

– Mi a fenét tettem, ami ne lett volna szép tőlem? – kérdezte ingerülten. – Megvédtelek, megkértem a kezedet, én...

– Nem próbáltad beleélni magadat az én helyembe, nem voltál kíváncsi az én szempontomra – vágott a szavába.

– Azért, mert úgy viselkedsz, mint aki meg van örülve!

Szinte kiabált. Aztán csend lett, fülsértő, lélekmarcangoló csend.

– Fogalmam sincs, mi mást mondhatnék – szólt Penelope végül.

Colin félrenézett. Maga sem tudta miért, hiszen a sötétben úgysem látott semmit. De volt valami Penelope hangjában, amitől nyugtalan lett. Olyan gyengének, fáradtnak tűnt. Sóvárgás és bánat. És Colinban felébredt a vágy, hogy megértse, vagy legalábbis megpróbálja megérteni, annak ellenére, hogy *tudta*, Penelope szörnyű hibát követett el. Lány hangjának minden rezdülése még jobban feltüzeltelte dühét. Még mindig mérges volt rá, de már valahogy nem kívánta ezt kimutatni.

– Tudod, hogy lelepleznek – mondta halk, gondosan uralt hangon. – Megaláztad Cressidát; biztosan magánkívül van a haragtól, és nem nyugszik addig, míg fel nem fedí, ki volt az igazi Lady Whistledown.

Penelope megmoccant, hátrébb húzódott; Colin hallotta a ruhasuhogást.

– Cressida nem elég okos ahhoz, hogy a nyomomra akadjon, ráadásul nem írok többet, így nem lesz lehetőségem hibát elkövetni, amiből esetleg következtetéseket vonhatna le. – Hallgatott kicsit, aztán hozzátette: – Ezt megígérem.

– Már késő.

– Nem késő – tiltakozott. – Senki sem tudja! Senki sem tudja, csak te, és annyira szégyenkezel miattam, hogy nem tudom elviselni.

– Ó, az isten szerelmére, Penelope! – csattant fel Colin. – Dehogy szégyenkezem miattad!

– *Kérlek*, gyújts gyertyát! – nyöszörgött Penelope.

Colin a szoba másik végébe ment, a fiókban matatott gyertya és tűzszerszám után.

– Egyáltalán nem szégyenkezem miattad – erősítette meg. – De meggyőződésem, hogy ostobaság volt ezt tenned.

– Lehet, hogy igazad van, de azt kell tennem, amit én helyesnek gondolok.

– Nem gondolkozol – cáfolta, azzal megfordult és a fellobbanó gyertyafénynél Penelope szemébe nézett. – Felejtsd el, bár én nem tudom feledni, mi történik a jó hírneveddel, ha az emberek rájönnek, ki vagy valójában. Felejtsd el, hogy kiközösítenek, hogy a hátad mögött beszélnek.

– Velük nem is érdemes foglalkozni – mondta Penelope kihúzva magát.

– Lehet – ismerte el Colin kezét karba fonva, áthatón, keményen nézve. – De fájni fog. Nem fog tetszeni neked, Penelope. És nekem sem.

Penelope feszengett. Jó. Lehet, hogy Colin mégiscsak kezdi megérteni.

– De felejtsd is el ezt mind – folytatta Colin. – Az elmúlt egy évtizedet azzal töltötted, hogy inzultáltad a *Társaságot*. Megsértetted őket.

– Nagyon sok kedves, dicsérő megjegyzést is tettem – tiltakozott Penelope; sötét szemében könny csillogott.

– Persze, hogy voltak kedves, dicsérő megjegyzéseid is; nem is azok miatt kell aggódnod, akikről ezekben írtál. A dühösekről, a sértettekről beszélek – mondta Colin, azzal odalépett hozzá és megragadta karját. – Penelope, lesznek olyanok, akik *ártani* akarnak neked!

Menyasszonyához szólt, de a szavak ellene fordultak, megsebezték szívét.

Próbálta elképzelni, milyen lenne az élet Penelope nélkül. *Leheletlen*.

Alig néhány hete Penelope még... Elgondolkodott. Mi is volt? Barát? Ismerős? Valaki, aki mindig szem előtt volt, de sosem vette észre.

Most a menyasszonya, és hamarosan a felesége lesz. És lehet. .. lehet, hogy annál több. Mélyebben ható. Drágább.

– Azt akarom tudni – folytatta, szándékosan visszatérve a témára, nehogy gondolatai veszélyes tartományba kalandozzanak –, ha névtelen akarsz maradni, miért nem kaptál ezen a tökéletes alibin?

– Mert nem az a lényeg, hogy névtelen maradjak! – felelte Penelope szinte kiáltva.

– Azt akarod, hogy leleplezzenek? – kérdezte Colin, a gyertyafényben hitetlenkedően bámulva rá.

– Nem, természetesen nem. De ez az én munkám. Ez az életművem, és bár nem adhatom hozzá a nevemet, nem tűrhetem, hogy más magáénak tulajdonítsa.

Colin szólni akart, ellentmondani, de legnagyobb meglepetésére semmit nem tudott erre mondani. *Életmű.* Penelope-nak van életműve.

Neki nincs.

Lehel, hogy nem adhatja nevét az írásaihoz, de szobájában egyedül előveheti a régi lapszámokat, végignézheti őket és azt mondhatja magának: *Ez az. Erről szólt az életem.*

– Colin? – súgta, mert megriadt a csendtől.

Csodálatos nő. Colin ezt eddig észre sem vette; csak azt tudta, hogy okos, kedves, szellemes és talpraesett. De mindezek a jelzőkkel, és még egy halom mással, amikre még nem is gondolt, képtelenség volt kifejezni igazi értékét.

Csodálatos nő.

És... szent ég, hiszen irigy rá!

– Most megyek – szólta Penelope halkán, az ajtó felé fordulva.

Colin egy pillanatig nem reagált. Még nem múlt el a felfedezés okozta bénító döbbenet. De amikor meglátta kezét a kilincsen, tudta, hogy nem engedheti el. Sem ezen az éjszakán, sem máskor. Soha.

– Ne! – szólta rá nyersen, három hosszú lépéssel mellé érve. – Ne! – ismételte. – Azt akarom, hogy maradj!

Penelope felnézett, könnyes szemében tétova zavar.

– De azt mondtad...

Colin gyengéden tenyere közé fogta menyasszonya arcát.

– Felejtsd el, mit mondtam.

És ekkor értette meg, hogy Daphnének igaza volt. A szerelem nála nem villámcsapásként jelentkezett. Mosollyal, szóval, évődő pillantással kezdődött. És nőttön-nőtt minden másodperccel, amit Penelope társaságában töltött, míg eljött ez a pillanat, és Colin már tudta. Biztosan.

Szereti.

Még mindig dühös volt rá, hogy kiadta az utolsó írást, és nagyon szégyellte magát, hogy irigyelte azért, mert életműve, életcélja volt, de mindezek ellenére, mindezekkel együtt szerette.

Sosem bocsátja meg magának, ha most engedi kilépni azon az ajtón.

Lehet, hogy ez a szerelem meghatározása. Ha az ember nagyon akar valakit, ha nagyon szüksége van rá, akkor is imádja, ha dühös rá, és legszívesebben az ágyhoz kötözné, nehogy kimenjen és még több bajt csináljon.

Ez az az éjszaka. Ez az a pillanat. Érzelmek forrongtak benne és meg kell mondani neki. Meg kell mutatni neki.

– Maradj! – súgta, és magához húzta, nyersen, vággyal, mentegetőzés és magyarázat nélkül.

– Maradj! – mondta újra, ágya felé vezetve menyasszonyát.

És mert Penelope egy szót sem szólt, harmadszor is kimondta: – Maradj!

És Penelope bólintott.

És Colin a karjába vette.

Penelope. Szerelem.

18. fejezet

Abban a pillanatban, hogy Penelope bólintott, tudta, hogy a beleegyezés nem csak egy csókra szól. Nem tudta, mitől változott meg Colin, mi okozta, hogy egyik pillanatban még dühös volt, a másikban kedves, gyengéd.

Nem tudta, de igazság szerint... nem is érdekelte.

Csak azt tudta, hogy ezt, hogy lágyan csókolja, nem büntetésből teszi. Vannak férfiak, akik a vágyat fegyverként, a kísértést bosszúként használják, de Colin nem ilyen.

Egyszerűen nem ilyen.

Minden élvhajászsága és dévajsága, tréfái, évődései, huncut humora ellenére jó és nemes ember. És jó, nemes férj lesz belőle.

Penelope ebben olyan biztos volt, mint saját magában.

És ha szenvedélyesen csókolja, ha ágyára fekteti, ha testét testével fedi, azért van, mert kívánja őt, mert szereti annyira, hogy képes legyőzni haragját.

Szereti.

Penelope minden érzékével, lelke minden rezdülésével viszonzta a csókot. Hosszú-hosszú évekig szerette ezt a férfit, és amit nem tudott a szerelem művészetének gyakorlatában, szenvedéllyel pótolta. Colin hajába fúrta kezét, vonaglott alatta, megjelenésével mit sem törődve.

Nem kocsiban voltak, nem is anyja szalonjában. Nem kellett tartani attól, hogy rájuk nyitnak, nem kellett tíz percen belül szalonképessé tenni magukat.

Ez az az éjszaka, amikor megmutathatja, mit érez Colin iránt. Vágyára vággyal felel, és szavak nélkül esküszik szerelmet, hűséget neki.

Ha véget ér ez az éjszaka, Colin már tudni fogja, hogy szereti. Talán nem mondja ki hallható szavakkal, talán nem is suttogja a fülébe, de tudni fogja.

De lehet, hogy már tudja. Milyen furcsa; olyan könnyű volt eltitkolni a világ elől titkos életét. Lady Whistledownt, de oly hihetetlenül nehéz elrejteni előle érzéseit, valahányszor egymás szemébe néznek.

– Mióta kívánlak ennyire? – suttogta Colin, kissé felemelve fejét, annyira, hogy csak orruk hegye találkozott, és Penelope látta a szemét; a halvány gyertyafényben sötét, színtelen volt, de tudatában zöld, nagyon zöld és őt nézte. Lehelete forró, tekintete perzselő, és ettől Penelope forróságot érzett teste oly részein, amikre soha gondolni sem engedte magát.

Colin keze a ruha hátára csusszant, tapasztalt mozdulatokkal babrálta a gombokat, és Penelope érezte, hogy a kelme meglazul, előbb a keblénél, aztán bordáinál, derekán.

És már nem érezte magát a ruhát.

– Istenem! – szólalt meg Colin sóhajtásnál alig hallhatóbban. – Gyönyörű vagy!

És Penelope életében először elhitte, hogy ez igaz lehet.

Volt valami nagyon pajzán és bizsergető érzés abban, hogy ott állt meztelenül egy másik ember előtt, és nem érzett szégyent. Colin olyan kedvesen, meghatóan, olyan tisztelettudón nézte, hogy Penelope nem érzett mást, csak a sors mindent átható erejét.

Colin ujjai a kebel külső ívén időztek, csusszantak lassan, előbb körme élével incselkedett, aztán ujjbeggyel simogatva visszatért a kulcscsontra, ahonnan elkalandozott.

Valami megfeszült Penelope testében. Nem tudta, vajon az érintéstől van, vagy attól, ahogy nézi, de valamitől megváltozott.

Furcsa, érdekes érzés.

Csodálatos.

Colin mellette térdelt az ágyon, még teljesen felöltözve, és büszkeséggel, vágyal, birtoklón nézett le rá.

– Sosem álmodtam, hogy ilyen vagy – suttogta, kezét mozdítva, míg tenyere lágyan a mellbimbóra nem ért. – Sosem álmodtam, hogy így akarlak.

Penelope lélegezni is elfelejtett; összehúzódott benne valami édesen, jólesően. De volt valami nyugtalanító abban, amit Colin mondott. Láthatta a szemében, mert rákérdezett: – Mi az, Penelope? Mi baj?

– Semmi... – kezdte, de aztán meggondolta magát. Nem ezt akarja mondani. A házasságnak bizalmon kell alapulnia, és egyiküknek sem használ, ha elhallgatja igazi érzéseit. – Milyennek képzeltél? – kérdezte halkán.

Colint láthatóan megzavarta a kérdés.

– Azt mondtad, nem is álmodtad volna, hogy ilyen vagyok. Milyennek képzeltél?

– Nem tudom – ismerte el. – Az utóbbi néhány hétig tulajdonképpen nem is gondoltam rá.

– És azóta? – Nem volt egészen biztos abban, miért akar választ, csak azt tudta, hogy tudni akarja.

Colin egy szempillantás alatt ráült, aztán lehajolt, úgy, hogy kabátjának szövete a has, a kebel finom bőrét karistolta, orruk összeért és forró lehelete Penelope bőrét bizsergette.

– Azóta... – nyögte –, azóta ezerszer gondoltam erre a pillanatra, száz különféle formájú keblet képzeltem el neked, mind gyönyörű, kívánatos és figyelmemet sóvárgó, de semmi, és hadd ismételjem ezt meg, hátha nem hallottad elsőre: *semmi* nem közelítette meg a valóság gyönyörűségét.

– Ó! – Penelope semmi mást nem tudott mondani.

Colin lerángatta magáról a kabátot, mellényt, és már csak finom lenvászon inge volt rajta és nadrágja. Nem mozdult, csak nézte, és szája sarkában igen pajzán mosoly jelent meg, mert Penelope mocorgott alatta, és pirult, és vágy fűtötte a könnyörtelen férfitekintet alatt.

Aztán, amikor Penelope már úgy érezte, hogy egy pillanattal sem bírja tovább, Colin keze mozdult, két tenyerét a mellbimbóra simította, enyhén szorítva érzékelte a kebel súlyát, formáját. Szaggatott sóhaj szakadt ki előle, és lélegzetviassafojtva nyitotta szét ujjait úgy, hogy a mellbimbók részbe kerüljenek.

– Látni akarom, ahogy felülsz – nyögte. – Látni akarom teljesen, telten, ringva. És mögéd akarok kerülni, hogy teljesen a tenyerembe simuljon. – Ajka megtalálta Penelope fülcimpáját és hangja suttogássá gyengült. – És mindezt tükör előtt akarom csinálni.

– Most? – kérdezte Penelope halk sikollyal.

Colin mintha egy pillanatilag fontolgatta volna, aztán a fejét ingatta.

– Később – jelentette ki, aztán határozottan, még egyszer kimondta:

– Később.

Penelope szólni akart, kérdezni valamit, fogalma sem volt, hogy mit, de mielőtt bármit mondhatott volna, Colin szólalt meg.

– Mindennek megvan a maga ideje.

Ajkával közelített a kebelhez, előbb lágy leheletével kényeztette, aztán ajka összezárt rajta, és felnevetett, ahogy Penelope felkiáltott a meglepetéstől és teste ívbe feszült az ágyon.

Addig folytatta ezt az édes kínezést, míg úgy érezte, Penelope mindjárt felsikolt, aztán a másik kebelrel tette ugyanezt. De másodszorra felszabadította egyik kezét, és ez a kéz mintha mindenütt ott lett volna... incselkedett, csábított, csiklandozott. Ott volt a hasán, csípején, bokáján, felsiklott a combján.

– Colin! – zihálta, fészkelődve alatta, ahogy a férfikéz térdhajlata finom bőrét cirógatta.

– El akarsz távolodni tőlem, vagy még jobban hozzám akarsz bújni?

– mormogta, alig emelve fel ajkát a kebelről.

– Nem tudom.

Colin felemelte a fejét, mohó mosollyal nézett le rá.

– Jó.

Lekászálódott róla, lassan levetette maradék ruháját. Előbb a finom lenvászon inget, aztán a csizmát, nadrágot. És közben egy pillanatra sem vette le róla a tekintetét. Amikor minden ruhadarab lekerült róla, lehámozta Penelope-ról a csípőig legyűrődött ruhát, és ujjai lágyan a bársonyos tomporhoz nyomódtak, ahogy felemelte testét, hogy átcsúsztassa alatta.

És ott volt előtte Penelope, és nem viselt mást, csak harisnyát, leheletfinom harisnyát. Colin nem mozdult ekkor, csak mosolygott, túl sok volt ez a látvány egy férfinak, hogy ne élvezze ki teljesen, aztán lassan, óvatosan lehúzta róla azt is, a lábujjakról lehámozva engedte el, hagyta, hogy a földre hulljon a könnyű anyag.

Penelope remegett az éjszakában, és Colin mellé feküdt, testét testéhez szorította, melengette, miközben magába szívta bőrének simaságát.

Vágyott rá. Szüksége volt rá. Annyira, hogy szinte fáj.

Kemény volt, forró és olyan nagyon feszítette a vágy, hogy szinte csoda volt, hogy még látott. És bár teste minden porcikája kielégülésért kiáltott, furcsa nyugalom, meglepő önuralom szállta meg. Ez az egész valahogy nem róla, nem a férfiről szól. Hanem a nőről. Nem, a férfiről és a nőről; róluk, és a csodálatos egyesülésről, a gyönyörűséges szerelemről, amit csak most kezdett becsülni.

Kívánta Penelope-t. Szent ég, mennyire kívánta... de azt akarta, hogy megremegjen alatta, megborzongjon, vágytól sikoltson, fejét ide-oda dobálva élvezze, ahogy a gyönyör csúcsára ingerli.

Azt akarta, hogy Penelope szeresse ezt, hogy szeresse őt, és amikor egymás karjában fekszenek *tudja*, hogy hozzá tartozik.

Mert azt már tudta, hogy ő Penelope-hoz tartozik.

– Szólj, ha olyasmit teszek, amit nem szeretsz – mondta Colin, és maga is meglepődött, mert hangja megremegett.

– Te nem tehetsz olyat... – súgta Penelope, arcát megérintve.

Nem érti. Colin ettől majdnem elmosolyodott, és talán el is mosolyodott volna, ha nem foglalkoztatta volna annyira, hogy ez az első, a legelső tapasztalat mindenképpen élvezetes legyen. De az elszuttogott szavak – *te nem tehetsz olyat* – csak azt jelenthetik, hogy fogalma sincs, mit jelent szeretkezni.

– Penelope – mondta halkán, kedvesen, kezét kezére simítva. – Meg kell magyaráznom valamit. Lehet, hogy fájdalmat okozok. Nem akarnám, de lehet, hogy... és...

Penelope a fejét ingatta.

– Te nem tehetsz olyat – ismételte. – Ismerlek, néha úgy gondolom, jobban ismerlek, mint magamat. És sosem tennél olyasmit, ami fájna nekem.

Colin összeszorította a fogát, próbált nem felmordulni.

– Szándékosan nem – mondta. – De lehet, hogy mégis fájdalmat okozok, és...

– Hadd ítéljem meg én – mondta Penelope, és Colin kezét ajkához emelve megcsókolta. – Ami pedig a másik dolgot illeti...

– Milyen másik dolgot?

Penelope csak mosolygott, és Colin értetlenül, önkéntelenül pislogott, mert úgy érezte, Penelope talán félreértette.

– Azt mondtad, szóljak, ha olyasmit teszel, amit nem szeretek.

Colin közelről, figyelmesen nézte az arcát, és hirtelen elbűvölte, ahogy Penelope ajka a szavakat formálta.

– Minden pillanatát élvezni fogom.

Az öröm furcsa buboréka támadt benne. Nem tudta, milyen jótékony istenségnek köszönheti őt, de úgy érezte, ha legközelebb templomba megy, kicsit jobban kell figyelnie.

– Minden pillanatát élvezni fogom – mondta ki újra. – Mert veled vagyok.

Két tenyere közé fogta Penelope arcát, úgy nézett le rá, mintha ő lenne a legcsodálatosabb teremtmény, akivel valaha beszélt.

– Szeretlek – súgta Penelope. – Hosszú évek óta szeretlek.

– Tudom. – Maga is meglepődött attól, hogy ezt így kimondta. Úgy érezte, végig tudta, de kirekesztette tudatából, mert Penelope szerelmétől kényelmetlenül érezte magát. Nehéz volt elviselni, hogy egy tisztességes, jó lány szereti, miközben ő nem viszonzta az érzést. Nem utasíthatta el, nem kerülhette, mert kedvelte, és nem tudta volna megbocsátani magának, ha bármivel megsérti Penelope Featherington érzéseit. És ugyanezért nem volt képes flörtölni vele.

Ezért azzal áltatta magát, hogy amit Penelope érez, nem is igazán szerelem. Így könnyebb volt meggyőznie magát, hogy Penelope csak elfogult iránta, hogy (vele ellentétben) nem érti, mi az igaz szerelem, és végül majd talál valaki mást, és boldogan, elégedetten él.

És most ez a gondolat, hogy Penelope más felesége lehetett volna, szinte bénító félelemmel töltötte el.

Egymás mellett feküdtek, és Penelope úgy nézett rá, hogy minden érzése tekintetében tükröződött, arcán boldog meglepődöttség. Mintha végre felszabadult volna, mintha végre kimondhatta volna a szavakat. És Colin rájött, hogy ebben a nézésben az elvárásnak semmi jele nincsen. Nem azért vallott szerelmet neki, hogy tőle is ezt várja válaszul. Még csak nem is várt választ.

Egyszerűen azért mondta, hogy szereti, mert ki akarta mondani. Mert így érzett.

– Én is szeretlek – suttogta Colin, azzal határozott csókot nyomott ajkára, aztán elhúzódott, hogy lássa, miként reagál.

Penelope nagyon hosszan nézte, mielőtt válaszolt.

Végül furcsa, feszült rebbenéssel azt mondta: – Nem kell csak azért mondanod, mert én mondtam.

– Tudom – felelte mosolyogva.

Penelope egyetlen arcizma sem mozdult, csak szeme nyílt tágira.

– És te is tudod – tette hozzá Colin halkán. – Azt mondtad, jobban ismeresz engem, mint magadat. És tudod, hogy sosem mondanék olyasmit, amit nem szívből gondolok.

És ahogy ott feküdt, meztelenül Colin ágyában, ölelése bölcsőjében, Penelope rájött, hogy *így van*. Colin nem hazudik, semmi fontosban nem hazudott, és el nem tudott képzelni fontosabb pillanatot, mint azt, amit átéltek éppen.

Szereti. Nem várta, nem is remélte, nem is mert álmodni róla, és mégis igaz, olyan, mintha valami fényes csoda támadt volna a szívében.

– Biztos? – súgta.

Colin bólintott, szorosabban ölelte, közelebb húzta.

– Igen. Ma este jöttem rá. Amikor kértelek, hogy maradj velem.

– Hogyan... – de nem fejezte be a mondatot, mert abban sem volt biztos, mit akar kérdezni. Honnan tudja, hogy szereti? Hogyan történt? Milyen érzés?

De Colin valahogy kitalálta, amit Penelope kimondani képtelen volt.

– Nem tudom. Nem tudom, mikor, nem tudom, hogyan, és igazából nem is érdekel, de azt biztosan tudom, hogy szeretlek, és gyűlölöm magamat azért, amiért évekip nem láttam meg igazi valódat.

– Colin, ne, kérlek... Ne vádold magadat. Ne sajnáld. Ma este ne.

De Colin csak mosolygott, ujját Penelope ajkára téve hallgattatta el.

– Nem hiszem, hogy megváltoztál volna. Legalábbis nem sokat. De egy nap rájöttem, hogy valami mást látok benned, amikor rád nézek. – Vállat vont. – Lehet, hogy megváltoztam. Lehet, hogy felnöttem.

Penelope is felemelte kezét, Colin ajkára helyezte ujját, ugyanúgy hallgattatta el.

– Lehet, hogy én is felnöttem.

– Szeretlek – mondta és előrehajolt, hogy megcsókolja. És Penelope most nem tudott válaszolni, mert Colin ajka nem hagyta el ajkát, vággyal, követelőn, nagyon, nagyon csábítón csókolta.

Mintha pontosan tudta volna, mit hogyan tegyen. Nyelvének minden rezzenése, minden kis harapás Penelope lényének mélyéig bizsergett, és

átadta magát a pillanat tiszta élvezetének, a vágy forró lángjának. Colin keze mindenütt járt. És Penelope mindenütt érezte; a férfi ujjja a bőrén, térde, combja közé furakszik.

Közelebb vonta magához, hátára hengeredett, magára húzta Penelope-t. Keze a tomporán, olyan erősen húzta magához, hogy vágyának bizonyítéka a menyasszony finom bőrét perzselte.

Penelope lélegzete elakadt a pillanat bámulatos intimitásától, és Colin nem hagyta sóhajtani sem, csókolta édes gyengédséggel.

Aztán Penelope feküdt a hátán, Colin felette, a férfi súlya a matrachoz nyomta, kipréselve a levegőt tüdejéből. A csókoló ajak a füléhez mozdult, aztán torkához, és Penelope érezte, hogy megfeszül Colin teste alatt, mintha így jobban hozzá tudna simulni.

Nem tudta, mit kéne tennie, de azt igen, hogy mozdulnia kell. Mert anyja már megtartotta neki „kis beszédét”, ahogy ő nevezte, és azt mondta, az ifjú asszonynak mozdulatlanul kell feküdnie férje alatt, engedni, hogy a férfi élvezetét lelje benne.

De semmiképpen sem maradhatott mozdulatlan, nem állhatta meg, hogy csípője ne törekedjen fel, még közelebb, és lábát ne kulcsolja Colin lába köré. És nem akarta csak *engedni*, hogy Colin örömét lelje benne... biztatni akarta, osztozni vele az érzésben.

És ő is örömet akart. Bármi is vibrált, gyülemlott benne – feszültség, vágy –, és Penelope el sem tudta képzelni, hogy az a pillanat, azok az érzések ne élete legszebb élményei közé tartozzanak.

– Mondd meg, mit tegyek – mondta a vágytól rekedtessé lett hangon.

Colin szélesre tárta a lábát, és kezével oldalt végigsimogatva megszorította combját.

– Hadd csináljak most mindent én – mondta erősen zihálva.

Penelope megragadta leendő férje tomporát, közelebb húzta magához.

– Nem. Kérlek, mondd meg!

Colin egy gondolatnyi időre nem moccan, meglepetten nézett rá.

– Érints meg!

– Hol?

– Bárhol.

Penelope keze kissé engedett, megmoccan tomporán.

– Hiszen érintelek – felelte mosolyogva.

– Mozdítsd – nyögött fel Colin. – Mozgasd a kezed.

Penelope lejjebb csúsztatta kezét, a feszes combra, finoman, körkörösén simogatta a kunkorodó lágy szőröket.

– Így?

Colin hevesen bólintott.

Penelope keze tovább csusszant, veszélyesen közel került az élet eredőjéhez.

Colin hirtelen lefogta a kezét.

– Ne most! – szólt rá élesen.

Penelope zavartan nézett rá.

– Majd később megérted – mordult, még szélesebbre tárva Penelope combját, aztán egyik kezét összetapadó testük közé csúsztatta és megérintette a nő legérzékenyebb részét.

– Colin! – sóhajtott Penelope.

Colin ördögi mosollyal nézte.

– Gondoltad valaha, hogy így érintelek?

És mintha ezt az érintést akarná magyarázni, egy ujja táncba kezdett az érzékeny húson, és Penelope teste felívelt az ágyról, csípője mindkettőjükét megemelte, aztán vágytól borzongva visszahanyatlott.

Colin ajka megtalálta Penelope fülét.

– Ennél sokkal többen lesz részed – suttopta.

Penelope nem merte megkérdezni, miben. Ez így is sokkal több volt, mint amit anyja említett neki.

Colin egyik ujja becsusszant, és Penelope újra felsóhajtott (mire Colin felnevetett a gyönyörűségtől), aztán lassan simogatni kezdte.

– Ó, istenem! – nyögött fel Penelope.

– Hiszen majdnem készen állsz befogadni engem – mondta ki Colin, egyre szaporábban lélegezve. – Olyan nedves, de olyan szűk...

– Colin, te mit...

Még egy ujját becsúsztatta, gyakorlatilag megvonva Penelope-tól az értelmes beszéd lehetőségét.

És Penelope szélesen kifeszítve érezte magát, mégis élvezte. Szíve mélyén biztosan nagyon romlott nőszemély, szemérmetlen és feslett, mert nem akart mást, csak még tágabbra tárni combját, hogy teljesen kinyíljon a férfi előtt. Bármit megtehet vele, bárhogy érintheti, ahogy csak akarja.

Csak ne hagyja abba.

– Nem tudok már sokáig várni – zihált Colin.

– Akkor ne várj.

– Kívánlak!

Penelope felnyúlt, két tenyere közé fogta Colin arcát, kényszerítette, hogy nézzen a szemébe.

– Én is kívánlak.

És az ujjak kicsusszantak belőle. Penelope furcsán üresnek érezte magát, de csak egy pillanatra, mert valami más jelent meg helyettük, kemény és forró, és nagyon, nagyon vágó.

– Lehet, hogy ez egy kicsit fájni fog – mondta Colin, és összeszorította a fogát, mintha ő is fájdalomra számítana.

– Nem baj.

Muszáj, hogy most úgy csinálja, hogy Penelope-nak jó legyen.
Muszáj.

– Gyengéd leszek – ígérte, bár vágya már olyan vadul feszült, hogy fogalma sem volt, hogyan lesz képes betartani az ígéretet.

– Kívánlak – mondta Penelope. – Kívánlak, és szükségem van... nem is tudom, mire.

Colin előrenyomult, csak egy kicsit, de olyan érzés volt, mintha Penelope egészben magába fogadná.

És Penelope elhallgatott, csak ziháló lélegzését lehetett hallani. Még egy ujjnyival beljebb, újabb lépés a mennyország felé.

– Ó, Penelope! – nyögte Colin, karjával megtámaszkodva, nehogy egész súlyával ránehezdedjen. – Kérlek, mondd, ha jó érzés. *Kérlek!*

Mert ha Penelope nem ezt mondja, ő belehal, de visszahúzódik, ám ha visszahúzódik, belehal.

Penelope bólintott, és azt mondta: – Kell... egy pillanat.

Colin nagyot nyelt, orrán keresztül, kis szakaszokban fújta ki a levegőt. Csak így tudott koncentrálni, hogy visszatartsa magát. Talán arra kell az idő, hogy kitáguljon, hogy izmai ellazulhassanak. Sosem fogadott még be férfit, rendkívül szűk.

De nem tudott várni, amíg annyit csinálhatják ezt, hogy ne kelljen visszafognia magát.

Amikor érezte, hogy Penelope kissé megnyugodott alatta, körülötte, még egy kicsit előrenyomult, míg el nem érte ártatlanságának tagadhatatlan bizonyítékát.

– Ó, istenem! – nyögött fel. – Ez fájni fog, Penelope. Nem tehetek róla. De megígérem, ez az egyetlen és utolsó alkalom, és nem fáj nagyon.

– Honnan tudod?

Colin kínjában behunyta szemét.

– Bízz bennem – felelte, kikerülve a választ.

És előrefeszült, erővel, teljesen benyomult, elmerült a langy, lágy nőiségben, és tudta, hogy hazaért.

– Ó! – sikoltott Penelope édes döbbenettel.

– Jól vagy?

– Azt hiszem, igen.

Bólintott, de meglepettnek tűnt, talán egy kicsit kábultnak is.

Colin ajka önálló életre kelt, képtelen volt mozdulatlan maradni, amikor oly közel, oly nyilvánvalóan nagyon közel volt a csúcshoz.

Penelope maga a tökéletesség alatta; és amikor észrevette, hogy a sóhaj és nyöszörgés nem a fájdalom, hanem a gyönyörűség miatt van, elengedte magát, felszabadította a vérében lüktető, sürgető vágyat.

Penelope megélenkült alatta, és Colin imádkozott, hogy kitartson, míg ő, előbb ő eljut a gyönyörhöz. És Penelope lehelete megforrósodott és ujjai Colin vállába mélyedtek, és csípeje csípején őrlődött, hullámzó vágyban, majdnem az örületig.

És megtörtént. Édes nyöszörgést hallatott, aminél gyönyörűségesebbet Colin nem hallott még soha. Nevét kiáltotta, egész teste megfeszült a kéjtől, és Colin arra gondolt: *egyszer majd nézem, figyelem az arcát, amikor eljut a gyönyör legtetejére.*

De nem ma. Magja áradt, szemét lehunyta a vad extázis borzongató hatása alatt. Penelope neve fakadt ajkáról, amikor még egyszer mélyen beléhatolt, aztán teljesen elerőtlenedve lehanyatlott.

Egy teljes percig csend volt, csak zihálásuk hangját lehetett hallani, ahogy pihogtak és várták, hogy testük heve csillapodjék, és elérjenek abba a zsibbadós révült boldogságba, amit az ember csak szerelmének karjában él át.

Legalábbis Colin gondolta így. Volt már nőekkel, de csak akkor jött rá, hogy még soha nem szeretkezett, amikor Penelope-t az ágyába fektette és egyetlen csókkal meghitt táncba kezdtek.

Ilyesmit addig sosem érzett.

Ez a szerelem.

És ezt két kézzel ragadja meg.

19. fejezet

Nem volt túl nehéz előrehozni az esküvő napját. Bloomsbury háza felé menet jutott eszébe (miután a nagyon zilált Penelope-t sikerült hazajuttatni a mayfairi házba), hogy nagyon jó oka lehet arra, hogy inkább előbb, mint utóbb kössék meg a házasságot.

Természetesen meglehetősen valószínűtlen, hogy egyetlen érintkezésből teherbe essen. És be kellett látnia, ha ez mégis megtörtént volna, a gyermek az esküvő után nyolc hónappal születne, ami nem olyan gyanús egy olyan világban, ahol a hivatalos nászéjszaka utáni hatodik hónapban törvényes utódok születnek. Nem is szólva arról, hogy az első gyerek általában később jön (elég unokaöccse és unokahúga volt ahhoz, hogy ezt pontosan tudja), vagyis a gyerek nyolc és fél hónapra születne, ami egyáltalán nem szokatlan.

Vagyis nem volt sürgető ok az esküvő előre hozására.

Kivéve az, hogy nagyon akarta.

Ezért egy kis „beszélgetésre” kérte a két anyát, melynek során válaszolta a helyzetet, de nem mondott semmi konkrétat, mire ők gyorsan jóváhagyták az esküvő előrehozásáról szóló tervét.

Különösen azért, mert azt a látszatot keltette, hogy Penelope-val történt idő előtti bizalmas együttlétük hetekkel korábban történt.

Egy kis ártatlan hazugság nem számít véteknek, ha nemes célt szolgál.

Márpedig az esküvő időpontjának előrehozása, elmélkedett Colin esténként az ágyban, felidézve a Penelope-val töltött édes órákat és igen hevesen kívánva, bárcsak ott lenne mellette, szóval az esküvő előre hozása mindenképpen nemes cél.

Lady Bridgerton és Mrs. Featherington, akik az utóbbi napokban szinte elválaszthatatlanok voltak egymástól az esküvői tervezgetés

révén, eleinte tiltakoztak, mert attól tartottak, hogy a változtatás kellemetlen pletykákra adhat okot (ami ez esetben teljesen jogos lett volna), de Lady Whistledown, bár közvetett módon, segítségükre sietett.

A Lady Whistledown személyét és Cressida Twombly vele való azonosságát érintő pletykaáradat valósággal tombolt Londonban; soha ilyet még nem hallott, nem látott a város. Annyira elterjedt téma volt, annyira lehetetlen volt elkerülni, hogy senkinek sem jutott eszébe elcsodálkozni azon, hogy a Bridgerton-Featherington-esküvő dátuma megváltozott.

Ez a Bridgerton és Featherington családnak éppen jól jött.

Talán csak Colin és Penelope találta kellemetlennek, amikor a *Társaság* Lady Whistledownt hozta szóba. Penelope ekkorra már természetesen megszokta; az utóbbi tíz évben alig telt el hónap, hogy valaki ne terjesztett volna elő üres spekulációkat Lady Whistledown személyéről a jelenlétében. De Colin még mindig zaklatott és dühös volt titkos élete miatt, és egy idő után Penelope is nyugtalan lett Lady Whistledown említésére. Néhányszor megpróbálta szóba hozni a témát Colin előtt. Ő azonban ettől hallgatag lett és (rá nem jellemző nyerseséggel) közölte, hogy nem akar erről beszélni.

Penelope ebből azt a következtetést vonta le, hogy szégyenkezik miatta. Illetve, nem pontosan miatta, hanem Lady Whistledownként kifejtett munkássága miatt. Ez nagyon rosszul esett Penelope-nak, mert az írás volt életének egyetlen része, amire büszkeséggel és elégedettséggel tekinthet. Tett valamit. Nagy sikert ért el, akkor is, ha nem adhatta a nevét az írásaihoz. A kortársak közül hány férfi és nő mondhatja ezt el magáról?

Lehet, hogy kész maga mögött hagyni Lady Whistledownt és új életet kezdeni Mrs. Colin Bridgertonként, feleségként és anyaként, de ez semmiképpen nem jelenti azt, hogy szégyellné, amit tett.

Bárcsak Colin is büszke lenne rá!

Minden idegszálával hitte, hogy Colin szereti. Ilyesmiben sosem hazudna. Elég okos szava és pajkos mosolya volt ahhoz, hogy boldoggá és elégedetté tegyen egy nőt anélkül, hogy szerelmet vallana, ha nem érez szerelmet. De talán lehetséges – és Colin viselkedését tekintve

Penelope valahogy biztos volt benne hogy az ember szeret valakit és mégis szégyenkezik miatta, mégis elégedetlen vele.

Csak nem számított rá, hogy ennyire fáj.

Egyik délután, néhány nappal az esküvő előtt a Mayfair negyedben sétáltak, és Penelope ismét fel akarta vetni a témát. Maga sem tudta, miért, hiszen el nem tudta volna képzelni, hogy Colin hozzáállása csodálatos módon megváltozott volna azóta, hogy utoljára említette, de valahogy nem tudta megállni. Ráadásul azt remélte, hogy mivel nyilvános helyen vannak, ahol bárki láthatja őket, Colin kénytelen mosolyogva meghallgatni, amit mond.

Felmérte a távolságot az *Ötös számú* házig, ahol teára várták őket.

– Úgy gondolom – kezdte, és úgy számolta, öt perce van, hogy elmondja, amit akar, mielőtt Colin bekíséri a házba és témát vált –, van egy befejezetlen beszélgetésünk, amit ki kéne bontanunk.

Colin összehúzta a szemöldökét, kíváncsi, de játékos mosollyal nézte. Penelope pontosan tudta, mit akar ezzel: elbűvölő és szellemes személyiségével arra terelni a beszélgetést, amerre akarja.

És ez a mosoly bármelyik pillanatban kisfiúsán félrecsúszhat, és mond valamit, amivel észrevétlenül eltereli a témát, valami olyasmit, hogy...

– Elég komolyan hangzik egy ilyen szép napon.

Penelope ajka grimaszba rándult. Nem pontosan erre számított, de nem cáfolta meg érzését.

– Colin! – Igyekezett megőrizni türelmét. – Kérlek, ne próbálj mindig témát váltani, valahányszor Lady Whistledownról akarok beszélni veled.

Colin hangja nyugodt, kiegyensúlyozott maradt.

– Nem emlékszem, hogy hallottam volna a nevét, illetve a *nevedet* említeni. Ráadásul én csak megjegyeztem, hogy szép idő van.

Penelope legszívesebben toppantott volna a járdán, hogy menten megálljanak, de nyilvános helyen voltak (az ő hibája, hogy ezt a helyet választotta ilyen kényes téma megtárgyalására), ezért csak ment tovább, egyenesen, nyugodt léptekkel, bár keze ökölbe szorult.

– Akkor este, amikor az utolsó lapom megjelent, nagyon dühös voltál rám – folytatta.

Colin vállat vont.

– Túltettem magamat rajta.

– Nem hiszem.

Colin meglehetősen leereszkedően fordult hozzá.

– Mert te jobban tudod, hogy mit érzek?

Ilyen kellemetlen megjegyzés nem maradhat szó nélkül.

– Nem ez az elvárás a feleséggel szemben?

– Még nem vagy a feleségem.

Penelope háromig számolt... nem, inkább tízig, mielőtt válaszolt.

– Sajnálom, ha ezzel felizgattalak, de nem volt más választásom.

– Abszolút volt más választásod, de az biztos, hogy nem fogom a témát itt, a Bruton Streeten megvitatni veled.

És valóban a Bruton Streeten voltak. Penelope teljesen rosszul mérte fel, milyen gyorsan haladtak. Már csak legfeljebb egy perc, és elindulnak felfelé az *Ötös számú* ház lépcsőin.

– Biztosíthatlak, hogy a tudod-kicsoda soha többé nem jelentkezik visszavonultságából.

– Alig tudom kifejezni, mennyire megkönnyebbültem.

– Bárcsak ne gúnyolódnál velem!

Colin villámló tekintettel fordult felé. Arc kifejezése annyira más volt, mint a kellemes unalom, amit néhány perccel korábban lehetett látni rajta, hogy Penelope majdnem elbotlott egy lépcsőfokon.

– Vigyázz, mit kívánsz, Penelope! A gúny az egyetlen eszközőm, amivel kordában tudom tartani igazi érzéseimet, és hidd el nekem, jobb, ha ezeket nem látod meg a maguk nyers valóságában.

– Pedig talán mégis – mondta halkán, bátortalanul, mert maga sem volt benne biztos, hogy valóban akarná.

– Egy nap sem telik el anélkül, hogy ne lennék kénytelen elgondolkodni, mi a csodát tegyek, hogy megvédjelek, ha kiderül a titkod. Szeretlek, Penelope, isten a tanúm, hogy szeretlek. És féltetek.

Penelope isten nevének említése nélkül is értette volna a mondatot, de a szerelem megvallása szép volt.

– Három nap múlva a férjed leszek. Ünnepeles esküt teszek, hogy védelmezlek, míg a halál el nem választ minket. Felfogod, hogy ez mit jelent?

– Megvédesz a galád minotauruszoktól? – próbált tréfálkozni.

Ám Colin arcán látta, hogy ezt a megjegyzést nem találta szórakoztatónak.

– Bárcsak ne lennél rám olyan dühös! – súgta.

Colin hitetlenkedve fordult hozzá, mintha nem lenne joga legalább suttogva hangot adni gondolatainak.

– Ha mérges vagyok, azért van, mert nem igazán tetszett, hogy a legutóbbi írásod megjelenéséről csak akkor szereztem tudomást, amikor mindenki más.

Penelope bólintott, alsó ajkába harapott, aztán azt mondta: – Ezért bocsánatot kérem. Nyilván jogod lett volna korábban megtudni, de hogyan mondhattam volna el neked? Megpróbáltad volna megakadályozni.

– Pontosan.

Már csak néhány lépésnyire voltak az *Ötös számú* háztól. Ha Penelope újabb kérdést akar feltenni, gyorsan kell megtennie.

– Biztos vagy benne... – elhallgatott, maga sem volt benne biztos, hogy fel akarja tenni ezt a kérdést.

– Miben?

Penelope tagadón ingatta fejét.

– Semmi, semmi.

– Nyilvánvalóan kérdezni akartál valamit.

– Csak azon tűnődtem... – félrenézett, mintha London látképéből bátorságot meríthetne a folytatásra. – Csak azon tűnődtem...

– Ki vele, Penelope!

Nem volt rá jellemző, hogy ilyen kurtán beszéljen vele, és ez a nyersség erőt adott Penelope-nak.

– Azon tűnődtem, hogy... azért bánt ennyire téged az én...

– A titkos életed? – segített kiegészíteni a mondatot.

– Nevezd így, ha akarod. Eszembe jutott, hogy az ezzel kapcsolatos feszengésed nem teljesen abból fakad, hogy meg akarod védeni a hírnevedet, ha kiderülne ez a titok.

– Hanem pontosan miből is? – kérdezte. – Mit akarsz ezzel mondani?

Penelope már megfogalmazta a kérdést; semmit nem lehetett tenni, csak teljes őszinteséggel válaszolni.

– Azt hiszem, te szégyellsz engem.

Colin három teljes másodpercig döbbenetesen nézte, csak azután válaszolt.

– Nem szégyellek téged. Ezt már egyszer mondtam.

– Hanem?

Colin lecövekelt a Bruton Street hármasszámú ház előtt. Anyja háza onnan a második, és biztos volt benne, hogy már öt perce várják őket teára, és...

Mégsem mozdult a lába.

– Nem szégyellek téged – jelentette ki ismét, főként mert nem tudta rávenni magát, hogy kimondja az igazat, hogy irigy arra, amit Penelope elért, valamiféle féltékenység van benne emiatt.

Borzasztó érzés volt, kellemetlen érzés. Belülről marcangolta, szégyent érzett, valahányszor valaki megemlítette Lady Whistledown nevét, ami a londoni pletyka hevét tekintve naponta legalább tízszer előfordult. És fogalma sem volt, hogyan kezelje a helyzetet.

Húga, Daphne egyszer megjegyezte, hogy mintha mindig, minden helyzetben tudná, mit kell mondani, hogyan kell mások kedélyét javítani. Napokig gondolkodott ezen, és arra a következtetésre jutott, hogy másokat felvidító, magabiztossá tevő képessége saját magabiztosságában gyökerezik.

Mindig is jól érezte magát a bőrében. Nem tudta, miért olyan boldog... talán a jó szülők, talán egyszerűen a szerencse miatt. De most furcsán, kényelmetlenül érezte magát és ez a rossz érzés élete minden részébe beszivárgott. Penelopéval ingerülten beszélt, alig szólalt meg társasági összejöveteleken.

És mindez az utálatos irigység és a vele járó szégyen miatt.

De valóban így van ez?

Vajon akkor is irigy lenne Penelope-ra, ha nem érzett volna ürességet saját életében?

Érdekes lélektani kérdés. Illetve az lenne, ha másról szólna, nem róla.

– Anyám vár minket – mondta kurtán, tudva, hogy kitér a téma elől és utálta magát ezért, de képtelen volt másképp tenni. – Ott van anyád is, jobb, ha nem késünk.

– Már így is elkéstünk – mutatott rá Penelope.

Colin megragadta Penelope karját és az Ötös számú ház felé vonszolta.

- Annál jobb okunk van, hogy ne húzzuk az időt.
- Te kitérsz előlem.
- Hogyan térhetnék ki előled, amikor belém karolsz?

Penelope felhorkant.

- Kitérsz a kérdésem elől.
- Majd később megbeszéljük. Nem itt, a Bruton Street kellős közepén, ahol ki tudja, ki néz minket az ablakból.

Azzal, hogy demonstrálja, nem tűr több ellentmondást, Penelope hátára helyezte tenyerét, és nem túl finoman felterelte az Ötös számú ház lépcsőin.

Egy héttel később semmi sem változott, kivéve Penelope családnéve.

Az esküvő csodálatos volt. A londoni *Társaság* legnagyobb csalódottságára csak szűk családi kör és néhány barát volt jelen. A nászéjszaka... az is varázslatos volt.

És ami azt illeti, a házasság is. Colin csodálatos férjnek bizonyult... incselkedő, kellemes, figyelmes...

Kivéve, amikor Lady Whistledown került szóba.

Akkor teljesen megváltozott. Penelope nem tudta volna megmondani, miképpen, de alig lehetett ráismerni. Eltűnt a könnyed kecsesség, a gördülékeny beszéd, minden csodálatossága, amiért Penelope olyan régen szerette. Bizonyos fokig ez szinte mulatságos is volt. Oly sok évig minden álma a körül forgott, hogy feleségül megy ehhez a férfihoz. És egy bizonyos ponton ezek az álmok arra ösztönözték, mondja el neki titkos életét. Miért ne mondaná el? Penelope álmaiban Colinnal való házassága tökéletes kapcsolat volt, és ez teljes őszinteséget kívánt.

Álmaiban leültette Colint, félénken elmondta neki titkát. És Colin előbb hitetlenkedve, aztán örömmel és büszkeséggel fogadta a hírt. Milyen csodálatos nő, hogy oly sok éven át a bolondját járatta a londoni *Társasággal*! Milyen szellemesen fogalmaz! Csodálta találékonyságáért, dicsérte sikeréért. Más álmaiban azt is felajánlotta, hogy titkos riporterként besegít a lapba.

Úgy érezte, Colin nagyon élvezné ezt a munkát; szórakoztató, fondorlatos feladat lenne számára.

Csakhogynem így alakult.

Colin azt mondta, nem szégyelli őt, és lehet, hogy ez igaz is, de Penelope valahogynem tudott hinni neki. Látta az arcát, amikor megesküdt, hogy megvédi. Csakhogynem a védelem vad, égető érzés, és valahányszor Colin Lady Whistledownról beszélt, szemét lesütve, fénytelen tekintettel nézett maga elé.

Penelope próbálta nem átadni magát a csalódottságnak. Próbálta azt mondogatni magának, nincs joga elvárni, hogy Colin az ő álmainak megfelelően viselkedjen, hogy a valóságtól elrugaszkodott módon idealizálta, de...

Mégis azt akarta, hogy az a férfi legyen, akiről álmodott.

És a csalódottság minden nyilallására büntudatot érzett. Hiszen vele van Colin! Az isten szerelmére, hát Colin a férje! Colin, aki olyan közel jár a tökéletességhez, amilyen közel senki nem remélhet jutni. Nincs joga hibát találni benne, és mégis...

Mégis hibát talált benne.

Azt akarta, hogy Colin büszke legyen rá. A világon mindennél jobban akarta ezt, jobban, mint *őt*, annyi éven át, amikor csak távolról figyelhette.

De nagy becsben tartotta a házasságát, és a furcsa pillanatok ellenére nagy becsben tartotta férjét. Ezért többé nem is emlegette Lady Whistledownt. Elege volt Colin komor hangulataiból. Nem akarta látni a nemtetszés szoros ráncait ajka körül.

Nem mintha örökre kerülhette volna a témát; ha társaságba mentek, szinte biztosan szóba került alteregója. De otthon nem kellett róla beszélnie.

Így történt, hogy egy napon, a reggelizőasztalnál, kellemes beszélgetés és a reggeli lapok olvasgatása közben Penelope más témát vetett fel.

– Elmehetnénk nászútra – jegyezte meg, jó adag eperdzsemmel kenve meg reggeli süteményét. Talán nem kéne ilyen sokat ennie, de a dzsem nagyon finom volt, és ha ideges volt, mindig sokat evett.

Elfintorodott, először a muffin ízén, aztán csak úgy, ok nélkül. Nem is vette észre, hogy ideges. Azt hitte, már sikerült tudata mélyére szorítani a Lady Whistledown-problémát.

– Talán egy kicsit később, de lehet, hogy még az idén – felelte Colin, a dzsemes üvegért nyúlva. – Odaadnád, kérlek?

Penelope szó nélkül eleget tett a kérésnek.

Colin felnézett, de Penelope nem tudta volna megmondani, hogy rá néz vagy a tányérnyi enyhén sózott füstölt heringre.

– Csalódottnak tűnsz – jegyezte meg.

Penelope arra gondolt, bóknak kéne vennie, hogy férje felnézett a tányérjából. Persze lehet, hogy csak a heringre pillantott, ő csak a látóterében volt. Talán az utóbbi. Colin figyelméért étel jelenlétében nehéz volt versengeni.

– Penelope? – szólította kérdően.

Az ifjú asszony csak pislogott.

– Csalódottnak tűnsz – emlékeztette.

– Ó! Igen, azt hiszem, csalódott vagyok – felelte halvány mosollyal. – Soha nem voltam külföldön, de te bejártad a világot; arra gondoltam, elvihetnél egy olyan helyre, amit különösen kedvelsz. Talán Görögországba. Vagy Itáliába. Mindig is szerettem volna látni Itáliát.

– Tetszene neked – mormogta Colin szórakozottan, jobban figyelve a tányérján heverő tojásra, mint feleségére. – Különösen Velence, azt hiszem.

– Akkor miért nem viszel el oda?

– Elviszlek majd – mondta, egy falat rózsaszín szalonnát lenyesve, befalva. – De nem most.

Penelope lenyalt egy kis dzsemet a süteményről, és igyekezett nem mutatni, mennyire csalódott.

– Ha tudni akarod az okát, hogy miért nem megyünk most... – sóhajtott, és a nyitott ajtó felé nézett, ajkát bosszúsan csücsörítve –, itt nem mondhatom meg.

Penelope szeme tágra nyílt.

– Úgy érted... – ujjával W-t rajzolt az asztalkendőre.

– Pontosan.

Penelope csodálkozva bámult rá, megdöbbsent, hogy Colin hozta fel a témát, és még jobban meglepődött attól, hogy nem tűnt szörnyen zaklatottnak.

– De miért? – kérdezte végül.

– Amennyiben kiderül a titok – mondta titokzatosan, hátha vannak a közelben szolgák, ami általában így volt –, itt akarok lenni, hogy a kárenyhítésről gondoskodjak.

Penelope a székre roskadt. Sosem öröm, ha az embert kárnak nevezik. Colin pedig burkoltan, de ezt tette. Legalább csak közvetetten. A süteményt nézte, próbálta eldönteni, éhes-e még. Nem volt az.

De azért megette.

20. fejezet

Néhány nappal később, amikor Penelope hazatért az Eloise, Hyacinth és Felicity társaságában tett bevásárlókörről, férjét a dolgozószobájában, az íróasztal mögött ülve találta. Rá nem jellemző módon görnyedve olvasott valami ismeretlen könyvet vagy iratot.

– Colin?

Erre felkapta a fejét. Biztosan nem hallotta, hogy jön, ami meglepő, mert egyáltalán nem halkította le lépteit.

– Penelope! – szólt, és amint felesége belépett a dolgozószobába, rögtön felállt. – Milyen volt, a... mit is mondtál, hova mentél?

– Vásárolni – felelte Penelope kissé kaján mosollyal. – Vásárolni voltam.

– Helyes. Szóval vásárolni voltál – összegezte Colin, és egyik lábáról a másikra helyezte súlyát. – Vettél is valamit?

– Egy kalapot – felelte Penelope, és nagy kísértést érzett, hogy hozzátegy: *és három gyémántgyűrűt*, csak hogy lássa, figyel-e.

– Remek, remek – mormogta Colin. Nyilvánvalóan nagyon szeretett volna már újra az asztalán lévő szöveggel foglalkozni.

– Mit olvasol?

– Semmit – felelte szinte reflexből, majd hozzátette: – Illetve, ami azt illeti, az egyik naplóm.

Arcán furcsa kifejezés jelent meg, kissé zavart, kissé dacos, mintha azért lenne zavarban, mert rajtakapták valamin, ugyanakkor azt akarná, hogy Penelope tovább *kérdezze*.

– Belenézhetek? – szólt Penelope kedvesen, remélve, hogy nem ijeszti el. Furcsa volt arra gondolni, hogy Colin bármiben is bizonytalan. Naplói említésére azonban meglepő és megható érzékenységet mutatott.

Penelope élete nagy részében a boldogság és vidámság bevehetetlen tornyának tartotta Colint. Magabiztos volt, jóképű, közkedvelt és intelligens. *Milyen könnyű lehet Bridgertonnak lenni*, gondolta nem is egyszer.

Sokszor fordult elő, nem is tudná megszámolni, hányszor, hogy Eloise és családja teadélutánjairól hazaérve ágyára kucorodott és azt kívánta, bárcsak Bridgertonnak született volna. Könnyű az életük. Szépek, vonzóak, gazdagok és mintha mindenki kedvelné őket.

És még csak gyűlölni sem lehet őket azért, hogy olyan remek életet élnek, mert egyszerűen kedvesek.

Most már ő is a Bridgerton családba tartozik, igaz házasság, nem születés révén, és igaz... az élet *valóban* jobb Bridgertonként, bár egyáltalán nem benne történt valami nagy változás, hanem inkább azért, mert örülten szerelmes volt férjébe, és valami csoda folytán ő is viszonzta érzelmeit.

De az élet még a Bridgertonok számára sem tökéletes.

Még Colinnak – a szépreményű, könnyed mosolyú, ördögi humorú ifjúnak – is megvannak a maga gyengéi. Megvalósulatlan álmok és titkolt bizonytalanság gyötörte. Milyen igazságtalan volt férjével, amikor életén tűnődve nem gondolta, hogy neki is jár egy kis gyengeség!

– Nem akarom az egészet elolvasni – biztosította. – Talán csak egy-két bekezdést. Vagy válaszd ki te, mit olvassak belőle. Valami olyasmit, amit különösen szeretsz.

Colin lenézett a nyitott könyvre, úgy bámulta a lapot, mintha a szöveget kínaiul írták volna.

– Nem tudom, mit válasszak – mormogta. – Teljesen mindegy. Tényleg.

– Egyáltalán nem mindegy. Ezt mindenkinél jobban tudom. Én... – körülnézett, észrevette, hogy nyitva az ajtó, gyorsan odalépett és becsukta. – Én rengeteg cikket írtam. Biztosíthatlak, hogy nem mindegy, és nem egyformák. Volt, amelyik cikkemet nagyon szerettem – mosolygott nosztalgizva, és eszébe jutott a megelégedettség és büszkeség, amit akkor érzett, amikor sikerült különösen pontosan kifejeznie gondolatait. – Jó érzés volt. Érted, mire gondolok?

Colin tagadón ingatta fejét.

– Arra az érzésre – próbálta magyarázni –, amikor pontosan tudod, hogy a megfelelő szavakat választottad. És csak akkor tudja az ember ezt igazán értékelni, ha sok időt töltött az asztalnál magába roskadva, bámulva az üres papírt, és halvány fogalma sem volt, mit írjon.

– Ezt az érzést jól ismerem.

Penelope mosolyogni próbált.

– Azt tudom, hogy az első érzést ismered. Kitűnő író vagy, Colin. Olvastam a munkádat.

Colin riadtan nézett fel.

– Csak azt a részt, amit megmutattál – biztosította felesége. – Sosem olvasnám el a naplódát a tudod nélkül. – Elpirult, mert eszébe jutott, hogy éppen így olvasta a ciprusi utazásról szóló részt. – Illetve már nem – tette hozzá. – De amit olvastam, az jó volt, Colin. Szinte varázslatos, és valahol a lelked mélyén ezt te is tudod.

Colin csak nézte feleségét, egyszerűen nem tudta, mit is mondjon. Penelope számtalan arcon látta már ezt a kifejezést, de Colin arcán még soha, és ez nagyon furcsa és szokatlan volt. Kiáltani akart, átölelni. De leginkább igen erősen vágyott arra, hogy visszahozza a mosolyát.

– Tudom, hogy a másik érzést is ismered. Amikor tudod, hogy valami nagyon jót írtál – szólt, és reménykedően nézett rá. – Ugye tudod, mire gondolok?

Colin nem reagált.

– Tudom. Tudom, hogy ismered. Nincs író, aki ne ismerné.

– Nem is vagyok író.

– Dehogynem! – mutatott a naplóra. – Itt a bizonyíték. – Közelebb lépett. – Colin, kérlek, olvashatok még egy kicsit?

Először jelentek meg rajta a határozatlanság jelei, amit Penelope kisebbfajta győzelemnek tekintett.

– Hiszen te elolvastál szinte mindent, amit én írtam – csacsogta. – Igazán nem fair, hogy...

Rögtön elhallgatott, amint meglátta Colin arcát. Nem igazán tudta volna leírni, de magába zárkózottnak, elérhetetlennek tűnt.

– Colin? – súgta.

– Ezt inkább nem mutatnám meg senkinek – felelte kurtán. – Ha nincs ellenedre.

– Nincs ellenemre, természetesen – felelte Penelope, de mindketten tudták, hogy nem mond igazat.

Colin olyan mozdulatlanul, olyan szótlánul állt, hogy Penelope-nak nem volt más választása, mint elnézést kérni és magára hagyni a dolgozószobában.

Megbántotta.

Nem számít, hogy nem akarta megbántani. Penelope a kezét nyújtotta férjének, és ő nem volt képes érte nyúlni.

És a legrosszabb az volt, hogy tudta, Penelope nem érti. Azt hiszi, szégyelli az ő tevékenységét. Már mondta neki, hogy ez nem így van, de azóta sem tudta rávenni magát, hogy megmondja az igazat – hogy irigy, mert el nem tudta képzelni, hogy Penelope ezt elhinné neki.

A pokolba is, hát ő sem hinné el ezt neki! Nyilván úgy nézett ki, mint aki hazudik; vagy legalábbis visszatartja az igazságot, ami kellemetlenül érinti.

De abban a pillanatban, amikor Penelope emlékeztette, hogy mindent olvasott, amit ő írt, valami elsötétült benne.

Azért olvasott mindent, amit Penelope írt, mert minden írását publikálta. Az ő írásai azonban élettelenül laposodtak naplójában, eldugva, olyan helyen, ahol senki sem találhatja meg őket.

Vajon számít, mit ír az ember, ha soha senki nem olvassa? Van a szavaknak jelentése, ha soha senki fülébe nem jutnak el?

Sosem gondolkodott azon, hogy kiadja naplóját, míg Penelope hetekkel korábban nem említette; most ez a gondolat foglalkoztatta éjjel-nappal (amikor éppen nem Penelope-val foglalkozott). De igen erős félelem mardosta. Mi van akkor, ha senki nem akarja kiadni a munkáját? És mi van akkor, ha akad rá kiadó, de csak azért, mert gazdag és befolyásos családból származik? Colin mindennél jobban akarta, hogy a maga ura legyen, a saját érdeméért ismerjék el, ne nevéért és státusáért, ne is mosolyáért vagy bájáért.

És a legfélelmetesebb kilátás: mi van akkor, ha kiadják az írását, de senkinek sem tetszik?

Hogyan nézhetne szembe ezzel a kudarccal? Hogyan tudna együtt élni ezzel? Vagy rosszabb, ha az marad, ami most: gyáva?

Este, miután Penelope végül nagy nehezen felállt székéből, ivott egy csésze gyógyteát, céltalanul tett-vett a hálószobában, és végül lefeküdt, a párnára hajtotta fejét és olyan könyvet vett a kezébe, aminek olvasására csak nagy nehezen tudta rávenni magát, belépett Colin.

Eleinte nem szólt, csak állt és mosolygott feleségére, csakhogy ez nem a szokásos mosolya volt, ami belülről ragyog, arra készítette a szemlélőt, hogy visszamosolyogjon rá.

Ez halvány, félénk mosoly volt.

Bocsánatkérő mosoly.

Penelope könyvét gerinccel felfelé a hasára tette.

– Szabad? – kérdezte Colin, a felesége melletti ágyrészre mutatva.

Penelope helyet csinált neki.

– Persze – egyezett bele, a könyvet az éjjeliszekrényre téve.

– Megjelöltem néhány oldalt – mondta Colin, azzal átadta a naplót és az ágy szélére ült. – Ha szeretnéd elolvasni, hogy – köhécselt – véleményt mondj róla... – megint köhécselt –, az rendben van.

Penelope a felé nyújtott, elegáns karmazsinvörös bőrkötésű naplót nézte, aztán férjére pillantott. Colin arca komoly volt, tekintete komor, és bár teljesen mozdulatlan volt, egyetlen izma sem rándult, látni lehetett rajta, hogy ideges.

Ideges. Colin. A lehető legfurcsább dolog a világon.

– Megtiszteltetésnek tekintem – mondta Penelope halkan, és finoman kihúzta a kötetet Colin ujjai közül. Meglátta, hogy néhány oldal szalaggal van megjelölve, és óvatosan kinyitotta a kötetet az első kiválasztott fejezetnél.

1819. március 14.

A skót felvidék különösmód barnás színezetű.

– Ezt akkor írtam, amikor Francescát látogattam meg Skóciában – szólt közbe Colin.

Penelope kissé elnéző mosollyal nézett rá, ami azt jelentette, hogy nem szívesen veszi, ha beleszólnak az olvasásba.

– Bocsáss meg! – mormogta Colin.

Az ember azt hinné, legalábbis Angliából szemlélve azt hinné, hogy itt a hegyek és völgyek smaragdzöldek. Hiszen Skócia ugyanazon a szigeten van, és ugyanazoktól az esőktől szenved, mint Anglia.

Megtudtam, hogy ezeket a furcsa bészszínű hegyeket hátságnak nevezik; kietlen, barnás árnyalatú, néptelen vidék. Mégis felkavarja a lelket.

– Itt elég nagy magasságban jártam a hegyvidéken – magyarázta Colin. – Alacsonyabbról, vagy a tóvidék közeléből teljesen más.

Penelope újra kissé bosszúsan nézett rá.

– Bocsáss meg! – mormogta Colin újra.

– Talán jobb lenne, ha nem olvasnád velem együtt a szöveget a hátam mögül – javasolta Penelope.

Colin meglepetten pislogott.

– Úgy vélem, te ezt már olvastad. – Aztán döbrent tekintetét látva hozzátette: – Szóval nem szükséges még egyszer elolvasnod. – Reagálást várt, de nem kapott. – Nem szükséges a vállam fölött behajolva nézned, mit olvasok – mondta ki végül.

– Ó! – Colin kicsit elhúzódott. – Bocsáss meg!

Penelope kételkedően szemlélte.

– Szállj le az ágyról!

Colin zavartan nézett, aztán felállt az ágyról, a szoba másik végébe ment, karosszékre ült, kezét karba fonta és lábával a türelmetlenség vad táncát dobolta.

Tap, tap, tap. Tappiti, tap, tap, tap.

– Colin!

Colin őszinte meglepetéssel nézett fel.

– Mi az?

– Ne dobogj!

Colin úgy nézett le, mintha lába idegen test lenne.

– Dobogtam?

– Igen.

– Ó! – Colin még szorosabban karba fonta kezét. – Bocsáss meg!

Penelope a naplóra fordította figyelmét.

Tap. Tap.

Penelope felkapta a fejét.

– Colin!

A rendre utasított férj letette talpát a szőnyegre.

– Nem akartam. Észre sem vettem, hogy dobogtam.

Kezét mozdította, feloldotta a szoros fogást, tenyerét a karosszék karfájára simította, de nem tűnt nyugodtnak; ujjai ívbe feszültek.

Penelope hosszú pillanatokig nézte, aztán csak a szövegre figyelt.

A skót nép megveti az angolokat, és sokan azt mondanák, hogy jogosan teszik ezt.

De a skót emberek meglehetősen kedvesek és barátságosak, szívesen megosztanak az emberrel egy pohár whiskyt, meleg étellel, fűtött szállással kínálják. Ha angolok csoportban járnak – illetve bármilyen angol egyenruhát viselők –, nem találnak meleg fogadtatásra a skót falvakban. Ám ha egy magányos ánglus ballag a falu fő utcáján, a helyiek tárt karokkal és széles mosollyal fogadják.

Így történt velem is, amikor a Loch Fyne partján, Inverary településen jártam. Szép, rendezett város, amelyet Robert Adam tervezett, amikor Argyll hercege elhatározta, az egész falut elköltözteti, hogy legyen hely új kastélyának. Inverary a tó partján fekszik, fehérre meszelt épületei szép sorban, egymással derékszöget bezáró utcatorokban helyezkednek el (ami igazán furcsa alakzat a hozzám hasonlóknak, akik megszoktuk London kusza utcakereszteződéseit).

Estebédemet a George Hotelben költöttem el; igen finom whiskyt fogyaszthattam a hasonló angol vendégfogadó intézményekben szokásos serital helyett. Vacsora közben döböntem rá, hogy fogalmam sincs, hogyan juthatok következő úti célomhoz, és arról sem, hogy mennyi idő oda az út. Megszólítottam a tulajdonost (bizonyos Mr Clarkot), és tájékoztattam szándékomról, hogy a Blair kastélyt szeretném felkeresni, aztán csak pislogtam a csodálkozástól, hogy a fogadó többi vendége milyen készségesen ad tanácsot.

– Merre van a Blair-kastély? – mennydörögte a fogadós. (Amolyan mennydörgős fajta, nem híve a lágy beszédnek.) – Hát, ha a Bleeer-kastély felé akarna menni, biza nyugatnak felé Pitlorcny irányába kellettne haladnia, oszt onnan meg északnak.

Ezen iránymutatást hasonló harsány helytelenítés támasztotta alá a többi vendég részéről.

– Nemúgyvana! – kiáltott egy másik ember (akinek neve, mint később megtudtam, MacBogel). – Úgy kellettne mennie a Loch Tay mellett, aminél nagyobb badarság ritkásan létezik. Jobb, ha innen megy északnak, oszt csak későbbben fordul nyugatnak.

– Úgy es lehet – szólt közbe egy harmadik –, de akkor a Ben Nevis lenne az útjában. Azt akarod mondani, hogy egy hegy kisebb akadály, mint egy aprócska tó?

– A Loch Tay neked aprócska tó? Bizony mondom, én a Loch Tay partján születtem, és azt elöttem senki ne merészelje lekicsinyelni!

(Fogalmam sincs, ki mondott ilyet, illetve azt sem, hogy ki mit mondott, de mindezt nagy jó szándékkal és meggyőződéssel mondták.)

– Nem kellett elmennie egészen a Ben Nevisig. Glencoe-nál nyugatnak fordulhat.

– Na, na, na, persze, meg egy üveg whisky! Glencoe-tól nincsen rendes út nyugatnak. Meg akarod ölteni ezt a szegény legényt?

És így tovább. Ha az olvasó észrevette, hogy már nem jegyzem, kitől származnak e mondatok, azért van, mert a hangzavar oly mértékű lett, hogy lehetetlen volt megkülönböztetni a tanácsadók hangját, és ez így folytatódott legalább tíz percre, míg végre a legalább nyolcvanéves öreg Angus Campbell megszólalt, és az iránta való tiszteletből mindenki elhallgatott.

– Azt kell tennie – szölt Angus zihálva, rekedtesen –, hogy délnek megy, Kintyre-ig, onnan visszafordul északnak, Firth of Lorne-t érintve Mullba megy, onnan gyors útja lesz Ionába, hajóra száll, felmegy Skye-ig átvág a szárazföldre, Ullapoolba megy onnan vissza le Invermessbe, tiszteletét teszi Cullodenben, és onnan mehet tovább délnek a Blair Castle felé. De ha akar, megállhat Grampianben, hogy megtapasztalja, milyen tisztességes whiskyt főznek ott.

Teljes csend fogadta e bejelentést. Végül egy bátor ember szólamlott fel.

– De hiszen ez hónapokig eltart!

– Ki mondta, hogy nem? – szölt az öreg Campbell alig érezhető ingerültséggel. – Ez az ánglus azért van itt, hogy Skóciát lássa. Azt akarod mondani, hogy elmondhatja magáról, hogy látta Skóciát, ha csak annyit lát, amennyi innen Perthshire-ig út közben látható?

Azon kaptam magamat, hogy elmosolyodtam, és ott helyben döntöttem. Követem az öreg útmutatását, és amikor visszatérek Londonba, nyugodt lélekkel mondhatom magamról, hogy valóban megismertem a skót vidéket.

Colin figyelte, ahogy Penelope olvas. Időnként elmosolyodott, és ilyenkor Colin szíve majd' kiugrott a helyéből, aztán észrevette, hogy felesége már egyfolytában mosolyog és úgy feszül az ajka, mintha nevetést akarna elfojtani.

És Colin érezte, hogy ő is mosolyog.

Nagyon meglepődött Penelope reakcióján, amikor először olvasott bele írásába; véleménye szenvedélyes volt, mégis olyan jó és pontos elemzést adott róla, amikor a ciprusi naplórészletről beszéltek. Most már érti. Hiszen Penelope író, talán jobb író is nála, és ha ért valamihez ebben a világban, a szavakhoz egészen biztosan.

Nehéz volt elhinni, hogy ilyen sokáig tartott, hogy az ő tanácsát kérje. Úgy gondolta, addig a félelem tartotta vissza. A félelem és az aggodás, és mindenféle ostoba érzelmek, amit előrébbvalónak vélt.

Ki gondolta volna, hogy egy nő véleménye ilyen fontos lesz neki? Évekig dolgozott ezeken az úti jegyzeteken, gondosan feljegyezte

utazásainak eseményeit, élményeit, próbált többet leírni annál, amit látott és tett, érzéseit kifejezni. És soha senkinek nem mutatta még meg.

Egészen mostanáig.

Nem volt senki, akinek meg akarta volna mutatni. Nem, ez így nem igaz. Valahol a lelke mélyén sokaknak meg akarta mutatni, de sosem nyílt rá megfelelő alkalom, idő, vagy azt hitte, akinek megmutatja, hazudna, hogy jók az írások, pedig nem, csak azért, hogy ne érezze rosszul magát.

De Penelope más. író. Ráadásul igencsak jó író. És ha ő azt mondja, hogy ezek az úti jegyzetek jók, neki akár el is hiheti, hogy valóban azok.

Penelope ajkát csücsörítve lapozni akart, de két lap összeragadt. Középső ujját megnyálazva sikerült megmozdítania az engedetlen lapot, és folytatta az olvasást.

És újra mosolygott.

Colin megkönnyebbülten sóhajtott fel. Nem is vette észre, hogy lélegzet-visszafojtva várta az értékítéletet.

Penelope végül ölébe fektette a könyvet, nyitva hagyva annál a résznél, amit éppen olvasott. Aztán felnézett.

– Gondolom, azt akartad, hogy a bejegyzés végénél ne olvassam tovább.

Colin nem ezt várta, és ez némiképp megzavarta.

– Ö. .. Ha akarod... – hebegte. – Ha akarod, olvashatod tovább.

Mintha a nap hirtelen Penelope tekintetébe költözött volna.

– *Persze*, hogy tovább is akarom olvasni! – áradozott. – Alig várom, hogy megtudjam, mi történt, amikor Kintyre-be és Mullba, és – mosolyogva a könyvbe pillantott – Skye-ba és Ullapoolba és Cullodenbe és Grampianbe mentél – újra a szövegbe nézett –, ó, igen, és aztán a Blair-kastélyba, ha eljutottál oda. Gondolom, valamelyik barátodat akartad meglátogatni.

Colin bólintott.

– Murray-t – mondta, egy iskolatársára utalva, akinek bátyja Atholl hercege volt. – De meg kell mondjam, úgy alakult, hogy nem követtem pontosan az öreg Angus Campbell által vázolt útvonalat. Egyrészt azért, mert meg sem találtam az utak felét, amiket említett.

– Lehet – szólt Penelope álmodozóvá vált tekintettel –, hogy oda kéne mennünk nászútra.

– Skóciába? – kérdezte Colin igen meglepetten. – Nem valami meleg és egzotikus helyre akarnál utazni?

– Annak, aki sosem járt Londontól száz mérföldnél messzebb – mondta Penelope megélenkülve –, Skócia is egzotikus vidék.

– Biztosíthatlak, hogy Itália *egzotikusabb* – felelte Colin, azzal mosolyogva felállt, feleségéhez sétált és leült az ágy szélére. – És sokkal romantikusabb.

Penelope elpirult, és ez Colinnak nagyon tetszett.

– Ó! – szólt zavartan Penelope.

Colin eltűnődött, meddig tudja még zavarba hozni, meddig pirul el, ha románcról, szerelemről és mindazokról az élvezetes tevékenységekről beszél neki, amiben együtt van részük.

– Majd máskor megyünk Skóciába – ígérte. – Néhány évente úgyis meg szoktam látogatni Francescát.

– Meglepődtem, hogy a véleményemet kérted – szólalt meg Penelope rövid hallgatás után.

– Ki mástól kérhettem volna véleményt?

– Nem tudom – felelte Penelope, és hirtelen nagy érdeklődést mutatott ujjainak az ágy neműn való elhelyezkedése iránt. – Talán a fivéreidtől.

Colin megfogta felesége kezét.

– Mit tudnak ők az írásról?

Penelope állá megemelkedett, tiszta, lágy tekintettel nézett rá.

– Mert tudom, hogy nagyra értékeled a véleményüket.

– Ez igaz. De a te véleményedet jobban értékelem.

Figyelmesen nézte, ahogy az érzelmek megmutatkoznak felesége arcán.

– De nem tetszenek az írásaim – szólt Penelope tétova, egyben reménykedő hangon.

Colin tenyerét az asszony nyakának lágy hajlatára helyezte és ott tartotta, nehogy elfordítsa a fejét, miközben hozzá beszél.

– Szerintem csodálatos író vagy. Páratlan egyszerűséggel és szellemességgel tudod eltalálni az ember lényegét. Tíz évig nevettetted a *Társaságot*. Reszkettek a nevetéstől. Elgondolkodtattad őket. Nem

tudom, mi lehetne ennél nagyobb írói teljesítmény. Nem is szólva arról – folytatta, mintha nem tudná abbahagyni, ha már belekezdett –, hogy éppen a *Társaságról* írsz. A *Társaságról* írsz, mégpedig mulatságosan, érdekesen és szellemesen, miközben mindannyian tudjuk, hogy az többnyire igen unalmas.

Penelope igen hosszú ideig meg sem tudott szólalni. Évekig büszke volt a munkájára, és magában mosolygott, valahányszor meghallotta, hogy valaki az írásából idéz, vagy nevet egyik-másik szellemes megjegyzésén. De nem volt senki, akivel dicsőségét megoszthatta volna.

Névtelen szerzőnek lenni a legmagányosabb dolog a világon.

De most itt van neki Colin. És bár a világ sosem fogja megtudni, hogy Lady Whistledown az egyszerű, mellőzött Penelope Featherington volt, Colin tudja. És Penelope rájött, hogy bár nem csak ez számít, ez számít a legjobban.

De még mindig nem értette férje hozzáállását.

– Akkor miért van az – kérdezte halkán, szavait gondosan megválogatva –, hogy mindig úgy visszahúzódsz és elkomorulsz, valahányszor ezt szóba hozom?

Colin inkább mormogta, mint mondta a választ.

– Nehéz ezt megmagyarázni.

– Tudok türelmesen hallgatni – felelte Penelope kedvesen.

Colin keze, mely addig olyan szeretettel simult felesége arcára, most ölébe hullt. Penelope mindenre számított volna, csak arra nem, amit ez után hallott. – Irigy vagyok – vallott Colin kétségbeesetten, vállat vonva. – Sajnálom.

– Nem tudom, miről beszélsz – nem akart suttozni, de valahogy elment a hangja.

– Nézz magadra, Penelope! – kezébe vette kezét, és úgy fordította, hogy tenyere tenyeréhez simuljon. – Te nagyon sikeres vagy.

– Névtelen siker – figyelmeztette.

– *De te* tudod, és *én* is tudom, de nem is erről beszélek – elengedte egyik kezét, hajába túrt, zavartan; megfelelő szavakat keresett. – Tettél valamit. Életműved van.

– Te pedig...

– Mit értem el én, Penelope? – vágott a szavába izgatott hangon, és felállt, járkálni kezdett a szobában. – Mit értem el én?

– Például engem – felelte, de hangjában nem volt meggyőző erő. Tudta, hogy Colin nem így érti.

Zaklatottan nézett rá.

– Nem erről beszélek, Penelope...

– Tudom.

– Szükségem van valamire, amit felmutathatok – folytatta rögtön. – Cél kell. Anthony-nak van célja, és Benedict-nek is, de én céltalanul vagyok a világban.

– Nem, Colin. Te...

– Elegendem van abból, hogy nem tartanak másnak, mint... – hirtelen elhallgatott.

– Miből van elegend, Colin? – kérdezte Penelope kissé meglepődve férje gyors elkomorulásától, utálkozó arckifejezésétől.

– Azt a Krisztusát! – káromkodott halkán Colin, az sz-eket sziszegve.

Penelope szeme tágra nyílt. Colin nem sűrűn káromkodott.

– Ezt nem hiszem el! – mormogta Colin, fejét balra rántva, mintha görcs rándította volna.

– Mi az? Kérlek! – könyörgött Penelope.

– Hiszen én panaszkodtam neked! – mondta Colin hitetlenkedve. – Panaszkodtam neked Lady Whistledown-nal kapcsolatban.

Penelope arca grimaszba rándult.

– Ezt sokan megtették, Colin. Megszoktam.

– El sem tudom hinni! Felpanaszoltam neked, hogy Lady Whistledown sármosnak, elbűvölőnek nevezett engem.

– Engem pedig túlrett citrusgyümölcsöshöz hasonlított – próbálkozott Penelope könnyedebbre, komolytalanabbra fordítani a szót.

Colin csak annyi időre szakította meg a járkálást, hogy bosszús pillantást vessen rá.

– Végig nevetél rajtam, ugye, amikor kiöntöttem neked lelkem bánatát, hogy az utókor rám csak a Whistledown-féle pletykalapból fog emlékezni?

– Nem! – kiáltott fel. – Reméltem, jobban ismersz annál, hogy ilyen feltételezz rólam!

Colin hitetlenkedve ingatta fejét.

– Nem tudom elhinni, hogy ott ültem és elpanaszoltam neked, hogy úgy érzem, semmit sem értem el az életben, pedig éppen te voltál Whistledown.

Penelope felkelt az ágyból. Lehetetlen volt tétlenül ülni, miközben Colin úgy járkált, mint valami ketrecbe zárt tigris.

– Colin, nem tudhattad!

– Akkor is – Colin utálkozó sóhajt hallatott. – Nagyon szép lenne az irónia, ha nem éppen én lennék szenvedő alanya.

Penelope szólni akart, de fogalma sem volt, hogyan mondhatná ki mindazt, ami a szívét nyomja. Colin oly sok mindent elért az életben, hogy megszámlálni sem lehet. Mindez nem olyasmi, amit az utcán lehet találni, mint *Lady Whistledown társasági lapjának* példányát, de éppoly különleges.

Penelope felidézte, hányszor okozott örömet, amikor bálokban elsétált a közkedvelt lányok előtt és olyan lányt kért fel, aki amúgy petrezselymet árult. A testvéreivel fenntartott erős, szinte varázslatos kapcsolatra gondolt. Ha ez nem teljesítmény, nem tudta, mi lehet az.

De tudta, hogy Colin nem ilyen teljesítményről, nem ilyen mérföldkövekről beszél. Tudta, mire van szüksége: célra, elhivatottságra.

Valamire, amiben megmutathatja a világnak, hogy több, mint aminek hitték.

– Add ki az útinaplóidat!

– Nem fogom...

– Jelentesd meg! – nyomatékosította a tanácsot Penelope. – Ragadd meg az esélyt, hátha sikerül.

Tekintetük egy pillanatra találkozott, aztán Colin a naplóra nézett. Penelope még mindig a kezében tartotta.

– Szerkeszteni kéne a szöveget – hebegte.

Penelope felnevetett, mert tudta, hogy győzött. És Colin is győzött. Ő még nem tudja, de így lesz.

– Mindenki szövegét szerkeszteni kell – felelte, minden szóra egyre szélesedő mosollyal. – Kivéve talán az enyémet – incselkedett. – De lehet, hogy az én szövegemnek is szüksége lett volna jó szerkesztőre –

tette hozzá vállat vonva. – Nem lehet tudni, mert engem soha nem szerkesztett senki.

Colin hirtelen felnézett.

– Hogy csináltad?

– Mit?

Colin türelmetlenül topogott.

– Nagyon jól tudod, hogy értem! Hogy tudtad kiadni a lapot? Nem csak megírni kellett. Ki kellett nyomtatni, terjeszteni. Valakinek tudnia kellett, ki vagy.

Penelope nagyot sóhajtott. Olyan régen tartotta titokban, hogy még férjével is nehéz volt megosztania.

– Hosszú történet. Talán jobb lenne, ha leülnénk.

Colin az ágyhoz vezette, kényelmesen elhelyezkedtek, a párnáknak támasztották hátukat, lábukat kinyújtották.

– Nagyon fiatal voltam, amikor ez az egész elkezdődött. Csak tizenhét éves. És véletlenül történt.

Colin mosolygott.

– Hogy történhet ilyesmi véletlenül?

– Tréfából írtam. Annyira nyomorultul éreztem magamat az első szezonban! – komolyan nézett fel férjére. – Nem tudom, emlékszel-e, de akkor még tizenöt fonttal kövérebb voltam; nem mintha most divatos karcsú lennék.

– Szerintem tökéletes vagy – nyugtatta Colin jó férj módjára.

És Penelope arra gondolt, talán éppen ezért tekinti tökéletesnek férjét.

– Akárhogy is – folytatta –, nem voltam túl boldog, és írtam egy meglehetősen csípős beszámolót az előző esti társasági összejövetelről. Aztán egy másikat, és még egyet. Nem Lady Whistledownként szignáltam. Csak saját szórakoztatásomra írtam, és az íróasztalomba zártam. Egy napon azonban elfelejtettem eldugni.

Colin előrehajolt, nagyon elragadta a hév.

– Mi történt?

– A családom nem volt otthon, és tudtam, hogy hosszabb ideig nem jönnek haza, mert ez akkoriban volt, amikor anya még azt hitte, Prudence a *Társaság* krémjének krémjébe tartozhat, és egész napos vásárlókörutakat tettek.

Colin keze kis ívet írt le a levegőben, jelezve, hogy térjen a tárgyra.

– Akárhogy is – folytatta Penelope –, úgy határoztam, hogy a szalonban dolgozom, lévén az én szobám nedves és penészszagú, mert valaki, az a valaki én voltam, nyitva felejtette az ablakot viharban. De akkor ki kellett... tudod.

– Nem. Nem tudom.

– Dolgomra kellett mennem – súgta elpirulva.

– Ó, persze – szólt Colin sürgetően, mert a történetnek ez a része sem érdekelte. – Folytasd!

– Amikor visszaértem, apám ügyvéde volt ott. És éppen olvasta, amit írtam. Rettentően megrémültem!

– Mi történt?

– Az első percben meg sem tudtam szólalni. De aztán láttam, hogy nevet; mégpedig nem azért, mert bolondnak tart, hanem mert tetszett neki az írásom.

– Hát, tényleg nagyon jól írsz.

– Most már tudom – jegyezte meg fanyar mosollyal –, de ne feledd, tizenhét éves voltam. És abban a szövegben elég szörnyű dolgokat írtam.

– Biztos vagyok benne, hogy szörnyű emberekről.

– Hát... igen, de mégis... – behunyta szemét, elárasztották az emlékek. – Népszerű emberek voltak. Befolyásos emberek. Olyan emberek, akik nemigen kedveltek engem. Nem számított volna, hogy tényleg szörnyű emberek, ha nyilvánosságra került volna, amit rólok írtam. Sőt, még rosszabb lett volna, éppen azért, mert szörnyű emberek voltak. Tönkretettek volna, és magammal rántottam volna egész családomat.

– És aztán mi történt? Gondolom, az ügyvéd ötlete volt a lap kiadása. Penelope bólintott.

– Igen. Mindent elintézett egy nyomdással, aki újságos-fiúkat szervezett a terjesztésre. És az ügyvéd ötlete volt az is, hogy az első két hétben ingyen terjesszék. Azt mondta, feltétlenül rá kell szoktatni a *Társaságot*.

– Én éppen vidéken voltam, amikor megjelent az első lapszám – jegyezte meg Colin. – De emlékszem, anyám és húgaim mindent elmondtak róla.

– Az emberek morgolódtak, bosszúsan fogadták, hogy két hét ingyen terjesztés után az újságosfiúk pénzt kértek a lapért – mondta Penelope.

– De fizettek.

– Okos ötlet volt az ügyvédektől.

– Igen, elég okos volt.

Colin felfigyelt a múlt idő használatára.

– Volt?

Penelope szomorúan bólintott.

– Néhány éve meghalt. De tudta, hogy beteg, és mielőtt meghalt, megkérdezte, akarom-e folytatni. Azt hiszem, akkor abbahagyhattam volna, de semmi más nem volt az életemben, házasságról kérő hiányában pedig nem is álmodhattam. – Hirtelen felnézett. – Nem úgy értem... Szóval...

Colin ajka rosszalló mosolyra húzódott.

– Akár úgy is értheted. Megérdemlem a szidást, hogy csak most kértem meg a kezedet, nem évekkal ezelőtt.

Penelope visszamosolygott rá. Hát csoda, hogy szereti ezt a férfit?

– De csak akkor szidhatsz érte, ha befejezed a történetet – jelentette ki.

– Rendben – felelte, és igyekezett visszazökkenni az események sorába. – Miután Mr. ... – Tétován felpillantott. – Nem tudom, kimondhatom-e a nevét.

Colin tudta, hogy Penelope az iránta való szerelem és a lojalitás között tépelődik. Lojalitással tartozhat egy embernek, aki a Featherington család fejének halála után valószínűleg apja helyett apja volt.

– Semmi gond – mondta szelíden. – Meghalt. Nem számít, hogy hívták.

Penelope fellélegzett.

– Köszönöm – mondta, alsó ajkába harapva. – Nem mintha nem bíznék benned. Én...

– Tudom – szólta Colin megnyugtatón, kezét megszorítva. – Ha később el akarod mondani, úgy is jó. És ha nem akarod elmondani, az is rendben van.

Penelope bólintott; ajka megfeszült, mint aki nagyon erősen próbálkozik, hogy el ne sírja magát.

– Miután meghalt, közvetlenül a kiadóval dolgoztam. Kialakítottunk egy rendszert a kéziratok eljuttatására, és a kifizetések is ugyanúgy történtek, mint addig: egy, a nevemre szóló titkos számlára.

Colin lélegzete is elállt a gondolatra, amikor belegondolt, mennyi pénzt kereshetett az évek folyamán. De hogyan költhetett belőle anélkül, hogy gyanút ébresztett volna?

– Hozzányúltál a pénzhez?

Penelope bólintott.

– Már négy éve dolgoztam, amikor nagynéném meghalt és a vagyonát anyámra hagyta. Apám ügyvéde írta a végrendeletet. Nem volt túl nagy a hagyaték, ezért az én pénzemet kivettük és úgy tettünk, mintha a nagynénémé lett volna. – Penelope arca kissé felderült, zavartan rázta a fejét. – Anyám nagyon csodálkozott. Sosem gondolta volna, hogy a néni ilyen vagyonos. Hónapokig kitartott a vidámsága. Sosem láttam ehhez foghatót.

– Nagyon kedves volt téled.

Penelope vállat vont.

– Ez volt az egyetlen módja, hogy felhasználhassam a pénzemet.

– De hiszen anyádnak adtad! – mulatott rá Colin.

– Igen, anyámnak – mondta Penelope, mintha ez mindent megmagyarázna. – Ő nevelt. Ő gondoskodott rólam. Az egész elfolyt.

Colin mondani akart valamit, de meggondolta magát. Portia Featheringtontól nem lehet elvitatni, hogy Penelope anyja, és ha Penelope szeretni akarja, ő ebben nem gátolhatja.

– Azóta nem vettem ki semmit a pénzből. Illetve nem magamnak. Adtam belőle jótékonyági intézményeknek. Névtelenül.

Colin kis ideig semmit sem szólt, időbe telt, míg átgondolta, mit tett Penelope az elmúlt évtizedben egyedül, a legnagyobb titokban.

– Ha most akarod azt a pénzt – szólalt meg végre –, használd fel. Senkinek sem tűnik fel, hogy bővebben vagy anyagiakban. Hiszen már Bridgerton vagy. – Szerényen vállat vont. – Mindenki tudja, hogy Anthony bőkezűen gondoskodott fivéreiből.

– Azt sem tudom, mit kezdenék vele.

– Vegyél valami újat – javasolta Colin. – Úgy tudom, minden nő szeret vásárolni.

Penelope furcsa, szinte kifürkészhetetlen pillantással nézte.

– Nem tudom, érted-e, mennyi pénzem van. Nem hiszem, hogy mind el tudnám költeni.

– Akkor tedd félre a gyerekeinknek. Szerencsés voltam, hogy apám és fivérem bőven gondoskodott rólam, de nem minden fiatalabb fiú ilyen szerencsés.

– Ne feledkezzünk meg a lányokról sem – emlékeztette Penelope. – A lányainknak legyen saját pénzük. A hozományon kívül.

Colin önkéntelenül elmosolyodott. Az ilyen megoldás ritka volt, de ha Penelope ragaszkodik hozzá, rendben van.

– Ahogy akarod – felelte szeretettel.

Penelope mosolygott és felsóhajtott, aztán a párnára hanyatlott. Ujjai tétován táncoltak kézfeje bőrén, de tekintete távolra révedt, és Colinnak kétségei támadtak, hogy tisztában van mozdulataival.

– Be kell vallanom valamit – mondta halkán, kissé félénken.

Colin kételkedve nézett rá.

– Nagyobb titok, mint a *Whistledown*?

– Más.

– Mi az?

Penelope nagy nehezen elmozdította tekintetét a fal egy pontjáról, amit addig nézett.

– Az utóbbi időben... – kezdte, és zavarában ajkába harapott; a megfelelő szavakat kereste –, kissé türelmetlen voltam veled. Illetve, nem ez a helyes kifejezés. Igazából csalódott voltam.

Furcsa érzés kezdte mardosni Colin zsigereit.

– Csalódott? Hogyan? – kérdezte óvatosan.

Penelope válla apró rándulással mozdult.

– Úgy éreztem, haragszol rám. A *Whistledown* miatt.

– Már mondtam, hogy ez azért volt, mert...

– Ne, kérlek – gyengéden Colin mellkasára helyezte a kezét. – Kérlek, hadd fejezzem be! Azt hittem azért van, mert szégyellsz, és próbáltam nem venni tudomást erről, de nagyon fájt. Azt hittem, tudom ki vagy, és nem tudtam elhinni, hogy ez a személy olyan nagyon felsőbbrendűnek érezze magát hozzám képest, hogy ilyen szégyent érezzen azért, amit elértem.

Colin szó nélkül nézte, várta a folytatást.

– De az egészben az a mulatságos... – bölcs mosollyal fordult hozzá – az egészben az a mulatságos, hogy nem is azért volt, mert szégyellél engem. Hanem mert valami ilyesmire vágytál magadnak. Mint a *Whistledown*. Most már olyan ostobaságnak tűnik, de amiatt aggódtam, hogy nem az a tökéletes férfi vagy, akiről álmodtam.

– Senki sem tökéletes – jegyezte meg halkán Colin.

– Tudom. – Penelope férjéhez hajolt és hirtelen felindulásból arcon csókolta. – Te vagy álmaim nem egészen tökéletes férfija, és ez még jobb. Mindig is tökéletesnek hittelek, azt hittem, nálad jobb, teljesebb életet senki sem él, nincsenek aggodalmaid, félelmeid, beteljesítetlen álmaid. De ez nem volt igazán igazságos tőlem.

– Sosem szégyelltelek, Penelope – súgta Colin. – Soha.

Néhány pillanatig meghitt csendben ültek, aztán Penelope szólalt meg: – Emlékszel, amikor arra kértelek, tegyünk egy megkésétt nászutat?

Colin bólintott.

– Miért ne használhatnánk fel erre a *Whistledown*-pénz egy részét?

– Én fizetem a nászutunkat.

– Hát jó – mondta Penelope büszkén. – Kifizetheted a negyedéves apanázsodból.

Colin döbbenetesen nézte, aztán harsányan felnevetett.

– Te túpénzt akarsz adni nekem? – kérdezte vigyorogva, mert képtelen volt uralkodni arcizmain.

– Tollpénzt – javította ki Penelope. – Hogy dolgozhass az úti jegyzeteiden.

– Tollpénz – tűnődött Colin. – Ez tetszik.

Penelope mosolygott és férje vállára hajtotta fejét.

– Az élet tényleg ilyen csodálatos?

– Igen, azt hiszem – súgta Colin. – Igen.

21. fejezet

Egy héttel később Penelope saját szalonjában ült, az íróasztalánál. Colin útinaplóit olvasta és külön papírra írta kérdéseit, megjegyzéseit. Colin megkérte, segítsen szerkeszteni az írást, és Penelope nagyon izgalmasnak találta a feladatot.

Természetesen nagyon örült, hogy Colin rá bízta ezt a fontos munkát. Ez azt jelenti, hogy megbízik az ízlésében, hozzáértésében, úgy érzi, megérti, amit írt, és javítani tud rajta.

Ám nem csak ezért volt boldog. Neki is feladatra, célra volt szüksége. A *Whistledown* feladása utáni első napokban nagyon örült a szabad időnek. Olyan volt, mintha tíz év után először lett volna szabadsága. Rengeteget olvasott; kiolvasta azokat a könyveket, regényeket, amelyeket az évek folyamán megvett, de sosem volt ideje elmélyedni bennük. Hosszú sétákat tett, lovagolt, a Mount Street-i házuk mögötti kis parkban üldögélt, élvezte a szép tavaszi napsütést, arcát a nap felé fordította, csak rövid ideig, hogy sütkérezzen a melegben, de ne barnuljon le.

Az esküvő és a rengeteg apró részletre való odafigyelés természetesen nagyon sok időt vett igénybe. Így nem igazán volt sok lehetősége, hogy felismerje, mi hiányzik neki az életben.

Amikor még írta a lapot, maga a munka nem tartott sokáig, de mindig készenlétben kellett lennie, nyitott szemmel járni, figyelni minden szóra. És amikor éppen nem a lapot írta, az írásra gondolt, vagy valami különösen szellemes és találó kifejezésen gondolkodott, míg végül megtalálta.

Szellemileg kielégítő feladat volt, és nem is érezte, mennyire hiányzott neki ez a fajta szellemi munka, amíg újra lehetősége nem adódott rá.

Éppen kérdést írt Colin kézírata második kötetének 143. oldalához, a toszkánai villa leírásához, amikor a komornyik a nyitott ajtón való diszkrét kopogással hívta fel magára a figyelmet.

Penelope félénken elmosolyodott. Hajlamos volt teljesen elmerülni a munkában, és Dunwoody tapasztalatból tanulta meg, hogy ha a ház úrnőjének figyelmét szeretné felkelteni, zajt kell csapnia.

– Látogatója van, Mrs. Bridgerton.

Penelope mosolyogva nézett fel. Biztosan a húga, vagy valamelyik nővére, vagy egy Bridgerton lány.

– Igazán? Ki az?

A komornyik előrelépett, átadta a kapott névkártyát. Penelope lenézett rá és elsápadt; először a döbbenettől, aztán gyötrelemtől. Krémszínű papíron klasszikus, szép betűkkel két egyszerű szó: LADY TWOMBLEY.

Cressida Twombley? Mi a csudát akar?

Kellemetlen érzés tört rá. Cressida sosem tenne nála látogatást, ha csak nem bántani akarja. Cressida csak akkor tesz bármit, ha kellemetlenkedés a célja.

– Kívánja, hogy elküldjem? – kérdezte Dunwoody.

– Nem – felelte Penelope nagy sóhajjal. Nem gyáva, és Cressida Twombley miatt sem hajlandó azzá lenni. – Fogadom. Csak egy pillanat, elteszem a papírjaimat. Illetve...

Dunwoody megállt, kissé oldalra hajtotta a fejét, várta, hogy folytassa.

– Ó, semmi, semmi.

– Biztos, Mrs. Bridgerton?

– Igen. Nem – nyögött fel. Reszketett. Ez is Cressida hosszú bűnlajstromához adandó; dadogó, hebegő bolondot csinált belőle. – Vagyis, hogy... ha tíz perc múlva még itt lesz, megtenné, hogy kitalálna valamit, ami sürgős figyelmemet igényli? Amihez személyes jelenlétemre van szükség?

– Úgy vélem, ez megoldható.

– Kitűnő, Dunwoody – mondta Penelope halvány mosollyal. Lehet, hogy ez egy kicsit gyávaság, de nem bízott magában, hogy megtalálja a beszélgetésben azt a tökéletes pillanatot, amikor Cressidát távozásra

bírhatja, mert e legkevésbé sem szeretne volna, hogy az egész délutánt vele legyen kénytelen tölteni a szalonban.

A komornyik bólintott és távozott, és Penelope összeszedte, elrendezte jegyzetlapjait, becsukta Colin naplóját és a stósz tetejére tette, nehogy a nyitott ablakból befújó szellő lefújja az asztalról a papírokat. Felállt, a kanapéhoz ment, leült középre és remélte, hogy nyugodtnak és higgadtnak tűnik.

Mintha Cressida Twombly valaha megnyugtatóan hatott volna bárkire is.

Egy pillanat telt csak el, Dunwoody még ki sem mondta a nevét, máris belépett Cressida a nyitott ajtón. Szép volt, mint mindig, minden aranyló tincse tökéletesen állt. Bőre makulátlan, szeme ragyogó, öltözéke a legújabb divat szerinti, retikülje tökéletesen illett ruházatához.

– Cressida, micsoda meglepetés! – a meglepetés szó volt a legjobb, amivel az adott körülmények között előállhatott.

Cressida ajka titokzatos ragadozómosolyra húzódott.

– Ebben egészen biztos vagyok – dünnyögte.

– Nem akarnál leülni? – kérdezte Penelope, többnyire azért, mert kénytelen volt hellyel kínálni. Egész életében udvarias volt; nem akart ezzel a szokásával éppen most szakítani. A közeli székre mutatott, ami történetesen a legkényelmetlenebb volt a szalonban.

Cressida a szék szélére ült, és ha kényelmetlennek is találta, magatartásából ezt Penelope nem tudta megállapítani.

Testtartása elegáns volt, mosolya nem halványult; olyan fesztelennek és higgadtnak tűnt, mint akinek erre minden joga megvan.

– Biztosan csodálkozol, miért vagyok itt – mondta Cressida.

Nem tűnt ésszerűnek tagadni, Penelope bólintott.

Aztán Cressida hirtelen más irányban kérdezett: – Milyennek találsz a házasságot?

Penelope pislogott a meglepetéstől.

– Tessék?

– Biztosan teljesen más, mint amit korábban tapasztaltál. Bámulatos változás lehet.

– Igen – felelte Penelope óvatosan –, de kellemes változás.

– Mmmm, igen. Biztosan rengeteg szabadidőd lett. Biztos vagyok benne, hogy nem is tudod, mit kezdj magaddal.

Penelope bőrét furcsa, kellemetlen érzés bizsereglette.

– Nem értem, mire gondolsz.

– Valóban?

Amikor nyilvánvalóvá lett, hogy Cressida válaszra vár, Penelope kissé ingerlékenyen válaszolt: – Valóban nem értem.

Cressida egy pillanatig nem szólt, de beszédesen fejezte ki gondolatait önelégült, torkos macska mosolya. Körbenézett a szalonban, meglátta az íróasztalt, ahol Penelope nem sokkal korábban dolgozott.

– Mik azok a papírok ott? – kérdezte.

Penelope az íróasztalon szép stószba rendezett, Colin úti naplója alatti papírokra nézett.

– Nem értem, mi közöd lehetne a személyes dolgaimhoz.

– Ó, ne vedd sértésnek – mondta Cressida csengő, szinte kacagó hangon, amit Penelope meglehetősen ijesztőnek talált. – Én csak igyekszem udvariasan társalogni. Az érdekel, hogy téged mi érdekel.

– Értem – mondta Penelope, azért, hogy valamivel kitöltse a csendet.

– Nagyon jó megfigyelő vagyok.

Penelope kérdően vonta össze szemöldökét.

– Ami azt illeti, kiváló megfigyelőképességemet jól ismerik a *Társaság* legkiválóbb körei.

– E kitűnő körökkel én bizonyára nem vagyok kapcsolatban – jegyezte meg Penelope halkán.

Cressida azonban túlságosan el volt foglalva saját mondanivalójával ahhoz, hogy felfogja Penelope szavainak jelentését.

– Azt hiszem, ez az oka annak – folytatta elgondolkodón –, hogy sikerült meggyőzőnöm a *Társaságot* személyem és Lady Whistledown azonosságáról.

Penelope szíve nagyot dobbant.

– Ezek szerint beismered, hogy nem te vagy Lady Whistledown? – kérdezte óvatosan.

– Ó, szerintem te pontosan tudod, hogy nem én vagyok.

Penelope toroka kezdett elszorulni. Maga sem tudta hogyan, de sikerült megőriznie higgadtságát.

– Tessék?

Cressida mosolygott, de vidám arckifejezést vett magára, aztán mesterien változtatta ezt ravasz, kegyetlen nézéssé.

– Amikor kitaláltam ezt a cselt, úgy gondoltam: semmit sem veszíthetek. Vagy meggyőzők mindenkit, hogy én vagyok Lady Whistledown, vagy nem sikerül, és nagyon megnő az ázsióm, ha azt mondom, csak azért adtam ki magamat Lady Whistledownnak, hogy az igazi tettetést kiugrasszam a bokorból.

Penelope mozdulatlanul, csendben ült.

– De nem egészen úgy történt, ahogy terveztem. Lady Whistledown sokkal fondorlatosabb és aljasabb volt, mint gondoltam volna. – Cressida szeme összeszűkül, és még jobban összeszűkül, olyannyira, hogy általában kedves arca egészen sötétlelkűnek mutatta. – Utolsó kis írásának hatására nevetség tárgya lettem.

Penelope nem szólt, lélegezni is alig mert.

– Aztán – folytatta Cressida mélyült hangon –, te... éppen *te...* voltál olyan szemtelen, hogy az egész *Társaság* színe előtt inzultáltál engem.

Penelope alig hallhatóan, de megkönnyebbülten sóhajtott fel. Lehet, hogy Cressida nem is tudja a titkot. Lehet, hogy az egész csak a nyilvános inzultusról szól, amikor hazugsággal vádolta Cressidát, és azt mondta... szent ég, mit is mondott? Abban biztos volt, hogy valami szörnyű dehonesztáló mondat volt, de Cressida nyilván megérdemelte.

– Talán el tudtam volna viselni ezt az inzultust, ha valaki mástól kapom. De egy hozzád hasonló személytől... nos.... Ezt nem hagyhatom válasz nélkül.

– Én a te helyedben kétszer meggondolnám, hogy otthonában inzultáljak valakit – mondta Penelope halkán. Aztán, bár kifejezetten nem szeretett férje neve mögé rejtőzni, hozzátette: – Most már Bridgerton vagyok. A Bridgerton család védelme alatt állok.

Penelope figyelmeztetése a legkisebb csorbát sem ejtette az elégedettség maszkján, Cressida szép arcán.

– Én pedig a te helyedben kétszer is meggondolnám, mit mondok, mielőtt fenyegetőzők.

Penelope tudta, hogy hallgatnia kell. Jobb megtudni, mit tud Cressida, mint behunyni a szemét és mindent tettetni.

– Folytasd csak! – mondta szándékosan nyersen.

– Kritikus hibát követtél el – mondta Cressida, ujjal mutatva Penelope felé, pontosabban gyors egymásutánban többször ismételte ezt a mozdulatot, mintha szurkálná. – Ugye azt nem vetted számításba, hogy én sosem felejttem el, ha valaki megsért?

– Mit akarsz mondani, Cressida? – Penelope azt akarta, hogy szavai erősnek, határozottnak hassanak, de csak suttogás jött ki a torkán.

Cressida felállt, lassú léptekkel távolodott Penelope-től, csípője kissé ringott járás közben, szinte mintha büszkélkedni akarna valamivel.

– Lássuk csak, emlékszem-e szó szerint! – mondta, egyik ujjával orcáján dobolva. – Ó, igen, már emlékszem! – Megfordult, szembenézett Penelope-val. – Ha jól emlékszem, azt mondtad, mindig is kedvelted Lady Whistledownt. Aztán, és meg kell hagyni, igen hatásos, emlékezetes szófordulat volt, azt mondtad, összetörne a szíved, ha kiderülne, hogy a csípős nyelvű, de szeretetre méltó Lady Whistledown olyan ember, mint Lady Twombley – mosolygott Cressida. – Ez pedig én lennék.

Penelope szája kiszáradt. Ujjai remegtek. És bőre jéghideggé lett.

Mert bár nem emlékezett pontosan, milyen szavakkal inzultálta Cressidát, pontosan tudta, mit írt az utolsó lapszámban, amit tévedésből az eljegyzési bálon kezdtek terjeszteni. Amelyikben... Amelyiket Cressida most eléje csapta az asztalra.

Hölgyeim és uraim, e sorok írója NEM Lady Cressida Twombley. Nevezett hölgy fondorlatos névbitorló, és összetörne a szívem, ha azt látnám, hogy az évek során kifejtett kitartó munkámat hozzá hasonló személynek tulajdonítanak.

Penelope lenézett a szövegre, annak ellenre, hogy kívülről tudta.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte, bár jól tudta, hiábavaló a színlelési kísérlet, hogy úgy tesz, mintha nem tudná pontosan, mire céloz ezzel Cressida.

– Ennél te okosabb vagy, Penelope Featherington! Tudod, hogy tudom.

Penelope nézte, csak nézte az inkrimináló lapot, képtelen volt elszakítani tekintetét a végzetes szavakról.

Összetörne a szívem. Összetörne a szívem. Összetörne a szívem. Összetörne a szívem.

– Nincs semmi mondanivalód? – kérdezte Cressida, és bár Penelope nem látta az arcát, érezte kemény, dölyfös mosolyát.

– Senki sem fog hinni neked – rebegette.

– Magam is alig hiszem – nevetett fel Cressida. – Hogy éppen te! De nyilván voltak rejtett értékeid és egy kicsit okosabb voltál, mint amilyennek láttattad magadat. Elég okos vagy ahhoz – tette hozzá jól érzékelhető hangsúllyal –, hogy tudd, amint meggyújtom e különös pletyka első szikráját, futótűzként fog terjedni.

Penelope gondolatai vadul, szédítőn kavarogtak. Szent ég, hogyan mondja ezt el Colinnak? Mit mond neki? Tudta, hogy el kell mondania, de hogyan talál hozzá szavakat?

– Először valóban senki sem hisz majd nekem – folytatta Cressida. – Ebben igazad van. De aztán mindenki elkezd gondolkodni, és lassan, de biztosan a kirakós elemei összeállnak. Valakinek eszébe jut, hogy mondott neked valamit, ami aztán megjelent az újságban. Vagy jelen voltál egy bizonyos társasági eseményen. Vagy látták Eloise Bridgertont fürkészni a közelben, és mindenki tudja, hogy ti ketten mindent elmondotok egymásnak.

– Mit akarsz? – kérdezte Penelope, halk, elgyötört hangon, mint aki végül szembenéz az ellenséggel.

– Ó, végre egy kérdés, amire vártam! – tapsikolt Cressida a háta mögött, aztán járkálni kezdett. – Nagyon sokat gondolkoztam ezen. Ami azt illeti, majdnem egy teljes hétig késleltettem látogatásomat, míg dönteni tudtam ez ügyben.

Penelope megrezzent a gondolatra, hogy Cressida már majdnem egy hete tudja legmélyebb titkát, neki pedig fogalma sem volt, hogy az ég hamarosan rászakad, úgy élt, mintha minden a legnagyobb rendben lenne.

– Természetesen az elejétől fogva tudtam, hogy csak pénzt akarok. A kérdés csak az volt... hogy mennyit. A férjed persze Bridgerton, így bőven van pénze; ugyan nem elsőszülött, ezért nem olyan tömött a zsebe, mint a vikomtnak.

– Mennyit? – bökte ki Penelope. Tudta, hogy Cressida csak azért húzza az időt, hogy őt kínozza, és nem sok reményt táplált az iránt, hogy nem csak akkor hajlandó közölni az összeget, amikor már látja rajta, hogy beadta a derekát.

– Aztán rájöttem – folytatta Cressida, figyelembe sem véve Penelope kérdését (és ezzel bizonyítva, hogy sejtése igaz) hogy bizonyára te is elég vagyonos lettél. Hacsak nem vagy teljesen bolond, és meg kell hagyni, belegondolván, hogy oly sokáig sikerült elrejtetni a kis titkodat, átértékeltem rólad alkotott eredeti véleményemet, szóval nem hiszem, hogy bolond lennél, tehát biztosan elég jelentős jövedelemre tettél szert a lapból, és szép vagyont halmoztál fel az évek folyamán. És a külső megjelenésedből ítélve nem költötted el – jegyezte meg, gúnyos pillantást vetve Penelope ruhájára. – Vagyis mindebből azt a következtetést vonom le, hogy ez a pénz egy diszkrét bankszámlán pihen valahol, és csak azt várja, hogy kivegyék onnan.

– Mennyit akarsz?

– Tízezer fontot.

Penelope alig kapott levegőt.

– Meg vagy örülve!

– Nem – mosolygott Cressida. – Csak nagyon, nagyon okos vagyok.

– Nincs tízezer fontom.

– Úgy vélem, hazudsz.

– Biztosíthatlak, hogy nem! – És nem is hazudott. Amikor legutoljára megnézte az egyenlegét, 8246 fontja volt, bár ez az összeg azóta néhány font kamattal gyarapodhatott. Hatalmas összeg, annyi, hogy több boldog életnyi időre is elég egy ésszerű beosztással élő személynek, de tízezer fontnál kevesebb, és egyáltalán nem kívánta Cressida Twombly-t gazdagítani vele.

Cressida derűs mosollyal nézett.

– Biztos vagyok benne, kitalárod, mit tehetsz a saját érdekedben. A megtakarításaidhoz és a férjed pénzéhez képest, tízezer font csekély összeg.

– Tízezer font soha és senkinek nem csekély összeg.

– Mennyi időre van szükséged, hogy összeszedd? – kérdezte Cressida, teljesen figyelmen kívül hagyva Penelope kirohanását. – Egy napra? Kettőre?

– Két napra? – ismételte Penelope, levegő után kapkodva. – Két hét alatt sem tudnám összeszedni!

– Ó, szóval van pénzed!

– Nincs!

– Egy hét – mondta Cressida, élesre vált hangon. – Egy hetet adok. Legkésőbb egy hét múlva meg akarom kapni azt a pénzt.

– Nem adom neked – súgta Penelope, inkább magának, mint Cressidának.

– De igen – felelte Cressida magabiztosan. – Ha nem teszed, tönkreteszlek.

– Mrs. Bridgerton?

Penelope felnézett. Dunwoody állt az ajtóban.

– Asszonyom, sürgősen szükség van önre. Van valami, ami azonnali figyelmét igényli.

– Rendben – szólt Cressida, az ajtó felé indulva. – Már úgyis elmondtam, amit akartam. – Azzal kiment, de a küszöbön túlról, az ajtó keretében elegánsan megállva még visszafordult, hogy Penelope kénytelen legyen ránézni. – Akkor hamarosan hallok felőled? – érdeklődött lány, ártatlan hangon, mintha csak valami társasági eseményre szóló meghívásról vagy jótékonysági rendezvény programjáról beszélne.

Penelope szűken bólintott, csak hogy megszabaduljon tőle.

Becsukódhatott a bejárati ajtó, Cressida elment, de Penelope gondjai nem távoztak.

22. fejezet

Három óra múlva Penelope még mindig ott ült a kanapén, még mindig maga elé, nézett, és azon gondolkodott, hogyan oldja meg problémáit.

Illetve: egyetlen problémáját.

Csak egy probléma, de akkora, hogy ezerrel felért.

Nem volt agresszív természet, nem is emlékezett, mikor volt legutóbb valami agresszív gondolata, de abban a pillanatban ki tudta volna tekerni Cressida Twombley nyakát.

Komor beletörődéssel nézte az ajtót, várta, hogy férje hazaérjen; tudta, hogy minden egyes eltelt másodperccel közeledik az igazság pillanata, amikor mindent meg kell vallania neki.

Colin biztosan nem mondja majd, hogy „én megmondtam”. Sosem tenne ilyet.

De nyilván ezt gondolja.

Egy pillanatig sem jutott az eszébe, hogy férjétől ezt a jogot elvitassa. Cressida fenyegetése nem olyan dolog, amit az ember elrejteth házastársa elől, ráadásul szüksége van Colin segítségére.

Nem volt benne biztos, mit kell tennie, de bármi is az, fogalma sincs, hogyan boldogulna, hogyan birkózna meg vele egyedül.

Egy dolgot biztosan tudott: nem akar Cressidának fizetni. Cressida nyilván nem elégedne meg tízezer fonttal, ha azt hiszi, többet is kaphat. Ha most kapitulál előtte, egész életében fizethet neki.

Ami azt jelenti, hogy Cressida Twombley egy hét múlva a világba kürtöli, hogy Penelope Featherington Bridgerton volt a hírhedt Lady Whistledown.

Penelope úgy gondolkodott, hogy két választása van. Vagy hazudik, ostobának nevezi Cressidát és reméli, hogy mindenki neki hisz, vagy megtalálja a módját, hogy Cressida híresztelését a maga javára fordítsa.

De fogalma sem volt, hogyan.

– Penelope?

Colin hangja. Ölelésébe akart rohanni, ugyanakkor alig tudta rávenni magát, hogy megforduljon.

– Penelope? – Hangjában aggodalom csengett, lépteit gyorsítva haladt felé. – Dunwoody mondta, hogy Cressida járt itt.

Leült felesége mellé, megérintette arcát. Penelope odafordult férjéhez, meglátta rajta az aggodást, hogy szeme sarkában ráncok gyűrődtek, ajka nem záródott össze, miután kimondta nevét.

És ekkor Penelope nem tudta tovább türtőztetni magát: sírva fakadt.

Furcsa, hogy tartotta magát, nem látszott rajta semmi a belső gyötrődésből, míg Colint meg nem látta. De most, hogy ott volt, csak arra volt képes, hogy hozzá bújjon, arcát mellkasán melengesse, és belesimuljon az ölelésbe.

Mintha pusztá jelenlététől szertefoszlana minden probléma.

– Penelope? – kérdezte Colin kedves, aggódó hangon. – Mi történt? Mi a baj?

Penelope csak fejét ingatta, mintha ezzel a mozgással kéne beérniük, míg eszébe jutnak a szavak, míg össze tudja szedni bátorságát, míg eláll a könnye.

– Mit tett veled?

– Ó, Colin – mondta, nagy nehezen erőt véve magán, hogy hátra tudjon húzódni, hogy férje szemébe nézhessen. – Tudja!

Colin elsápadt

– Honnan?

Penelope szipogott, keze fejével törölte meg orrát.

– Az én hibám – suttozta.

Colin zsebkendőjét adott neki, de egy pillanatra sem vette le róla a szemét.

– Nem a te hibád! – mondta élesen.

Penelope ajka fanyar mosolyra húzódott. Tudta, hogy Colin nyersessége Cressidának szólt, de ő is megérdemelte.

– Nem – felelte beletörődően. – Csakis az én hibám. Pontosan úgy történt, ahogy megjósoltad. Nem figyeltem, mit írok. Véletlenül elszóltam magamat.

– Hogyan?

Penelope mindent elmondott neki, Cressida belépésétől fogva a pénzkövetelésig. Beismerte, hogy óvatlan szóhasználata okozza vesztét, de az egész olyan ironikus, hogy megszakad a szíve.

De miközben beszélt, érezte, hogy Colin gondolatai másfelé járnak. Hallgatta, de lélekben nem volt vele. Tekintete furcsa volt, távolba néző, mégis feszült.

Valamit tervez. Penelope biztos volt benne, hogy így van.

És ez megrémítette.

És megörvendezettette.

Bármit is tervez, bármire is gondol, mond érte, mind miatta van. Penelope rettenetesen szégyellte, hogy az ő butasága miatt került Colin ebbe a dilemmába, miatta kénytelen gondolkodni, de képtelen volt megfékezni a borzongató izgalmat, amit érzett, miközben férje őt nézte.

– Colin? – kérdezte tétován. Már egy perce befejezte mondandóját, és Colin még mindig nem mondott semmit.

– Bízd rám, mindent elintézek – mondta végül. – Nem akarom, hogy aggódj. A legkisebb mértékben sem.

– Biztosíthatlak, hogy ez lehetetlen – felelte Penelope remegő hangon.

– Komolyan veszem a házassági eskümet – szólt Colin szinte ijesztően nyugodt hangon. – Megesküdtem, hogy tisztellek és megvédelek.

– Hadd segítsek neked! Együtt képesek vagyunk megoldani!

Colin ajka széle mosolyfélére húzódott.

– Van valami megoldásod a helyzetre?

Penelope tagadón ingatta fejét.

– Nincs. Egész nap gondolkodtam, és nem tudom... bár...

– Bár micsoda? – kérdezte, homlokát ráncolva.

Penelope ajka mozdult, megrándult, aztán megint kisimult.

– Mi lenne, ha Lady Danbury segítségét kérnénk?

– Meg akarod kérni, hogy fizesse ki Cressida díját?

– Nem – felelte Penelope, bár férje hangjából úgy hallotta, hogy ez a gondolat komoly megfontolás tárgyát képezte. – Arra akarom megkérni, hogy vállalja magára a szerepemet.

– Tessék?

– Hiszen így is mindenki azt hiszi, hogy ő Lady Whistledown – magyarázta Penelope. – Legalábbis sokan így gondolják. Ha bejelentené...

– Akkor Cressida rögtön megcáfolná – vágott a szavába Colin.

– Ki hinne Cressidának, ha az ő szava ellenében ott van Lady Danbury kijelentése? – szólt Penelope, és szeme tágra nyílt. Komolyan gondolta. – Én semmilyen ügyben nem mernék ellentmondani Lady Danburynek. Ha azt mondaná, hogy ő Lady Whistledown, valószínűleg én is hinnék neki.

– Miből gondolod, hogy rá tudnád venni Lady Danburyt, hogy hazudjon az érdekedben?

– Hát... – szók Penelope, alsó ajkára harapva –, abból, hogy kedvel engem.

– Kedvel téged? – visszhangozta Colin

– Igen, meglehetősen kedvel. Azt hiszem, segítene nekem, különösen, hogy legalább annyira megveti Cressidát, mint én.

– És gondolod, hogy az irántad való rajongása odáig terjed, hogy hazudjon az egész *Társaság* előtt? – kérdezte Colin kételkedően.

Penelope mocorgott.

– Érdeemes megkérdezni.

Colin hirtelen felállt, az ablakhoz ment.

– Kérlek, ígérd meg, hogy nem folyamodsz hozzá!

– De...

– Ígérd meg!

– Megígérem... de...

– Semmi de. Ha szükséges, felkeressük Lady Danburyt, de addig nem, amíg van esély, hogy kitaláljak valami mást. – Ujjaival hajába simított. – Kell lennie valami más megoldásnak.

– Egy hetünk van – mondta Penelope halkan, de maga sem találta meggyőzőnek a hangját, és nehéz volt elképzelni, hogy férjét meggyőzte volna.

Colin majdnem katonás hátraarccal fordult felé.

– Nemsokára visszajövök – mondta, és az ajtó felé indult.

– De hova mész? – kiáltotta Penelope, és talpra ugrott.

– Gondolkodnom kell – felelte, és kezét az ajtókilincsre téve megállt.

– És nem tudnál itt, velem gondolkodni? – kérlelte Penelope.

Colin arca meglágyult, visszament felesége mellé. Nevét suttogta, gyengéden kezébe vette kezét

– Szeretlek – mondta halkán, szenvedélyesen. – Egész lényemmel szeretlek, teljes múltammal és jövőmmel.

– Colin...

– Szerettelek, szeretlek és szeretni foglak.

Lehajolt, lágyan ajkon csókolta.

– Szeretlek a születendő gyermekeinkért, és az együtt töltendő éveinkért. Szeretlek minden mosolyomért, és még jobban szeretlek minden mosolyodért.

Penelope a közeli szék támlájának támaszkodott.

– Szeretlek – ismételte Colin. – Ugye, tudod?

Penelope bólintott, behunyta szemét, arcát férje tenyerébe simította.

– Dolgom van. Nem tudok a teendőkre koncentrálni, ha rád gondolkodom, ha azért aggódom, hogy sírsz, és úgy érzem, nagyon bánkódsz.

– Jól vagyok – súgta. – Most, hogy elmondtam.

– Helyrehozom a dolgokat – fogadta. – Csak arra van szükségem, hogy bízz bennem.

Penelope kinyitotta a szemét.

– Az életemet is rád bíznom.

Colin mosolygott, és Penelope biztosan tudta, hogy minden rendben lesz. Lehet, hogy nem ma és nem holnap, de hamarosan. Nem létezhet tragédia egy olyan világban, ahol Colin mosolyog.

– Nem hiszem, hogy arra szükség lesz – mondta, és gyengéden megsimogatta asszonya arcát, aztán leengedte kezét. Újra az ajtóhoz ment, de amint a kilincshez ért, megfordult.

– Ne feledkezz meg a húgom ma esti báljáról!

Penelope felnyögött.

– Muszáj ott lennünk? Legkevésbé szeretnék most társaságba menni.

– Muszáj. Daphne ritkán ad bált, és rosszul esne neki, ha nem lennénk ott.

– Tudom – sóhajtott fel Penelope. – Tudom. Akkor is tudtam, amikor panaszkodtam. Bocsáss meg!

Colin fanyar mosollyal nézte.

– Semmi gond. Okod van ma egy kicsit morózusnak lenni.

– Igen – felelte Penelope, és próbálta viszonzni a mosolyt. – Okom van. Sajnos.

– Majd jövök.

– De hova... – akarta kérdezni, de mégsem fejezte be.

Colin nyilván nem akar kérdéseket hallani ebben a helyzetben, még tőle sem. De meglepetésére válaszolt.

– A bátyámhoz.

– Anthonyhoz?

– Igen.

Penelope bátorítón bólintott.

– Menj csak. Én elleszek itthon.

A Bridgerton család tagjai mindig erőt merítettek egymásból. Ha Colin úgy érzi, bátyja tanácsára van szüksége, akkor késedelem nélkül hozzá kell mennie.

– Ne felejtse el, hogy készülnöd kell Daphne báljára – emlékeztette.

Penelope erőtlen üdvözléssel búcsúzott, és nézte, ahogy férje távozik a szalonból.

Aztán az ablakhoz ment, hogy lássa, az utcán, de nem látta. Biztosan egyenesen hátra, az istállók felé ment. Felsőhajtott, tomporával az ablakpárkánynak támaszkodott. Nem is gondolta volna, mennyire szeretné még egy pillanatig látni.

Bárcsak tudná, mire készül!

Bárcsak tudná, hogy egyáltalán van terve!

Ugyanakkor furcsa megkönnyebbülést érzett. Colin elrendezi az ügyet, minden rendben lesz. Így mondta, és sosem hazudott.

Penelope jól tudta, hogy ötlete Lady Danbury bevonására nem tökéletes, de ha Colin nem áll elő jobb megoldással, mi más tehetnének?

Egyelőre igyekszik kiűzni gondolataiból ezt a lehetőséget. Annyira kimerült volt, olyan nagyon fáradt, hogy az adott pillanatban legjobban arra volt szüksége, hogy behunyja szemét és ne gondoljon másra, mint férje szemének zöldjére, mosolya ragyogására.

Holnap.

Holnap segít Colinnak megoldani problémájukat.

Ma pihen. Szundít egyet, álomért imádkozik és igyekszik kitalálni, hogyan álljon este a *Társaság* elé, tudván, hogy Cressida is ott lesz, árgus szemekkel figyelni és arra vár, hogy egy rossz lépést tegyen.

Az ember azt hinné, hogy több mint egy évtizednyi színlelés után már végleg a „petrezselymet áruló”, visszahúzódó Penelope Featherington volt, aki szerepeket játszik és elrejtí valódi énjét.

De ez még akkor volt, amikor titkát nem fenyegette a felfedés veszélye. Most minden más.

Penelope a kanapéra hevert és behunyta szemét.

Most minden más, de ez nem jelenti azt, hogy mindennek rosszabbnak kell lennie, ugye?

Minden rendben lesz. Igen. Így kell lennie.

Ugye?

Colin kezdte megbánni döntését, hogy kocsival ment bátyjához.

Gyalogolni akart; úgy érezte, haragja levezetésének egyetlen elfogadható levezetése, ha lába, izmai élénk mozgásban van. De rájött, hogy az idő nagyon fontos tényező, és hintóval a nagy forgalom ellenére is gyorsabban eljut a Mayfair negyedbe, mint gyalogosan.

Ám úgy tűnt, a falak egyre közelebb kerültek egymáshoz, a levegő megsűrűdött és *a fenébe*, mi a csodát keres az úton keresztben a felborult tejeskocsi?

Colin kidugta fejét az ajtón, félig kilógott a teste, miközben a kocsi lassított majd megállt.

– Szentséges ég! – dörmögte, ahogy felmérte a látványt. Az úttesten üvegszilánkok, mindenütt kifolyt tej, és nem tudta volna megmondani, ki csapott nagyobb zajt: az istráng közt kapálózó, nyerítő lovak vagy a járdán sikoltozó hölgyek, akiknek ruhájára bőven fröccsent tej.

Colin kiugrott a kocsiból, azzal a szándékkal, hogy segít helyreállítani a rendet, de hamar nyilvánvaló lett, hogy az Oxford Streeten legalább egy óráig káosz lesz, akár segít, akár nem. Megnézte, hogy a tejeskocsi lovairól megfelelően gondoskodtak-e, szólt kocsisának, hogy gyalog megy tovább, és elindult.

Dacosan nézett a járókelőkre, furcsa, visszás módon élvezte, ahogy ellenségessége, rossz hangulata láttán elfordították tekintetüket. Szinte azt kívánta, hogy valamelyikük tegyen megjegyzést, így legyen oka

kirohanást tenni ellene. Nem számított, hogy az egyetlen személy, akit kedve lett volna torkon ragadni, Cressida Twombley volt; olyan lelkiállapotban volt, hogy bárki megfelelő célpont lehetett volna.

Dühe kiegyensúlyozatlanná, kiszámíthatatlanná tette.

Ez egyáltalán nem volt jellemző rá.

Még mindig nem volt biztos benne, mi történt vele, mi játszódtott le benne, amikor Penelope beszámolt Cressida fenyegetéseiről. Több volt ez, mint düh, sokkal több, mint harag. Testi hatása is volt; vérereiben pulzált, bőre alatt lüktetett.

Meg akart ütni valakit.

Rúgni akart, ököllel átütni falat.

Dühös volt, amikor Penelope kiadatta utolsó írását. Sőt, azt hitte, annál nagyobb haragot nem tapasztalhat.

Tévedett.

Vagy ez talán másfajta harag volt. Valaki bántani akarja az egyetlen személyt, akit szerelemmel szeret, akit mindenképp jobban szeret.

Hogyan lehetne ezt annyiban hagyni? Hogyan tűrheti, hogy ez megtörténjen?

A válasz egyszerű volt. Nem hagyhatja, nem tűrheti.

Meg kell akadályozni. Tennie kell valamit.

Annyi évet téblábolt az életben, nevetett mások bolondozásán, ideje a maga kezébe venni a dolgokat.

Meglepetten nézett fel, hogy máris a Bridgerton-házhoz ért. Furcsa, hogy már nem érezte otthonának. Itt nőtt fel, de most már bátyja háza.

Az ő otthona Bloomsburyben van. Az ő otthona Penelope mellett van. Bárhol lakik Penelope-val, ott az otthon.

– Colin?

Megfordult. Bátyja állt a járdán, láthatóan éppen akkor ért haza valahonnan.

Anthony az ajtó felé biccentett.

– Kopogni akartál?

Colin üres tekintettel nézett rá, és csak akkor vette észre, hogy ki tudja, mi óta állt mozdulatlanul a lépcsőn.

– Colin? – szólította Anthony ismét, homlokát aggódón ráncolva.

– Segítened kell nekem – mondta Colin. Csak ennyit kellett mondania.

Penelope már báli ruhába öltözött, amikor a szobalány a kezébe adta Colin üzenetét.

– Dunwoody egy küldönctől vette át – magyarázta a szobalány, és gyors meghajlás után távozott, magára hagyva úrnőjét, hadd olvassa bizalmas egyedüllétben.

Penelope kesztyűs ujját a borítékszárny részébe csúsztatta és feltépte a papírt. Egyoldalal levél volt benne, azzal a szép, elegáns írással, ami olyan ismerőssé lett, mióta szerkeszteni kezdte Colin úti naplóit.

Külön megyek a bálba ma este. Kérlek, menj az Ötös számú házba. Anya, Eloise és Hyacinth várnak rád, hogy együtt menjetek a Hastings-házba.

Szeretlek,
Colin

Ahhoz képest, hogy milyen választékosan és bő szóáradattal ír a naplóiban, ez az üzenet nem éppen beszédes, gondolta Penelope fanyar mosollyal.

Felállt, kisimította ruhája finom selymét. Kedvenc színét választotta az estére, zsályazöldet, remélve, hogy ettől bátorságot kap. Anyja mindig azt mondta, hogy ha egy nő jól néz ki, akkor jól érzi magát, és Penelope ebben igazat adott anyjának. Az ég a tanú, jó nyolc évet töltött életéből olyan ruhákban, amiket anyja erőltetett rá azzal, hogy szerinte jól állnak neki.

Haja kissé fejtetőre volt fésülve, ami kiemelte arca szépségét, és a komorna belefésült valamit a tincsekbe (Penelope félt megkérdezni, pontosan mit), ami kissé kiemelte a vörös árnyalatot.

A vörös hajszín természetesen nem volt divatos, de Colin egyszer azt mondta, tetszik neki, ahogy a gyertyafény megszínesíti a haját, így Penelope úgy döntött, ez esetben nem ért egyet a divattal, és inkább a saját útját járja.

Mire lement, várta a hintó, és a kocsis utasítást kapott, hogy az *Ötös számú* házba vigye.

Colin nyilvánvalóan mindent megszervezett. Penelope nem igazán volt biztos benne, miért lepődött meg ettől; nem olyan férfi volt, aki elfelejti a részleteket. De ma eléggé gondolataiba merült. Furcsának

tűnt, hogy időt szánt rá, hogy utasítást küldött személyzetének, hogy anyja házába vigyék, hiszen ezeket az utasításokat ugyanígy közönlötte volna velük ő is.

Biztosan tervez valamit. De mit? Vajon elfogatja Cressida Twombley-t és büntetőgyarmatra küldeti?

Nem, az túl hatásvadász, túl érzélgős megoldás lenne.

Talán megtudott róla valami sötét titkot és viszontzsarolja. Hallgatást hallgatásért.

Penelope jóváhagyólag bólintott; a hintó éppen az Oxford Streeten gördült. Biztosan ez a megoldás. Nagyon jellemző Colinra, hogy ilyen ördögien alkalmas és okos megoldásokat talál ki. De vajon mi derülhetett ki Cressidáról ilyen rövid idő alatt? Lady Whistledownként annyi év alatt sosem hallott semmi botrányos pletykát, szóbeszédet Cressida nevével kapcsolatban.

Cressida gonosz és Cressida szép, de sosem szegte meg a *Társaság* szabályait. Egyetlen igazi vakmerősége az volt, amikor azt állította, hogy ő Lady Whistledown.

A hintó délre, a Mayfair negyed felé fordult és néhány perccel később megállt az *Ötös számú* ház előtt. Eloise biztosan az ablakból figyelt, és szinte száguldott lefelé a lépcsőn, mert ha a kocsis nem éppen abban a pillanatban száll le, ha nem tudja elkapni, a kocsinak ütközött volna.

Eloise toporogva várta, hogy a kocsis kinyissa a hintó ajtaját; ami az illeti, olyan türelmetlennek tűnt, hogy Penelope azon csodálkozott, hogy nem lökte odébb a kocsist és nem maga nyitotta az ajtót. Végül a kocsis segítségét elutasítva beszállt a hintóba, bár a nagy igyekezetben megbotlott szoknyájában és kis híján elesett. Amint sikerült felegyenesednie, jobbra-balra nézett, arcán rendkívül elővigyázatosság látszott, és berántotta az ajtót, meglehetősen elővigyázatlanul majdnem elcsapva a kocsis orrát.

– Mi a csoda folyik itt? – követelt magyarázatot Eloise.

– Én is ezt kérdezhetném tőled.

– Valóban? Miért is?

– Mert kis híján felborítottad a kocsit a nagy igyekezetben, hogy beszállj mellém!

– Ó! Ugyan már! – legyintett Eloise. – Ezért csak magadat hibáztathatod.

– Magamat?

– Igen, magadat! Tudni akarom, mi folyik itt. Még ma este.

Penelope egészen biztos volt benne, hogy Colin semmit nem mondott húgának Cressida zsarolásáról, követeléséről, hacsak nem az volt a terve, hogy Eloise halálra szekírozza Cressidát.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz!

– Pontosan tudnod kell, mire gondolok! – jelentette ki Eloise határozottan, és a ház felé pillantott. Nyílt a bejárati ajtó. – Ó a csodába! Anya és Hyacinth már jön is. Mondd el!

– Mit?

– Miért küldte nekünk Colin azt a rettentő titokzatos üzenetet, hogy egész este maradjunk *szorosan* melletted, ragadjunk rád, mint a *csiriz*?

– Ezt üzente?

– Igen, és szeretném hangsúlyozni, hogy külön aláhúzta a *szorosan* és a *csiriz* szót.

– És én még azt hittem, te hangsúlyoztad – jegyezte meg Penelope kimerően.

Eloise elkomorult.

– Penelope, sem a hely, sem az idő nem alkalmas tréfálkozásra.

– Mikor alkalmas az idő?

– Penelope!

– Bocsáss meg, ezt képtelen voltam kihagyni.

– Tudod, miről szólt az üzenet?

Penelope tagadón ingatta fejét. Ez nem is teljesen hazugság, biztatta magát. Tényleg nem tudta, mit tervez Colin az estére.

Ám ekkor nyílt az ajtó. Hyacinth ugrott be.

– Penelope! – szólt nagy lelkesedéssel. – Mi folyik itt?

– Nem tudja – mondta Eloise.

Hyacinth bosszús pillantást vetett nővérére.

– Úgy látom, szándékosan kijátszottál, hogy megelőzz.

Violet dugta be a fejét.

– Veszekednek? – kérdezte Penelope-t.

– Csak egy kicsit.

Violet leült Hyacinth mellé, Penelope-val és Eloise-zel szemben.

– Hát, amúgy sem tudnám meggátolni őket ebben. De kérlek, mondd meg, mit értett Colin az alatt, hogy maradjunk szorosan melletted, ragadjunk rád, mint a csiriz, és miért kéri ezt?

– Fogalmam sincs.

Violet szeme összeszűkül, mintha Penelope szavahihetőségét mérlegelné.

– Nagyon nyomatékosan kérte, hogy maradjunk végig szorosan melletted. Alá is húzta a *szorosan* és a *csiriz* szót.

– Tudom – felelte Penelope.

– Én mondtam meg neki – közölte Eloise.

– Kétszer is aláhúzta – tette hozzá Hyacinth. – Ha sötétebb hangulatban ír, ki tudja, mire ragadtattam volna magamat! Talán lovat is áldoztam volna érte.

– Hyacinth! – kiáltott fel Violet.

Hyacinth vállat vont.

– Az egész olyan érdekes!

– Ami azt illeti... – szólt közbe Penelope, mert nagyon szeretett volna témát váltani, de legalábbis egy kicsit elterelni a furcsa kérésről a szót nem tudom, milyen öltözékben jelenik meg Colin a bálon.

Erre mindenki felfigyelt.

– Délután nem frakkban ment el otthonról – magyarázta. – És azóta nem járt otthon. Nem tudom elképzelni, hogy Daphne nem várja el, hogy az urak teljes estélyi öltözékben jelenjenek meg a bálján.

– Biztosan kölcsönvesz egyet Anthonytól – felelte Eloise nyugodtan. – Egy a méretük. Sőt, Gregory is hordhatja mindkettőjük ruháit. Csak Benedict más.

– Kétujjnyival magasabb – jegyezte meg Hyacinth.

Penelope bólintott, érdeklődést színelve nézett ki az ablakon. Lassítottak, a kocsis nyilván igyekezett átjutni a forgalmas Grosvenor Square-en a többi kocsi között.

– Hány vendéget várnak ma este? – kérdezte Penelope.

– Ha jól tudom, ötszáz meghívót küldtek ki – felelte Violet. – Daphne nem gyakran ad bált, de a gyakoriságot létszámmal pótolja.

– A magam részéről gyűlölöm a tömeget – mormogta Hyacinth. – Ha jól sejtem, ma este alig kapok majd levegőt.

– Még szerencsém, hogy te vagy az utolsó gyermekem – mondta Violet kimerülten, de szeretettel. – Nem lenne erőm utánad még egy gyermekkel foglalkozni.

– Akkor kár, hogy nem én voltam az első – felelte Hyacinth pajkos mosollyal. – Ha belegondolok, mennyi figyelmet kaphattam volna! A vagyonról nem is szólván!

– Így is elég sokat örököltél, jó partinak számítasz! – jegyezte meg Violet.

– És így is megtalálod a módját, hogy a figyelem középpontjába kerülj! – bosszantotta Eloise.

Hyacinth szélesen mosolygott.

– Tudtad, hogy ma este minden gyermekem ott lesz a társaságban? – fordult Violet kedvesen Penelope felé. – Már nem is emlékszem, mikor fordult elő legutóbb ilyen.

– És a születésnap ünnepséged? – kérdezte Eloise.

Violet tagadón ingatta fejét.

– Gregory nem tudott eljönni az egyetemről.

– Ugye nem kell felsorakoznunk és vidáman énekelnünk? – kérdezte Hyacinth félig tréfásan. – Már látom is magunkat: *az éneklő Bridgerton-testvérek*. Rengeteg pénzt kereshetnénk, ha színpadon lépnénk fel.

– Úgy látom, ma este elég csípős hangulatban vagy – szólt Penelope. Hyacinth vállat vont.

– Csak felkészítem magamat a szoros emberfogás szerepére. Úgy tűnik, ahhoz, hogy rád tapadjunk, mint a csiriz, bizonyos szellemi felkészülés szükségeltetik.

– Tapadós hangulat? – kérdezte Penelope kedvesen.

– Pontosan.

– Minél előbb férjhez kell adnunk – jegyezte meg Eloise anyjának.

– Előbb téged! – vágott vissza Hyacinth.

– Rajta vagyok – mondta Eloise titokzatosan.

– Tessék?!

A szó meglehetősen nyomatékot kapott, mivel egyszerre három torokból, három ajakról tört fel.

– Csak ennyit mondhatok – közölte Eloise olyan hangon, hogy mind a hárman tudták, komolyan gondolja.

– Én ennek a végére járok – szólt Hyacinth, mintegy anyját és Penelope-t biztosítva az információ mindenképpen megszerzése felől.

– Abban biztos vagyok – felelte Violet.

Penelope odafordult Eloise-hez: – Nincs esélyed a húgoddal szemben.

Eloise csak felszegte állát és kinézett az ablakon.

– Megérkeztünk – jelentette be.

A négy hölgy megvárta, míg a kocsis kinyitja az ajtót, egyenként kiszálltak.

– Szent ég! – jegyezte meg Violet elismerően. – Daphne igazán kitett magáért!

Nehéz volt megállni, hogy ne időzzenek egy kicsit körülnézéssel. A Hastings-ház díszkivilágításban ragyogott. Minden ablakban gyertyák égtek, kint fáklyák, és a kocsikat fogadó lakájhad is fáklyákat tartott.

– Kár, hogy Lady Whistledown nincs itt – jegyezte meg Hyacinth, és hangjából ezúttal hiányzott a pajkosság. – Ez nagyon tetszene neki.

– Lehet, hogy mégis itt van – mondta Eloise. – Sőt, valószínűleg itt van.

– Daphne meghívta Cressida Twombly-t is? – kérdezte Violet.

– Szinte biztos vagyok benne – felelte Eloise. – Nem mintha elhinném, hogy ő lenne Lady Whistledown.

– Nem hiszem, hogy lenne valaki, aki még ebben a hitben él – felelte Violet, az első lépcsőfokra lépve. – Gyertek lányok, vár a bál!

Hyacinth előrelépett, hogy anyja mellett vonuljon be, Eloise pedig Penelope-val tartott.

– Van valami varázslatos a levegőben – mondta Eloise és körülnézett, mintha még sosem látott volna londoni bált. – Érzed?

Penelope csak nézte szótlanul, mert attól tartott, ha megszólal, kibuggyan minden titka. Eloise-nek igaza volt. Volt valami furcsa, valami delejes az éjszakában, valamiféle vibráló energia... amelyet az ember nem sokkal vihar előtt érez.

– Olyan, mintha fordulóponthoz érkeztünk volna – tűnődött Eloise mintha valakinek az élete egyetlen éjszaka alatt teljesen megváltozna.

– Miről beszélsz, Eloise? – kérdezte Penelope, barátnője tekintetétől megridva.

– Semmi, semmi – felelte Eloise vállat vonva. De titokzatos mosolya nem szűnt akkor sem, amikor karját Penelope karjába fonva tovább lépett. – Menjünk! Szép este vár ránk!

23. fejezet

Penelope már sokszor járt a Hastings-házban társasági és családi alkalmakkor is, de még sosem látta ilyen szépnek, ilyen varázslatosnak a fenséges, régi épületet, mint aznap este.

Az elsők között érkezett a Bridgerton hölgyekkel; Lady Bridgerton mindig azt mondta, hogy családtagoktól udvariatlanság, hogy a divatot követve későn érkezzenek. De kifejezetten kellemes volt korán érkezni; Penelope megszemlélhette a dekorációt, és nem kellett ehhez tömegesen átnyomakodnia.

Daphne úgy döntött, nem tematikus bált rendez, bár egy héttel korábban voltak egyiptomi bálban és görög bálban is. Inkább ugyanazzal az egyszerű eleganciával díszítette a házat, amivel a hétköznapiakban élt. Több száz gyertya égett a fali és asztali gyertyatartókban, pislákol az éjszakában, világított a mennyezetről lógó hatalmas csillárokon. Az ablakokat selymes fényű ezüstsín kelmével takarták, amelyet az ember tündérek öltözékének képzel. Még a személyzet is más libériába öltözött. Penelope tudta, hogy a Hastings-személyzet általában kék és arany színekben jelent meg, de ezen az estén a kéket ezüst díszítette.

A hölgyek mesebeli hercegnőnek érezhették magukat.

– Kíváncsi vagyok, mennyibe kerülhetett mindez – jegyezte meg Hyacinth csodálkozva.

– Hyacinth! – korholta Violet, lánya karjára csapva. – Tudod, hogy illetlenség ilyesmit kérdezni!

– Nem is kérdeztem rá – szögezte le Hyacinth. – Csak azt mondtam, hogy kíváncsi vagyok. Ráadásul csak Daphnéről van szó.

– A nővéred Hastings hercegné – nyomatékosította Violet. – És mint ilyen, vannak bizonyos, a rangjából adódó felelősségei. Jobb lenne, ha ezt észben tartanád.

– Ezek szerint nem értesz egyet azzal – szólta Hyacinth, anyjába karolva és kissé megszorítva az anyai kart –, hogy fontosabb egyszerűen azt észben tartanom, hogy a nővérem?

– Tessék, ezzel megfogott – szólta Eloise mosolyogva.

Violet felsóhajtott.

– Hyacinth, mondhatom, a sírba viszel!

– Nem. Nem én – felelte Hyacinth. – Gregory.

Penelope erőt vett magán, sikerült elfojtania kitörni készülő nevetését.

– Nem látom itt Colint. Ezek szerint még nem ért ide – szólta Eloise körülnézve.

– Nincs még itt? – kutatta Penelope is a termet. – Ez meglepő.

– Neked azt mondta, hogy még előttünk ide fog érni?

– Nem – felelte Penelope –, de valamiért úgy gondoltam, hogy itt lesz, mire megérkezünk.

Violet megpaskolta a karját.

– Biztos vagyok benne, hogy hamarosan itt lesz, Penelope. Aztán mindannyian megtudjuk, milyen nagy titok miatt ragaszkodott hozzá, hogy végig szorosán melletted maradjunk. Nem mintha ez ellenükre lenne – sietett hozzátenni. – Hiszen te is tudod, hogy nagyon élvezzük a társaságodat.

Penelope megnyugtató mosollyal nézett rá.

– Tudom. Az érzés kölcsönös.

Csak néhányan voltak előttük az üdvözlősorban, így nemsokára ott álltak Daphne és férje, Simon előtt.

– Mi van Colinnal? – kérdezte Daphne a közepébe vágva, amikor biztos volt benne, hogy más vendég nem hallja.

Mivel úgy tűnt, a kérdést főként hozzá intézi, Penelope kötelességének érezte felelni: – Fogalmam sincs.

– Neked is küldött üzenetet? – kérdezte Eloise.

Daphne bólintott.

– Igen. Azt, hogy figyeljek Penelope-ra.

– Rosszabb is lehetne – mondta Hyacinth. – Nekünk azt írta, hogy szorosan maradjunk mellette. Mint a csiriz. – Közelebb hajolt. – *A szorosan* szót aláhúzta.

– És még azt hittem, hogy ezzel nem leszek különösebben a terhetekre – jegyezte meg kissé csípősen Penelope.

– Természetesen nem vagy a terhünkre – szólt Hyacinth fesztelenül. – De van valami külön élvezet a tapadni szóban. Tapad, mint a csiriz. Csiriiiiiiiiiz.

– Vagy én bolondultam, meg, vagy ő... – tünődött Eloise.

Hyacinth vállat vont, ügyet sem vetett rá.

– Nem is szólva arról, hogy micsoda jelentőségű ügy van kibontakozóban. Úgy érzem magamat, mintha egy nagy kémörténet kellős közepében lennék.

– Kémörténet. Rémtörténet! – nyögött fel Violet. – Az égiek segítsenek meg minket!

Daphne igen bizalmasan közelebb hajolt.

– Nos, nekünk azt mondta...

– Nem verseny ez, kedves nejem! – szólt rá Simon.

Daphne bosszús pillantást vetett férjére, aztán visszafordult anyja és hűgai felé és azt mondta: – Meghagyta, vigyázzunk, hogy Penelope ne kerüljön Lady Danbury közelébe.

– Lady Danbury! – kiáltottak fel mindannyian.

Kivéve Penelope-t, akinek nagyon is pontos fogalma volt arról, miért akarja Colin távol tartani az idős grófnétól. Biztosan sokkal jobb megoldást talált ki annál, hogy Lady Danburyt győzzék meg, hazudja, hogy ő volt Lady Whistledown.

Nyilván a viszontzsarolási elmélet valósul meg. Mi más lehetne? Úgy tűnik, végül mégis sikerült valami szörnyű titkot kideríteni Cressidáról.

Penelope szinte szédült az örömtől.

– Azt hittem, egészen jó barátságban vagy Lady Danburyvel – mondta Violet.

– Igen – felelte Penelope, és igyekezett felettébb csodálkozónak tűnni.

– Ez igen érdekes – mondta Hyacinth, mutatóujjával arcát érintgetve. – Felettébb érdekes.

– Eloise – szólalt meg Daphne hirtelen –, nagyon szótlán vagy ma este.

– Kivéve, amikor bolondnak nevez engem – mutatott rá Hyacinth.

– Hmmm? – Eloise elmerengett, a távolba nézett... illetve Daphne és Simon háta mögé, és nem figyelt. – Ó, azt hiszem, talán azért, mert nincs mit mondanom.

– *Neked?* – kérdezte Daphne kételkedően. – Éppen neked ne lenne mondanivalód?

– Pontosan erre gondoltam én is – jegyezte meg Hyacinth.

Penelope egyetértett Hyacinthtal, de úgy döntött, egyetértésének inkább nem ad hangot. Nem volt jellemző Eloise-re, hogy ne fejtse ki a véleményét, különösen nem egy ilyen estén, amelyben minden másodperccel sűrűsödött a titokzatosság.

– Ti mindent elmondatok már, és mindent pontosan – jegyezte meg Eloise. – Mi újjal járulhatnék én hozzá a beszélgetéshez?

Ezt Penelope felettébb furcsának találta. Eloise vérében volt a fullánkös beszéd, a fanyar irónia, és mindig mindenről volt mondanivalója.

Eloise csak vállat vont.

– Beljebb kéne mennünk – szólalt meg Violet. – Feltartjuk a többi vendéget.

– Később találkozunk – ígérte Daphne. – És...

Közelebb hajoltak.

– Talán érdekel benneteket – suttogta –, hogy Lady Danbury még nem érkezett meg.

– Ez megkönnyíti a feladatomat – jegyezte meg Simon, az intrikák miatt kissé aggódón.

– De az enyémet nem – mondta Hyacinth. – Úgy kell tapadnom rá...

– ...mint a csiriz – fejezték be a mondatot helyette, csak Penelope nem csatlakozott a kórushoz.

– És meg is teszem – jelentette ki Hyacinth.

– Ha már a csiriznél tartunk – szólalt meg Eloise, amint elléptek Daphne és Simon mellől –, Penelope, szerinted két adag csiriz elég egyszerre? Szeretnék egy pillanatra kimenni.

– Veled megyek – jelentette ki Hyacinth határozottan.

– Nem mehettek mindketten – figyelmeztette Violet. – Colin nyilván nem akarná, hogy Penelope csak velem maradjon.

– Akkor mehetek, ha visszajött? – szólta Hyacinth fanyar ábrázattal. – Nagyon muszáj!

Violet kérdően fordult Eloise felé.

– Mi az? – kérdezte Eloise.

– Azt vártam, hogy te is ezt mondd.

– Ahhoz túlságosan meg tudom őrizni a méltóságomat – csattant fel Eloise.

– Ugyan már!

Violet felhördült.

– Biztos vagy benne, hogy azt akarod, maradjunk melletted? – kérdezte Penelope-t.

– Azt hiszem, ebben nincs választásom – felelte, Penelope a családi szóváltáson mosolyogva.

– Menj! – szólta Violet Eloise-nek. – Csak siess vissza.

Eloise bólintott anyja felé, aztán mindenki csodálkozására gyorsan megölelte Penelope-t.

– Ezt miért? – kérdezte Penelope gyengéd mosollyal.

– Csak úgy – felelte Eloise, és majdnem úgy mosolygott, ahogyan Colin. – Úgy gondolom, hogy különleges éjszaka lesz neked ez a mai alkalom.

– Valóban? – kérdezte Penelope óvatosan, mert nem tudhatta, mit tud Eloise és mit nem.

– Hát, nyilvánvaló, hogy valami készül – mondta Eloise. – Nem jellemző Colinra, hogy így titokzatoskodjon. És támogatásomról akartalak biztosítani.

– Nem maradsz el sokáig – szólta Penelope. – Bármi is történik, ha egyáltalán történik valami, nem valószínű, hogy lemaradsz róla.

Eloise vállat vont.

– Csak hirtelen érzés. Olyan érzés, aminek évtizedes barátság az alapja.

– Eloise Bridgerton, te most elérékenyülsz itt nekem?

– Ilyen későn? – szólta Eloise tettetett felháborodással. – Úgy hiszem, nem.

– Eloise – szólta rá Hyacinth sűrűtőn –, nem sietnél? Nem tudok egész éjjel várni.

Eloise legyintett, azzal sietős léptekkel elment.

A következő egy órában csak keringtek, a vendégekkel vegyültek. Penelope, Violet és Hyacinth úgy mozgott együtt, mint egyetlen hatalmas lény.

– Három fejünk és hat lábunk van – jegyezte meg Penelope, ahogy az ablak felé mentek, ő középen, kétoldalt a két Bridgerton-hölgy.

– Tessék? – szólta Violet.

– Tényleg ki akartál nézni az ablakon – dűnnyögte Hyacinth –, vagy csak minket teszel próbára? És hol van Eloise?

– Főként csak próbára akartalak tenni – ismerte el Penelope. – És biztos vagyok benne, hogy Eloise-t feltartja valamelyik vendég. Te is éppoly jól tudod, mint én, hogy sokan vannak itt olyanok, akikkel, ha egyszer szóba áll az ember, nehéz befejezni a beszélgetést.

– Hmmmmm – szólta Hyacinth. – Úgy vélem, át kéne értékelni a csiriz definícióját.

– Hyacinth, ha néhány percre el akarsz menni, menj csak nyugodtan – biztatta Penelope. – Nem lesz semmi baj. És Violet, ha mással akarna beszélgetni, menjen csak nyugodtan. Megígérem, hogy itt várok, el sem mozdulok innen.

Violet elborzadva nézett rá.

– És ne tartsam be a Colinnak tett ígéretünket?

– Ígéret hangzott el?

– Nem, de biztos vagyok benne, hogy így értette a kérést. Ó, nézd csak! – kiáltott fel. – Itt is van!

Penelope igyekezett diszkréten jelezni férjének, de minden óvatosságát felülírta Hyacinth élénk kiáltása: – Colin!

Violet felnyögött.

– Tudom, tudom – szólta Hyacinth bűnbánóan –, viselkedjek finom úri hölgy módjára.

– Ha tudod, akkor miért nem teszed? – kérdezte Violet nagyon anyaian, megrovón.

– Mi lenne abban az élvezet?

– Jó estét, hölgyek! – szólta Colin, és kezét csókolt anyjának, aztán elfoglalta helyét felesége mellett és derekára csúsztotta kezét.

– Nos? – szólt Hyacinth kérdően.

Colin összevonta szemöldökét.

– Most már hajlandó vagy elmondani nekünk? – sürgette.

– Mindennek megvan a maga ideje, húgocskám.

– Te nyavalyás, utálatos alak! – mormogott Hyacinth.

– Hol van Eloise? – mordult Colin körülnézve.

– Ez nagyon jó kérdés – dűnnyögte Hyacinth, éppen akkor, amikor Penelope sietett kijelenteni:

– Biztos vagyok benne, hogy hamarosan itt lesz.

Colin bólintott, de nem látszott rajta, hogy nagyon érdekelné a húga távolléte.

– Anyám – fordult Violet felé. – Hogy vagy?

– Titokzatos üzeneteket küldözgettél szét a városban. És azt kérdezed, hogy vagyok?

Colin mosolygott.

– Igen.

Violet ujjal mutogatott rá, aminek nyilvános gyakorlását kifejezetten tiltotta gyermekeinek.

– Ó nem, nem, Colin Bridgerton. Nem bújhatsz ki a magyarázat alól. Az anyád vagyok. Az anyád!

– Tudomással bírok e kapcsolatunkról – mormogta Colin.

– Nem keringőzhetsz csak be ide, és nem vonhatod el a figyelmemet egy találó megjegyzéssel, megtévesztő mosollyal.

– Szerinted megtévesztő a mosolyom?

– Colin!

– Ami azt illeti... igazad van.

Violet pislogott.

– Igen?

– Igen. A keringővel kapcsolatban. – Kissé oldalra, a hang felé fordította fejét. – Mintha keringő kezdődne.

– Én nem hallok semmit – mondta Hyacinth.

– Nem hallod? Kár. – Azzal kézen fogta Penelope-t. – Gyere, hitvesem. Úgy hiszem, ez a mi táncunk.

– De hiszen senki sem táncol – jegyezte meg Hyacinth.

Colin elégedett mosollyal nyugtázta a megjegyzést.

– Csak várd ki!

Aztán mielőtt bárkinek ideje lett volna megjegyzést tenni, Penelope kezét magához vonva elindultak a tömegben.

– Nem táncolni akartál? – kérdezte Penelope zihálva, amikor elhaladtak a kis zenekar mellett; úgy tűnt, a zenészek a szokottnál hosszabb szünetet tartottak.

– Nem. Csak kifogás volt – magyarázta, azzal belépett egy oldalajtón és magával húzta feleségét.

Néhány pillanattal később már felfele haladtak a szűk lépcsőházban, míg kis, rejtett szalonba értek. A helyiségben nem égett fény, csak a kinti fáklyák adtak némi világosságot.

– Hol vagyunk? – kérdezte Penelope körülnézve.

Colin vállat vont.

– Nem tudom. Semmivel sem alkalmatlanabb ez a hely, mint más.

– Elmondod végre, mi folyik itt?

– Majd. Előbb megcsókollak.

És mielőtt Penelope erre válaszolhatott (nem mintha ellenkezni akart volna), Colin ajka az ajkára tapadt, mohó, sürgető, gyengéd csókban.

– Colin! – rebegte abban a fél pillanatban, amikor levegőt tudott venni.

– Ne most! – mormogta, és már csókolta újra.

– De... – a hang elveszett férje ajkán.

Olyan csók volt ez, ami bebugyolálta tetőtől talpig, a finom harapásoktól a kézig, mely tomporát simogatta, hátán csusszant. Olyan csók volt, amitől Penelope térde remegni kezdett volna és a kanapéra alélt volna és hagyta volna, hogy Colin bármit tegyen vele, minél sikamlósabb szóval leírható dolgot, annál élvezetesebb, annak ellenére, hogy alig néhány lépésnyire voltak az ötszáz előkelő vendégtől, csakhogy...

– Colin! – kiáltott fel Penelope, valahogy elszakítva ajkát férje ajkától.

– Csssss!

– Colin, abba kell hagynod!

Colin úgy nézett, mint egy elveszett kiskutya.

– Muszáj?

– Igen, muszáj.

– Gondolom, azt akarod mondani, azért, mert odaát vannak a vendégek.

– Nem, bár ez elég jó ok, hogy átgondoljuk...

– Arra, hogy átgondoljuk és elveszük ezt a gondolatot? – kérdezte reménykedően.

– Nem! Colin... – Kibontakozott az ölelésből, elhúzódott, néhány lépést távolodott, nehogy a férfi közelsége megkísértse. – Colin, muszáj elmondanod, mi folyik itt.

– Hát... éppen csókoltalak – mondta halkán, higgadtan.

– Nem így értettem, és ezt te is pontosan tudod.

– Hát jó. – Néhány lépésnyit ő is távolodott, léptei visszhangoztak Penelope fülében. Halálosan komolynak tűnt, amikor szembefordult. – Eldöntöttem, mit tegyünk a Cressida-ügyben.

– Igen? Mit? Mondd el!

Colin arcán kissé fájdalmas kifejezés látszott.

– Ami azt illeti, úgy vélem, jobb, ha nem mondom el neked, míg a megvalósítás folyamatba nem kerül.

Penelope hitetlenkedve nézett rá.

– Ezt nem mondhatod komolyan!

– Nos... – Vágyakozón nézett az ajtóra, talán azt remélte, hogy elmenekülhet.

– Mondd meg! – sürgette Penelope.

– Hát jó – sóhajtott fel.

Aztán megint csak felsóhajtott.

– Colin!

– Bejelentést fogok tenni – mondta, mintha ezzel mindent megmagyarázna.

Penelope kis ideig nem szólt, arra gondolhatott, hogy minden egyértelmű lesz, ha vár egy pillanatig és átgondolja a helyzetet. De nem így történt, ezért halkán, óvatosan rákérdezett.

– Miféle bejelentést akarsz tenni?

Colin eltökéltnak tűnt.

– Bejelentem az igazat.

Penelope alig kapott levegőt.

– Rólam?

Colin bólintott.

– Ezt nem teheted!

– Úgy vélem, ez a legjobb, amit tehetek.

Penelope-t pánik fogta el, lehetetlenül szűknek érezte tüdejét.

– Nem, Colin, ezt nem teheted! Nem teheted! Nem a te titkod! Nem árulhatod el!

– Egész hátralévő életedben fizetni akarsz Cressidának?

– Nem, természetesen nem. De megkérhetem Lady Danburyt...

– Nem fogod megkérni Lady Danburyt, hogy miattad hazudjon! – csattant fel Colin. – Ez nem méltó hozzád, és ezt te is pontosan tudod.

Penelope megdermedt az éles hangtól. De lelke mélyén tudta, hogy Colinnak igaza van.

– Ha oly könnyen hajlandó vagy engedni, hogy más bitorolja titkolt személyiségedet, akár Cressidának is engedhetted volna.

– Nem – suttogta. – Neki nem.

– Jó. Akkor ideje, hogy a sarkunkra álljunk és szembenézzünk a következményekkel.

– Colin! – suttogta. – Ezzel végem a *Társaságban*.

Colin vállat vont.

– Akkor vidékre költözünk.

Penelope tagadón ingatta fejét, kétségbeesetten kereste a szavakat.

Férje megfogta a kezét.

– Tényleg olyan sokat számít ez? – kérdezte szelíden. – Penelope, szeretlek! Amíg együtt vagyunk, boldogok leszünk.

– Nem arról van szó – mondta, és próbálta kihúzni kezét férje kezéből, hogy letörölhesse könnyeit.

De Colin nem engedte el.

– Hanem miről?

– Colin, te is tönkremész ebbe – suttogta.

– Engem nem érdekel.

Penelope hitetlenkedve nézett rá. Olyan határozottnak, olyan könnyednek tűnt olyasvalamivel kapcsolatban, ami elképzelhetetlen mértékben megváltoztathatja egész életét!

– Penelope, ez az egyedien megoldás – szólt szinte kibírhatatlanul tárgyilagosan. – Vagy mi mondjuk el a világnak, vagy Cressida.

– Fizethetnék neki – súgta.

– Tényleg azt akarod tenni? Neki adni a pénzt, amiért olyan keményen megdolgoztál? Ennyi erővel megengedhetnéd neki azt is, hogy azt mondja a világnak, ő volt Lady Whistledown.

– Nem hagyhatom, hogy ezt tedd. Nem hiszem, hogy tudod, mit jelent kirekesztettnek lenni a *Társaságból*.

– És te tudod?

– Jobban, mint te!

– Penelope...

– Úgy próbálsz beállítani, mintha ez egyáltalán nem számítana. De tudom, hogy nem így érzel. Dühös voltál rám, amiért kiadtam az utolsó lapszámot, csak azért, mert úgy gondoltad, a titok kiszivárgását kockáztatom!

– És mint kiderült, tökéletesen igazam volt.

– Látod? Látod?! Még mindig mérges vagy rám miatta!

Colin nagyot sóhajtott. A beszélgetés nem abba az irányba ment, amerre remélte. Nyilván nem akarta, hogy Penelope felhánytorgassa neki korábbi szándékát, hogy senki ne tudjon titkos életéről.

– Ha nem jelentetted volna meg azt a lapszámot, nem lennénk ebben a helyzetben. De ez már nem képezheti vita tárgyát, hiszen ami történt, megtörtént, nemde?

– Colin – súgta –, ha elmondod a világnak, hogy én vagyok Lady Whistledown, és a *Társaság* úgy reagál, ahogy szerintünk reagálni fognak, nem akad kiadó az útinaplóidra!

Colin szíve majdnem megállt.

Mert ekkor végre megértette feleségét.

Hiszen Penelope már korábban is mondta neki, hogy szereti, és ki is mutatta szerelmét, minden módon, amire tanította. De még soha nem volt ennyire tiszta, ennyire őszinte, ennyire szókimondó.

Végig azért könnyögdött, hogy ne tegye meg ezt a bejelentést, és ezt nem magáért, hanem érte, a férjéért tette. Colin próbálta eloszlatni a torkában képződő csomót, küszködött, hogy szavakat találjon, küszködött azért is, hogy levegőt kapjon.

Penelope megfogta a kezét, könnyögdő tekintettel nézett rá, szeme még könnytől nedves volt.

– Sosem bocsátanám meg magamnak. Nem akarom lehetetlenné tenni, hogy az álmaid valóra váljanak.

– Nem is álmodtam róla, míg téged meg nem ismertelek – súgta asszonyának.

– Hát nem akard, hogy kiadják az írásaidat? – kérdezte zavartan pislogva. – Csak miattam tetted?

– Nem – felelte, mert Penelope megérdemelte, hogy teljesen őszintén beszéljen vele. – Valóban akarom. Ez az álmom. De olyan álom, amit te adtál nekem.

– Ez nem jelenti azt, hogy elvehetem tőled.

– Nem veszed el...

– De én...

– Nem! – mondta eréllyel. – Nem veszed el. És az, hogy megjelenik-e a munkám nyomtatásban vagy sem... nos, semmi jelentősége igazi álomhoz képest, vagyis hogy veled töltssem életem hátralévő részét.

– Azt biztosan megteheted – felelte Penelope szelíden.

– Tudom. – Mosolygott, és hirtelen pajkosan nézett rá. – Tehát mi vesztenivalónk van?

– Talán több, mint amit elgondolhatnál.

– És talán kevesebb. Ne feledd, hogy Bridgerton vagyok. És most már te is. Van némi befolyásunk ebben a városban.

Penelope szeme tágra nyílt.

– Mit értesz ez alatt?

Colin szerényen vállat vont.

– Anthony kész teljes tekintélyével támogatni téged.

– Te... ezt... elmondtad Anthonynak? – kapkodott levegő után.

– El kellett mondanom Anthonynak. Ő a család feje. És igen kevés ember van ezen a földön, aki ujjat merne húzni vele.

– Ó! – Penelope az ajkába harapott, elgondolkodott az események ezen fordulataán. – És mit mondott?

– Meglepődött.

– Ezt én is gondoltam.

– És meglehetősen elégedettnek tűnt.

Penelope arca felderült.

– Igazán?

– És láthatóan örült. Azt mondta, csodálatra méltó, aki ilyen titkot olyan sokáig meg tudott őrizni. Azt mondta, alig várja, hogy elmondhassa Kate-nek.

Penelope bólintott.

– Azt hiszem, már mindenképpen be kell jelenteni. A titok kitudódott.

– Anthony nem adja tovább, ha megkérem. Ennek semmi köze ahhoz, hogy miért akarom elmondani az igazat a világnak.

Penelope várakozón, aggódón tekintett rá.

– Az igazság az – szólt Colin, azzal megfogta kezét, és közelebb húzta magához feleségét –, hogy meglehetősen büszke vagyok rád.

Penelope érezte, hogy mosolyog, és furcsa volt, mert néhány pillanattal korábban el sem tudta volna képzelni, hogy életében képes lesz még mosolyogni.

Colin lehajolt, orruk összeért.

– Azt akarom, hogy mindenki megtudja, milyen büszke vagyok rád. Mire bejelentésem végére érek, egyetlen ember sem lesz Londonban, aki ne tudná, milyen okos vagy.

– Attól még gyűlölhetnek engem.

– Gyűlölhetnek. De ez az ő bajuk, nem a mienk.

– Ó, Colin! – sóhajtott. – Nagyon szeretlek. Ez igazán kitűnő ötlet.

Colin szélesen mosolygott.

– Tudom.

– Nem, komolyan gondolom. Korábban azt hittem, szeretlek, és biztosan szerettelek is, de az semmi ahhoz képest, amit most érzek irántad.

– Jó. Ezt már szeretem. Most gyere velem!

– Hova?

– Ide – mondta Colin, ajtót nyitva.

Penelope legnagyobb elképedésére egy kis erkélyen voltak, ahonnan az egész báltermet be lehetett látni.

– Szent isten! – elszorult a torka, próbálta visszarántani férjét a sötét szobába. Még senki sem látta meg őket; még elmenekülhetnek.

– Ejnye, ejnye! – korholta Colin. – Bátorság, édesem!

– Nem lehetne inkább az újságban bejelenteni? – súgta Penelope sürgetően. – Vagy egyszerűen elmondani valakinek, aki biztosan elterjeszti a pletykát?

– Az nem lenne éppen nagy gesztus, a mi szándékainknak nem felel meg.

Penelope feszengett. Meg kell hagyni, gesztusnak elég nagy gesztus.

– Nem igazán szeretem, ha a figyelem középpontjában vagyok – mondta, és próbálta felidézni, milyen a légzés normális ritmusa.

Colin megszorította a kezét.

– Ne aggódj, én megszoktam.

Végignézett az egybegyülteken, míg tekintete találkozott sógora, Hastings herceg tekintetével. Colin bólintására a herceg elindult a zenekar felé.

– Simon tudja? – hebegett Penelope.

– Megmondtam neki, amikor megérkeztem – dűnnyögte Colin fesztelenül. – Szerinted honnan tudtam volna, hol kell feljönni az erkélyre?

És ekkor a lehető legfurcsább dolog történt. Lakájok hada jelent meg, szinte a semmiből, és minden vendéget pezsgővel kínáltak.

– Itt a miénk – mondta Colin helyeslőn, és kézbe vette a sarokban álló két kelyhet. – Ahogy kértem.

Penelope szó nélkül átvette a poharat; még mindig képtelen volt felfogni, mi történik körülötte.

– Talán egy kicsit vesztett a pezsgéséből – mondta Colin kissé cinkos suttogással, és Penelope tudta, mindezt azért teszi, hogy megnyugtassa egy kicsit. – De ez a legjobb, amit a körülmények között el tudtam érni.

Penelope rémulten ragadta meg Colin kezét és tehetetlenül nézte, hogy Simon csendre inti a zenekart és az egybegyültek figyelmét kéri az erkélyen álló öccsének és húgának.

Öcs és hűg, csodálkozott Penelope. A Bridgerton család kötelékei valóban erősek. Sosem gondolta volna, hogy egy napon egy herceg húgának nevezi.

– Hölgyeim és uraim! – szólt Colin; magabiztos hangja bongott a teremben. – Szeretnék pohárköszöntőt mondani a világ legcsodálatosabb asszonyára!

Halk morajlás futott végig a termen, és Penelope dermedten állt, nézte, a hogy mindenki őt nézi.

– Újházias vagyok – folytatta, félszeg mosolyával kápráztatva el közönségét –, ezért kérem, nézzék el nekem mindazt, ami ezen örülden szerelmes állapotom következménye.

Barátságos nevetés gyöngyözött a tömegen.

– Tudom, sokan meglepődtek, amikor feleségül kértem Penelope Featheringtont. Magam is meglepődtem.

Itt-ott kellemetlen nevetés fakadt, de Penelope teljesen mozdulatlanul állt, büszkén, egyenes derékkal. Colin helyesen beszélt. Tudta, hogy így lesz. Colin mindig tudja, mikor mit kell mondani.

– Nem azért lepődtem meg, mert beleszerettem – hangsúlyozta, éles pillantást vetve a társaság azon tagjaira, akik megjegyzést mernének tenni. – Azon csodálkoztam, hogy mi tartott ilyen sokáig. Tudják, oly sok éve ismertem – folytatta meglágyuló hangon –, és valahogy sosem szántam rá időt, hogy jobban megismerjem, hogy meglássam benne azt a szép, azt a ragyogó, okos, szellemes nőt, akivé lett.

Penelope érezte, hogy legördülő könnyei arcát csiklandozzák, de mozdulni képtelen volt. Alig kapott levegőt. Azt várta, hogy Colin felfedi a titkát, és ehelyett ezt a hihetetlen ajándékot kapja, szerelme nyilvános, látványos kinyilvánítását.

– Ezért – folytatta Colin –, így, hogy önök mind tanúk rá, szeretném nyilvánosan is kimondani... – megfordult, megfogta felesége kezét és kimondta: – Penelope, szeretlek! Rajongok érted. Imádom a földet, amin jársz.

Visszafordult a tömeg felé, poharát emelte.

– Feleségemre!

– Feleségére! – morajlott a közönség. Hatott a pillanat varázsa.

Colin ivott, és Penelope is ivott, bár egyfolytában az járt a fejében, mikor tér férje a tárgyra.

– Engedd el a poharadat, kedves – súgta Colin, azzal kivette a kezéből és félretette.

– De...

– Túl sokat szólsz közbe – korholta, és szenvedélyes csókba ölelte ott az erkélyen, a *Társaság* előtt.

– Colin! – zihált, amikor végre lehetőséget kapott, hogy levegőt vegyen.

Colin dévaj mosollyal nézte feleségét, miközben az egybegyűltek éljenezték őket.

– Ó, és még valami! – szólt. A közönség pedig bár toporgott, lesték minden szavát. – Korán távozom a mai bálról. Ami azt illeti, rögtön –

vetett kaján oldalpillantást Penelope felé. – Biztos vagyok benne, hogy megértik és elnézik ezt nekem.

A férfiak hangos tetszésnyilvánítással fogadták, hogy Penelope ettől céklavörösre pirult.

– De mielőtt távozom, tartozom még egy bejelentéssel. Még egy utolsó, aprócska tény, ha még mindig nem hinnék el nekem, hogy az én feleségem a legszellemesebb, legokosabb, legelbűvölőbb hölgy egész Londonban.

– Ugyan már! – szólt valaki a terem hátsó részéből, és Penelope tudta, hogy Cressida az.

De Cressida sem kelhetett versenyre a tömeggel; nem engedték közelebb, nem is figyeltek ellenkezésére.

– Fogalmazhatok úgy is, hogy feleségemnek két lánykori neve van – mondta elgondolkodva. – Az egyik Penelope Featherington, ezt mindenki ismerte, ahogy én is. De azt senki se tudta, még én sem, egészen addig, míg ő maga el nem mondta nekem...

Elhallgatott, megvárta, hogy a terem elcsendesedjen.

– ...hogy ő a briliáns, a szellemes, a lélegzetelállítóan nagyszerű... ó, mindannyian tudják kiről beszélek... – mondta, karját kitérve a közönség felé. – Bemutatom a feleségemet – szólt; szerelme, büszkesége áradt az egybegyűltekre. – Ó Lady Whistledown!

Egy pillanatig csak csend volt. Mintha senki sem mert volna szusszanni. Aztán felhangzott. Csatt. Csatt. Csatt. Lassan, ütemesen, de olyan erővel és elszántsággal, hogy mindenkinek oda kellett fordulnia, hogy lássa, ki meri megtörni a csendet.

Lady Danbury volt az.

Másra bízta a sétatáncját, kezét magasra emelte, hangosan, határozottan tapsolt, ragyogott a büszkeségtől és örömtől.

Aztán valaki más is tapsolni kezdett. Penelope hirtelen oldalra nézett, hogy lássa, ki az.

Anthony Bridgerton.

Aztán Simon Basset, Hastings hercege.

Aztán a Bridgerton hölgyek, majd a Featherington hölgyek, és többen, egyre többen, míg az egész terem tapsolt, éljenzett.

Penelope alig tudta ezt elhinni.

Majd holnap eszükbe jut mérgeledni, dühösnek lenni, hogy annyi éven át megtévesztette őket, de ma este...

Ma este csak csodálhatják és éljenezhetik.

Annak a hölgynek, aki minden sikerét kénytelen volt titokban ünnepelni, ez volt minden, amiről álmódott.

Illetve majdnem minden.

Minden, amiről igazán álmódott, közvetlenül mellette állt, karja derekára simult. És amikor felpillantott kedves arcára, olyan szeretettel és büszkeséggel nézett le rá, hogy Penelope lélegzete összeszoruló torkában akadt.

– Gratulálok, Lady Whistledown – súgta Colin.

– Jobban szeretem, ha Mrs. Bridgertonnak szólítanak – felelte Penelope.

Colin szélesen mosolygott.

– Kitűnő választás.

– Mehetnénk?

– Most rögtön?

Penelope bólintott.

– Ó, persze! – felelt Colin lelkesen.

És napokig nem látta őket senki.

EPILÓGUS

BEDFORD SQUARE, BLOOMSBURY

London, 1825.

– Itt van! Itt van!

Penelope felnézett az íróasztalán szétterített papírokból. Colin állt a kis dolgozószoba ajtajában, illetve ugrándozott, mint egy kisiskolás fiú.

– A könyved! – kiáltott fel Penelope, és talpra ugrott, már amennyire teste terjedelme ugrani engedte. – Ó, Colin, hadd nézzem! Hadd nézzem! Alig várom, hogy láthassam!

Colin alig tudta visszafogni magát, mosolyogva adta át a könyvet.

– Ó! – szólt áhítattal, az apró, bőrkötésű kötetet kezébe fogva. – Ó, istenem! – arcához emelte a kötetet, mélyen lélegzett. – Te nem szereted az új könyvek illatát?

– Ezt nézd meg! Ezt nézd meg! – szólt Colin türelmetlenül, nevére mutatva a bontólapon.

Penelope ragyogott.

– Nahát! És milyen elegáns! – Végighúzta ujját a szövegen, úgy olvasta: – *Egy angol Itáliában*; írta: Colin Bridgerton.

A szerző majd' kicsattant a büszkeségtől.

– Szép, ugye?

– Jobb, mint szép: tökéletes! Mikor jelenik meg az *Egy angol Cipruson*?

– A kiadó azt mondja, hathavonta tervezi megjelentetni a köteteket. A következőnek az *Egy angol Skóciában*t akarja.

– Ó, Colin! Annyira büszke vagyok rád!

Colin karjába vonta feleségét, állát fejére hajtotta.

– Nem érhettem volna ezt el nélküled.

– De igen – felelte Penelope hűséggel.

– Csak hallgass és fogadd el a dicséretet.

– Hát jó – mondta Penelope és mosolygott, bár Colin nem látta az arcát. – Akkor nem tudtad volna. Nyilván nem jelenhetnének meg a könyveid jó szerkesztő nélkül.

– Ebben nem vitatkozom veled – mondta kedvesen, megcsókolva Penelope feje tetejét, aztán elengedte. – Ül le! A te állapotodban nem szabad sokáig állni.

– Jól vagyok – nyugtatta Penelope, de azért leült. Colin nagyon vigyázott rá, az első pillanattól fogva, amikor kiderült, hogy áldott állapotban van; most, hogy már csak egy hónap volt hátra a szülés várható időpontjáig, a leendő apa valósággal kibírhatatlan lett.

– Mik ezek a papírok? – kérdezte az írásra pillantva.

– Ezek? Ó, semmi, semmi – felelte, és kezdte stószba szedni az íveket. – Csak egy kis munka, amin éppen dolgoztam.

– Valóban? – Leült vele szemben. – Pontosan mi is?

– Ez... nos... hát... ami azt illeti...

– Mi az, Penelope? – kérdezte, igencsak élvezetét lelve felesége hebegésében.

– Amióta befejeztem a naplód szerkesztését, egy kicsit hiányzik az írás.

Colin mosolygott, előre hajolt.

– Min dolgozol?

Penelope elpirult, maga sem tudta, miért.

– Egy regényen.

– Regényen? Hiszen ez nagyszerű, Penelope!

– Úgy gondolod?

– Persze, hogy úgy gondolom. Mi a címe?

– Hát, még csak pár tucat oldalt írtam. Még sok munka van vele, de hacsak nem változtatok rajta nagyon sokat, *A petrezselymet áruló kisasszony* címet tervezem adni neki.

Colin tekintete elfátyolosodott.

– Valóban?

– Bevallom, egy kicsit önéletrajzi ihletésű.

– Csak egy kicsit?

– Csak egy kicsit.

– De jó véget ér?

– Ó, igen! – felelte hevesen. – Muszáj jó véget érné.

– Muszáj?

Penelope az asztalon átnyúlva férje kezére simította kezét.

– Én csak jó véget tudok elképzelni – suttogta. – Nem is tudnék mást írni.

Következik:

A Bridgerton család 5.

Sir Philipnek szeretettel

... Tudom, azt mondd, hogy egyszer majd megkedvelem a fiúkat, de én azt mondom: soha! SOHA!!! Három felkiáltójellel!!!

Eloise Bridgerton az anyjának, Violet Bridgerton ajtaján bedugva, Eloise nyolcéves korában.

... Sosem álmodtam volna, hogy a szezon ilyen izgalmas lehet! A férfiak olyan jóképűek és elbűvölők! Tudom, hogy rögtön szerelmes leszek. Hogy lehetne másképp?

Eloise Bridgerton fivérének. Colinnak londoni első bálózása után.

... Biztos vagyok benne, hogy sosem fogok férjhez menni. Ha lenne valaki, aki feleségül akar venni, szerinted nem kellett volna már megtalálnom?

Eloise Bridgerton kedves barátnőjének, Penelope Featheringtonnak, hatodik báli szezonjában.

... Ez az utolsó táncom. Két kézzel ragadom meg a sorsot és elhajítom az elővigyázatosságot. Sir Philip, kérem,

kérem, legyen mindaz, aminek képzelem. Mert ha olyan férfiú, mint amilyenek levelei leírják, azt hiszem, tudnám szeretni. És ha ön is így érez...

Eloise Bridgerton egy fecni papíron útban a Sir Philip Crane-nal való első találkozására.